

การเปรียบเทียบนิทานมหัศจรรย์ไทยและนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ
ตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์

ชญัญชิตา เรืองจรูญ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
สิงหาคม 2560
ลิขสิทธิ์นี้เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณา
วิทยานิพนธ์ของ ชาญชิตา เรืองจรรยา ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคาม
หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

 อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุบล ธเนศชัยคุปต์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

 ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.ทิพา เทพอักษรพงศ์)

 กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุบล ธเนศชัยคุปต์)

 กรรมการ
(ดร.ณัฐภัทร พัฒนา)

 กรรมการ
(ดร.ณัฐา คำชู)

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาคามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ของมหาวิทยาลัยบูรพา

 คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญรอด บุญเกิด)

วันที่ 11 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2560

ประกาศคุณูปการ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความกรุณาของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อุบล ษเนศชัยคุปต์ ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาสละเวลาอันมีค่ามาเป็นที่ปรึกษา พร้อมทั้งให้คำแนะนำตลอดระยะเวลาในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ และขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการ วิทยานิพนธ์อันประกอบไปด้วย ดร.ณัฐภัทร พัฒนา และ ดร. ณัฐา คำชู กรรมการที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.ทิพา เทพอักษรพงศ์ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ได้กรุณาให้ คำแนะนำตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ด้วยความเอาใจใส่ จนทำให้วิทยานิพนธ์ ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้อย่างสมบูรณ์และทรงคุณค่า

กราบขอบพระคุณ ดร.นันทิกา ถนนมัสตย์ เป็นอย่างสูงที่ได้กรุณาตรวจสอบคุณภาพของ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และได้กรุณาปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่อง รวมถึงให้ความอนุเคราะห์ใน การแปลภาษาของข้อมูลให้ถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

เหนือสิ่งอื่นใดขอกราบขอบพระคุณ ชะนะ เรืองจรรยา ผู้เป็นบิดา และอารยา โพธิ์นวล ผู้เป็นมารดา และญาติพี่น้องทุกท่านของผู้วิจัย ที่คอยผลักดัน ให้กำลังใจ และให้การสนับสนุนใน ทุก ๆ ด้านอย่างดีที่สุดเสมอมา

ขอขอบคุณ วรพล แจ่มสวัสดิ์ ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ อำนวยความสะดวกและให้ ความร่วมมือเป็นอย่างยิ่ง ในการเดินทาง

ขอขอบคุณเพื่อนนิสิตสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทุกท่านที่ได้ให้คำแนะนำและ ส่งเสริมกำลังใจตลอดมา

นอกจากนี้ยังมีผู้ที่ให้ความร่วมมือช่วยเหลืออีกหลายท่าน ซึ่งผู้วิจัยไม่สามารถกล่าวนาม ในที่นี้ได้หมด จึงขอขอบคุณทุกท่านเหล่านั้นไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

คุณค่าและคุณประโยชน์อันพึงจะมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบและอุทิศแด่ ผู้มีพระคุณทุก ๆ ท่าน ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่างานวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจบ้างไม่มาก ก็น้อย

ชัญญชิตา เรืองจรรยา

55920373: สาขาวิชา: ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร; ศศ.ม. (ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร)

คำสำคัญ: นิทานมหัศจรรย์/ การเปรียบเทียบ/ ทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้าน

ของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์/ โครงสร้าง/ ลักษณะการผสมผสานของ / พฤติกรรมของตัวละคร

ชนัญชิตา เรื่องจรูญ: การเปรียบเทียบนิทานมหัศจรรย์ไทยและนิทานมหัศจรรย์

ต่างประเทศ ตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์

(A COMPARISON OF THAI AND FOREIGN FAIRY TALES BASED ON VLADIMIR

PROPP'S MORPHOLOGY OF THE FOLKTALE) คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์:

อุบล ชนนชัยคุปต์, Ph.D., 336 หน้า ปี พ.ศ. 2560.

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ใช้ทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์ เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการวิเคราะห์โครงสร้างของการเล่าเรื่อง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบโครงสร้างและพฤติกรรมของตัวละครในนิทานมหัศจรรย์ การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยวิธีการบรรยาย การคัดเลือกนิทานแบบเฉพาะเจาะจงมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมนิทานมหัศจรรย์ไทยและนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศจำนวน 20 เรื่อง โดยวิธีการในการเก็บรวบรวมข้อมูลทำได้โดยการวิเคราะห์นิทานมหัศจรรย์ทั้งหมด ผลการวิเคราะห์ทั้งหมดแสดงให้เห็นว่านิทานมหัศจรรย์ไทยและนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศมีความแตกต่างในด้านโครงสร้างพื้นฐาน ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่อง และพฤติกรรมของตัวละครในรูปแบบต่าง ๆ กัน นอกจากนี้การวิเคราะห์นิทานมหัศจรรย์ไทยของไทยยังช่วยให้ได้เรียนรู้เกี่ยวกับความเป็นสากลและอัตลักษณ์ของนิทานพื้นบ้าน รวมถึงทำให้เข้าใจวิธีการเล่าเรื่องของนิทานมหัศจรรย์ไทย เช่นเดียวกับในนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ ท้ายที่สุดวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการระบุถึงวิธีการศึกษาโครงสร้างพื้นฐาน โครงสร้างลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่อง และพฤติกรรมของตัวละคร

55920373: MAJOR ENGLISH FOR COMMUNICATION; M.A. (ENGLISH FOR COMMUNICATION)

KEYWORD: FAIRY TALES/ A COMPARISON / VLADIMIR PROPP'S MORPHOLOGY OF THE FOLKTALE/ FUNCTIONS

CHANANCHIDA RUANGJAROON: A COMPARISON OF THAI AND FOREIGN FAIRY TALES BASED ON VLADIMIR PROPP'S MORPHOLOGY OF THE FOLKTALE.

ADVISOR COMMITTEE: UBON DHANESSCHAIYAKUPTA, Ph.D., 336 P. 2017.

This thesis applies Vladimir Propp's Morphology of the Folktale which is considered to be one of the fundamental tools to analyze narrative structure of fairy tales. The purpose of this thesis is to analyze and compare the structure and the functions in the fairy tales. This study is used a qualitative research with a descriptive approach. Purposive sampling is applied to select 20 most famous Thai and foreign fairy tales. For analysis the results of the total analysis shows that all Thai and foreign fairy tales are different in fundamental structures, combinations of moves, and functions in different types. Moreover, the analysis reveals the universality in Thai folktales with special identities directed by culture moves of Thai fairy tales which resemble those of foreign fairy tales. This thesis also identifies the methods for study of both structures and functions are discussed.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ณ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของงานวิจัย	3
คำถามการวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
ข้อตกลงเบื้องต้น	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
2 แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	11
แนวคิด ทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย.....	11
องค์ประกอบพื้นฐาน 4 ประเภทของนิทานมหัศจรรย์รัสเซีย (The 4 fundamental components of Russian folk tales).....	16
โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories)	18
การศึกษากลยุทธ์ของพร็อพพ์ (Learning strategy for Propp’s data).....	24
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	48
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	55
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิทาน.....	63
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	73
วิธีการคัดเลือกนิทานมหัศจรรย์ไทย.....	73
วิธีการคัดเลือกนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ.....	76

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
กรอบทฤษฎีที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	79
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	80
ขั้นตอนการวิเคราะห์.....	82
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	88
ความเชื่อถือได้ของเครื่องมือที่ใช้.....	88
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	89
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	89
ตอนที่ 1 โครงสร้างของนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีลักษณะอย่างไรตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของ วลาดิเมียร์ พร็อพฟ์.....	90
ตอนที่ 2 โครงสร้างของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีลักษณะอย่างไร ตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพฟ์.....	94
ตอนที่ 3 ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องของนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ได้รับการ แปลเป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีลักษณะอย่างไรตามกรอบทฤษฎีโครงสร้าง นิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพฟ์.....	97
ตอนที่ 4 ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีลักษณะอย่างไรตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพฟ์.....	100
ตอนที่ 5 พฤติกรรมของตัวละครในนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ได้รับการแปลเป็น ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีลักษณะอย่างไรตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทาน พื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพฟ์.....	103
ตอนที่ 6 พฤติกรรมของตัวละครในนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มี ลักษณะอย่างไร ตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพฟ์.....	105
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	108
สรุปผลการวิจัย.....	108
อภิปรายผลการวิจัย.....	110

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่	
บทสรุป.....	115
ข้อเสนอแนะ.....	115
บรรณานุกรม.....	117
ภาคผนวก.....	123
ภาคผนวก ก.....	124
ภาคผนวก ข.....	130
ภาคผนวก ค.....	136
ภาคผนวก ง.....	197
ภาคผนวก จ.....	256
ภาคผนวก ฉ.....	299
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	336

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	รายชื่อนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ที่ใช้ในการศึกษา จำนวน 10 เรื่อง	6
2	รายชื่อนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ที่ใช้ในการศึกษา จำนวน 10 เรื่อง..	6
3	พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำของตัวโกง A (ความชั่วร้าย) และพฤติกรรมย่อ $A^I - A^{19}$..	16
4	ความหมายของแต่ละพฤติกรรมที่กำกับด้วยตัวอักษรกรีก.....	21
5	ความหมายของแต่ละพฤติกรรมที่กำกับด้วยตัวอักษรละติน.....	22
6	ความหมายของแต่ละพฤติกรรมในกลุ่มบน	22
7	ความหมายของแต่ละพฤติกรรมในกลุ่มล่าง.....	23
8	ความหมายของแต่ละพฤติกรรมในกลุ่มสุดท้าย	23
9	พฤติกรรมหลักทั้ง 31 พฤติกรรมของพรีอ็อปที่อธิบายถึงชื่อเรียกของพฤติกรรม (Functions name)	32
10	ตัวอย่างของพฤติกรรมย่อที่พรีอ็อปสังเคราะห์ขึ้นมา.....	34
11	ตัวอักษรกรีกที่พรีอ็อปนำมาใช้กำกับสถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง และ 7 พฤติกรรมในตอนต้น	35
12	พฤติกรรมของตัวละคร (The functions) ทั้งหมด 31 พฤติกรรมหลักและ 133 พฤติกรรมย่อ.....	35
13	ตัวอย่างของ New Move หรือการขึ้นตอนใหม่ของนิทานบางเรื่องที่มีหลายตอน...	47
14	รายชื่อของนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) ที่เป็นเรื่องสั้น ๆ จำนวน 3 เรื่อง	85
15	รายชื่อของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ที่เป็นเรื่องสั้น ๆ จำนวน 5 เรื่อง.	85
16	รายชื่อของนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จากทั้งหมด 10 เรื่อง สามารถจำแนกได้ว่ามีเนื้อเรื่องยาว จำนวน 7 เรื่อง	86
17	รายชื่อของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จากทั้งหมด 10 เรื่อง สามารถจำแนกได้ว่ามีเนื้อเรื่องยาว จำนวน 5 เรื่อง	87
18	ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมของตัวละครของนิทานมหัศจรรย์ไทย จำนวน 10 เรื่อง	104

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 ตัวละคร 8 ประเภท หรือ Dramatis personae ในรูปแบบภาพประกอบ	15
2 พร็อพที่ได้ระบุลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves)	25
3 นิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง ที่ตรงกับโครงสร้างพื้นฐาน.....	91
4 มหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง ที่ตรงกับโครงสร้างพื้นฐาน.....	94
5 ผลวิเคราะห์ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภทในนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง	98
6 ผลวิเคราะห์ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภทในนิทานมหัศจรรย์ ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง	101

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นิทานไม่ว่าจะเป็นของไทยหรือของต่างชาติก็ถือเป็นเครื่องมือสำคัญที่คนทุกชาติทุกภาษาใช้ในการเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม และพัฒนาสติปัญญา สุขภาวะ กิริยามารยาทให้แก่เด็กได้อย่างแยบยล เพราะฉะนั้นนิทานสำหรับเด็กจึงควรมีโครงสร้างที่ไม่ซับซ้อน เพื่อให้เด็กเข้าใจง่ายและซึมซับเนื้อหาได้อย่างไม่รู้ตัว สอดคล้องกับ แชนพาร์ด (Shepard, 2000) ที่ให้ทัศนะว่า โครงสร้างในนิทานสำหรับเด็กควรเป็นโครงสร้างที่ง่ายที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ นอกจากนี้ บุคเชียร์ และอีโคโนมี (Buccieri & Economy, 2013) กล่าวว่า โครงสร้างเป็นกุญแจสำคัญที่จะนำไปสู่การสร้างเนื้อเรื่องนิทานที่ดี และศิริพร ณ ถลาง (2537) กล่าวว่า โครงสร้างของนิทานในวัฒนธรรมไม่เหมือนกัน ซึ่งคงเป็นเพราะวางอยู่บนระบบคิดและวัฒนธรรมที่ต่างกัน

นิทานช่วยสร้างเสริมประสบการณ์ทางภาษา จินตนาการ ความบันเทิง และตัวตนของผู้รับสาร ไรท์ (Wright, 1995) กล่าวว่านิทานมีคำศัพท์มากมาย นับเป็นแหล่งสร้างประสบการณ์ทางภาษาที่ดีเยี่ยมสำหรับเด็ก และกาลิ เดอ วอส (Gali de Vos, 2003) กล่าวว่า นิทานช่วยพัฒนาจินตนาการและช่วยให้เกิดความบันเทิง นิทานจึงนับเป็นเรื่องเล่าแบบมุขปาฐะ (Oral transmission) และเมื่อมีการจดจารึกเป็นลายลักษณ์อักษร (Literary transmission) ก็จะเป็นไปตามวัฒนธรรม (สิวกานท์ ปทุมสุด, 2553) ซึ่งสอดคล้องกับที่ ฟรอยด์ (Freud, 1920) กล่าวว่าตัวละครในนิทานสำหรับเด็กเสมือนมีชีวิต ซึ่งช่วยให้เด็กมีแรงจูงใจ และกระทำการต่าง ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งความพึงใจเป็นสำคัญ (Libido) และ จุง (Jung, 1948) ให้ทัศนะว่านิทานสำหรับเด็กเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กเจริญเติบโตและพัฒนาต่อไปจากลูกของแม่กลายเป็นบุคคลอิสระ (Individuation) จากที่กล่าวมาทำให้เห็นได้ชัดว่านิทานนั้นมีประโยชน์มากกว่าความสนุก ทั้งนี้วีเชียร์ เกษประทุม (2550) ได้กล่าวถึงความสำคัญของนิทานไว้ว่านิทานช่วยสะท้อนให้เห็นสังคมในอดีตหลายด้าน เช่น ลักษณะของสังคม ประเพณี ค่านิยม และความเชื่อ เป็นต้น นอกจากนี้นิทานยังเป็นสิ่งสำคัญต่อชีวิตทั้งเด็กและผู้ใหญ่ นิทานให้แก่คิดคติสอนใจรวมถึงปรัชญาชีวิตอันล้ำลึก (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2550) ผู้วิจัยมีความเห็นว่านิทานถือเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สะท้อนให้เห็นถึงภาพทางสังคมระดับการศึกษา และวิถีชีวิตของมนุษย์ในแต่ละยุคสมัย ซึ่งนิทานเหล่านี้จะปรากฏอยู่ในสังคมพื้นบ้านตามท้องถิ่นต่าง ๆ ในประเทศไทยนิยมเรียกกันว่า นิทานพื้นบ้าน ที่เป็นเรื่องราวที่มีฉากตัวละคร แสดงความเป็นมาเป็นไปของชีวิตและสิ่งต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี (พรศักดิ์ พรหมแก้ว, 2529)

มนุษย์แต่งนิทานพื้นบ้านขึ้นเพื่อใช้อบรม สั่งสอน และให้คติในการดำเนินชีวิต ทั้งนี้ในนิทานพื้นบ้านยังได้สอดแทรกคุณธรรมจริยธรรมไว้ได้อย่างกลมกลืน (อรัญญา แสนสระ, 2546)

นิทานพื้นบ้านมีลักษณะเฉพาะที่เห็นได้เด่นชัด คือเป็นเรื่องเล่าที่มีการดำเนินเรื่องอย่างง่าย ๆ โครงเรื่องไม่ซับซ้อน วิธีการที่เล่าก็เป็นไปอย่างง่าย ๆ ตรงไปตรงมา มักจะเริ่มเรื่องโดยการกล่าวถึงตัวละครสำคัญของเรื่อง แล้วดำเนินเรื่องไปตามเวลาปฏิทิน ตัวละครเอกพบอุปสรรคปัญหา แล้วก็ฟันฝ่าอุปสรรคหรือแก้ปัญหาแล้วผ่านไปจนจบเรื่อง ซึ่งมักจะจบแบบมีความสุขหรือสุขนานุกรม (กุหลาบ มลลิกะมาส, 2518) นอกจากนี้ วิเชียร เกษประทุม (2550) ได้กล่าวถึงนิทานพื้นบ้านของไทยที่จัดอยู่ในประเภทนิทานมหัศจรรย์ (Fairy tale) ว่าตามรูปศัพท์ทำให้เข้าใจว่าเป็นนิทานเกี่ยวกับเทวดา นางฟ้า ตามที่จริงแล้วอาจไม่มีเทวดา นางฟ้าก็ได้ แต่จะเป็นเรื่องราวของความมหัศจรรย์เหนือธรรมชาติ และมักจะมีปัจจัยต่าง ๆ เป็นองค์ประกอบ เช่น เสน่ห์ยาแฝด อาคม เวทมนตร์คาถา การจำแลงกายนานาประการ เป็นต้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2545) ส่วนลักษณะของนิทานมหัศจรรย์ อธิบายได้ว่าเป็นนิทานที่เกี่ยวกับความมหัศจรรย์หลากหลายประเภท เช่นจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับ นางฟ้า ยักษ์ คนแคระ แม่มด และสัตว์พูดได้ ปรากฏอยู่ในนิทานมหัศจรรย์เด่นชัด (Abrams & Harpham, 1999)

มีนักวิชาการคนสำคัญหลายท่านได้เห็นความสำคัญของนิทานพื้นบ้านและได้ทำการศึกษานิทานพื้นบ้านอย่างเป็นระบบ เพื่อเป็นองค์ความรู้ในการทำความเข้าใจในนิทานพื้นบ้านมากยิ่งขึ้น อาทิเช่น ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) และคาร์ล กุสทอฟ จุง (Carl Gustav Jung) ซึ่งบุคคลทั้งสองได้นำนิทานมาศึกษาและทำให้มองเห็นว่านิทานมีความสัมพันธ์กับจิตใจของเด็กในทางจิตวิทยาตรงที่นิทานสามารถบ่มเพาะนิสัยให้แก่เด็กได้ อีกทั้งยังทำให้เข้าใจถึงแนวความคิด รวมถึงพื้นฐานจิตใจของคนในแต่ละชาติด้วยจึงกล่าวได้ว่าเป็นทฤษฎีที่กว้างเกินไปและไม่สัมพันธ์กับการศึกษานิทานในเชิงโครงสร้าง ทั้งนี้ยังมี แอนตี อาร์น (Antti Aarne) ผู้จัดทำหนังสือแบบเรื่องนิทานพื้นบ้านคนแรก ที่มุ่งเน้นวิเคราะห์ไปที่แบบเรื่อง (Type) ซึ่งเป็นเพียงการแบ่งประเภทของนิทานตามแบบเรื่อง และ สติธ ทอมป์สัน (Stith Thompson) ผู้ปรับปรุงเพิ่มเติมหนังสือแบบเรื่องนิทานพื้นบ้านต่อจากแอนตี อาร์น ซึ่งมุ่งเน้นวิเคราะห์ไปที่อนุภาค (Motif) ที่เป็นเพียงข้อมูลและเป็นหน่วยขั้นพื้นฐานที่สุดในการศึกษานิทาน ซึ่งหมายถึงการลงลึกของทฤษฎีของแอนตี อาร์น และ สติธ ทอมป์สัน อาจจะแคบเกินไปและไม่สามารถนำมาศึกษาโครงสร้างของนิทานได้ นอกจากนี้ยังมีบุคคลสำคัญอีกท่านหนึ่งคือวลาดิเมียร์ พร็อพพ์ (Vladimir Propp) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างของนิทานพื้นบ้าน โดยมุ่งเน้นไปที่พฤติกรรมเป็นหลักคนแรก (ประคอง นิมมานเหมินท์, 2551) ที่นอก จากจะกล่าวถึงนิทานแล้วยังกล่าวถึงรายละเอียดเชิงลึกในด้านโครงสร้างของนิทานอีกด้วยซึ่งสอดคล้องกับที่ อริชัย อรรถอุดม (2557)

ให้ทัศนะว่า ในการศึกษาเรื่องเล่าเชิงโครงสร้างเริ่มจากการศึกษานิทานในสาขาคติชนวิทยา มีนักวิชาการที่มักถูกนำมาอ้างอิงคือ วลาดิเมียร์ พร็อพพ์ ซึ่งเป็นนักวิชาการที่เป็นที่นิยมในกลุ่มของการศึกษานิทานเชิงโครงสร้างรูปแบบนิยมนรัสเซีย (Russian formalist) จึงกล่าวได้ว่าทฤษฎีของพร็อพพ์ นั้นมีความเหมาะสมอย่างมากกับงานวิจัยที่ต้องการจะศึกษาโครงสร้างของนิทาน เพราะสามารถทำให้เห็นภาพของโครงสร้างในนิทานได้อย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงได้เลือกทฤษฎีของพร็อพพ์มาใช้ในการศึกษานี้

ในงานวิทยานิพนธ์นี้ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายที่จะวิเคราะห์นิทานเชิงโครงสร้างโดยใช้แนวคิดจากทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์ (Vladimir Propp's Morphology of the Folktale) จากหนังสือ Morphology of the Folktale ปี 1998 ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการศึกษาโครงสร้างของนิทานในด้านความสัมพันธ์ตามลำดับเหตุการณ์ (Syntagmatic) โดยพร็อพพ์ ได้บูรณาการโครงสร้างที่มีความเป็นสากล (Universal) มาใช้เป็นแม่แบบในการแตงนิทานมหัศจรรย์ของคนทั้งโลกอย่างน้อยที่สุดก็ในประเทศรัสเซียและผู้วิจัยจะนำทฤษฎีของพร็อพพ์ มาเป็นต้นแบบในการนำนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง มาเปรียบเทียบกับนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง เพื่อศึกษาวิเคราะห์โครงสร้างตามลำดับเหตุการณ์ (Syntagmatic structure) โดยมุ่งเน้นไปที่การวิเคราะห์ตามโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories) ที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves) และพฤติกรรมของตัวละคร (Functions) ทั้ง 31 พฤติกรรมในรูปแบบของการเปรียบเทียบกันว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร กล่าวคือศึกษาวิเคราะห์ว่านิทานมหัศจรรย์ไทยเรื่องหนึ่ง ๆ นั้นมีโครงสร้างและการเดินเรื่องแบบใด ตัวละครในนิทานทำอะไร เหตุการณ์เป็นอย่างไร มีความสัมพันธ์กับโครงสร้างที่เป็นสากลของพร็อพพ์หรือไม่ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในด้านโครงสร้างของนิทาน และสามารถนำความรู้ในด้านโครงสร้างของนิทานมาระบุอัตลักษณ์ (ลักษณะเฉพาะ) ของนิทานไทยที่อาจเหมือนหรือแตกต่างจากโครงสร้างของนิทานต่างประเทศ เพื่อนำไปใช้พัฒนาและสร้างสรรค์นิทานของไทยให้มีความเป็นสากลมีโครงเรื่องและการดำเนินเรื่องที่ดี มีอัตลักษณ์ของความเป็นไทย สามารถใช้เป็นที่ประสิทธิ์ภาพ ควรค่าแก่การศึกษาเรียนรู้หรือนำไปแปลเป็นภาษาต่าง ๆ เผยแพร่ให้แก่ชาวไทยและชาวต่างชาติทั่วโลกต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories) ในนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง กับนิทานมหัศจรรย์

ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง ตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์ (Vladimir Propp's morphology of the folktale)

2. เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves) ในนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง กับนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง ตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์

3. เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมของตัวละคร (Functions) ในนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง กับนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง ตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์

คำถามการวิจัย

ตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์

1. โครงสร้างของนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีลักษณะอย่างไร
2. โครงสร้างของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีลักษณะอย่างไร
3. ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องของนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีลักษณะอย่างไร
4. ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีลักษณะอย่างไร
5. พฤติกรรมของตัวละครในนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีลักษณะอย่างไร
6. พฤติกรรมของตัวละครในนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีลักษณะอย่างไร

ความสำคัญของการวิจัย

งานวิจัยฉบับนี้จะแสดงให้เห็นถึงองค์ความรู้ในด้านของความสอดคล้องและความแตกต่างกันของโครงสร้างและลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่อง รวมถึงพฤติกรรมของตัวละคร ที่ปรากฏในนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) และนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ทั้งนี้การกำหนดโครงสร้างที่ชัดเจนจะเป็นตัวบ่งชี้ทิศทางของการดำเนินเนื้อเรื่องไม่ให้หลงประเด็น เนื้อหาจะมีความเชื่อมโยงกัน ทำให้นิทาน

เป็นผลงานที่มีคุณค่าเหมาะแก่การนำไปใช้เป็นสื่อที่ดีได้ นอกจากนี้ยังเป็นแนวทางในการพัฒนาและสร้างสรรค์นิทานของไทยให้ดึงดูดความสนใจแก่ชาวไทยและชาวต่างชาติมากยิ่งขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เกิดความเข้าใจด้านโครงสร้างของนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) และนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ในเชิงเปรียบเทียบว่ามีความเหมือน (สอดคล้อง) หรือแตกต่างกันอย่างไรบ้าง
2. ทำให้เกิดความเข้าใจในด้านของลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องในนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) และนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ในเชิงเปรียบเทียบว่ามีความเหมือน (สอดคล้อง) หรือแตกต่างกันอย่างไรบ้าง
3. ทำให้เกิดความตระหนักถึงความเป็นไทยในด้านของอัตลักษณ์ (ลักษณะเฉพาะ) ที่ปรากฏในนิทานไทย
4. เป็นแนวทางให้แก่ผู้ที่สนใจความรู้ในด้านของโครงสร้างนิทานและผู้สนใจทั่วไปให้สามารถนำไปใช้ในการเขียน เพื่อพัฒนาและสร้างสรรค์นิทานใหม่ๆที่มีความเป็นสากลเผยแพร่ให้แก่ชาวไทยและชาวต่างชาติต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้คัดเลือกนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) และนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ที่โด่งดังและเป็นที่ยอมรับกันดีในประเทศไทย รวมถึงได้รับความนิยมในการนำมาเสนอในรูปแบบที่หลากหลายและทันสมัย ทั้งหนังสือภาพ วรรณกรรม ละครพื้นบ้าน การ์ตูนอนิเมชัน ซีรีส์ รวมไปถึงการนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ฮอลลีวูด (Hollywood) เป็นจำนวนอย่างละ 10 เรื่อง ดังนี้

1. นิทานมหัศจรรย์ไทยที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ที่มาจากสำนวนของ ลำดวน (ชนพล) จากใจดี จากหนังสือนิทานพื้นบ้านชวนอ่านของไทย (Fascinating Folktales of Thailand) จำนวน 10 เรื่อง

ตารางที่ 1 รายชื่อนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)
จำนวน 10 เรื่อง

ลำดับ	รายชื่อนิทานมหัศจรรย์ไทย จำนวน 10 เรื่อง (Thai fairy tales)
1.	โสนน้อยเรือนงาม (Sano Noi Ruen Ngam)
2.	จันทโครพ (Chanthakorop)
3.	แก้วหน้าม้า (A Horse-Faced Woman)
4.	ไกรทอง (Kraithong)
5.	พระสุธน มโนราห์ (Pha Suthon-Manorah)
6.	พิกุลทอง (Phikul Thong)
7.	พระสุวรรณหงส์ (Phra Suwannahong)
8.	ขุนช้าง ขุนแผน (The Story of Khun Chang Khun Phan)
9.	นางสิบสอง (Nang Sib Song)
10.	ปลาบู่ทอง (Pla Boo Thong)

2. นิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง ที่นิทานลำดับที่ 1-8 มาจากนิทานต้นฉบับของพี่น้องตระกูลกริมม์ (The Brothers Grimm) จากสำนวนการแปลของ แจ็ค ซิปส์ (Jack Zipes) จากหนังสือ The original folk and fairy tales of the brothers Grimm: the complete first edition; translated by Jack Zipes นอกจากนี้ นิทานลำดับที่ 9 มาจากสำนวนของ วอลท์ ดิสนีย์ (The Disney version) และนิทานลำดับที่ 10 มาจากสำนวนของ โจเซฟ จาค็อบส์ (Joseph Jacobs) ในหนังสือชุด อิงลิชแฟร์เทลส์ (English fairy tales)

ตารางที่ 2 รายชื่อนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ที่ใช้ในการศึกษา จำนวน 10 เรื่อง

ลำดับ	รายชื่อนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ จำนวน 10 เรื่อง (Foreign fairy tales)
1.	เจ้าหญิงนิทรา (Sleeping Beauty based from the story Little Briar Rose)
2.	อัสเซนพุตเทล (Aschenputtel) *หรือเป็นที่รู้จักกันในชื่อ ซินเดอเรลล่า (Cinderella) ในปัจจุบัน
3.	สโนว์ไวท์ หรือ หิมะขาว (Little Snow White)
4.	หนูน้อยหมวกแดง (Little Red Cap)

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ลำดับ	รายชื่อนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ จำนวน 10 เรื่อง (Foreign fairy tales)
5.	ฮันเซลกับเกรเทล (Hansel and Gretel)
6.	ราพันเซล (Rapunzel)
7.	โยรินดา และ โยรินเกล (Jorinda and Joringel)
8.	เจ้าบ่าวโจร (The Robber Bridegroom)
9.	อะลาดีนกับตะเกียงวิเศษ (Aladdin)
10.	แจ๊คกับต้นถั่ววิเศษ (Jack and the Beanstalk)

3. ทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดีมีร์ พร็อพพ์ (Vladimir Propp's morphology of the folktale) ที่ใช้เป็นกรอบในการวิเคราะห์

จากนิทานดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจะนำมาวิเคราะห์ตามกรอบทฤษฎีดังนี้ วิเคราะห์โครงสร้างของนิทานทั้ง 20 เรื่อง ตามทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดีมีร์ พร็อพพ์ โดยทำการวิเคราะห์โครงสร้างของนิทานว่าในนิทานทุกเรื่องมีโครงสร้างเป็นแบบใด จากการนำโครงสร้างพื้นฐานทั้ง 4 ประเภท (The four fundamental categories) ที่วลาดีมีร์ พร็อพพ์ ได้บูรณาการขึ้นมาเป็นต้นแบบและวิเคราะห์ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves) ของนิทานว่ามีการเดินเรื่องจัดอยู่ในประเภทใด ซึ่งการเดินเรื่องมีความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กันอย่างมากกับโครงสร้างของนิทาน เพราะเป็นสิ่งที่กำหนดให้เนื้อเรื่องดำเนินไปได้ตั้งแต่ต้นจนจบ นอกจากนี้ยังวิเคราะห์พฤติกรรมของตัวละคร (Functions) ทั้ง 31 พฤติกรรมหลักและ 133 พฤติกรรมย่อย ว่าตัวละครในนิทานมีพฤติกรรมหลักและพฤติกรรมย่อยเป็นอย่างไร มีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นบ้าง เพราะถ้านิทานมหัศจรรย์ไทยสามารถเทียบเคียงได้กับทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดีมีร์ พร็อพพ์ ก็อาจแปลได้ว่านิทานของไทยมีความเป็นสากล เช่นเดียวกับนิทานของต่างประเทศ และจากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจะนำผลการวิเคราะห์ที่ได้ทั้งหมดมาทำการศึกษาวเคราะห์ในเชิงเปรียบเทียบกันต่อไป

ข้อตกลงเบื้องต้น

สำหรับในการศึกษานี้ เพื่อให้เกิดความชัดเจนเกี่ยวกับการวิจัยที่จะช่วยให้ผู้วิจัยและผู้อ่านเข้าใจในแนวทางเดียวกันจึงจะกล่าวถึงข้อตกลงว่า การที่ผู้วิจัยได้นำนิทานมหัศจรรย์ไทยกับนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศมาใช้ในการศึกษาวิเคราะห์โครงสร้างนั้น และในนิทานทุก ๆ เรื่องก็มี

วัฒนธรรมเป็นพื้นหลัง (Background) ซึ่งมีความแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมของชาตินั้น ๆ สอดคล้องกับที่ ประยูร ทรงศิลป์ (2542) กล่าวว่า นิทานเป็นมรดกของชาติในฐานะเป็นวัฒนธรรมประจำชาติ เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์แต่ละชาติแต่ละภาษา ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจะไม่กล่าวถึงโครงสร้างในด้านวัฒนธรรมแต่อย่างใด เพราะที่ผู้วิจัยจะวิเคราะห์เปรียบเทียบและกล่าวถึงแค่ลักษณะโครงสร้างและพฤติกรรมของตัวละครที่ปรากฏในนิทานมหัศจรรย์ไทยกับนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ ตามโครงสร้างนิทานที่เป็นสากลของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์ เท่านั้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

นิทานมหัศจรรย์ไทย (Thai fairy tale) หมายถึง เรื่องเล่าประเภทร้อยแก้วที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับ โชคดีและเคราะห์ร้ายของพระเอกหรือนางเอกซึ่งต้องผจญภัยกับเหตุการณ์ที่จัดว่าเหนือธรรมชาติ แล้วจบลงด้วยความสุขชั่วกาลนาน มักจะมีปัจจัยต่างๆ เป็นองค์ประกอบ เช่น เรื่อง เสน่ห์ ยานแฝด อาคม เวทมนตร์คาถา การจำแลงกายนานาประการ ซึ่งเป็นการตีความจิตวิทยาและสะท้อนธรรมชาติของมนุษย์ออกมาอย่างแยบยลนั่นเอง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2545)

นิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (Foreign fairy tale) หมายถึง นิทานที่ไม่ได้มีเรื่องราวทั้งหมดเกี่ยวกับนางฟ้าแต่เป็นเรื่องเกี่ยวกับความมหัศจรรย์หลากหลายประเภท เช่น จะมีเนื้อหาเกี่ยวกับ นางฟ้า (Fairies) ก๊อบลิน (Goblins) เอลฟ์ (Elves) โทรลล์ (Trolls) ยักษ์ (Giants) ภูตขนาดเล็ก (Gnomes) และเวทมนตร์คาถา (Magic) ปรากฏอยู่ในนิทานมหัศจรรย์เด่นชัด ดังตัวอย่างของนิทานมหัศจรรย์ เช่น นิทานเรื่องสโนว์ไวท์ (Snow White) และแจ็กกับต้นถั่ววิเศษ (Jack and the Beanstalk) เป็นต้น (Abrams & Harpham, 1999)

ทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์ (Vladimir Propp's morphology of the folktale) หมายถึง วิธีการวิเคราะห์ระบบโครงสร้าง (System structurally analysis) พฤติกรรม (Functions) และตัวละคร (Dramatis personae) (Propp, 1998)

Morphology หมายถึง การศึกษาไวยากรณ์ตามหลักภาษาศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างหรือรูปแบบของคำต่าง ๆ โดยส่วนใหญ่ใช้โครงสร้างของหน่วยคำ (Morpheme construct) ซึ่งเป็นลักษณะที่สำคัญของภาษาอย่างหนึ่ง มีหน้าที่ด้านกระบวนการสร้างคำและโครงสร้างของคำในภาษาอังกฤษ (A dictionary of linguistics and phonetics, 2008) แต่ในงานวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะนิยามคำว่า Morphology ในความหมายของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์ ที่นำโครงสร้างที่เขาสร้างขึ้นเข้มารวมตัวกันเหมือนคำต่าง ๆ ที่มารวมกัน (Morpheme) เพื่อสร้างประโยคในนิทาน (Propp, 1998)

Three levels of Propp's morphology หมายถึง องค์ประกอบ 3 ระดับของโครงสร้างที่ประกอบด้วย 1. Gross structure : Moves 2. Intermediate structure : Functions และ 3. Fine structure : Subtypes (Propp, 1998)

Gross structure: Moves หมายถึง โครงสร้างรวมในส่วนการเดินเรื่อง เป็นหัวข้อที่พร็อพ (Propp, 1998) ได้อธิบายอย่างละเอียดเกี่ยวกับลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท เพื่อไม่ให้เกิดความสับสนในการลำดับการเดินเรื่อง เพราะในนิทานบางเรื่องอาจมีการเดินเรื่องปรากฏอยู่ในลักษณะที่ซับซ้อนกัน และโครงสร้างส่วนนี้ได้รับการนำมาใช้ในการวิเคราะห์ใน บทที่ 4

Intermediate structure: Functions หมายถึง โครงสร้างตอนกลางในส่วนพฤติกรรมหลัก เป็นโครงสร้างส่วนที่พร็อพ (Propp) มุ่งเน้นมาก เพราะในการตีความเนื้อเรื่องของนิทานนั้นอาจพบว่าพฤติกรรมเดียวสามารถตอบสนองมากกว่าหนึ่งวัตถุประสงค์ก็ทำได้ (Propp, 1998) และโครงสร้างส่วนนี้จะได้รับการนำไปใช้วิเคราะห์พฤติกรรมหลักทั้ง 31 พฤติกรรมในบทที่ 4

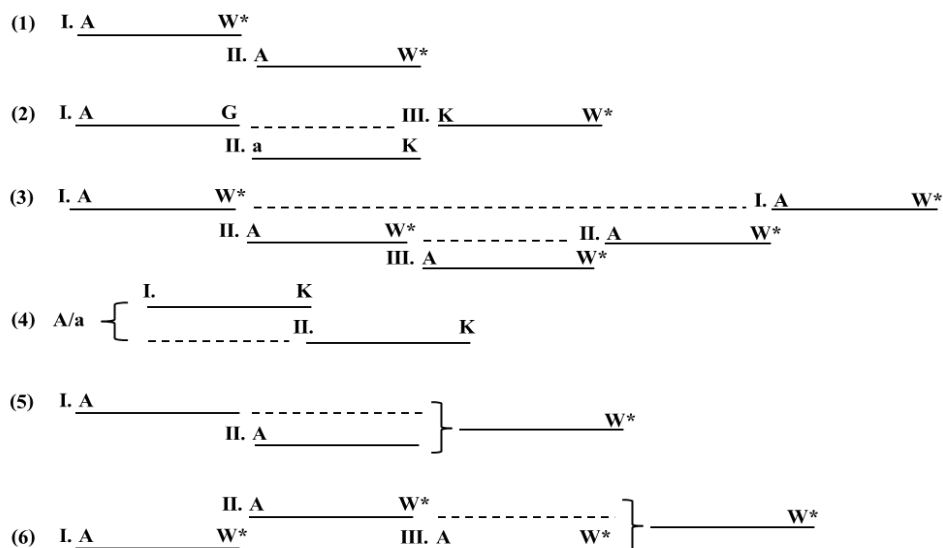
Fine structure: Subtypes หมายถึง โครงสร้างตอนท้ายในส่วนพฤติกรรมย่อย ในหัวข้อนี้จะแสดงถึงสิ่งที่พร็อพ ได้ค้นพบนอกเหนือจาก 31 พฤติกรรมหลัก นั่นคือพฤติกรรมย่อยจำนวน 133 พฤติกรรม ทั้งนี้พฤติกรรมย่อยมีไว้เพื่อปรับเปลี่ยนรูปแบบและความรุนแรงให้กับพฤติกรรมหลัก (Propp, 1998) และโครงสร้างส่วนนี้ผู้วิจัยจะนำไปใช้วิเคราะห์เพื่อหาพฤติกรรมย่อยในนิทานในบทที่ 4

โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories) หมายถึง โครงสร้างที่มีความเป็นสากล เป็นแม่แบบที่ใช้ในการแต่งนิทานมหัศจรรย์ทุกเรื่องอย่างน้อยที่สุดก็ในประเทศรัสเซีย โดยพร็อพ บูรณาการสูตรแม่แบบขึ้นมาดังนี้

$$(\beta \gamma \delta \epsilon \zeta \eta \theta \lambda) A B C \uparrow D E F G \frac{H J I K \downarrow Pr-Rs O L}{L M J N K \downarrow Pr-Rs} Q E x T U W *$$

(Propp, 1998)

ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves) หมายถึง ระบบการเดินเรื่องที่เหยียดฐานรากตามสูตรของการเล่าเรื่อง ทำให้นิทานมีความซับซ้อนมากขึ้น โครงสร้างนี้จะช่วยให้ผู้เล่าเรื่องถักทอลำดับของเรื่องราวที่ต่างกันหลายอันเข้าด้วยกันได้ โดยไม่เกิดความสับสน (Murray, 1998) โดยพร็อพก็ค้นลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท ขึ้นมาดังนี้

(Propp, 1998)

พฤติกรรมของตัวละคร (Functions) หมายถึง การกระทำของตัวละครอย่างมีนัยสำคัญ หรือเหตุการณ์ที่ถูกกำหนดไว้ตามโครงเรื่องซึ่งมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน ทำให้เกิดพฤติกรรมอื่น ๆ ในเรื่อง (Propp, 1998) ทั้งนี้คำว่า function เมื่อแปลตามศัพท์บัญญัติราชบัณฑิตยสถาน จะแปลว่า การทำหน้าที่ (ศัพท์บัญญัติราชบัณฑิตยสถาน, 2558) แต่ในงานวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ไม่ได้แปลเช่นนั้น และผู้วิจัยจะใช้คำว่า Functions ในความหมายของวลาดิเมียร์ พร็อพฟ์ ที่กล่าวว่า Functions ในความหมายของเขา มักจะอยู่ในรูปของคำนามที่แสดงการกระทำ เช่น การสั่งห้าม การลักพา การต่อสู้ เป็นต้น ประการที่สอง Functions ไม่สามารถใช้ในบริบทอื่นที่นอกเหนือจากในหลักสูตรของการเล่าเรื่อง และประการสุดท้ายการตรวจสอบความหมายของ Functions ในการตีความการกระทำจะต้องใช้การพิจารณา ดังนั้นสามารถอธิบายคำว่า Functions ว่าเป็นการทำความเข้าใจในการกระทำของตัวละครที่บ่งบอกความหมายได้จากมุมมองที่มีต่อการกระทำนั้น ๆ อาจกล่าวได้สั้น ๆ ในลักษณะดังต่อไปนี้ 1. พฤติกรรมของตัวละครถือเป็นองค์ประกอบคงที่ของนิทานที่มีความเสถียร ทั้งนี้จะไม่ขึ้นอยู่กับว่าใครเป็นผู้กระทำและกระทำอย่างไรในนิทาน และ 2. จำนวนของพฤติกรรมที่พบเห็นได้ในนิทานมหัศจรรย์มีจำกัด (Propp, 1998)

Liquidation of Lack หมายถึง ความขาดแคลนหมดไป จะปรากฏอยู่ในพฤติกรรมของตัวละครลำดับที่ 19. K ที่พร็อพฟ์ได้อธิบายไว้ว่า เป็นการบรรลุวัตถุประสงค์ของภารกิจที่กระทำโดยตัวเอกในนิทาน เรื่องมักจบลงที่พฤติกรรมลำดับนี้ หรือเรื่องอาจจะดำเนินต่อไปตามโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories) (Propp, 1998)

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี หลักการ ข้อมูลต่าง ๆ รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ที่มีผู้ศึกษามาก่อนทั้งงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศ โดยครอบคลุม กว้างขวางและเจาะลึกเรื่องที่จะศึกษาค้นคว้าเพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างชัดเจน และการวิจัยนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบนิทานมหัศจรรย์ไทยกับนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศโดยอาศัยทฤษฎี โครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์ (Vladimir Propp's morphology of the folktale) ซึ่งภายในทฤษฎีจะประกอบไปด้วย

1. โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories) คือ โครงสร้างที่เป็นแม่แบบของการแตงนิทานมหัศจรรย์ทุกเรื่องอย่างน้อยที่สุดก็ในประเทศรัสเซีย
2. ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves) คือ โครงสร้างของการลำดับของเรื่องราวที่ต่างกันหลายอันเข้าด้วยกันได้โดยไม่เกิดความสับสน
3. พฤติกรรมของตัวละคร (Functions) คือ การกระทำของตัวละครอย่างมีนัยสำคัญ มาใช้เป็นกรอบในการวิเคราะห์เนื้อหาและตีความ ซึ่งในบทนี้สามารถจำแนกรายละเอียดหลัก ๆ ออกได้เป็น 3 ตอน คือ แนวคิด ทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัยนี้ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิทาน โดยผู้วิจัยได้ทบทวนและสรุปสาระสำคัญไว้แล้ว จึงขออธิบายรายละเอียดในแต่ละประเด็นดังต่อไปนี้

แนวคิด ทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย

วลาดิเมียร์ พร็อพพ์ (Vladimir Propp, ค.ศ. 1895-1970) ทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์ (Vladimir Propp's morphology of the folktale)

บริเวออร์ (Brewer, 2003) กล่าวว่า ผู้ที่ศึกษาในด้านของโครงสร้างที่มีความพยายามอย่างมากที่จะตีความ (Interpretation) เนื้อหาของนิทานออกมา นั่นคือ วลาดิเมียร์ พร็อพพ์ ที่ได้คิดค้นทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้าน (The morphology of the folktale) ซึ่งเป็นการทำงานที่มีอิทธิพลอย่างมากบนพื้นฐานของการนำนิทานพื้นบ้านรัสเซีย มาระบุว่านิทานแต่ละเรื่องมีโครงสร้างเป็นอย่างไร โดยนำเสนอผลการศึกษาออกมาในแง่ของการลำดับการทำงานของพฤติกรรมอย่างเป็นตรรกะ (Logical sequence of functions) ทั้งนี้พฤติกรรมของตัวละครอาจจะแสดงออกมาในหลาย ๆ

รูปแบบ และการเรียงลำดับของพฤติกรรมในนิทานก็เป็นสิ่งสำคัญของทฤษฎี ซึ่งทฤษฎีของ วลาดิเมียร์ พร็อพพ์ มีรายละเอียดดังนี้

วลาดิเมียร์ พร็อพพ์ (Vladimir Propp, ค.ศ. 1895-1970) ได้นำทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ มาประยุกต์ใช้ร่วมกับการศึกษาโครงสร้างนิทาน การศึกษาแนวโครงสร้างนี้เกิดขึ้นจากวลาดิเมียร์ พร็อพพ์ มีความสนใจส่วนตัวในการอ่านและศึกษานิทานพื้นบ้านรัสเซีย เขาได้นำนิทานพื้นบ้าน ของรัสเซียจำนวน 100 เรื่องที่ อเล็กซานเดอร์ นิโคลาเยวิช อะฟานาเซียฟ (Alexander Nikolayevich Afanasyev) ได้รวบรวมไว้มาวิเคราะห์โครงสร้างของนิทาน พร็อพพ์ได้สังเกตว่านิทานเหล่านั้น มีโครงเรื่องและมีพฤติกรรมของตัวละครคล้าย ๆ กัน แต่ต่างกันตรงที่เปลี่ยนเป็นตัวละครอื่น ๆ เขาได้เขียนหนังสือเรื่อง Morphology of the Folktale ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1928 เป็นภาษารัสเซีย ซึ่งเป็นเรื่องที่ทำให้นักวิชาการทั้งทางด้านภาษาศาสตร์และคติชนวิทยาเป็นอย่างมาก เพราะทฤษฎี หรือวิธีวิทยาในการวิเคราะห์นิทานเชิงโครงสร้างเป็นการเปิดมุมมองใหม่ให้กับบุคคลในแวดวง วิชาการในสมัยนั้น ต่อมาหนังสือของเขาได้รับการตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ เมื่อปี ค.ศ. 1958 นอกจากนี้ยังตีพิมพ์เป็นภาษาอื่น ๆ อีกเช่น ภาษาเยอรมัน ภาษาฝรั่งเศส เป็นต้น

การศึกษาแนวโครงสร้างของพร็อพพ์ได้มุ่งเน้นศึกษานิทานเชิงโครงสร้างที่มีแนวคิดว่า หากนำนิทานแต่ละประเภทหรือนิทานในแต่ละวัฒนธรรมมาวิเคราะห์หาโครงสร้างลึก (Deep structure) ก็จะพบว่านิทานพื้นบ้านในแต่ละวัฒนธรรมมีไวยากรณ์การเล่าเรื่อง (Grammar of narrative) เป็นของตนเองที่สะท้อนทั้งระบบคิดเชิงโครงสร้างที่เป็นสากลในฐานะที่เป็นมนุษย์ และระบบคิดเชิงวัฒนธรรมที่สะท้อนลักษณะเฉพาะของคนแต่ละกลุ่มชนด้วย นอกจากนี้คำว่า Morphology นั้นหมายถึง การพิจารณาส่วนประกอบในนิทานและความสัมพันธ์ทุกรูปแบบใน ส่วนประกอบ พร็อพพ์ กำหนดส่วนประกอบในเนื้อหาของนิทานว่าหน่วยใดจะคงที่และหน่วยใด จะเปลี่ยนแปลง แล้วก็อธิบายว่าสิ่งที่เปลี่ยนแปลงคือ ชื่อของตัวละคร คุณสมบัติของตัวละคร และเนื้อหา แต่โครงสร้างของนิทานจะคงที่เสมอสิ่งที่คงที่นั้นเป็นแบบแผนที่ตายตัวซึ่งเรียกว่า พฤติกรรม (Functions) (Propp, 1998) นอกจากนี้ สิริพร ฤ กลาง (2544) ได้อธิบายเพิ่มเติมถึง โครงสร้างนิทานว่า โครงสร้างของนิทานเป็นสิ่งกำหนดนิทานแต่ละประเภท ซึ่งในนิทานหนึ่งเรื่อง นั้นจะประกอบด้วยพฤติกรรมหลักของตัวละครที่นำมาเรียงร้อยต่อกันและมีความสัมพันธ์กันอย่าง มีระบบ การศึกษาโครงสร้างของนิทานมักจะมาพร้อมสมมุติฐานที่ว่านิทานแต่ละประเภท (Genre) และนิทานในแต่ละวัฒนธรรมจะมีการเดินเรื่องเป็นของตนเอง (Self-regulation) เช่นเดียวกับภาษา ที่แต่ละภาษาก็จะมีไวยากรณ์ของภาษานั้น ๆ แตกต่างกันไป

การศึกษาโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของพร็อพพ์ เป็นการศึกษาโครงสร้างของนิทาน ตั้งแต่ต้นจนจบ ซึ่งเขาได้รับอิทธิพลมาจากวิชาภาษาศาสตร์เรื่อง Syntagmatic ทั้งนี้ทฤษฎี

Syntagmatic หรือความสัมพันธ์ตามลำดับเหตุการณ์ มีแนวคิดว่าการมองไวยากรณ์ของประโยค โดยพิจารณาระบบเรียงคำในประโยคว่าในแต่ละภาษามีไวยากรณ์กำหนดลำดับของการเรียงคำในประโยคเป็น ประธาน กริยา กรรม หรือบางภาษาอาจสลับตำแหน่งของคำในประโยคเป็น ประธาน กรรม กริยา ทั้งนี้เขาจึงนำแนวคิด Syntagmatic นี้มาวิเคราะห์โครงสร้างแบบเรียงตามลำดับเหตุการณ์ (Syntagmatic structural analysis) เป็นการพรรณนาเหตุการณ์ตามลำดับเวลา เป็นลำดับเชิงเส้นขององค์ประกอบต่าง ๆ ในเรื่องตามที่ผู้ให้ข้อมูลบอก โดยเปรียบเทียบนิทานหนึ่งเรื่องเท่ากับประโยคหนึ่งประโยค เปรียบให้พฤติกรรมของตัวละคร การเดินเรื่อง การเริ่มต้นเรื่องนิทาน พฤติกรรมของตัวเอก พฤติกรรมของตัวโกง พฤติกรรมของตัวโกงที่มีต่อตัวเอก และตอนจบของเนื้อเรื่องเปรียบเสมือนประธาน กริยา กรรม โดยพร็อพพ์ให้ความสำคัญกับการเรียงลำดับของพฤติกรรมหลักของตัวละคร และเขาพบว่านิทานมีไวยากรณ์เช่นเดียวกับภาษา ซึ่งแต่ละภาษาจะเรียงสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาก่อนก็แล้วแต่ลักษณะเฉพาะของภาษานั้น ๆ นิทานก็เช่นเดียวกันมีการเรียงร้อยพฤติกรรม (Functions) ของตัวละครไปตามการเดินเรื่อง (Move) จนจบเรื่อง (Propp, 1998)

ทั้งนี้การวิเคราะห์ตามลำดับเหตุการณ์ (Syntagmatic analysis) มุ่งใ้รหัสสี่ให้กับโครงสร้างเชิงเส้นของนิทาน ในขณะที่การวิเคราะห์เชิงกระบวนชุด (Paradigmatic analysis) ใช้สิ่งที่พร็อพพ์ระบุว่าเป็นแก่นเรื่องเช่นเดียวกับวากยสัมพันธ์ในทางภาษาศาสตร์ โครงสร้างที่เขาสร้างขึ้นเข้ามารวมตัวกันเหมือนคำต่าง ๆ ที่มารวมกัน (หรือ Morpheme ที่มารวมกันเพื่อสร้างคำ) เพื่อสร้างประโยคในนิทาน การเดินเรื่องตรงที่นี้คือหลักสำคัญและบริบทอื่น ๆ ไม่มีความเกี่ยวข้องเช่นเดียวกับที่นักไวยากรณ์จะไม่ใส่ใจกับ อายุ เพศ หรือเครื่องแต่งกายของผู้พูดตอนบันทึกคำพูดของเขา ซึ่งพร็อพพ์ก็ไม่สนใจกรณีแวดล้อมในการวิเคราะห์ของเขา (Balsamo, 2012)

พร็อพพ์ ได้ศึกษาโครงสร้างของนิทานพื้นบ้าน เขาพบว่าในนิทานนั้นมีรูปแบบที่ซ้ำ ๆ กัน เช่น การใช้คำซ้ำ วลีซ้ำ ระดับของบุคคลที่ซ้ำกัน โครงเรื่องหรือพล็อตเรื่องซ้ำ รวมถึงแนวคิดที่ซ้ำกัน เขาจึงมุ่งเน้นไปที่องค์ประกอบในโครงเรื่อง (Plot elements) ที่ซ้ำกันเป็นหลัก นั่นก็คือพฤติกรรม (Function) และตัวละคร (Dramatis personae) ทั้งนี้ พร็อพพ์ (Propp, 1998) ได้ยกตัวอย่างที่แสดงให้เห็นพฤติกรรมที่เหมือน ๆ กันของตัวละครในนิทานทั้ง 4 เรื่องที่มีโครงสร้างแบบเดียวกันนำมาเปรียบเทียบ ดังนี้

1. **A king** gives the hero an eagle that carries him to another kingdom.
(พระราชาราชานกอินทรีแก่ตัวเอก นกอินทรีพาตัวเอกไปอีกเมืองหนึ่ง)
2. **An old man** gives Sucenko a horse that carries him to another kingdom.
(ชายชราให้ม้าแก่สุเช็น โก (ตัวเอก) ม้าพาสุเช็น โกไปอีกเมืองหนึ่ง)
3. **A sorcerer** gives Ivan a little boat that takes him to another kingdom.

(พ่อมดให้เรือแก่อีวาน (ตัวเอก) เรือพาอีวานไปอีกเมืองหนึ่ง)

4. **The princess** gives Ivan a magic ring; young men appearing from out of the ring carry Ivan into another kingdom.

(เจ้าหญิงพระราชทานแหวนวิเศษแก่อีวาน (ตัวเอก) ชายหนุ่มหลายคนก็ปรากฏตัวออกมาจากแหวนเพื่อพาอีวานไปอีกเมืองหนึ่ง)

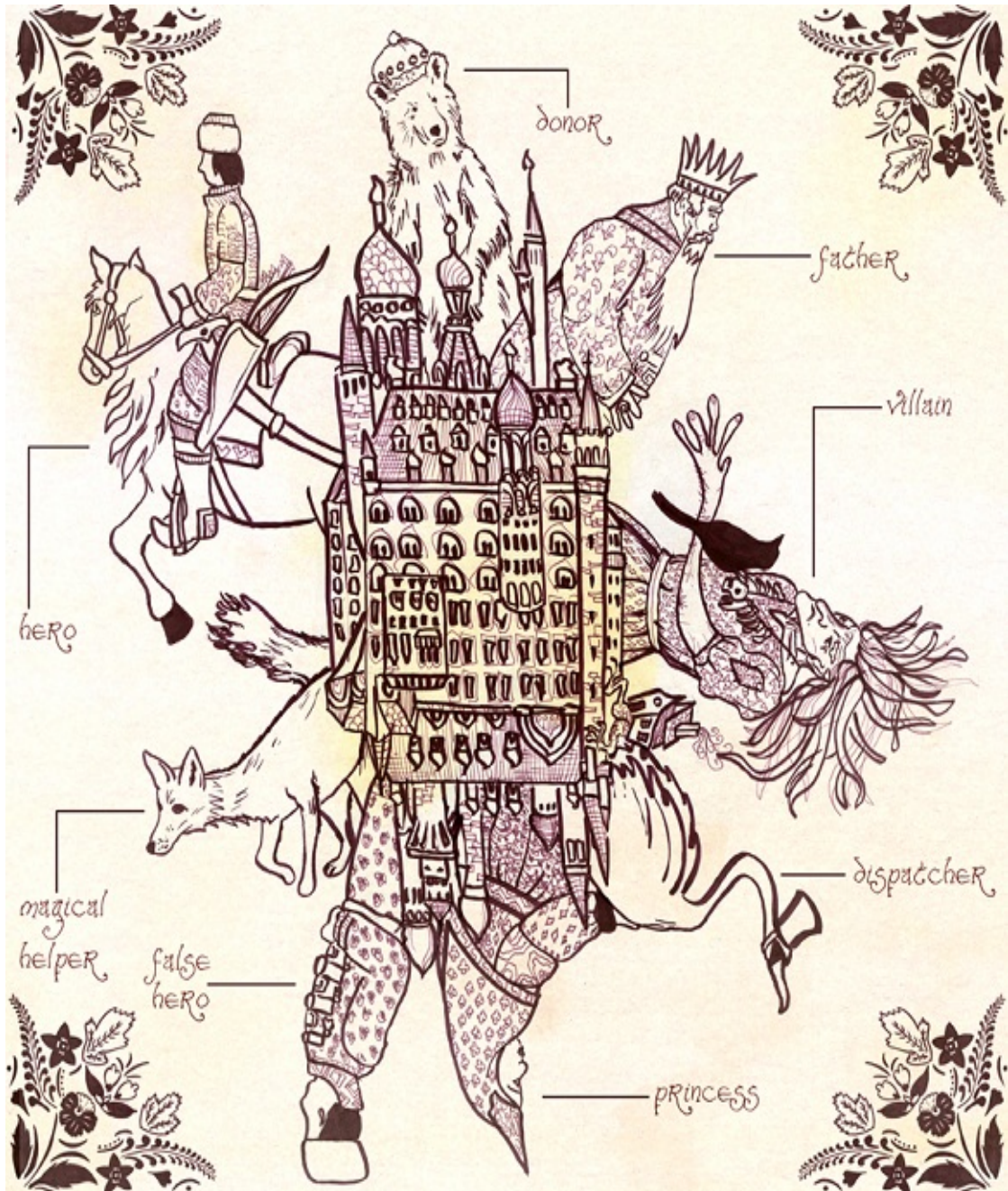
จากตัวอย่างดังกล่าวจะเห็นได้ว่าพ่อมดไม่ได้ให้ความสำคัญกับตัวละครที่เปลี่ยนไป แต่เขาสนใจว่าขณะที่ตัวละครเปลี่ยนไป (พระราชินี ชายชรา พ่อมด เจ้าหญิง) พฤติกรรมของตัวละครหรือการกระทำของตัวละครกลับไม่เปลี่ยนแปลง (การให้ การพา) เขาจึงสรุปว่านิทานแต่ละเรื่องมีพฤติกรรมที่คล้ายกัน เช่น ตัวละครบางตัวให้บางอย่างกับตัวเอก และสิ่งนั้นพาตัวเอกไปอีกเมืองหนึ่ง ทำให้สามารถกำหนดการเดินทางของพฤติกรรมในนิทานได้

ลักษณะของตัวละครในนิทานพื้นบ้าน 8 ประเภท (Dramatis personae)

ตามทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพท์ เขาได้รวบรวมพฤติกรรม (Functions) ที่สำคัญในนิทานและใช้สัญลักษณ์แทนพฤติกรรมหลักทั้งหมด 31 พฤติกรรมและพฤติกรรมย่อยทั้งหมด 133 พฤติกรรม พฤติกรรมเหล่านั้นจะไม่ขึ้นอยู่กับใครเป็นผู้กระทำแต่จะเป็นพฤติกรรมที่เรียงลำดับกันตาม โครงสร้างตั้งแต่เริ่มต้นจนจบ แต่อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่า พร็อพท์จะกล่าวว่าไม่ได้มุ่งเน้นที่จะบอกว่าพฤติกรรมที่ปรากฏนั้นใครเป็นผู้กระทำ แต่ในหนังสือ Morphology of the Folktale เขาก็ยังได้จำแนกและอธิบายลักษณะของตัวละครในนิทานพื้นบ้านออกเป็น 8 ประเภท และเรียกว่า Dramatis personae ดังนี้

1. พระเอก หรือ พระเอกผู้ค้นหา (The hero or victim/ seeker hero): ทำตามคำขอของผู้ให้ แต่งงานกับเจ้าหญิง
2. ตัวโกง (The villain): ต่อสู้กับตัวเอก
3. ผู้ให้ (The donor): เตรียมความพร้อมให้ตัวเอก หรือให้ของวิเศษแก่ตัวเอก
4. ผู้ (วิเศษ) อุปถัมภ์ (The (magical) helper): ช่วยตัวเอกในการทำภารกิจ
5. เจ้าหญิง หรือ ของรางวัล (The princess or prize): พระเอกควรคู่กับนางเอกตั้งแต่ต้นจนจบ แต่ไม่สามารถที่จะแต่งงานกับเธอได้ เพราะความชั่วร้ายที่อยุธยาซึ่งมักจะเป็นเพราะตัวโกง การผจญภัยของพระเอกมักสิ้นสุดลงเมื่อเขาได้แต่งงานกับเจ้าหญิงหรือเอาชนะตัวโกงได้
6. พระราชบิดาของเจ้าหญิง (Her father): มอบหมายภารกิจให้ตัวเอกทำ ซึ่งตัวเอกตัวปลอม จักรงานอภิเษกสมรสให้ มักจะเป็นผู้ถูกแสวงหา
7. ผู้ส่งข่าว (The dispatcher): ตัวละครที่ชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่ขาดและส่งตัวเอกออกตามหา

8. พระเอกตัวปลอม (False hero): ผู้รับความชอบจากการกระทำของพระเอกหรือพยายามที่จะแต่งงานกับเจ้าหญิง (Propp, 1998)

ภาพที่ 1 ตัวละคร 8 ประเภท หรือ Dramatis Personae ในรูปแบบภาพประกอบ (Bardoff, 2012)

องค์ประกอบพื้นฐาน 4 ประเภทของนิทานมหัศจรรย์รัสเซีย (The 4 fundamental components of russian fairy tales)

จากการวิเคราะห์โครงสร้างนิทานมหัศจรรย์ของรัสเซียจำนวน 100 เรื่อง พร็อพพ์ (Propp, 1998) ได้เสนอองค์ประกอบพื้นฐานของนิทานมหัศจรรย์รัสเซีย ดังนี้

1. พฤติกรรมของตัวละครถือเป็นองค์ประกอบคงที่ของนิทาน ทั้งนี้ไม่ขึ้นอยู่กับว่าใครเป็นผู้กระทำ และกระทำอย่างไร

พร็อพพ์ (Propp, 1998) เสนอว่าให้มุ่งเน้นไปที่พฤติกรรมของตัวละครที่ปรากฏอยู่ในนิทานเรื่องต่าง ๆ โดยไม่ต้องสนใจว่าตัวละครใดจะเป็นผู้กระทำพฤติกรรมนั้น ไม่สำคัญว่าจะเป็นมังกร แม่มด ปีศาจ แต่ให้สนใจที่พฤติกรรมความชั่วร้ายที่ปรากฏ ซึ่งเขาแทนค่าพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำของตัวโกงด้วยตัวอักษร A (Villainy ความชั่วร้าย) ทั้งนี้พฤติกรรมของตัวโกะนั้นมีหลากหลายพฤติกรรมซึ่งได้ปรากฏอยู่ในพฤติกรรมย่อย $A^1 - A^{19}$ ดังเช่นในตารางตัวอย่าง เป็นต้น

ตารางที่ 3 พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำของตัวโกง A (Villainy ความชั่วร้าย) และพฤติกรรมย่อย

$$A^1 - A^{19}$$

พฤติกรรมลำดับที่ 8	A	Villainy ความชั่วร้าย	ตัวโกงทำร้ายหรือทำให้สมาชิกในครอบครัวบาดเจ็บ
	A^1		ตัวโกงลักพาตัวคนบางคนไป
	⋮		⋮
	A^{19}		ตัวโกงประกาศสงคราม

2. จำนวนของพฤติกรรมที่พบเห็นได้ในนิทานมหัศจรรย์มีจำกัด

พร็อพพ์ (Propp, 1998) เสนอว่าพฤติกรรมในนิทานมหัศจรรย์ของรัสเซียมีเพียง 31 พฤติกรรมหลักและ 133 พฤติกรรมย่อยเท่านั้น โดยได้นำตัวอักษรกรีก 9 ตัวอักษรมากำกับไว้กับ 7 พฤติกรรมในตอนต้น ทั้งนี้สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง (Initial situation) ที่ไม่ถูกนับเป็นพฤติกรรม

ก็จะถูกกำกับไว้ด้วยตัวอักษรกรีกตัวแรกนั่นคือ α (Alpha) และตัวอักษรกรีกอีก 8 ตัวต่อมาจะถูกกำกับให้เป็น 7 พฤติกรรมในตอนต้น ดังนี้ **พฤติกรรมลำดับที่ 1. β** (Absentation การหายตัวไป) **พฤติกรรมลำดับที่ 2. γ** (Injunction คำสั่ง) **พฤติกรรมลำดับที่ 3. δ** (Violation การฝ่าฝืน) **พฤติกรรมลำดับที่ 4. ϵ** (Reconnaissance การสอดแนม/สืบค้นข้อมูล) **พฤติกรรมลำดับที่ 5. ζ** (Delivery การนำส่งข้อมูล) **พฤติกรรมลำดับที่ 6. η** (Trickery การใช้กลอุบาย) **พฤติกรรมลำดับที่ 7. θ** (Complicity การสมรู้ร่วมคิด) และ**พฤติกรรมลำดับที่ 7a. λ** (Preliminary Misfortuneเคราะห์ร้ายในเบื้องต้น) นอกจากนี้พฤติกรรมที่อยู่ในลำดับที่ 8. จนถึงพฤติกรรมลำดับที่ 31. จะถูกกำกับไว้ด้วยตัวอักษรละตินแบบพิมพ์ใหญ่และสัญลักษณ์ต่าง ๆ เช่น พฤติกรรมลำดับที่ 8. **A** (Villainy ความชั่วร้าย) พฤติกรรมลำดับที่ 9. **B** (Mediation การไกล่เกลี่ยโดยคนกลาง) และพฤติกรรมลำดับที่ 11. **\uparrow** (Departure การออกเดินทาง) เป็นต้น (ดูตารางที่ 12)

3. ลำดับพฤติกรรมในนิทานเรื่องต่างๆ เหมือนกันเสมอ

พร็อพพ์ (Propp, 1998) เสนอว่าการเรียงลำดับของพฤติกรรมในนิทานเป็นสิ่งสำคัญของทฤษฎีโครงสร้างนิทาน แม้ในนิทานแต่ละเรื่องจะมีพฤติกรรมไม่ครบทั้ง 31 พฤติกรรม แม้พฤติกรรมบางลำดับจะหายไปจากนิทานบางเรื่อง แต่พฤติกรรมลำดับอื่น ๆ ที่มีอยู่ก็ยังมีลำดับที่แน่นอนว่าพฤติกรรมใดมาก่อนมาหลังตามเดิมและไม่ได้ทำให้ลำดับการดำเนินเรื่องในโครงสร้างเปลี่ยนไป

อธิบายได้คือ ถ้านิทานเรื่องนั้น ๆ มีพฤติกรรมการต่อสู้ระหว่างตัวเอกและตัวโกง (**H Struggle** การต่อสู้ดิ้นรน) และตัวเอกเป็นผู้ชนะ (**I Victory** ชัยชนะ) ลำดับของพฤติกรรมในนิทานอาจจะเป็นไปตามโครงสร้างใดก็ได้ในโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (ซึ่งจะกล่าวรายละเอียดในลำดับถัดไป)

ตัวอย่าง โครงสร้างประเภทที่ 1 : ($\beta \gamma \delta \epsilon \zeta \eta \theta \lambda$) **A B C \uparrow D E F G H J I K \downarrow Pr-Rs O L Q E x T U W**

ตัวอย่างลำดับพฤติกรรมในนิทาน : ($\gamma \delta$) **A B C \uparrow H - I \downarrow W**

ตัวอย่างนิทาน : **γ Injunction คำสั่ง** : ชาร์มีธิดา 3 องค์ ชาร์ห้ามไม่ให้ธิดาไปเดินเล่นในสวนตอนกลางคืน **δ Violation การฝ่าฝืน** : แต่ธิดาทั้ง 3 องค์ก็แอบไปเดินเล่นและค้างคืนในสวน **A Villainy ความชั่วร้าย** : มังกรเห็นจึงมาลักพาตัวไป **B Mediation การไกล่เกลี่ยโดยคนกลาง** : ธิดาทั้ง 3 องค์ร้องขอให้คนช่วย **C Beginning Counteraction เริ่มต้นการตอบโต้** : มีเจ้าชาย 3 องค์อาสาออกไปติดตามเจ้าหญิงคืนมา **\uparrow Departure การออกเดินทาง** : เจ้าชายออกเดินทางไปในป่า **H Struggle การต่อสู้ดิ้นรน** : ต่อมาได้พบและสู้กับมังกร **I Victory ชัยชนะ** : จนได้รับชัย

ขณะ ↓ **Return** การหวนคืน : จึงพาเจ้าหญิงเดินทางกลับเมือง **W Wedding** อภิเษกสมรส :
เจ้าชายทั้ง 3 องค์ต่างได้แต่งงานกับเจ้าหญิง

จากนิทานที่นำมาเป็นตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นลำดับเหตุการณ์ที่ดำเนินไปตามโครงสร้างพื้นฐาน ประเภทที่ 1 ใน 4 ประเภท (The four fundamental categories) ที่พร็อพพ์ค้นพบ นิทานนี้มีการข้ามเหตุการณ์หลายเหตุการณ์จากเหตุการณ์ทั้งหมด 31 เหตุการณ์ เนื่องจากว่านิทานนี้เป็นเรื่องสั้น ๆ จึงมีจำนวนเหตุการณ์ในเรื่องไม่มากนักและมีเหตุการณ์แค่ 10 เหตุการณ์เท่านั้น แต่กระนั้นก็ยังดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ใน โครงสร้างพื้นฐาน กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือเราสามารถคาดเดาลำดับเหตุการณ์ได้ว่าเหตุการณ์ใดมาก่อนแล้วจะตามด้วยเหตุการณ์ใด (Predictable order)

4. นิทานมหัศจรรย์ทุกเรื่องมีโครงสร้างจัดได้เป็นประเภทเดียวกัน

พร็อพพ์ พบว่านิทานทั้ง 100 เรื่องนั้นมีการดำเนินเรื่องที่คล้ายๆกันคือเริ่มต้นด้วยตัวละครออกเดินทางจากบ้าน เช่น ออกไปผจญภัย ก่อนออกเดินทางตัวละครในเรื่องจะห้ามไม่ให้ตัวเองออกจากบ้าน ต่อจากนั้นตัวเองจะออกไปวิ่งเล่น เปิดโอกาสให้ตัวโกงเห็น และตัวโกงจะลักพาตัวเอกไป ต่อมาตัวเอกได้ผู้ช่วยเหลือ ตัวเอกได้ของวิเศษ มีการต่อสู้กับตัวโกง ตัวเอกได้รับชัยชนะ และตัวเองเดินทางกลับบ้าน

โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories)

สเตราส์ (Strauss, 1997) กล่าวว่า นิทานแต่ละเรื่องจะมีสูตร โครงสร้างคล้ายคลึงกับสูตรทางเคมีที่ถูกกำกับด้วยตัวอักษรกรีกหรือตัวอักษรละตินและสัญลักษณ์ต่าง ๆ ในการเขียนกำกับเหตุการณ์ ทั้งนี้ตัวอักษรและสัญลักษณ์ต่าง ๆ สามารถใช้แทนความหมายที่เฉพาะเจาะจงของเหตุการณ์ที่หลากหลาย

พร็อพพ์ (Propp, 1998) ได้บูรณาการสูตร โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภทขึ้นมา และมองว่าโครงสร้างนี้มีความเป็นสากล และเป็นแม่แบบของการแต่งเทพนิยายทุกเรื่องอย่างน้อยที่สุดก็ในประเทศรัสเซีย ซึ่งสูตร โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท มีลักษณะดังนี้

คำอธิบายสัญลักษณ์

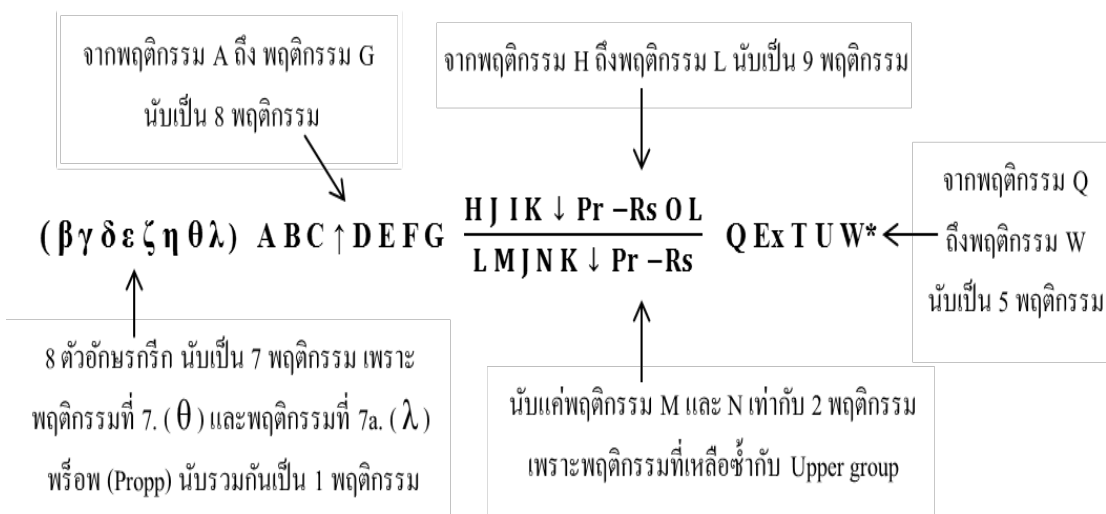
เส้นทึบ (_____ thick line) หมายถึง การแบ่งประเภทของโครงสร้างว่าอาจเป็นโครงสร้างประเภทใดประเภทหนึ่ง

เครื่องหมายดอกจัน (* asterisk) หมายถึง เครื่องหมายแสดงการสิ้นสุดของเหตุการณ์ทั้งหมด และสิ้นสุดที่เหตุการณ์ลำดับที่ 31 คือ **W** (Wedding การอภิเษกสมรส)

$$(\beta \gamma \delta \epsilon \zeta \eta \theta \lambda) ABC \uparrow DEFG \frac{HJIK \downarrow Pr-Rs OL}{LMJNK \downarrow Pr-Rs} Q Ex TU W^*$$

คำอธิบายโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท

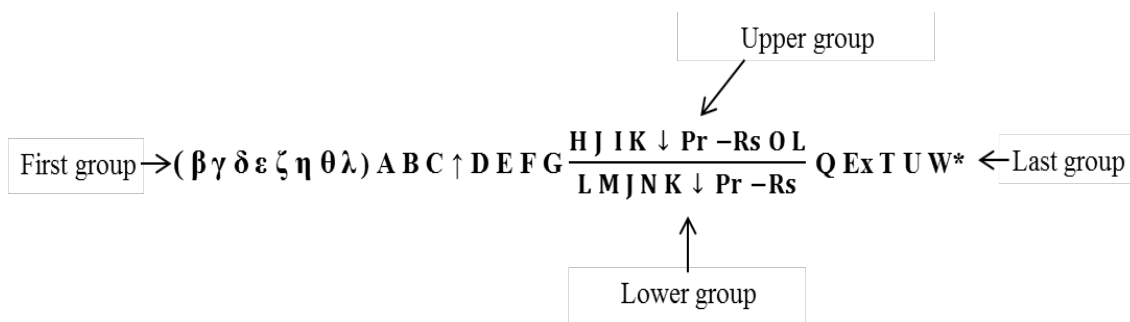
ในโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท ประกอบไปด้วยพฤติกรรมทั้งหมด 31 พฤติกรรม สามารถแจกแจงได้ดังนี้

สตราสส์ (Strauss, 1997) กล่าวว่า ในการวิเคราะห์ลำดับการเดินเรื่องของพร็อพพ์ เขาได้นำตัวอักษรกรีก 9 ตัวอักษรจากตัวอักษรกรีกทั้งหมด 24 ตัว โดยตัวอักษรกรีกตัวแรกคือ α กำหนดให้เป็นสถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง (Initial situation) ซึ่งไม่ถือเป็นพฤติกรรม และนำตัวอักษรกรีกอีก 8 ตัว มากำหนด ให้เป็น 7 พฤติกรรมในตอนต้น ดังนี้ พฤติกรรมลำดับที่ 1. β (Absentation การหายตัวไป) พฤติกรรมลำดับที่ 2. γ (Injunction คำสั่ง) พฤติกรรมลำดับที่ 3. δ (Violation การฝ่าฝืน) พฤติกรรมลำดับที่ 4. ϵ (Reconnaissance การสอดแนม/ สืบค้นข้อมูล) พฤติกรรมลำดับที่ 5. ζ (Delivery การนำส่งข้อมูล) พฤติกรรมลำดับที่ 6. η (Trickery การใช้กลอุบาย) พฤติกรรมลำดับที่ 7. θ (Complicity การสมรู้ร่วมคิด) และพฤติกรรมลำดับที่ 7a. λ (Preliminary Misfortuneเคราะห์ร้ายในเบื้องต้น) เพื่อให้มีความแตกต่างจากพฤติกรรมที่อยู่ในลำดับถัดไปที่ถูกกำกับไว้ด้วยตัวอักษรละตินแบบพิมพ์ใหญ่ เช่น $A B C D$ เป็นต้น และสัญลักษณ์อื่น ๆ คือ \uparrow และ \downarrow ทั้งนี้ พฤติกรรมทั้ง 7 พฤติกรรมนี้เป็นพฤติกรรมเริ่มต้นอย่างแท้จริงที่มีหน้าที่กำหนดการกระทำที่เกิดขึ้น และ 7 พฤติกรรมนี้ไม่เป็นสากล เพราะว่ามันบางเรื่องเริ่มต้นเรื่องด้วยพฤติกรรมหลัก พฤติกรรมแรกซึ่งเป็นพฤติกรรมลำดับที่ 8. A (Villainy ความชั่วร้ายของตัวโกง) เช่น ลักพาตัวคน ทำให้เกิดความบาดเจ็บทางร่างกาย ร้ายมนต์สะกด หรือฆาตกรรม ส่วนพฤติกรรมลำดับที่ 8a. a

(Lack ความขาดแคลน) เป็นผลที่ตามมาหลังจากเกิดพฤติกรรมของตัวโกง (A Villainy ความชั่วร้าย) และมีข้อ ขกเว้นในกรณีที่สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่องเชื่อมโยงโดยตรงกับพฤติกรรมที่ 8a. a (Lack ความขาดแคลน) สามารถยกตัวอย่างได้ดังนี้ มีคนมาแจ้งความขาดแคลนในรูปแบบอื่น ๆ กับตัวเอกให้ช่วยแก้ไข และอาจเป็นไปได้ว่าเหยื่ออาจจะกลายเป็นตัวเอกของเรื่อง หรือตัวเอกอาจจะไม่ได้เป็นเหยื่อและมาช่วยเหลือคนที่ขอความช่วยเหลือ เป็นต้น ในนิทานเรื่องอื่น ๆ พร็อพพ์ เรียกการเดินเรื่อง (Move) ว่าการเริ่มต้นใหม่อีกครั้งของ ตัวโกง (The villain) ตัวเอก (The hero/ princess) ผู้ให้ (The donor) ผู้วิเศษ (The (magical) helper) หลังจากที่มีการเล่าเรื่องต่อไปอีกทิศทางหนึ่ง ดังนั้นพฤติกรรมย่อยจำนวน 133 พฤติกรรม (ดูตารางที่ 12) จะได้รับการนำมาใช้เพื่อทำให้นเนื้อเรื่องของนิทานปรากฏพฤติกรรมใหม่ ๆ เช่น ตัวเอกกลับมาในรูปของการปลอมตัวและฝ่าฟันอุปสรรคที่ลำบากยากเข็ญ จนเขาประสบความสำเร็จและได้รับการยอมรับ แล้วพระเอกตัวปลอม (ที่มาแข่งชิงตำแหน่งของเขาไป) ถูกเปิดโปง และตอนท้ายเรื่อง ตัวเอกได้รับรางวัลของเขา เช่น เจ้าสาว ราชอาณาจักรและอื่น ๆ แล้วนิทานจึงจบลง

โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภทสามารถเขียนออกมาอย่างง่าย ๆ ได้เป็น โครงสร้างตามลำดับต่อไปนี้

- โครงสร้างประเภทที่
1. First group + Upper group + Last group
(กลุ่มแรก + กลุ่มบน+กลุ่มสุดท้าย)
 2. First group + Lower group + Last group
(กลุ่มแรก + กลุ่มล่าง+กลุ่มสุดท้าย)
 3. First group + Upper group + Lower group + Last group
(กลุ่มแรก + กลุ่มบน+ กลุ่มล่าง+ กลุ่มสุดท้าย)
 4. First group + Last group
(กลุ่มแรก + กลุ่มสุดท้าย)

จากโครงสร้างพื้นฐานทั้ง 4 ประเภทจะเห็นได้ว่านิทานมหัศจรรย์ของรัสเซียจะเริ่มเรื่องด้วยกลุ่มแรก (First group) และสามารถเรียงลำดับของเรื่องราวในรูปแบบที่สลับที่กันของโครงสร้างในตอนกลางเรื่องอาจจะมีแค่โครงสร้างกลุ่มบน (Upper group) หรือโครงสร้างกลุ่มล่าง (Lower group) หรือมีทั้งกลุ่มบนและกลุ่มล่าง หรือไม่มีทั้งกลุ่มบนและกลุ่มล่างเลยก็ได้ ทั้งนี้นิทานมหัศจรรย์ของรัสเซียจะจบเรื่องด้วยโครงสร้างกลุ่มสุดท้ายเสมอ นอกจากนี้ในโครงสร้างทุกประเภทที่ปรากฏในนิทานแต่ละเรื่องอาจจะมีจำนวนของพฤติกรรมไม่ครบทั้ง 31 พฤติกรรม และจะพบได้ในทุกกลุ่มของโครงสร้าง เหตุเพราะเนื้อเรื่องของนิทานเป็นสิ่งสำคัญที่ทำหน้าที่กำหนดพฤติกรรมนั่นเอง ยกตัวอย่างเช่น พฤติกรรมในกลุ่มแรก (First group) คือ **A B C ↑ D E F G** และในนิทานแต่ละเรื่องอาจจะมีแค่พฤติกรรม **A B ↑ G** หรือ **B ↑ D E F** เป็นต้น

คำอธิบายกลุ่มในโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (ดูตารางที่ 12)

กลุ่มแรก (First group) ประกอบด้วยพฤติกรรมที่กำกับด้วยตัวอักษรกรีกและตัวอักษรละติน ดังนี้

พฤติกรรมที่กำกับด้วยตัวอักษรกรีก (Greek alphabet)

β γ δ ε ζ η θ λ

ตารางที่ 4 ความหมายของแต่ละพฤติกรรมที่กำกับด้วยตัวอักษรกรีก

β	γ	δ	ε	ζ	η	θ	λ
Absentation	Injunction	Violation	Reconnaissance	Delivery	Trickery	Complicity	Preliminary
การหายตัวไป	คำสั่ง	การฝ่าฝืน	การสอดแนม/ สืบค้นข้อมูล	การนำส่ง (ข้อมูล)	การใช้ กลอุบาย	การสมรู้ ร่วมคิด	misfortune เคราะห์ร้าย ในเบื้องต้น

เนื้อเรื่องในตอนต้นของนิทานแต่ละเรื่องอาจจะมีหรือไม่มี 7 พฤติกรรมที่พร้อมๆ ได้กำกับไว้ด้วยตัวอักษรกรีกก็ได้ เพราะว่ามีนิทานบางเรื่องอาจเริ่มต้นเรื่องด้วยพฤติกรรมลำดับที่

8. **A** (Villainy ความชั่วร้าย) เป็นพฤติกรรมแรก

พฤติกรรมที่กำกับด้วยตัวอักษรละติน (Latin alphabet)

A B C ↑ D E F G

ตารางที่ 5 ความหมายของแต่ละพฤติกรรมที่กำกับด้วยตัวอักษรละติน

A	B	C	↑	D	E	F	G
Villainy	Mediation	Beginning	Departure	First function	The hero's	Provision of	Guidance
ความชั่วร้าย	การไกล่เกลี่ย โดยคนกลาง	counteraction เริ่มต้น การตอบโต้	การออกเดินทาง	of the Donor พฤติกรรมแรก ของผู้ให้ของ วิเศษหรือผู้ ช่วยเหลือ	reaction ปฏิกิริยา ของตัวเอง	a magical agent ข้อกำหนด ของผู้วิเศษ	การนำทาง

ถ้าניתานบางเรื่องเริ่มเรื่องจากพฤติกรรมหลักเป็นพฤติกรรมแรก สามารถยกตัวอย่างได้ ดังนี้พฤติกรรมของตัวโกงที่ทำให้สมาชิกในครอบครัวตัวเองเกิดอันตราย (A) ตัวเอกประสบกับเคราะห์ร้าย (B) ตัวเอกตัดสินใจที่จะตอบโต้ (C) และออกเดินทางจากบ้าน (↑) จากนั้นตัวเอกถูกทดสอบ สอบสวน โจมตี ซึ่งปูทางสู่การได้รับอำนาจวิเศษหรือผู้ช่วยเหลือ (D) ตัวเอกมีปฏิกิริยาต่อการกระทำของผู้ให้ (E) ตัวเอกเรียนรู้วิธีใช้ของวิเศษ (F) ตัวเอกถูกชี้นำไปยังสถานที่ที่มีสิ่งที่ตามหาอยู่ (G)

กลุ่มบน (Upper group) ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้

H J I K ↓ Pr - Rs O L

ตารางที่ 6 ความหมายของแต่ละพฤติกรรมในกลุ่มบน

H	J	I	K	↓	Pr	Rs	O	L
Struggle	Branding	Victory	Liquidation	Return	Pursuit	Rescue	Unrecognized	Unfounded
การต่อสู้ ดิ้นรน	ได้รับ บาดเจ็บ	ชัยชนะ	of Lack ความ ขาดแคลน หมดไป	การ หวนคืน	การ ตามล่า	การ ช่วยเหลือ	Arrival การมาถึงที่ ไม่มีใครทำได้	Claims การอ้างสิทธิ จอมปลอม

สามารถยกตัวอย่างได้ดังนี้ ตัวเอกและตัวโกงต่อสู้กัน (H) ตัวเอกได้รับบาดเจ็บ (J) และตัวโกงฝ่ายแพ้ (I) ทำให้เคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป (K) ตัวเอกกลับหวนคืน (↓) ตัวเอกถูกตามล่า (Pr) มีการช่วยตัวเองจากการถูกตามล่า (Rs) ตัวเอกกลับถึงบ้านโดยไม่มีใครจำ

เขาได้ (O) ตัวเอกปลอมจึงอ้างสิทธิจอมปลอม (L)

กลุ่มล่าง (Lower group) ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้

พฤติกรรมในกลุ่มล่าง (Lower group) มีพฤติกรรมที่ซ้ำกับพฤติกรรมในกลุ่มบน (Upper group) นั่นคือ พฤติกรรม **L J K ↓ Pr – Rs** และพฤติกรรมที่แตกต่างคือ พฤติกรรม **M** และ พฤติกรรม **N**

L M J N K ↓ Pr – Rs

ตารางที่ 7 ความหมายของแต่ละพฤติกรรมในกลุ่มล่าง

L	M	J	N	K	↓	Pr	Rs
Unfounded Claims การอ้างสิทธิ จอมปลอม	Difficult Task ลำบาก ยากเข็ญ	Branding ได้รับ บาดเจ็บ	Solution ทางออก	Liquidation of Lack ความขาด แคลนหมดไป	Return การ หวนคืน	Pursuit การ ตามล่า	Rescue การ ช่วยเหลือ

สามารถยกตัวอย่างได้ดังนี้ ตัวเอกปลอมอ้างสิทธิจอมปลอม (L) ทำให้ตัวเอกต้องทำภารกิจที่ลำบากยากเข็ญ (M) ตัวเอกได้รับบาดเจ็บ (J) ทุกปัญหาถูกคลี่คลาย (N) เคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป (K) ตัวเอกกลับหวนคืน (↓) ระหว่างเดินทางตัวเอกถูกตามล่า (Pr) มีการช่วยเหลือตัวเอกจากการถูกตามล่า (Rs) ทั้งนี้พฤติกรรมการตามล่าและการได้รับความช่วยเหลือให้หลบหนี (Pr-Rs) มักจะเกิดคู่กันเสมอ ๆ

กลุ่มสุดท้าย (Last group) ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้

Q Ex T U W*

ตารางที่ 8 ความหมายของแต่ละพฤติกรรมในกลุ่มสุดท้าย

Q	Ex	T	U	W	*
Recognition ได้รับการยอมรับ	Exposure การเปิดโปง	Transfiguration การเปลี่ยนรูป	Punishment การลงโทษ	Wedding อภิเษกสมรส	บอการสิ้นสุด ของพฤติกรรม

สามารถยกตัวอย่างได้ดังนี้ ตัวเอกได้รับการยอมรับ (Q) ตัวเอกปลอมหรือตัว โกงถูกเปิดโปง (Ex) ตัวเอกได้รับมอบรูปลักษณะใหม่ (T) ตัว โกงถูกลงโทษ (U) ตัวเอกอภิเษกสมรส (W) สิ้นสุดพฤติกรรม (*)

จากโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories) ที่ผู้วิจัยได้กล่าวมาแล้วข้างต้น มีความสัมพันธ์และเชื่อมโยงกันอย่างมากกับลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่อง ทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves) รวมไปถึงพฤติกรรมของตัวละคร (Functions) ที่จะปรากฏอยู่ในหัวข้อการศึกษากลยุทธ์ของพร็อพพ์ (Learning strategy for Propp's data) ต่อไปนี้

การศึกษากลยุทธ์ของพร็อพพ์ (Learning strategy for Propp's data)

ฟินเลย์สัน (Finlayson, 2012) ให้ทัศนะว่าสิ่งที่ซับซ้อนน้อยที่สุดและสำคัญที่สุดในองค์ประกอบ 3 ระดับของโครงสร้างของพร็อพพ์ (Three levels of Propp's morphology) นั่นคือพฤติกรรมที่อยู่ภายในโครงสร้างตอนกลางในส่วนหลักของพฤติกรรม (Intermediate structure: Functions) ที่เกิดจากวัตถุประสงค์ของการกระทำต่าง ๆ ที่จะปรากฏอยู่ในโครงสร้างตอนต้นในส่วนรวมของการเดินเรื่อง (Gross structure: Moves) ในส่วนของพฤติกรรมย่อยที่ปรากฏในโครงสร้างตอนท้ายในส่วนย่อยของพฤติกรรม (Fine structure: Subtypes) ก็คือการปรับเปลี่ยนรูปแบบและความรุนแรงให้กับพฤติกรรมหลัก และการศึกษาส่วนใหญ่ที่อ้างอิงผลการศึกษาของพร็อพพ์ โดยมากจะมุ่งเน้นไปที่โครงสร้างตอนกลางในส่วนหลักของพฤติกรรม ทั้งนี้การศึกษากลยุทธ์ของพร็อพพ์ สามารถจำแนกองค์ประกอบของโครงสร้างออกได้เป็น 3 ระดับ ดังนี้

องค์ประกอบ 3 ระดับของโครงสร้าง (Three levels of Propp's morphology)

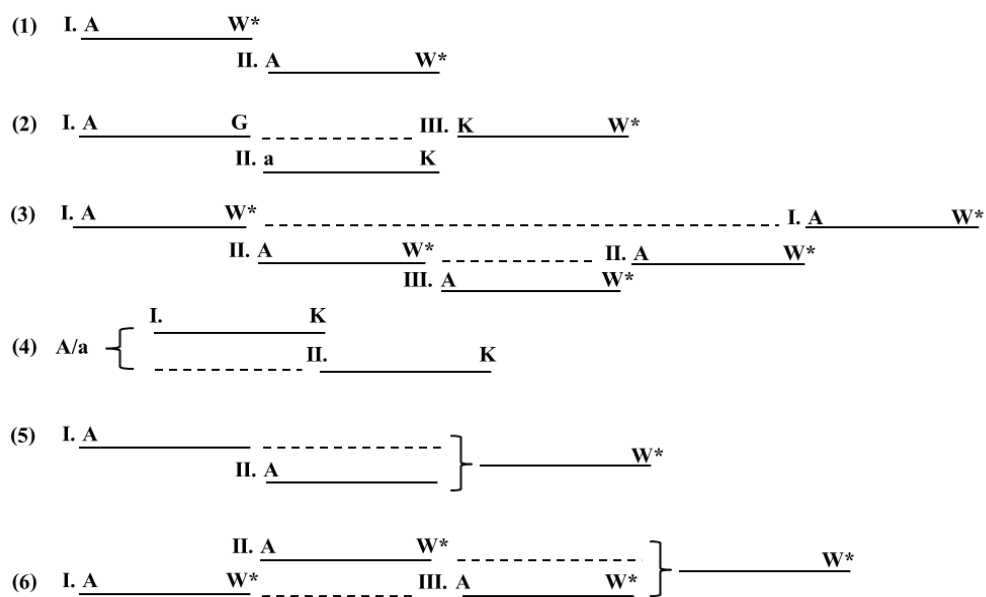
พร็อพพ์ (Propp, 1998) กล่าวว่า องค์ประกอบของ โครงสร้าง สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ระดับ (Three levels) ดังนี้ โครงสร้างรวมในส่วนการเดินเรื่อง โครงสร้างตอนกลางในส่วนพฤติกรรมหลัก และ โครงสร้างตอนท้ายในส่วนพฤติกรรมย่อย อธิบายได้คือ นิทานสร้างขึ้นจากการเดินเรื่อง (Moves) และการเดินเรื่องเป็นฐานของเรื่องที่ทำให้เกิดพฤติกรรม (Function) และพฤติกรรมเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้เกิดองค์ประกอบโครงเรื่อง (Plot elements) และเป็นตัวกำหนดตำแหน่ง (Position) วัตถุประสงค์ (Purpose) และตัวละคร (Dramatis personae)

1. โครงสร้างรวมในส่วนการเดินเรื่อง (Gross structure: Moves)

ในโครงสร้างนี้ผู้วิจัยจะนำไปใช้ในการวิเคราะห์ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่อง ทั้ง 6 ประเภท พร็อพพ์ (Propp, 1998) กล่าวว่านิทานที่เรียบง่ายที่สุดคือนิทานที่มีลำดับการเดินเรื่องเดียว ในทางกลับกันการกระทำต่าง ๆ ในนิทานที่มีการเดินเรื่องแบบหลายลำดับขั้นตอนอาจปะปน

กัน ในลักษณะซับซ้อนและอาจทำให้เกิดความสับสนได้ พร็อปป์จึงได้ระบุลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภทขึ้น เพื่อให้เข้าใจถึงความซับซ้อนที่อาจเกิดขึ้นได้ในนิทานแต่ละเรื่อง

พร็อปป์ (Propp, 1998) กำหนดโครงสร้างรวมของนิทานด้วยการเดินเรื่อง โดยระบุว่า การเดินเรื่อง (Moves) คือ การพัฒนาโครงเรื่อง (Plot development) ที่เกิดจากแรงจูงใจในการสร้างพฤติกรรมที่ซับซ้อน มีโครงสร้างดังต่อไปนี้

ภาพที่ 2 พร็อปป์ ได้ระบุลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท

(Six combinations of moves)

คำอธิบายสัญลักษณ์

การเดินเรื่อง หมายถึง ลำดับของการเล่าเรื่องด้วยพฤติกรรมต่าง ๆ ตั้งแต่เริ่มเรื่องเรื่อยไปจนจบเรื่อง ลำดับจะระบุจำนวนด้วยตัวเลขโรมัน (Roman numerals)

ตัวอักษร (Letters) หมายถึง การระบุพฤติกรรมต่าง ๆ ในตอนต้นของการเดินเรื่องไปจนถึงพฤติกรรมสุดท้าย ทั้งนี้อาจมีพฤติกรรมไม่ครบทั้ง 31 พฤติกรรมหลัก และ 133 พฤติกรรมย่อยขึ้นอยู่กับเนื้อเรื่องของนิทาน

เส้นประ (Dashed line) หมายถึง การถูกแทรกของการเดินเรื่อง (Interrupted move)

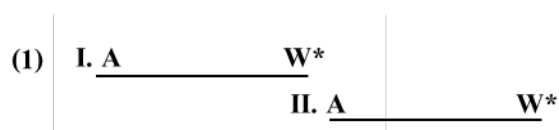
เส้นทึบ (Thick line) หมายถึง ตัวแทนของพฤติกรรมหลักและพฤติกรรมย่อย ที่อาจมีพฤติกรรมไม่ครบทั้ง 31 พฤติกรรมหลัก และ 133 พฤติกรรมย่อย ขึ้นอยู่กับเนื้อเรื่องของนิทาน เครื่องหมายวงเล็บปีกกา ({ } Curly Bracket) หมายถึง การรวมการเดินเรื่องทั้งหมดเข้าด้วยกัน

เครื่องหมายดอกจัน (* Asterisk) หมายถึง เครื่องหมายแสดงการสิ้นสุดของพฤติกรรมทั้งหมดในแต่ละการเดินเรื่อง ทั้งนี้อาจสิ้นสุดที่พฤติกรรมใดก็ได้ในกลุ่มสุดท้าย (Last group) ขึ้นอยู่กับเนื้อเรื่องของนิทานเป็นตัวกำหนด

ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves) จากโครงสร้างลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท ในการเดินเรื่อง (Moves) ลำดับที่ I, II, หรือ III, อาจจะเริ่มต้นด้วย 7 พฤติกรรมที่กำกับด้วยตัวอักษรกรีก ($\beta \gamma \delta \epsilon \zeta \eta \theta \lambda$) หรือไม่ได้ เพราะว่ามีนิทานบางเรื่องอาจเริ่มต้นเนื้อเรื่องด้วยพฤติกรรมลำดับที่ 8, A (Villainy ความชั่วร้าย) หรือพฤติกรรมลำดับที่ 8a, a (Lack ความขาดแคลน) เป็นพฤติกรรมแรกก็เป็นได้และอาจมีลำดับของพฤติกรรมไม่ครบทั้ง 31 พฤติกรรมหลัก และ 133 พฤติกรรมย่อย ขึ้นอยู่กับเนื้อเรื่องของนิทาน นอกจากนี้ในการเดินเรื่อง (Moves) ลำดับที่ I, II, หรือ III, อาจเป็นไปตามโครงสร้างประเภทใดก็ได้ตามโครงสร้างพื้นฐานทั้ง 4 ประเภท (The four fundamental categories)

โครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (1) คือ การเชื่อมเข้าด้วยกัน (Concatenation)

มีการเชื่อมเนื้อเรื่องของนิทานโดยการเดินเรื่อง (Moves) ในลำดับที่ I, จะถูกผนวกเข้ากับการเดินเรื่องในลำดับที่ II.

คำอธิบาย การเดินเรื่องลำดับที่ I, เริ่มเรื่องด้วย พฤติกรรมลำดับที่ 8, คือ A (Villainy ความชั่วร้าย) และดำเนินเรื่องต่อไปตามเนื้อเรื่องจนทุกอย่างคลี่คลายลง และพฤติกรรมลำดับที่ 8, จะกลับมาปรากฏอีกครั้งในการเดินเรื่องลำดับที่ II, ซึ่งเป็นการเดินเรื่องที่มีเหตุการณ์คล้ายคลึงกัน

ตัวอย่างนิทาน เรื่อง *กระจกเจ้าปัญญา* (Studio 4 Hand, 2556)

การเดินเรื่องลำดับที่ I, A^s ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา: เสือ โคร่งตัวหนึ่งเดินผ่านมาเห็นกระจกเข้า รู้สึกหิวจึงอยากจะกินกระจก C ตัวเอกตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบโต้: กระจกแกล้งทำเป็นเสียใจด้วยความหิวของเสือ โคร่งแต่แท้ที่จริงตัวมันเองกำลังกลัว แต่อย่างไรก็ตามก็

ต้องพยายามให้ดีที่สุดที่จะไม่แสดงให้เห็นว่าคุณกลัว E^s ตัวเอกปกป้องรักษาชีวิตตนไว้ด้วยวิธีการเดียวกับที่ศัตรูใช้: เพื่อรักษาชีวิตกระจงจึงล่องวงให้เสียโครงตกลุมพราง โดยบอกว่ากินตนเองคงไม่อร่อยและอึมหาน่าเท่ากินคน ↑ การออกเดินทาง: กระจงพาเสียโครงไปพบคนตัวอ้วนพลุ้ยคนหนึ่งและบังเอิญเป็นนายพรานแบกปืนก้าวฉับ ๆ มาตามถนน I^r ตัวโกงถูกฆ่าทั้งที่ยังไม่เริ่มต่อสู้: เสียโครงกำลังกระโจนใส่ นายพรานแต่ นายพรานไวกว่าจึงยิงเสียโครง U ตัวโกงถูกลงโทษ: เสียโครงตายคาที่ K เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป: เจ้ากระจงดีใจนักหนาที่รอดตัวมาได้ Q ตัวเอกได้รับการยอมรับ: หลังจากนั้นกระจงจึงได้รับการยอมรับจากสัตว์อื่น ๆ ในป่าว่าฉลาดที่พิชิตเสียโครงที่มีพินชาติได้

การเดินทางเรื่องลำดับที่ II. A^r ตัวโกงทำให้เกิดการบาดเจ็บทางร่างกาย: หลังจากนั้นไม่นานด้วยความเหน็ดเหนื่อยกระจงจึงไปทะเลสาบเพื่อจะกินน้ำ กำลังกินเพลิน ๆ จับปลาก็ถูกจระเข้จับ Rs^s ตัวเอกไม่ยอมถูกกิน: เพื่อรักษาชีวิตกระจงจึงล่องวงจระเข้ให้ตกลุมพราง โดยบอกว่าที่จับอยู่ไม่ใช่ขาแต่เป็นท่อนไม้แล้วก็ยกขาอีกข้างหนึ่งของมันขึ้นกวัดแกว่งอยู่ตรงหน้าจระเข้ I ตัวโกงผ่ายแพ้: จระเข้หน้าโง่ก็หลงคำเจ้ากระจง รีบปล่อยขาข้างที่กำลังคาบอยู่ มันไถ้จับขาอีกข้างหนึ่งที่แกว่งอยู่ไปมา N ปัญหาถูกคลี่คลาย: กระจงจึง โจนแผล็วออกไปให้พ้นจากจระเข้ทันที Q ตัวเอกได้รับการยอมรับ: ด้วยประการฉะนี้เองกระจงจึงได้รับการยอมรับจากสัตว์อื่น ๆ ในป่าว่าฉลาดลื่นฟ้าว่าได้พิชิตทั้งเสียโครงที่มีพินชาติและจระเข้ที่ร้ายกาจได้

โครงสร้างการเดินทางประเภทที่ (2) คือ การแทรก (Interruption)

การเดินทางเรื่องลำดับที่ I จะถูกขัดจังหวะโดยการเดินทางเรื่องลำดับที่ II. ก่อนเดินทางในลำดับที่ III. ต่อไป

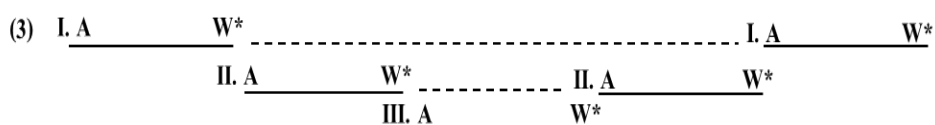
คำอธิบาย การเดินทางเรื่องลำดับที่ I. อาจจะมีเรื่องด้วย 7 พฤติกรรมในตอนต้นที่กำกับไว้ด้วยตัวอักษรกรีก หรือเริ่มเรื่องด้วยพฤติกรรมลำดับที่ 8. คือ A (Villainy ความชั่วร้าย) เดินทางไปจนถึงพฤติกรรมลำดับที่ 15. คือ G (Guidance การนำทาง) และหยุดการเดินทางเรื่องลง ทั้งนี้การเดินทางเรื่องในลำดับที่ II. จะเข้ามาแทรกโดยเริ่มเรื่องที่พฤติกรรมลำดับที่ 8a. คือ a (Lack ความขาดแคลน) และเดินทางไปถึงพฤติกรรมลำดับที่ 19. คือ K (Liquidation of Lack ความขาดแคลนหมดไป) และการเดินทางเรื่องในลำดับที่ III. จะเริ่มเดินทางเรื่องในพฤติกรรมลำดับที่ 19. คือ K

(Liquidation of Lack ความขาดแคลนหมดไป) ต่อไปจนถึงพฤติกรรมลำดับที่ 31. คือ W (Wedding อภิเษกสมรส) เป็นพฤติกรรมลำดับสุดท้าย นิทานจึงจบลง

ตัวอย่างนิทาน เรื่อง โยรินดา และ โยรินเกล (วิลเฮล์ม-ชากอบ กริมม์, 2537)

การเดินทางเรื่องลำดับที่ I. A^{14} ตัวโกงทำการฆาตกรรม: ณ ปราสาทเก่า ๆ ของแม่มดหญิงชราคนหนึ่ง ถ้ามีใครเดินหลงเข้ามาในปราสาทของนางครบ 100 ก้าว จะไม่สามารถขยับตัวได้ จนกว่านางจะมาทำให้เขาเป็นอิสระ แต่เวลาที่มีหญิงสาวที่สวยงามเข้ามาจะถูกสาปให้เป็นนกแล้วหญิงชรา ก็จะใส่ไว้ในกรงและแขวนไว้ในห้องหนึ่งในปราสาท เพื่อรอเวลาฆ่าแล้วนำมาปรุงเป็นอาหาร หลังจากนั้นเนื้อเรื่องของนิทานจะเดินเรื่องไปในพฤติกรรมต่าง ๆ จนถึง **พฤติกรรมลำดับที่ 15. คือ G^2 ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ:** วันหนึ่ง โยรินดาและโยรินเกลพากันเดินเข้าไปในป่า เนื้อเรื่องดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ จึงปรากฏ การเดินทางลำดับที่ II. คือ a^5 การขาดแคลนเงินทอง **ความเป็นอยู่ที่ดี และอื่น ๆ:** มันเป็นเวลาเย็นที่งดงามวันหนึ่งลำแสงสุดท้ายของดวงอาทิตย์กำลังจะตกดิน ฉายผ่านกิ่งไม้ยาว ๆ ของต้นไม้ที่อยู่เหนือหมู่ไม้สีเขียวที่อยู่ต่ำกว่า นกเขาขันอย่างโหยหวนมาจากต้นไม้สูง โยรินดานั่งลงเพื่อมองไปที่ดวงอาทิตย์ โยรินเกลนั่งข้าง ๆ เธอแล้วทั้งคู่ก็รู้สึกเศร้าสร้อยพวกเขา รู้สึกไม่มีความสุขเลยไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะอะไรแต่มันดูเหมือนราวกับว่าพวกเขาจะต้องพลัดพรากจากกันตลอดไป พวกเขากังวลถึงหนทางอันยาวไกลเมื่อได้มองไปเพื่อดูว่าหนทางใดบ้างที่พวกเขาจะกลับไปที่บ้านได้แต่ก็ไม่รู้ว่าจะไปทางไหน หลังจากนั้นเนื้อเรื่องของนิทานจะเดินเรื่องไปจนถึง **พฤติกรรมลำดับที่ 19. คือ K^1 ของที่แสวงหาได้มาโดยเป็นผลโดยตรงจากการกระทำก่อนหน้านั้น:** โยรินเกลตามหา โยรินดาของเขาจนพบ และ การเดินทางในลำดับที่ III. จะเริ่มเดินเรื่องต่อจาก **พฤติกรรมลำดับที่ 19. คือ K^8 ออณค้ำสาป:** โยรินดาคืนร่างเดิมและก็ยืนอยู่เบื้องหน้า โยรินเกล เธอใช้แขนโอบรอบคอของเขา เธอยังคงดูงามเหมือนเดิมงดงามเหมือนกับตอนที่พวกเขาเดินไปในป่าด้วยกัน เรื่องราวเดินต่อไปจนถึง **พฤติกรรมลำดับที่ 31. คือ W^* การแต่งงานของสามัญชน:** พวกเขาครองคู่ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขตลอดไป นิทานจึงจบลง

โครงสร้างการเดินทางเรื่องประเภทที่ (3) คือ การแทรกที่ซ้อนกัน (Nested interruption) การแทรกอีกการเดินทางเรื่องเข้ามา เป็นการถูกขัดจังหวะของการเดินทางเรื่องในลำดับต่าง ๆ

คำอธิบาย การเดินเรื่องในลำดับที่ I. เดินเรื่องอยู่และมีการเดินเรื่องในลำดับที่ II. แทรกเข้ามาทั้งนี้ในการเดินเรื่องลำดับที่ II. ก็ถูกแทรกด้วยการเดินเรื่องในลำดับที่ III. ก่อนย้อนกลับมาเดินเรื่องในลำดับที่ I. ต่อจนจบเรื่อง โครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (3) นี้ อาจจะเป็นการเดินเรื่องของนิทานประเภทนิทานปริศนา (Riddle tale) ที่มีลักษณะซับซ้อน มีเงื่อนไขให้ทายหรือให้คิดก็เป็นได้

ตัวอย่างนิทาน เรื่อง นิทานเวตาล (น.ม.ศ., 2553)

การเดินเรื่องในลำดับที่ I. เดินเรื่องอยู่ (พระวิกรมมัททย์ได้รับมอบหมายจาก โยคีศานติศีล ให้ไปจับตัวเวตาลที่ต้นอโศก โดยเวตาลก็ยอมให้พระวิกรมมัททย์จับแต่มีข้อแม้ว่าห้ามพูดจาหรือตอบคำถามเวตาล) และมี **การเดินเรื่องในลำดับที่ II.** แทรกเข้ามา (ระหว่างการเดินทางเวตาลก็หลอกล่อโดยเล่านิทานให้ฟังและลงท้ายด้วยคำถาม) ทั้งนี้ในการเดินเรื่องลำดับที่ II. ก็ถูกแทรกด้วยการเดินเรื่องในลำดับที่ III. (พระ วิกรมมัททย์ก็อดรนทนไม่ได้ต้องตอบคำถามนั้นทุกครั้งไป) ก่อนย้อนกลับมา **เดินเรื่องในลำดับที่ I.** ต่อ (เวตาลมักขู่ยุให้พระวิกรมมัททย์แสดงความคิดเห็นออกมา เวตาลก็จะลอยกลับไปต้นอโศกตามเดิมทำให้พระองค์ต้องกลับไปปีนต้นอโศกเพื่อจับเวตาลใส่ข่ามอีกหลายครั้ง)

โครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (4) คือ ความขัดแย้งสองประการที่เกิดขึ้นพร้อมกันแต่ส่งผลแยกจากกัน (ความขัดแย้งประการแรกส่งผลสมบูรณ์โดยการเดินเรื่องลำดับที่ I. ก่อนที่ความขัดแย้งที่สองจะส่งผลโดยการเดินเรื่องลำดับที่ II.)

$$(4) A/a \left\{ \begin{array}{l} \text{I.} \quad \text{-----} \quad \text{K} \\ \text{-----} \quad \text{II.} \quad \text{-----} \quad \text{K} \end{array} \right.$$

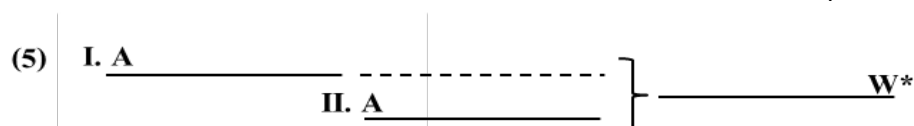
คำอธิบาย การเดินเรื่องลำดับที่ I. และการเดินเรื่องลำดับที่ II. อาจเริ่มเรื่องด้วยพฤติกรรมลำดับที่ 8. คือ A (Villainy ความชั่วร้าย) หรือพฤติกรรมลำดับที่ 8a. คือ a (Lack ความขาดแคลน) ก่อนหรือพร้อมกันก็ได้ เพราะพร้อมกันได้นับพฤติกรรมลำดับที่ 8. และ พฤติกรรมลำดับที่ 8a. รวมกันเป็น 1 พฤติกรรม เพราะว่าพฤติกรรมลำดับที่ 8. เป็นเหตุ และพฤติกรรมลำดับที่ 8a. เป็นผลที่ตามมาหลังจากเกิดพฤติกรรมลำดับที่ 8. นอกจากนี้การเดินเรื่องลำดับที่ I. และการเดินเรื่องลำดับที่ II. จะดำเนินไปในทำนองที่ขัดแย้งกัน และไปสิ้นสุดที่พฤติกรรมลำดับที่ 19. คือ K (Liquidation of lack ความขาดแคลนหมดไป) นิทานจึงจบลง

ตัวอย่างนิทาน เรื่อง ขยายกะตา (มนทิวรา พานิชยิ่ง, 2549)

การเดินทางเรื่องลำดับที่ I. A^3 ตัวโกงปล้นสะดมหรือทำลายพืชผล: ขยายกะตาปลูกถั่ว ปลูกงาให้หลานเฝ้า หลานไม่เฝ้า กามากินถั่วกินงา B^7 การเสว้าโศกคร่ำครวญ: ขยายมายายดำ ตามาตาดิ หลานร้องไห้ไปหานายพราน D ตัวเอกถูกทดสอบ สอบสวน โจมตี ฯลฯ ซึ่งปูทางสู่การได้รับอำนาจวิเศษหรือผู้ช่วยเหลือ: หลานขออนายพรานให้ช่วยยิงกา กากินถั่วกินงาเจ็ดเมล็ดเจ็ดทะนาน นายพรานตอบว่า “ไม่ใช่ธูระอะไรของข้า” หลานจึงไปหาหนุขอให้ช่วยกัดสายธนูนายพรานแต่หนุไม่ช่วย ไปหาแมวขอให้แมวช่วยกัดหนุแต่แมวไม่ช่วย ไปหาหมาขอให้หมาช่วยกัดแมวแต่หมาไม่ช่วย ไปหาไม้ค้อนให้ข้อนหัวหมาแต่ค้อนไม่ช่วย ไปหาไฟให้ช่วยไหม้ไม้ค้อนแต่ไฟไม่ช่วย ไปหาน้ำให้ช่วยดับไฟแต่น้ำไม่ช่วย ไปหาตลิ่งให้พังทับน้ำแต่ตลิ่งไม่ช่วย ไปหาซ้างให้ช่วยถล่มตลิ่งแต่ซ้างไม่ช่วย K ความขาดแคลนหมดไป: สุดท้ายหลานไปหาแมลงหิวให้ช่วยตอมตาซ้าง แมลงหิวยอมช่วย ตอบว่า “ข้าจะช่วยตอมตาซ้างให้ตาเน่าทั้งสองซ้าง”

การเดินทางเรื่องลำดับที่ II. a^6 การขาดแคลนในรูปแบบอื่น ๆ : ซ้างตกใจจึงรีบจะไปช่วยถล่มตลิ่ง ตลิ่งจึงรีบจะไปช่วยพังทับน้ำ น้ำจึงรีบจะไปช่วยดับไฟ ไฟจึงรีบจะไปไหม้ค้อน ค้อนจึงรีบจะไปข้อนหัวหมา หมาจึงรีบจะไปกัดแมว แมวจึงรีบจะไปกัดหนุ หนุจึงรีบจะไปกัดสายธนูของนายพราน นายพรานกลัวหนุมากัดสายธนู I ตัวโกงฝ่ายแพ้: นายพรานจึงรีบจะไปช่วยยิงกา กาจิงเอาถั่วเองาเจ็ดเมล็ดเจ็ดทะนานมาคืน K ความขาดแคลนหมดไป: หลานจึงเอาถั่วเองาไปให้แก่ยายกะตา ขยายกะตาก็เลิกตีหลานตั้งแต่นั้นมา

โครงสร้างการเดินทางเรื่องประเภทที่ (5) คือ การเดินทางสองการเดินทางเรื่องที่มีจุดจบร่วมกัน

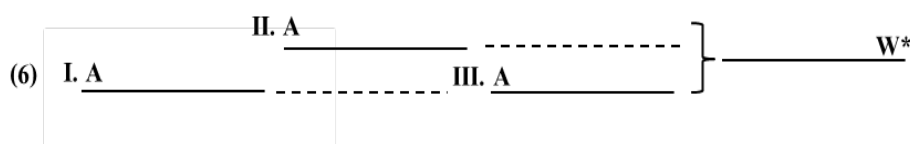
คำอธิบาย การเดินทางเรื่องลำดับที่ I. และการเดินทางเรื่องลำดับที่ II. เดินทางไปในทิศทางเดียวกันและมีจุดจบร่วมกัน

ตัวอย่างนิทาน เรื่อง เจ้าหญิงนิทรา (วิลเฮล์ม-ชากอบ กริมม์, 2537)

การเดินทางเรื่องลำดับที่ I. A^{11} ตัวโกงร้ายมนต์สะกดบางคนหรือบางสิ่งไว้: พระราชาและพระราชินีถูกนางฟ้าคนที่สิบสาม โกรธแค้นและร้ายมนต์สาปว่า “เมื่อธิดาของพระราชาอายุได้ 15 ปี หล่อนจะต้องถูกทำให้บาดเจ็บด้วยเพลลาของเครื่องปั่นฝ้ายและจะต้องประสบกับความตาย” และเนื้อเรื่องก็เดินไปเรื่อย ๆ และปรากฏพฤติกรรมต่าง ๆ จนถึง การเดินทางเรื่องลำดับที่ II. A^{12} ตัวโกงปลอมตัวเป็นตัวเองหรือคนอื่น: เจ้าหญิงถูกปล่อยให้อยู่คนเดียวในวัง ดังนั้นเธอจึงเดินเที่ยวไปตามลำพัง จนในที่สุดเธอก็ได้มาที่ตึกเก่าหลังหนึ่ง ที่มีช่องบันไดแคบ ๆ ขึ้นไปสู่ประตูเล็ก ๆ ประตูหนึ่ง บน

บานประตูก็มีกุญแจทองคำอยู่ลูกหนึ่ง เมื่อเธอหมุนลูกบิด ประตูก็คิดเปิดออก ภายในห้องมีหญิงชรา คนหนึ่งปั่นฝ้ายอยู่ที่ทางวุ่นวายมาก และ A^8 ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา: หญิงชรา หลอกล่อให้เจ้าหญิงสัมผัสเครื่องปั่นฝ้ายและคำทำนายก็เป็นจริง เธอล้มลงสิ้นสติอยู่บนพื้นอย่างไร ก็ตาม ทุกคนยังไม่ตายแม้แต่ตกอยู่ในห้วงนิทรา แล้วเนื้อเรื่องก็เดินไปเรื่อย ๆ จนถึง **ตอนจบร่วม** ของเรื่อง คือ **W** ตัวเอกอภิเษกสมรสและขึ้นครองราชย์: เป็นเวลา 100 ปีครบล้วน เมื่อเจ้าชาย เดินทางมาจุมพิตเจ้าหญิงและทันทีที่จุมพิต เจ้าหญิงก็ลืมตาตื่นขึ้นมา ต่อมาราชากับราชินีก็ตื่นขึ้น แล้วท้าวทั้งพระราชสำนักก็พากันตื่นจากนิทรา หลังจากนั้นก็เป็นการเล่นฉลองพิธีอภิเษกสมรส ของเจ้าชายกับเจ้าหญิงนิทรา แล้วทั้งคู่ก็อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขตราบนานวัน

โครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (6) คือ การรวม โครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (1) และ โครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (5) เข้าด้วยกันและการเดินเรื่องทั้งหมดมีจุดจบร่วมกัน

คำอธิบาย นิทานที่มีเรื่องราวดำเนินไปโดยการเดินเรื่องลำดับที่ I. ที่เริ่มเรื่องด้วย พฤติกรรมลำดับที่ 8. คือ A (Villainy ความชั่วร้าย) เดินเรื่องไปเรื่อย ๆ ซึ่งในนิทานแต่ละเรื่อง อาจมีตัวละครหลายตัวละครและมีพฤติกรรมเกี่ยวเนื่องกันเป็นทอด ๆ หรืออาจจะไม่สัมพันธ์กับ ตัวละครเดิมก็ได้ จึงได้ปรากฏการเดินเรื่องลำดับที่ II. และ การเดินเรื่องลำดับที่ III. ขึ้น และ ทุกการเดินเรื่องในลำดับต่าง ๆ มีตอนจบร่วมกัน

ตัวอย่างนิทาน เรื่อง ราพันเซล (วิลเฮล์ม-ชากอบ กริมม์, 2537)

การเดินเรื่องลำดับที่ I. A^{15} ตัวโกงจับบางคนขังหรือกักบริเวณ: แม่มนำราพันเซลไป ขังบนหอคอยสูงกลางป่าที่ไม่มีทั้งประตูและบันได มีเพียงหน้าต่างบานเดียวที่ทำให้นางมองเห็น โลกภายนอกได้ คราใดที่แม่มดมาถึง นางจะเรียกราพันเซลเพื่อที่จะขึ้นไปบนหอคอย เรื่องดำเนิน ต่อไปจนถึง **การเดินเรื่องลำดับที่ II.** A^9 ตัวโกงขบไล่ตัวเอก: ด้วยความโกรธแค้น นางแม่มนำรา พันเซลไปทิ้งในสถานที่ห่างไกลอย่างไร้ความปราณี ที่นั่นหญิงสาวต้องอยู่อย่างทุกข์ทรมาน และ **การเดินเรื่องลำดับที่ III.** A^6 ตัวโกงทำให้เกิดการบาดเจ็บทางร่างกาย: นางแม่มนำผมของราพัน เซลปล่อยลงมาจากหอคอยและเจ้าชายก็ปีนขึ้นไป แทนที่จะพบหญิงสาวอันเป็นที่รัก พระองค์พบกับนางแม่มดที่แสนน่าเกลียดน่ากลัว ด้วยความสิ้นหวัง เจ้าชายกระโดดลงมาจากหอคอย พระองค์ วังหนีอย่างไม่คิดชีวิต แต่จากการกระโดดลงมาทำให้พระองค์เสียตาทั้งคู่ไป เนื่องจากไม่สามารถ มองเห็นอะไร พระองค์ได้แต่ทรงวนเวียนอยู่ในป่า เสวยหญ้าและรากไม้ประทังชีวิต คร่ำครวญถึง

ราฟีนเซลอันเป็นที่รัก แล้วเนื้อเรื่องก็เดินไปเรื่อย ๆ จนถึง ตอนจบร่วมของเรื่อง คือ M^2 ตัวเอกที่สมรสแล้วสูญเสียภรรยาไปจะได้กลับมาสมรสใหม่อันเป็นผลจากความมุ่งมั่นปรารถนาที่จะได้กลับมาสมรสใหม่: เวลาผ่านไปหลายปี พระองค์เร่ร่อนไปจนเจอกับราฟีนเซลและลูกแฝดทั้งสองที่กำเนิดจากพระองค์ ราฟีนเซลเห็นเข้าก็ร้องไห้ออกมา น้ำตาของหญิงสาวอันเป็นที่รักร่วงหล่นลงมาที่ดวงตาของพระองค์ ทันใดนั้นดวงตาทั้งสองของพระองค์ก็กลับมามองเห็นได้อีกครั้ง พระองค์พาราฟีนเซลและลูกทั้งสองกลับสู่พระราชวัง และครองชีวิตร่วมกันอย่างผาสุกตลอดไป

2. โครงสร้างตอนกลางในส่วนพฤติกรรมหลัก (Intermediate structure: Functions)

ในโครงสร้างนี้ผู้วิจัยนำไปใช้ในการวิเคราะห์พฤติกรรมหลักทั้ง 31 พฤติกรรมโดยกำหนดให้พฤติกรรมหลักทั้งหมดเป็นตัวอักษรหนา เช่น **A B C D E** เป็นต้น

พรีอพ์ (Propp, 1998) กล่าวว่า การกระทำเดียวอาจสนองมากกว่าหนึ่งวัตถุประสงค์ในเวลาเดียวกัน การกระทำนั้นมีความหมายเป็นสองนัย

พรีอพ์ (Propp, 1998) ได้ให้ความสำคัญในโครงสร้างตอนกลางในส่วนพฤติกรรมหลักมากที่สุด เขาได้กำหนดพฤติกรรมไว้ทั้งหมด 31 พฤติกรรม จากการศึกษาของพรีอพ์ ระบุว่าพฤติกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ ซึ่งไม่รวม **α** หรือ สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง (Initial situation) สามารถจัดได้เป็น 6 กลุ่ม

α สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง ไม่ถือเป็นพฤติกรรม

พฤติกรรมลำดับที่ 1-7 = การเตรียมการ (Preparation)

พฤติกรรมลำดับที่ 8-10 = ปัญหาและอุปสรรค (Complication)

พฤติกรรมลำดับที่ 11-15 = การเปลี่ยนแปลง (Transference)

พฤติกรรมลำดับที่ 16-18 = การต่อสู้ดิ้นรน (Struggle)

พฤติกรรมลำดับที่ 19-26 = การหวนคืน (Return)

พฤติกรรมลำดับที่ 27-31 = การได้รับการยอมรับ (Recognition)

ตารางที่ 9 พฤติกรรมหลักทั้ง 31 พฤติกรรมของพรีอพ์ที่อธิบายถึงชื่อเรียกของพฤติกรรม (Functions name)

สัญลักษณ์	ชื่อเรียกพฤติกรรม	คำแปล
0. α	Initial situation	สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง
1. β	Absentation	การหายตัวไป
2. γ	Injunction	คำสั่ง

ตารางที่ 9 (ต่อ)

สัญลักษณ์	ชื่อเรียกพฤติกรรม	คำแปล
3. ด	Violation	การฝ่าฝืน
4. เ	Reconnaissance	การสอดแนม/สืบค้นข้อมูล
5. ซ	Delivery	การนำส่ง (ข้อมูล)
6. ฑ	Trickery	การใช้กลอุบาย
7. ท	Complicity	การสมรู้ร่วมคิด
7a. ล	Preliminary misfortune	เคราะห์ร้ายในเบื้องต้น
8. A	Villainy	ความชั่วร้าย
8a. a	Lack	ความขาดแคลน
9. B	Mediation	การไกล่เกลี่ยโดยคนกลาง
10. C	Beginning counteraction	เริ่มต้นการตอบโต้
11. ↑	Departure	การออกเดินทาง
12. D	First function of the Donor	พฤติกรรมแรกของผู้ให้ของวิเศษ/ผู้ช่วยเหลือ
13. E	The hero's reaction	ปฏิกิริยาของตัวเอง
14. F	Provision of a magical agent	ข้อกำหนดของผู้วิเศษ
15. G	Guidance	การนำทาง
16. H	Struggle	การต่อสู้ดิ้นรน
17. J	Branding	ได้รับบาดเจ็บ
18. I	Victory	ชัยชนะ
19. K	Liquidation of Lack	ความขาดแคลนหมดไป
20. ↓	Return	การหวนคืน
21. Pr	Pursuit	การตามล่า
22. Rs	Rescue	การช่วยเหลือ
23. O	Unrecognized Arrival	การมาถึงที่ไม่มีใครจำได้
24. L	Unfounded Claims	การอ้างสิทธิจอมปลอม
25. M	Difficult Task	ภารกิจที่ลำบากยากเข็ญ
26. N	Solution	ทางออก

ตารางที่ 9 (ต่อ)

สัญลักษณ์	ชื่อเรียกพฤติกรรม	คำแปล
27. Q	Recognition	ได้รับการยอมรับ
28. Ex	Exposure	การเปิดโปง
29. T	Transfiguration	การเปลี่ยนรูปลักษณะ
30. U	Punishment	การลงโทษ
31. W	Wedding	อภิเษกสมรส

(Propp, 1998)

3. โครงสร้างตอนท้ายในส่วนพฤติกรรมย่อย (Fine structure: Subtypes)

ในโครงสร้างนี้ใช้ในการวิเคราะห์พฤติกรรมย่อยทั้งหมด 133 พฤติกรรม โดยกำหนดให้พฤติกรรมย่อยทั้งหมดเป็นตัวอักษรเรียง เช่น $\beta' A' B' D' E'$ เป็นต้น โครงสร้างในระดับที่ 3. นี้มีรายละเอียดในส่วนของพฤติกรรมย่อยมากที่สุดที่พรีอพ์ได้เพิ่มเติมขึ้นมาอีกเหนือจาก 31 พฤติกรรมหลัก พฤติกรรมย่อยนั้นจะปรากฏในพฤติกรรมลำดับที่ 1. คือ β ที่เรียกว่า การหายตัวไป (Absentation) และพรีอพ์ อธิบายความหมายว่า สมาชิกคนหนึ่งในรอบครัวหายตัวออกไปจากบ้าน นอกจากนี้เขาได้ทำการกำหนดพฤติกรรมย่อยเรื่อยไปจนถึงพฤติกรรมลำดับที่ 31. คือ W (Wedding อภิเษกสมรส) เพื่อแสดงถึงพฤติกรรมที่ซับซ้อนมากขึ้นที่อาจปรากฏในนิทานเรื่องต่าง ๆ

ตารางที่ 10 ตัวอย่างของพฤติกรรมย่อยที่พรีอพ์สังเคราะห์ขึ้นมา

β Beta	Absentation การหายตัวไป	สมาชิกคนหนึ่งในรอบครัวหายตัวออกไปจากบ้าน
β'		สมาชิกที่หายตัวออกไปจากบ้านอาจเป็นคนรุ่นก่อน
β^2		รูปแบบที่ร้ายแรงของการหายตัวไปคือการเสียชีวิตของบุพการี
β^3		บางครั้งก็เป็นการหายตัวไปของสมาชิกรุ่นเยาว์

พฤติกรรมของตัวละคร (The functions)

พริอ็อปป์ (Propp, 1998) ระบุว่าสถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง และ 7 พฤติกรรมในตอนต้นจะกำกับด้วยตัวอักษรกรีก (Greek alphabet)

ตารางที่ 11 ตัวอักษรกรีกที่พริอ็อปป์ใช้กำกับสถานการณ์ตอนเริ่มเรื่องและ 7 พฤติกรรมในตอนต้น

ลำดับ	ตัวอักษร	ชื่อเรียก
0.	α	Alpha
1.	β	Beta
2.	γ	Gamma
3.	δ	Delta
4.	ε	Epsilon
5.	ζ	Zeta
6.	η	Eta
7.	θ	Theta
7a.	λ	Lambda

ตารางที่ 12 พฤติกรรมของตัวละคร (The functions) ทั้งหมด 31 พฤติกรรมหลักและ 133 พฤติกรรมย่อย

ลำดับ (No.)	ตัวอักษรที่ ระบุ (Designation)	ชื่อเรียกของ พฤติกรรม (Functions name)	รายละเอียดของพฤติกรรม (Functions description)
0.	α Alpha	Initial situation สถานการณ์ตอน เริ่มเรื่อง	ไม่ใช่พฤติกรรม การลำดับจำนวนสมาชิกในครอบครัว
1.	β Beta	Absentation การหายตัวไป	สมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวหายตัวออกไป จากบ้าน

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ลำดับ (No.)	ตัวอักษรที่ ระบุ (Designation)	ชื่อเรียกของ พฤติกรรม (Functions name)	รายละเอียดของพฤติกรรม (Functions description)
	β^1		สมาชิกที่หายตัวออกไปจากบ้านอาจเป็น คนรุ่นก่อน
	β^2		รูปแบบที่ร้ายแรงของการหายตัวไปคือการ เสียชีวิตของบุพการี
	β^3		บางครั้งก็เป็นการหายตัวไปของสมาชิกรุ่นเยาว์
2.	γ Gamma	Injunction คำสั่ง	คำสั่งให้เนรเทศตัวเอง
	γ^1	Interdiction คำสั่งบังคับ	คำสั่งบังคับไม่ให้ออกนอกสถานที่บางครั้งก็ เข้มงวดมาก
	γ^2	Command คำบัญชา	รูปแบบที่กลับกันของการห้ามลักลอบเข้าพื้นที่ แสดงออกในรูปคำสั่งหรือข้อเสนอแนะ
3.	δ Delta	Violation การฝ่าฝืน	คำสั่งถูกฝ่าฝืน
	δ^1		ห้ามฝ่าฝืน
	δ^2		ปฏิบัติตามคำสั่ง
4.	ϵ Epsilon	Reconnaissance การสอดแนม, สืบค้นข้อมูล	ตัวโกงพยายามสืบค้นข้อมูล
	ϵ^1		การสืบค้นข้อมูลโดยตัวโกง
	ϵ^2		การสืบค้นข้อมูลโดยตัวเอง
	ϵ^3		การสอดแนมหาข้อมูลโดยบุคคลอื่น
5.	ζ Zeta	Delivery การนำส่ง(ข้อมูล)	ตัวโกงได้รับข้อมูลเกี่ยวกับเหยื่อของเขา

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ลำดับ (No.)	ตัวอักษรที่ ระบุ (Designation)	ชื่อเรียกของ พฤติกรรม (Functions name)	รายละเอียดของพฤติกรรม (Functions description)
	ζ^1		ตัวโกงได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอง
	ζ^2		ตัวเองได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวโกง
	ζ^3		ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ
6.	η Eta	Trickery การใช้กลอุบาย	ตัวโกงพยายามที่จะหลอกลวงเหยื่อของเขา เพื่อที่จะครอบงำเหยื่อหรือครอบครอง ทรัพย์สินของเหยื่อ
	η^1		ตัวโกงใช้วิธีโน้มน้าวจิตใจ
	η^2		ตัวโกงดำเนินการกระทำโดยใช้เวทมนตร์
	η^3		ตัวโกงหลอกลวงหรือข่มขู่ด้วยวิธีการอื่น ๆ
7.	θ Theta	Complicity การสมรู้ร่วมคิด	เหยื่อถูกหลอกและช่วยศัตรูโดยไม่เจตนา
	θ^1		ตัวเองหลงเชื่อตัวโกง
	θ^2		ตัวเองหลงเชื่อตัวโกงภายใต้อิทธิพลของเวทมนตร์
	θ^3		ตัวเองยอมแพ้หรือมีปฏิกิริยาตอบโต้ต่อการ หลอกลวงของตัวโกง
7a.	λ Lambda	Preliminary misfortune เคราะห์ร้ายใน เบื้องต้น	เคราะห์ร้ายในเบื้องต้นเกิดจากข้อตกลงที่ หลอกลวง
8.	A	Villainy ความชั่วร้าย	ตัวโกงทำร้ายหรือทำให้สมาชิกในครอบครัว บาดเจ็บ
	A^1		ตัวโกงลักพาตัวคนบางคนไป
	A^2		ตัวโกงจับหรือพาตัวจอมขมังเวทย์ไป
	A^3		ตัวโกงปล้นสะดมหรือทำลายพืชผล

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ลำดับ (No.)	ตัวอักษรที่ ระบุ (Designation)	ชื่อเรียกของ พฤติกรรม (Functions name)	รายละเอียดของพฤติกรรม (Functions description)
	A^4		ตัวโกงทำให้ทั้งเมืองมืดมิด
	A^5		ตัวโกงปล้นจี้ในรูปแบบอื่น ๆ
	A^6		ตัวโกงทำให้เกิดการบาดเจ็บทางร่างกาย
	A^7		ตัวโกงทำให้เกิดการหายตัวไปอย่างฉับพลัน
	A^8		ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา
	A^9		ตัวโกงจับไล่คนบางคนไป
	A^{10}		ตัวโกงออกคำสั่งให้โยนคนบางคนลงทะเลไป
	A^{11}		ตัวโกงร้ายมนต์สะกดบางคนหรือบางสิ่งไว้
	A^{12}		ตัวโกงปลอมตัวเป็นตัวเอกหรือคนอื่น
	A^{13}		ตัวโกงสั่งฆาตกรรม
	A^{14}		ตัวโกงทำการฆาตกรรม
	A^{15}		ตัวโกงจับบางคนขังหรือกักบริเวณ
	A^{16}		ตัวโกงข่มขู่บังคับแต่งงาน
	A^{17}		ตัวโกงขู่กินเนื้อคน
	A^{18}		ตัวโกงทำทารุณกรรมในยามวิกาล
	A^{19}		ตัวโกงประกาศสงคราม
8a.	a	Lack ความขาดแคลน	สมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวขาดหรือปรารถนา บางสิ่งบางอย่าง
	a^1		ตัวเอกยังไม่ได้แต่งงานและออกเสาะแสวงหา เจ้าสาว
	a^2		มีความต้องการจ่อมขม้งเวทย์
	a^3		การไม่มีของวิเศษ หรือ พลังวิเศษ
	a^4		การไม่ได้รับความรักจากเจ้าหญิง

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ลำดับ (No.)	ตัวอักษรที่ ระบุ (Designation)	ชื่อเรียกของ พฤติกรรม (Functions name)	รายละเอียดของพฤติกรรม (Functions description)
	a^5		การขาดแคลนเงินทอง ความเป็นอยู่ที่ดีและอื่น ๆ
	a^6		การขาดแคลนในรูปแบบอื่น ๆ
9.	B	Mediation การไกล่เกลี่ย โดยคนกลาง	เคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด
	B^1		มีการร้องขอความช่วยเหลือส่งผลให้ตัวเองถูก ส่งตัวออกไปช่วยเหลือ
	B^2		ตัวเองถูกส่งตัวออกไปโดยตรง
	B^3		ตัวเองได้รับอนุญาตให้ออกเดินทางจากบ้าน
	B^4		เคราะห์ร้ายถูกประกาศ
	B^5		ตัวเองที่ถูกเนรเทศถูกส่งตัวออกไปจากบ้าน
	B^6		ตัวเองที่ต้องโทษประหารได้รับการปล่อยตัว ให้เป็นอิสระแบบลับ ๆ
	B^7		การโศกเศร้าคร่ำครวญ
10.	C	Beginning counteraction เริ่มต้นการตอบโต้	ตัวเองตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบโต้
11.	↑	Departure การออกเดินทาง	ตัวเองออกเดินทางจากบ้าน
12.	D	First function of the Donor พฤติกรรมแรกของ ผู้ให้ของวิเศษหรือ ผู้ช่วยเหลือ	ตัวเองถูกทดสอบ สอบสวน โจมตี ฯลฯ ซึ่งปูทางสู่การได้รับอำนาจวิเศษหรือ ผู้ช่วยเหลือ

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ลำดับ (No.)	ตัวอักษรที่ ระบุ (Designation)	ชื่อเรียกของ พฤติกรรม (Functions name)	รายละเอียดของพฤติกรรม (Functions description)
	D^1		ผู้ให้ทดสอบตัวเอง
	D^2		ผู้ให้กล่าวทักทาย และถามคำถามตัวเอง
	D^3		ผู้วางขนมหรือผู้ที่ใกล้ตายร้องขอให้ช่วย
	D^4		ผู้ต้องขังร้องขออิสรภาพ
	D^5		มีผู้เข้าหาตัวเองเพื่อขอความเมตตา
	D^6		คู่กรณีร้องขอแบ่งทรัพย์สิน
	D^7		คำร้องขออื่น ๆ
	D^8		สัตว์ประหลาดที่มีเจตนาร้ายพยายามทำลาย ตัวเอง
	D^9		สัตว์ประหลาดที่มีเจตนาร้ายเข้าต่อสู้กับตัวเอง
	D^{10}		ตัวเองได้รับของขวัญเป็นการแลกเปลี่ยน
13.	E	The hero's reaction ปฏิกิริยาของ ตัวเอง	ตัวเองมีปฏิกิริยาต่อการกระทำของผู้ให้ใน อนาคต
	E^1		ตัวเองทน (หรือไม่ทน) ต่อบททดสอบ
	E^2		ตัวเองตอบรับ (ไม่ตอบรับ) คำทักทาย
	E^3		ตัวเองให้ (หรือไม่ให้) ความช่วยเหลือแก่ผู้ตาย
	E^4		ตัวเองปล่อยเชลยเป็นอิสระ
	E^5		ตัวเองแสดงความเมตตาต่อผู้วิงวอน
	E^6		ตัวเองทำการแบ่งสันปันส่วนเสร็จสิ้นและ ประนีประนอมกับคู่กรณี
	E^7		ตัวเองทำตามคำร้องขออื่น ๆ

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ลำดับ (No.)	ตัวอักษรที่ ระบุ (Designation)	ชื่อเรียกของ พฤติกรรม (Functions name)	รายละเอียดของพฤติกรรม (Functions description)
	E^8		ตัวเอกปกป้องรักษาชีวิตตนไว้ด้วยวิธีการเดียวกับที่ศัตรูใช้
	E^9		ตัวเอกพิชิต (หรือไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้
	E^{10}		ตัวเอกตกลงแลกเปลี่ยนและใช้ของวิเศษที่แลกเปลี่ยนมาได้ทันทีกับผู้เจรจาแลกเปลี่ยน
14.	F	Provision of a magical agent ข้อกำหนดของ ผู้วิเศษ	ตัวเอกเรียนรู้วิธีใช้ของวิเศษ
	F^1		การส่งต่อของวิเศษ
	F^2		ของวิเศษถูกชี้ตำแหน่ง
	F^3		ของวิเศษถูกตระเตรียม
	F^4		ของวิเศษถูกนำออกขายและถูกรับซื้อไว้
	F^5		ของวิเศษตกอยู่ในมือของตัวเอกโดยบังเอิญ (หาพบเอง)
	F^6		ของวิเศษปรากฏให้เห็นเอง
	F^7		ของวิเศษถูกกินหรือดื่ม
	F^8		ของวิเศษถูกยึดครอง
	F^9		ตัวละครต่าง ๆ ปรารถนาตัวช่วยเหลือตัวเอก
15.	G	Guidance การนำทาง	ตัวเอกถูกชี้นำไปยังสถานที่ที่มีสิ่งที่ตามหาอยู่
	G^1		ตัวเอกเหาะไป
	G^2		ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ
	G^3		มีผู้นำทางตัวเอกไป

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ลำดับ (No.)	ตัวอักษรที่ ระบุ (Designation)	ชื่อเรียกของ พฤติกรรม (Functions name)	รายละเอียดของพฤติกรรม (Functions description)
	G^4		มีผู้ชี้ทางให้ตัวเอกไป
	G^5		ตัวเอกใช้การสื่อสารแบบอยู่กับที่
	G^6		ตัวเอกเดินทางตามรอยเลือด
16.	H	Struggle การต่อสู้	ตัวเอกและตัวโกงต่อสู้กัน
	H^1		ตัวเอกกับตัวโกงสู้กันกลางแจ้ง
	H^2		พวกเขาเข้าร่วมในการแข่งขัน
	H^3		พวกเขาเล่นไพ่
17.	J	Branding การตราหน้า	ตัวเอกถูกตราหน้า (ได้รับบาดเจ็บ/ ทำ เครื่องหมายให้เป็นแผลเป็น หรือเป็นมลทิน)
	J^1		การถูกประทับตราบนร่างกาย
	J^2		ตัวเอกได้รับแหวน หรือ ผ้าเช็ดตัว
18.	I	Victory ชัยชนะ	ตัวโกงพ่ายแพ้
	I^1		ตัวโกงพ่ายแพ้ในการต่อสู้
	I^2		ตัวโกงพ่ายแพ้จากการปะลอง
	I^3		ตัวโกงแพ้พนันไพ่
	I^4		ตัวโกงพ่ายแพ้ในการประเมิน
	I^5		ตัวโกงถูกฆ่าทั้งที่ยังไม่เริ่มต่อสู้
	I^6		ตัวโกงถูกเนรเทศ

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ลำดับ (No.)	ตัวอักษรที่ ระบุ (Designation)	ชื่อเรียกของ พฤติกรรม (Functions name)	รายละเอียดของพฤติกรรม (Functions description)
19.	K	Liquidation of Lack ความขาดแคลน หมดไป	เคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป
	K^1		ของที่เสาะแสวงหาตกอยู่ในครอบครองโดยใช้กำลังหรือสติปัญญา
	K^2		ของที่เสาะแสวงหาได้มาในคราวเดียวโดยตัวละครหลายตัวสับเปลี่ยนบทบาทกันอย่างรวดเร็ว
	K^3		ของที่เสาะแสวงหาได้มาโดยใช้สิ่งล่อใจช่วย
	K^4		ของที่แสวงหาได้มาโดยเป็นผลโดยตรงจากการกระทำก่อนหน้านี้
	K^5		ของที่เสาะแสวงหาได้มาในทันทีที่ใช้ของวิเศษ
	K^6		การใช้ของวิเศษเพื่อเอาชนะความยากจน
	K^7		ของที่เสาะแสวงหาถูกพบโดยบังเอิญ
	K^8		ถอนคำสาป
	K^9		ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับการชุบชีวิต
	K^{10}		เชลยได้รับอิสรภาพ
20.	↓	Return การหวนคืน	ตัวเอกกลับหวนคืน
21.	Pr	Pursuit การตามล่า	ตัวเอกถูกตามล่า
	Pr^1		ผู้ตามล่าหาตามตัวเอก
	Pr^2		ผู้ตามล่าต้องการตัวคนกระทำผิด

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ลำดับ (No.)	ตัวอักษรที่ ระบุ (Designation)	ชื่อเรียกของ พฤติกรรม (Functions name)	รายละเอียดของพฤติกรรม (Functions description)
	Pr^3		เขาตามล่าตัวเอกไปโดยแปลงร่างเป็นสัตว์ต่าง ๆ อย่างรวดเร็ว
	Pr^4		ผู้ตามล่า (เมียมังกร ฯลฯ) แปลงร่างเป็นสิ่งเข้า ยวนต่าง ๆ อยู่ตามเส้นทางที่ตัวเอกเดินทางไป
	Pr^5		ผู้ตามล่าพยายามกินตัวเอก
	Pr^6		ผู้ตามล่าพยายามฆ่าตัวเอก
	Pr^7		ผู้ตามล่าพยายามเตะทำลายต้นไม้ที่พระเอก ซ่อนตัวอยู่
22.	Rs	Rescue การช่วยเหลือ	การช่วยตัวเอกจากการถูกตามล่า
	Rs^1		ตัวเอกถูกอุ้มเหาะหนีไป (บางครั้งตัวเอกได้รับ การช่วยเหลือให้หนีรอดไปได้อย่างรวดเร็ว)
	Rs^2		ตัวเอกหนีรอดออกมาได้และสร้างอุปสรรคใน เส้นการเดินทางของผู้ตามล่า
	Rs^3		ในระหว่างที่หลบหนี ตัวเอกแปลงร่างเป็นสิ่ง ต่าง ๆ ที่ทำให้คนจำไม่ได้
	Rs^4		ตัวเอกซ่อนตัวในขณะที่หลบหนี
	Rs^5		ตัวเอกหลบหนีได้ด้วยการอำพรางของช่างเหล็ก
	Rs^6		ตัวเอกเอาตัวรอดขณะหลบหนีโดยการแปลง ร่างอย่างรวดเร็วเป็นสัตว์ต่าง ๆ เป็นก้อนหิน ฯลฯ
	Rs^7		ตัวเอกหลีกเลี่ยงความเข้ายวนของร่างแปลงของ เมียมังกร
	Rs^8		ตัวเอกไม่ยอมถูกกิน
	Rs^9		ตัวเอกได้รับความช่วยเหลือจากการถูกปลิดชีพ

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ลำดับ (No.)	ตัวอักษรที่ ระบุ (Designation)	ชื่อเรียกของ พฤติกรรม (Functions name)	รายละเอียดของพฤติกรรม (Functions description)
	Rs^{10}		เขากะโดดไปยังต้นไม้อีกต้นหนึ่ง
23.	O	Unrecognized Arrival การมาถึง ที่ไม่มีใครจำได้	เขากลับถึงบ้านหรือถึงอีกประเทศหนึ่งโดยไม่มีใครจำเขาได้
24.	L	Unfounded Claims การอ้างสิทธิ จอมปลอม	ตัวเอกปลอมอ้างสิทธิจอมปลอม
25.	M	Difficult Task ภารกิจที่ลำบาก ยากเข็ญ	ภารกิจที่ลำบากยากเข็ญที่ตัวเอกถูกเสนอให้ทำ
26.	N	Solution ทางออก	ปัญหาถูกคลี่คลาย
27.	Q	Recognition ได้รับการยอมรับ	ตัวเอกได้รับการยอมรับ
28.	Ex	Exposure การเปิดโปง	ตัวเอกปลอมหรือตัวโกงถูกเปิดโปง
29.	T	Transfiguration การเปลี่ยนรูป	ตัวเอกได้รับมอบรูปลักษณ์ใหม่
	T^1		รูปลักษณ์ใหม่ได้จากการร้ายเวทย์มนต์ของผู้ให้ความช่วยเหลือ
	T^2		ตัวเอกสร้างปราสาทราชวังแสนวิเศษ
	T^3		ตัวเอกสวมใส่ชุดใหม่

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ลำดับ (No.)	ตัวอักษรที่ ระบุ (Designation)	ชื่อเรียกของ พฤติกรรม (Functions name)	รายละเอียดของพฤติกรรม (Functions description)
	<i>T^f</i>		รูปแบบที่สมเหตุสมผลและชวนหัว รูปลักษณะ ใหม่ที่ได้มาด้วยการตบตาหลอกลวง
30.	U	Punishment การลงโทษ	ตัว โกงถูกลงโทษ
31.	W	Wedding การอภิเษกสมรส	ตัวเอกอภิเษกสมรสและขึ้นครองราชย์
	<i>W^{**}</i>		ตัวเอกได้รับพระราชทานคู่สมรสและอาณาจักร ทั้งหมดหรือได้รับพระราชทานอาณาจักร ครึ่งหนึ่งในตอนแรก และได้ครองทั้งอาณาจักร เมื่อพระราชบิดาและพระราชมารดาสวรรคต
	<i>W[*]</i>		บางที่ตัวเอกก็อภิเษกสมรสและไม่ได้ขึ้น ครองราชย์ เพราะหญิงที่อภิเษกสมรสด้วยไม่ได้ เป็นเจ้าของหญิง
	<i>W^f</i>		หากการกระทำใหม่ของตัว โกงเข้ามาแทรกก่อน การอภิเษกสมรส การดำเนินเรื่องแรกจะจบลง โดยการหมั้นหมายหรือการให้สัญญาว่าจะ อภิเษกสมรสด้วย
	<i>W²</i>		ตรงกันข้ามกับกรณีข้างต้น ตัวเอกที่สมรสแล้ว สูญเสียภรรยาไปจะได้กลับมาสมรสใหม่อัน เป็นผลจากความมั่งมั่ง ปราศจาก (ที่จะได้ กลับมาสมรสใหม่)
	<i>W^o</i>		บางครั้งตัวเอกก็ได้รับรางวัลเป็นเงินหรือสิ่ง ตอบแทนในรูปแบบอื่น ๆ แทนการอภิเษก สมรสกับเจ้าหญิง

ข้อสังเกตเพิ่มเติมเกี่ยวกับเงื่อนไขของลำดับการดำเนินเรื่องในนิทานที่มีหลายตอน
 พร็อปป์ (Propp, 1998) ตั้งข้อสังเกตต่อไปอีกว่านิทานหลายเรื่องมีพฤติกรรมลำดับที่ 8.
 คือ **A** (Villainy ความชั่วร้าย) ที่มักเกิดจากตัวโกงเป็นผู้กระทำปรากฏหลายครั้ง เพราะหลังจากที่
 ตัวเอกต่อสู้กับตัวโกง หรือตัวเอกสามารถทำงานยากได้สำเร็จ อาจมีพฤติกรรมลำดับที่ 8. คือ **A**
 (Villainy ความชั่วร้าย) ที่แฝงด้วยพฤติกรรมย่อย คือ A' ถึง A'' เกิดขึ้นซ้ำอีก เช่น ตัวโกงปลอมตัว
 เป็นตัวเอก ตัวโกงสั่งฆาตกรรม ตัวโกงข่มขู่บังคับแต่งงาน เป็นต้น พร็อปป์จึงเรียกการปรากฏตัว
 ครั้งใหม่ของตัวโกงว่า **New Move** หมายถึง การขึ้นตอนใหม่ นิทานบางเรื่องอาจมีหลายตอนก็ได้
 และเพื่อไม่ให้ลำดับพฤติกรรมในโครงสร้างเรียงต่อกันยาวเกินไปและอาจทำให้เกิดความสับสน
 พร็อปป์ จึงแนะนำให้แยกวิเคราะห์ลำดับของพฤติกรรมความชั่วร้ายที่ปรากฏในโครงสร้างที่ละ
 ลำดับของการเดินเรื่องโดยแยกเป็นคนละบรรทัด เช่นในตาราง

ตารางที่ 13 ตัวอย่างของ **New Move** หรือการขึ้นตอนใหม่ของนิทานบางเรื่องที่มีหลายตอน

การเดินเรื่อง ลำดับที่ I.	A	B	C	↑				H	I	K			
การเดินเรื่อง ลำดับที่ II.	A		C	↑	D	E	F	M	N		T	U	W

นอกจากนี้ พร็อปป์ ระบุว่าบางพฤติกรรมสามารถจัดกลุ่มเป็นพฤติกรรมคู่ได้และ
 พฤติกรรมคู่ช่วยให้สามารถวิเคราะห์นิทานและจัดหมวดหมู่ของนิทานแต่ละเรื่องได้ง่ายขึ้น ดังนี้

H - I (Struggle and Victory) (การต่อสู้ดิ้นรน และชัยชนะ)

Pr - Rs (Pursuit and Rescue) (การตามล่า และการช่วยเหลือ)

M - N (Difficult Task and Solution) (ภารกิจที่ลำบากยากเข็ญ และ ทางออก)

พร็อปป์ (Propp, 1998) ยังตั้งข้อสังเกตต่อไปถึงโครงสร้างเนื้อหาในแต่ละตอนว่า

1. ถ้านิทานเรื่องใดมี 2 ตอน ตอนแรกมักจะจบดี ตอนที่ 2 มักจะจบไม่ดี
2. ถ้าเรื่องใดมี 3 ตอน หรือมีการซ้ำเหตุการณ์ทำนองเดียวกัน 3 ครั้ง ความสำเร็จมัก
 เกิดขึ้นในครั้งที่ 3
3. ถ้าตัวเอกได้รับของขวัญพิเศษมักเกิดขึ้นในตอนแรกและมีโอกาสใช้ของขวัญพิเศษในตอน
 ที่สอง

4. นิทานที่มีหลายตอนอาจจะเป็นนิทานแบบที่มีแต่ H-I หรือ Pr-Rs หรือแบบที่มีแต่ M-N หรือแบบที่มีทั้ง H-I Pr-Rs และ M-N หรือแบบที่ไม่มีทั้ง H-I Pr-Rs และ M-N

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

บ่อยครั้งที่นิทานได้รับการนำมาใช้ศึกษาวิเคราะห์ความคลั่งกับทฤษฎีหลายแขนง อย่างไรก็ตามในงานวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตด้านทฤษฎีโดยจะกล่าวถึงทฤษฎีแค่ 2 ด้านคือทฤษฎีด้านจิตวิทยา (Psychology) ของซิกมันด์ ฟรอยด์ และคาร์ล กุสทัฟ จุง และทฤษฎีด้านภาษาศาสตร์ (Linguistic) ของวลาดิเมียร์ พร็อพฟ์ แอนทรี อาร์น และสตีฟ ทอมป์สัน เท่านั้น สามารถสรุปจุดประสงค์ของการศึกษาที่แตกต่างกันของแต่ละท่านได้คือ ทฤษฎีของฟรอยด์ (Freud's theory) มุ่งเน้นศึกษานิทานมหัศจรรย์ที่เชื่อมโยงกับภาวะทางเพศที่ซับซ้อน (Complicated sexual undercurrents) ส่วนทฤษฎีของจุง (Jung's theory) มุ่งเน้นทางจิตวิทยาการวิเคราะห์ (Psychoanalytic) ซึ่งสะท้อนให้เห็นในเรื่องของจิตวิทยาของนิทานมหัศจรรย์ (The psychological interpretation of fairy tales) ทั้งนี้การศึกษาแบบเรื่อง (Type) ของแอนทรี อาร์น เป็นเพียงการจำแนกชนิดของนิทานโดยละเอียดเท่านั้น และท้ายสุดคือทฤษฎีเกี่ยวกับการศึกษาอนุภาคของนิทาน (Motif) ของสตีฟ ทอมป์สัน ก็เป็นการพิจารณาหน่วยย่อยที่สุดของนิทานเพื่อหาความเหมือนหรือแตกต่างกันของนิทานในโลก (สิราพร ณ ถลาง และพิชญานี เชิงศิริ, 2544)

โดยการกล่าวอธิบายถึงทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนิทานอย่างพอสังเขป จะอยู่ในแนวคิดของนักจิตวิทยาและนักภาษาศาสตร์ ดังต่อไปนี้

แนวคิด ทฤษฎีด้านจิตวิทยา (Psychology)

ฮิวจ์ส (Hughes, 2013) ให้ทัศนะว่า บุคคลสำคัญ 2 ท่านผู้ที่รู้จักในฐานะบิดาแห่งจิตวิเคราะห์ คือ ซิกมันด์ ฟรอยด์ และคาร์ล กุสทัฟ จุง ได้มีความพยายามนำนิทานมหัศจรรย์ มาศึกษาและทำความเข้าใจในจิตมนุษย์ (The human mind) กล่าวได้คือในนิทานมหัศจรรย์มีสาระต่อการเรียนรู้จิตใจของมนุษย์นั่นเอง

1. ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud; ค.ศ. 1856 - 1939) ผู้คิดค้นทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theories) ได้ศึกษาวิเคราะห์จิตของมนุษย์และอธิบายว่าจิตใจทำหน้าที่ควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ นอกจากนี้ ฮิวจ์ส (Hughes, 2013) อธิบายว่า ฟรอยด์ เชื่อว่าความฝัน (Dreams) และนิทานมหัศจรรย์ กำเนิดจากแหล่งเดียวกัน และนิทานมหัศจรรย์อุดมไปด้วยจินตนาการที่ต้องการบรรลุเป้าหมายหรือสมหวัง นอกจากนี้การสร้างวิมานในอากาศ (Fantasy) หรือการฝันกลางวัน (Day dreaming) เป็นกลไกที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลไม่สมหวังในตนเองหรือวิถีชีวิตของตนแล้วพยายามสร้างโลกที่น่าสนใจ โลกแห่งความฝันที่มีแต่ความสุขสมหวังแทน โลกแห่งความจริง

การใช้แฟนตาซี ในกิจกรรมที่สร้างความสุขแก่สังคมจะมีประโยชน์ต่อส่วนรวม จะเห็นได้จาก ศิลปินมากมายที่สร้างสรรค์ผลงานจากความคิดฝันจนเกิดเป็นผลงานทางศิลปกรรม วรรณกรรม สถาปัตยกรรมมากมาย นอกจากนี้นิทานมหัศจรรย์ยังเต็มไปด้วยภาวะทางเพศที่ซับซ้อน (Complicated sexual undercurrents) อีกด้วย ข้อความข้างต้นมีความสอดคล้องกับ ดันนิง (Dunning, 2013) ที่กล่าวว่า การวิเคราะห์ทางจิตวิทยา (Psychoanalysis) สามารถประยุกต์ใช้กับวรรณกรรม (Literature) ได้เช่นเดียวกับที่ใช้กับความฝัน ที่สามารถอธิบายได้คือ นิทานมหัศจรรย์ส่วนใหญ่เป็นการเล่าเรื่องด้วยภาพมากกว่าเล่าเรื่องอย่างละเอียด ชัดเจน หรือเล่าเรื่องตามลำดับ (Linear narrative) เช่นเดียวกับในความฝัน ที่เนื้อหาของภาพมีความสำคัญมากกว่าการใช้ถ้อยคำที่แม่นยำในการเล่าเรื่องราว

2. คาร์ล กุสทอฟ จุง (Carl Gustav Jung; ค.ศ. 1875-1961) เป็นหนึ่งในนักจิตวิทยาที่สืบทอดแนวคิดมาจากทฤษฎีของซิกมันด์ ฟรอยด์ และทฤษฎีของจุง นั้นมีการพัฒนามาจากทฤษฎีของฟรอยด์ จนกระทั่งจุงมาศึกษาและคิดค้นทฤษฎีจิตใต้สำนึกในแบบของเขาเอง โดยเขามีความเชื่อว่ามีมนุษย์ที่เกิดมามีข้อมูลที่รับมาจากบรรพบุรุษ ซึ่งจะเป็นการชี้นำพฤติกรรมและกำหนดจิตสำนึก ตลอดจนการตอบสนองต่อประสบการณ์และโลกส่วนตัวของเขา บุคลิกภาพแต่ละบุคคลจึงเป็นผลของการกระทำของแรงภายใน (Inner forces) ที่กระทำต่อแรงภายนอก (Outer forces) อย่างไรก็ตาม ทฤษฎีของจุง (Jung's theory) แตกต่างจากทฤษฎีของฟรอยด์ (Freud's theory) ที่อธิบายว่า พฤติกรรมของบุคคลเป็นผลมาจากแรงกระตุ้นทางเพศ แต่จุงเชื่อว่าบุคคลจะเป็นคนเช่นใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับกรอบมรดกตั้งแต่วัยเด็กด้วยเช่นกัน องค์ประกอบของจิต (Structural components of psyche) เป็นผลรวมทั้งหมดของบุคลิกภาพที่ประกอบด้วยระบบต่าง ๆ ซึ่งมีหน้าที่ทำงานร่วมกัน (BBC, 2014)

นอกจากนี้ ทฤษฎีของจุง ในด้านของจิตไร้สำนึกที่สะสมมาแต่อดีต (Collective unconscious) มีความเชื่อมโยงกับนิทานมหัศจรรย์อย่างมาก ดังที่ จุง (Jung, 1948) ได้กล่าวว่า ทฤษฎีของเขามีวัตถุประสงค์คือตีความจิตวิทยาของนิทานมหัศจรรย์ (The psychological interpretation of fairy tales) และนำมาประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติสำหรับการบำบัดด้วยจิต (Psychotherapy) สอดคล้องกับ ฟรานซ์ (Franz, 1970) ผู้เชี่ยวชาญด้านนิทานมหัศจรรย์ ที่ให้ทัศนะว่า จุงได้ค้นพบว่านิทานมหัศจรรย์เป็นคลังเก็บรวบรวมภูมิปัญญาทางจิตวิทยาของมนุษย์มานานเป็นเวลาหลายร้อยปี และ จุงก็ใช้นิทานมหัศจรรย์ในการศึกษาเรื่องภาพต้นแบบ (Archetype) ในการวิจัยของเขาและสแตนูด (Stenudd, 2006) กล่าวว่า จุง (Jung) เชื่อว่าจิตไร้สำนึกซึ่งสะสมมาแต่อดีต (Collective unconscious) เป็นรากฐานของโครงสร้างทางบุคลิกภาพที่ก่อรูปร่างให้กับมนุษย์อย่างเรียบร้อยแล้วตั้งแต่กำเนิด ซึ่งเป็นเสมือนภาพที่ติดตัวอยู่แล้วนั่นเอง โดยมีสิ่งที่เรียกว่า

Archetype จะเป็นส่วนประกอบของจิตไร้สำนึกซึ่งสะสมมาแต่อดีต (Collective unconscious) ซึ่งมีชื่อเรียกต่าง ๆ กันไป ได้แก่ สิ่งที่จะมีอิทธิพลต่อสิ่งต่าง ๆ (Dominant) ภาพในเทพตำนาน (Mythological images) ทั้งนี้รูปแบบ (Forms) และสัญลักษณ์ (Symbols) ที่พบได้ในนิทานมหัศจรรย์ รูปแบบในการแสดงพฤติกรรม (Behavior pattern) จะมีภาพต้นแบบที่เป็นความคิดที่กว้างขวางของมนุษย์ ซึ่งได้ก่อตัวขึ้นเป็นจินตนาการหรือรูปภาพต่าง ๆ (Image or visions) โดยรูปภาพเหล่านี้จะสอดคล้องกับความสำนึกและการรับรู้ตามปกติ (Jung, 1948)

กล่าวโดยสรุปจะเห็นได้ว่า ทฤษฎีของ Jung มีความคล้ายคลึงกับทฤษฎีของ ฟรอยด์ ตรงที่ทั้งสองนำนิทานมหัศจรรย์ มาศึกษาและทำความเข้าใจในจิตมนุษย์ (The human mind) เหมือนกัน และทั้งสองทฤษฎีมีความแตกต่างกันตรงที่ทฤษฎีของฟรอยด์ เชื่อว่าความฝัน และนิทานมหัศจรรย์ กำเนิดจากแหล่งเดียวกันและนิทานมหัศจรรย์มีความเชื่อมโยงกับภาวะทางเพศที่ซับซ้อน (Complicated sexual undercurrents) แต่ทฤษฎีของ Jung มุ่งเน้นศึกษาไปที่การตีความทางจิตวิทยาของนิทานมหัศจรรย์ (The psychological interpretation of fairy tales) และนำมาประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติในด้านของจิตบำบัด (Psychotherapy)

แนวคิด ทฤษฎีด้านภาษาศาสตร์ (Linguistic)

เมื่อก้าวถึงการศึกษาวเคราะห์นันทานพื้นบ้านจะพบว่ายังมีบุคคลสำคัญอีก 2 ท่าน คือ แอนตี อาร์น และสตีล ทอมป์สัน ที่ได้สร้างระบบการจัดหมวดหมู่ของนิทานพื้นบ้านที่เขาได้ทำการจำแนกประเภทของนิทานพื้นบ้าน โดยแบ่งตามแบบเรื่อง (Types) และอนุภาค (Motif) ตามลำดับ

1. แอนตี อาร์น (Antti Aarne; ค.ศ. 1867-1925)

แบบเรื่องของนิทาน (Type) เนื่องจากในนิทานหลายเรื่องมีลักษณะของการเดินเรื่อง ตัวละคร ฉาก และเหตุการณ์ในเรื่องที่คล้ายคลึงกัน และสามารถนำมาจัดประเภทหรือหมวดหมู่ของเนื้อหาที่คล้ายคลึงกันได้ มีนักวิชาการหลายท่านให้ทัศนะเกี่ยวกับคำว่า แบบเรื่อง ดังนี้

ดันดีส (Dundes, 1997) กล่าวว่า บุคคลสำคัญที่ริเริ่มนำนิทานพื้นบ้านมาจำแนกตามแบบเรื่องคือ แอนตี อาร์น นักคติชนชาวฟินแลนด์ที่ได้จัดทำหนังสือแบบเรื่องของนิทานพื้นบ้านขึ้นเป็นการนำนิทานจากยุโรปตอนเหนือมาจำแนกโดยละเอียดตามแบบของเรื่อง โดยได้จำแนกนิทานที่รวบรวมได้ออกเป็น 540 เรื่องไว้เมื่อ ค.ศ. 1910 และสตีล ทอมป์สัน ได้ปรับปรุงให้ดีขึ้นใน ค.ศ. 1928 ต่อมา สตีล ทอมป์สัน ได้นำหนังสือแบบเรื่องนิทานพื้นบ้านของแอนตี อาร์น มาปรับปรุงเพิ่มเติมและจัดทำใหม่ โดยมีการจำแนกนิทานจากยุโรปตอนใต้ ยุโรปตะวันออกเฉียงใต้ นิทานจากตะวันออกและอินเดีย เป็นต้น เนื่องจากแอนตี อาร์น และสตีล ทอมป์สัน ได้ร่วมมือกันจัดทำหนังสือแบบเรื่องนิทานพื้นบ้านนี้ขึ้น จึงเรียกหนังสือเล่มนี้กันว่า แบบเรื่องนิทานพื้นบ้านของอาร์น-ทอมป์สัน (Aarne-Thompson types of folktales)

ประคอง นิมมานเหมินท์ (2551) ได้อธิบายเกี่ยวกับแบบเรื่องนิทานพื้นบ้านมีใจความ ดังนี้ แบบเรื่องนิทานพื้นบ้าน (Tale type) เป็นคำศัพท์ที่ใช้ในการแบ่งประเภทนิทานพื้นบ้านอย่างละเอียด โดยแบ่งตามแบบของเนื้อเรื่อง นิทานพื้นบ้าน 1 แบบเรื่อง หมายถึงนิทานพื้นบ้านเรื่องหนึ่ง ซึ่งมีความสมบูรณ์ในตัว สามารถนำไปเล่าได้โดยอิสระ ไม่ต้องอาศัยความหมาย หรือเนื้อความ นิทานของเรื่องอื่นใดอีก เช่น เรื่องซินเดอเรลล่า เรื่องอะลาดิน และเรื่องเจ้าหญิงนิทรา นิทาน 3 เรื่อง นี้ถือว่าเป็นนิทาน 3 แบบเรื่อง เช่นเดียวกับนิทานไทยเรื่องนางสิบสอง เรื่องโสนน้อยเรือนงาม เรื่องปลาบู่ทอง ทั้ง 3 เรื่องนี้มีเรื่องราวไม่เหมือนกัน แต่ละเรื่องสามารถนำไปเล่าได้โดยอิสระ กล่าวได้ว่า นิทาน 3 เรื่องดังกล่าวมีแบบเรื่องไปคนละแบบ ทั้ง 3 เรื่องนี้จึงนับเป็นนิทาน 3 แบบเรื่อง

ศิริพร ณ ถลาง (2557) ได้ให้ทัศนะว่า การจำแนกแบบเรื่องนิทานพื้นบ้านของอาร์น-ทอมป์สัน เป็นหน่วยย่อย ๆ นั้น เป็นการจำแนกนิทานให้ละเอียดมากขึ้น สามารถจำแนกออกได้ เป็น 5 หมวดใหญ่ คือ

หมวดที่ 1. นิทานเรื่องสัตว์ (Animal tales)

แบบเรื่องที่ 1-99 สัตว์ป่า (Wild animals)

แบบเรื่องที่ 100-149 สัตว์ป่าและสัตว์เลี้ยง (Wild animals and Domestic animals)

แบบเรื่องที่ 150-199 เกี่ยวกับคนและสัตว์ป่า (Man and Wild animals)

แบบเรื่องที่ 200-299 สัตว์เลี้ยง (Domestic animals) เป็นต้น

หมวดที่ 2. นิทานพื้นบ้านทั่วไป (Ordinary folk-tales)

แบบเรื่องที่ 300-749 นิทานเกี่ยวกับความวิเศษ (A. Tales of magic)

แบบเรื่องที่ 750-849 นิทานเกี่ยวกับศาสนา (B. Religious tales)

แบบเรื่องที่ 850-999 นิทานเกี่ยวกับความรัก (C. Novelle tales)

แบบเรื่องที่ 1000-1199 D. นิทานเกี่ยวกับยักษ์โง่ (Tales of the stupid ogre) เป็นต้น

หมวดที่ 3. นิทานมุขตลกและนิทานเบ็ดเตล็ด (Jokes and Anecdotes)

แบบเรื่องที่ 1200-1349 นิทานเกี่ยวกับคนโง่ (Numskull stories)

แบบเรื่องที่ 1350-1439 นิทานเกี่ยวกับคู่สามีภรรยา (Stories about married couples)

แบบเรื่องที่ 1440-1524 นิทานเกี่ยวกับผู้หญิง (Stories about a woman)

แบบเรื่องที่ 1875-1999 นิทานโกหก (Tales of lying) เป็นต้น

หมวดที่ 4. นิทานเข้าแบบ (Formula tales)

แบบเรื่องที่ 2000-2199 นิทานลูกโซ่ (Cumulative tales)

แบบเรื่องที่ 2200-2249 นิทานหลอกผู้ฟัง (Catch tales)

แบบเรื่องที่ 2300-2399 นิทานแบบอื่น ๆ (Other formula tales)

หมวดที่ 5. นิทานที่ไม่เข้ากลุ่ม (Unclassified tales)

แบบเรื่องที่ 2400- 2499 นิทานที่ไม่เข้ากลุ่ม (Unclassified tales)

กล่าวโดยสรุป แบบเรื่องของนิทาน นั้นเป็นการจัดประเภทหรือหมวดหมู่ของนิทานอย่างละเอียด โดยนิทานที่มีเนื้อหาคล้ายคลึงกันนั้นสามารถจัดให้อยู่ในหมวดหมู่เดียวกันได้

2. สติธ ทอมป์สัน (Stith Thompson ค.ศ. 1885-1976)

อนุภาคของนิทาน (Motif) คำว่า อนุภาคที่ใช้เกี่ยวกับนิทานพื้นบ้าน เป็นคำที่มีความหมายพิเศษที่ ทอมป์สัน (Thompson, 1977) ได้อธิบายความหมายของคำว่า Motif ในหนังสือชื่อ นิทานพื้นบ้าน (The folktale) ว่า อนุภาค คือ จุดประสงค์สำคัญของเรื่อง เป็นองค์ประกอบที่เล็กที่สุดในนิทานที่มีพลังฝังแน่นอยู่ในคตินิยม ทั้งนี้มีผู้สนใจศึกษาอนุภาคในนิทานของ สติธ ทอมป์สัน อย่างแพร่หลายดังนี้

พร็อพ (Propp, 1998) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า อนุภาค เป็นองค์ประกอบพื้นฐานของการเดินเรื่อง ในการพิจารณาว่าทำไมจึงเดินเรื่องส่วนนั้น และยังช่วยให้บรรลุความต้องการได้อย่างไร การกระทำใด ๆ อาจจะและมักจะประกอบด้วยหลายอนุภาค และพร็อพฟ์ ยังได้ให้ข้อสังเกตของการศึกษาอนุภาคของสติธ ทอมป์สัน ที่กล่าวว่า อนุภาค คือ หน่วยย่อยของนิทานที่แยกไม่ได้อีกแล้ว (Indivisible units) เช่น อนุภาค มังกรตัวหนึ่งลักพาธิดาพระราชินีไป เป็นหนึ่งอนุภาค แต่พร็อพฟ์ชี้ให้เห็นต่างว่าเราสามารถแทนที่ มังกร ด้วยปีศาจ พ่อมด หมอผี เขี้ยว หรือแทนที่ ธิดา ด้วยพี่สาว น้องสาว หรือแทนที่ พระราชินี ด้วยพ่อค้า นักบวช ชาวนา ได้ เช่นเดียวกันโดยไม่ทำให้โครงสร้างของนิทานเปลี่ยนไปหรือเกิดผลกระทบของนิทานแต่อย่างใด เหตุผลดังกล่าวจึงเป็นข้อบกพร่องของอนุภาคเพราะเห็นได้ว่าแม้อนุภาคหนึ่ง ๆ จะสมบูรณ์ในตนเอง แต่ก็ยังมีลักษณะที่ไม่สิ้นสุดเพราะสามารถแทนที่ผู้กระทำและผู้ถูกกระทำได้

อารี ถาวรเศรษฐ์ (2546) ให้ทัศนะว่า อนุภาค คือ แก่นแท้ของนิทานซึ่งจะปรากฏเป็นอิทธิพลต่อการดำเนินเรื่องของนิทานเรื่องใดเรื่องหนึ่งตลอดทั้งเรื่องไม่เปลี่ยนแปลง สติธ ทอมป์สัน ได้นำอนุภาคของนิทานพื้นบ้านมาแบ่งนิทานให้รัดกุมและละเอียดมากขึ้น เพื่อสะดวกในการสอบสวนค้นคว้าและเปรียบเทียบนิทาน

ศิริพร ณ ถลาง (2557) กล่าวว่า สติธ ทอมป์สัน ได้นำนิทานมาจัดหมวดหมู่ทางความคิดตาม ดัชนีอนุภาคนิทานพื้นบ้าน (Motif-index of folk literature) โดยใช้ตัวอักษรในภาษาอังกฤษ A-Z แทนดังนี้

หมวด A Mythology motifs (อนุภาคเกี่ยวกับตำนานปรัมปรา)

B Animals (อนุภาคเกี่ยวกับสัตว์)

C Tabu (อนุภาคเกี่ยวกับข้อห้าม)

- D Magic (อนุภาคเกี่ยวกับเวทมนตร์คาถา)
- E The Dead (อนุภาคเกี่ยวกับความตาย)
- F Marvels (อนุภาคเกี่ยวกับความแปลกมหัศจรรย์)
- G Ogres (อนุภาคเกี่ยวกับยักษ์)
- H Tests (อนุภาคเกี่ยวกับการทดสอบ)
- J The Wise and the Foolish (อนุภาคเกี่ยวกับคนฉลาดและคนโง่)
- K Deceptions (อนุภาคเกี่ยวกับการหลอกลวง)
- L Reversals of fortune (อนุภาคเกี่ยวกับการพลิกผันของโชคชะตา)
- M Ordaining the future (อนุภาคเกี่ยวกับการกำหนดอนาคต)
- N Chance and Fate (อนุภาคเกี่ยวกับโอกาสและโชคชะตา)
- P Society (อนุภาคเกี่ยวกับสังคม)
- Q Rewards and Punishments (อนุภาคเกี่ยวกับรางวัลและการลงโทษ)
- R Captives and Fugitives (อนุภาคเกี่ยวกับการกักขังและการหลบหนี)
- S Unnatural cruelty (อนุภาคเกี่ยวกับความโหดร้ายที่ผิดธรรมชาติ)
- T Sex (อนุภาคเกี่ยวกับเรื่องเพศ)
- V Religion (อนุภาคเกี่ยวกับศาสนา)
- W Traits of character (อนุภาคเกี่ยวกับลักษณะตัวละคร)
- X Humor (อนุภาคเกี่ยวกับความตลกขบขัน)
- Z Miscellaneous groups of motifs (อนุภาคเบ็ดเตล็ด)

กล่าวได้ว่า ความคิดในหมวดต่าง ๆ ข้างต้น เป็นความคิดที่เป็นสากลของมนุษย์ทั้งโลก เพราะไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ในเขตวัฒนธรรมใด จะมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับการสร้างโลก การสร้างมนุษย์ มินิทานที่มีตัวละครเป็นสัตว์ สัตว์ที่แตกต่างกับมนุษย์ สัตว์ที่เป็นผู้ช่วยตัวเอง ในนิทานเต็มไปด้วยของวิเศษ การได้ของวิเศษ การแปลงร่าง การทดสอบความสามารถของตัวเอง กลลวงแบบต่าง ๆ การให้รางวัล และการลงโทษ เป็นต้น

นอกจากนี้ ประคอง นิมมานเหมินท์ (2551) กล่าวว่า อนุภาค มักเป็นสิ่งที่แปลกและสะกดตา มีองค์ประกอบที่จัดเป็นอนุภาคแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ อนุภาคประเภทตัวละคร อนุภาคประเภทวัตถุสิ่งของ และอนุภาคประเภทเหตุการณ์หรือพฤติกรรม โดยมีรายละเอียดดังนี้

อนุภาคประเภทตัวละคร ได้แก่ ตัวละครที่มีคุณสมบัติหรือลักษณะแปลกหรือพิเศษในด้านใดด้านหนึ่ง เช่น ฐานะ รูปร่าง นิสัยใจคอ มีความสามารถพิเศษ เป็นต้น ตัวละครที่จัดเป็น

อนุภาคอาจเป็นคน สัตว์ อมนุษย์ เช่น แม่มด ชัณห์ นางฟ้า กิณี แม่เลี้ยงใจร้าย คนหลังค่อม แมวพูดได้ เด็กอยู่ในหอยสังข์ พญานาค มังกร เป็นต้น

อนุภาคประเภทวัตถุสิ่งของ ได้แก่ วัตถุสิ่งของที่มีลักษณะพิเศษหรือแปลกผิดธรรมดา เช่น ตะเกียงวิเศษ ดาบวิเศษ พรมวิเศษ บ้านที่ทำด้วยขนม ดินไม้ที่มีลักษณะพิเศษ (ดิน โปर्थทอง ดินถั่ววิเศษ) เป็นต้น รวมทั้งประเพณีหรือความเชื่อที่แปลก ๆ เช่น การเลือกคู่ด้วยการเลี้ยงพวงมาลัย การฆ่าลูกเพื่อบวงสรวงเทพเจ้า เป็นต้น

อนุภาคประเภทเหตุการณ์หรือพฤติกรรม ได้แก่ เหตุการณ์หรือพฤติกรรมที่มีลักษณะเด่นหรือพิเศษ เช่น การแปลงร่าง การสาปคนทั้งเมืองให้หลับพร้อมกัน นกประหลาดจับคนกินทั้งเมือง พ่อแม่นำลูกไปทิ้งในป่า เป็นต้น

นอกจากนี้ ประคอง นิมมานเหมินท์ (2551) ยังกล่าวอีกว่า อนุภาคบางอนุภาคมีลักษณะที่เป็นอนุภาคสากล พบได้ในนิทานจากหลายประเทศ เช่น นางเอกเป็นลูกคนสุดท้าย แม่เลี้ยงใจร้าย สัตว์ตัวเล็ก ๆ ที่ไม่สำคัญช่วยชีวิตตัวเอง เป็นต้น แต่บางอนุภาคก็เป็นอนุภาคพิเศษที่ปรากฏในนิทานเฉพาะเรื่องเฉพาะถิ่นเท่านั้น นิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศและนิทานมหัศจรรย์ไทย มักประกอบด้วยหลายอนุภาค เช่น

เรื่อง สโนว์ไวท์ ประกอบด้วยอนุภาคต่าง ๆ ดังนี้

1. นางเอกมีแม่เลี้ยงเป็นแม่มด
2. กระจกวิเศษพูดได้
3. นางเอกเป็นเจ้าของที่สวยงามที่สุดในโลก
4. แม่เลี้ยงสั่งให้คนฆ่านางเอก
5. คนแคระให้ความช่วยเหลือนางเอก
6. การฆ่าโดยให้กินแอปเปิลอาบยาพิษ
7. การฟื้นคืนชีพเพราะถูกจุมพิต

เรื่อง ปลาบู่ทอง ประกอบด้วยอนุภาคต่าง ๆ ดังนี้

1. ภรรยาหลงถูกกลืนแก๊งเงินเสียชีวิต
2. นางเอกถูกแม่เลี้ยงรังแก
3. แม่ซึ่งตายไปแล้วคอยติดตามช่วยเหลือ
4. คนตายไปแล้วเกิดเป็นปลา
5. คนตายไปแล้วเกิดเป็นต้นไม้
6. ดิน โปर्थทองซึ่งใบแกว่งไกวเป็นเสียงดนตรี
7. การปลอมตัวเป็นนางเอก

การศึกษาเปรียบเทียบนิทานจะพบว่านิทานบางเรื่องมีส่วนคล้ายคลึงกับนิทานเรื่องอื่น ๆ เพียงบางส่วนหรือบางอนุภาคเท่านั้น และนิทานบางเรื่องซึ่งมีความยาวหลายอนุภาค แต่ละอนุภาค อาจหยิบยืมมาจากนิทานเรื่องอื่น ๆ หลายเรื่อง เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป จากที่ผู้ทำวิจัยได้อธิบายรายละเอียดมาแล้วข้างต้น ทำให้สามารถจำแนกได้อีกว่าการศึกษาวิเคราะห์ของแอนที อาร์น และสตีธ ทอมป์สัน นั้นมีความตรงกันข้ามกับการศึกษาวิเคราะห์ของวลาดีมีร์ ฟรีอพ์ เพราะว่าการศึกษาของแอนที อาร์น มุ่งเน้นวิเคราะห์ไปที่แบบเรื่อง ซึ่งเป็นเพียงการแบ่งประเภทของนิทานตามแบบเรื่อง และสตีธ ทอมป์สัน มุ่งเน้นวิเคราะห์ไปที่อนุภาค ที่เป็นเพียงข้อมูลและเป็นหน่วยขั้นพื้นฐานที่สุดในการศึกษานิทาน แต่ วลาดีมีร์ ฟรีอพ์ ทำการศึกษาโครงสร้างนิทานพื้นบ้านโดยมุ่งเน้นไปที่พฤติกรรมเป็นหลัก ทั้งนี้ ฮารุนด์ และจามาอุคดิน (Harunl & Jamaludin, 2013) ได้แสดงทัศนะสอดคล้องกับ วอลเลซ (Wallace, 1986) เกี่ยวกับการสรุปถึงความสำคัญของการศึกษาโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของ ฟรีอพ์ว่า ในการทำความเข้าใจในเนื้อเรื่องของนิทานนั้นควรดูที่พฤติกรรมหรือการกระทำเป็นหลัก ส่วนตัวละครเป็นรอง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผลงานวิจัยในประเทศ

พิชญานี เจริญศิริ (2542) ศึกษาเรื่อง การศึกษาวรรณกรรมนิทานไทยตามการศึกษาโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดีมีร์ ฟรีอพ์ มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาวิเคราะห์โครงสร้างของวรรณกรรมนิทานจักร ๆ วงศ์ ๆ ของไทยตามแนวทฤษฎีโครงสร้างของวลาดีมีร์ ฟรีอพ์ นักคติชนวิทยาชาวรัสเซีย ผู้วิจัยได้นำวรรณกรรมนิทานของภาคต่าง ๆ จำนวน 61 เรื่อง มาวิเคราะห์เปรียบเทียบโครงสร้างของวรรณกรรมนิทานแต่ละภาค และสรุปโครงสร้างหลักของวรรณกรรมนิทานไทยโดยรวมวรรณกรรมนิทานจักร ๆ วงศ์ ๆ ของไทยอาจแบ่งโครงเรื่องออกได้เป็น 3 โครงเรื่อง คือ โครงเรื่องแบบที่ 1 เรื่องเริ่มที่ตัวละครวัยเด็ก โครงเรื่องแบบที่ 2 เรื่องเริ่มที่ตัวละครวัยหนุ่ม และโครงเรื่องแบบที่ 3 เรื่องเริ่มที่ตัวเอกมีภรรยาอยู่แล้ว ทั้งนี้ในนิทานแต่ละเรื่องอาจเริ่มต้นแบบไหนก็ได้ นิทานของภาคกลางและภาคใต้จะมีโครงเรื่องครบทั้ง 3 โครงเรื่อง นอกจากนี้นิทานของภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อาจมีเพียง 2 โครงเรื่องเท่านั้น คือ เริ่มเรื่องด้วยโครงเรื่องแบบที่ 1 หรือ โครงเรื่องแบบที่ 2 และเมื่อนำตอนต่าง ๆ ในโครงเรื่องแต่ละแบบมารวมกันจะได้ลำดับตอนในวรรณกรรมนิทานจักร ๆ วงศ์ ๆ โดยรวมดังนี้ ตอนวัยเด็ก ตอนได้นาง ตอนได้นางครั้งที่สอง และตอนกลับเมือง ผลการวิจัยสรุปได้ว่า วรรณกรรมนิทานของแต่ละภาคมีโครงสร้างหลักที่รองรับและกำหนดลำดับพฤติกรรม รวมถึงการดำเนินเรื่องของนิทาน และเมื่อเปรียบเทียบ

โครงสร้างหลักของวรรณกรรมนิทานแต่ละภาค พบว่ามีโครงสร้างร่วมกัน ทำให้สามารถสรุปลักษณะของโครงสร้างหลักของวรรณกรรมนิทานจักร ๆ วงศ์ ๆ ของไทยโดยรวมได้ โครงสร้างหลักของนิทานไทยนี้ประกอบด้วยพฤติกรรมและการลำดับพฤติกรรมที่มีลักษณะเฉพาะของนิทานไทยที่ไม่เหมือนกับโครงสร้างหลักของนิทานรัสเซียที่พรีออฟฟ์ใช้ ทำให้สรุปได้ว่านิทานในแต่ละวัฒนธรรมมีโครงสร้างหลักที่มีลักษณะเฉพาะของตนเองที่กำหนดการดำเนินเรื่องของนิทาน เช่นเดียวกับที่ภาษาแต่ละภาษามีไวยากรณ์เป็นของตนเอง

กิตติสารรงค์ กาศสุวรรณ (2546) ได้ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์โครงสร้างนิทานพื้นบ้านไทยมุสลิมภาคใต้ตามการศึกษาโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดีมีร์ พรีออฟฟ์ มีวัตถุประสงค์ที่จะวิเคราะห์โครงสร้างของนิทาน โดยใช้การศึกษาโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดีมีร์ พรีออฟฟ์ และ การศึกษาคติชนที่ปรากฏในเรื่อง โดยศึกษาจากนิทานพื้นบ้านไทยมุสลิมภาคใต้จำนวน 238 เรื่อง ที่แบ่งออกได้เป็น 6 ประเภท คือ นิทานเทพนิยาย นิทานชีวิต นิทานประจำท้องถิ่น นิทานเรื่องสัตว์ นิทานมุขตลกและนิทานคติ ผลการศึกษา พบว่านิทานแต่ละประเภทมีโครงสร้างหลักที่กำหนดลำดับพฤติกรรม และการดำเนินเรื่องของนิทาน ดังนี้

นิทานเทพนิยาย ประกอบด้วยพฤติกรรมที่ทำให้ตัวเอกออกจากบ้านแล้วได้พบผู้ช่วยเหลือได้ของวิเศษหรือได้พบผู้ช่วยเหลือก่อนได้รับการทดสอบ ฝ่ายปฏิบัติขบถปลอมเป็นตัวเอก จากนั้นความจริงเปิดเผย ความโชคร้ายหมดไปแล้วจะได้แต่งงาน

นิทานชีวิต ประกอบด้วยพฤติกรรมที่ทำให้ประสบกับความทุกข์จนตัวเอกต้องเดินทางออกจากบ้าน พบผู้ช่วยเหลือได้ของวิเศษหรือมีการหลอกและการหลงเชื่อ ต่อมาความจริงเปิดเผยและความโชคร้ายหมดไป

นิทานประจำถิ่น ประกอบด้วยโครงสร้างแบบเล่าเรื่องคนที่เกิดในท้องถิ่น โครงสร้างแบบผิอาร์กซ์ประจำท้องถิ่น และ โครงสร้างแบบเล่าที่มาของบางสิ่งบางอย่าง

นิทานสัตว์ ประกอบด้วย โครงสร้างแบบตัวเอกที่เจ้าเล่ห์ชอบกลั่นแกล้งและ โครงสร้างแบบตัวเอกที่ใช้ปัญญาแก้ไขปัญหา

นิทานมุขตลก ประกอบด้วย โครงสร้างแบบตัวเอกที่โง่เขลาและ โครงสร้างแบบตัวเอกที่ฉลาด

นิทานคติ ประกอบด้วย โครงสร้างแบบตัวเอกที่ทำดีแล้วจะได้ผลดีตอบแทนและพบว่า นอกจากระบบความคิดสากลจะเป็นตัวกำหนดโครงสร้างของนิทานแล้ว ระบบความคิดที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมอิสลามมีส่วนอย่างมากในการกำหนดโครงสร้างของนิทานไทยมุสลิมภาคใต้อีกด้วย นอกจากนี้คติชนที่ปรากฏในนิทานพื้นบ้านไทยมุสลิมภาคใต้สะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ ความเชื่อ และประเพณีในชีวิตของชาวไทยมุสลิมภาคใต้และแสดงให้เห็นถึง

ความสำคัญของการสร้างสรรค์งานของผู้เล่ากับสังคมได้เป็นอย่างดี

วัชรภรณ์ คิชฌกูฏ (2549) ศึกษาเรื่อง แบบเรื่องนิทานสังข์ทอง: ความแพร่หลายและการแตกเรื่อง มีจุดประสงค์ที่จะศึกษาความแพร่หลายของแบบเรื่องนิทานสังข์ทอง และปรากฏการณ์การแตกเรื่องของนิทานที่เกิดขึ้นในกระบวนการแพร่กระจายของนิทานสังข์ทอง โดยรวบรวมนิทานในแบบเรื่องนิทานสังข์ทองได้ 72 จำนวนจากนิทานของคนไทยภาคต่าง ๆ ในประเทศไทย คือ ภาคกลางและภาคตะวันออก ภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ รวมทั้งนิทานของกลุ่มชนชาติไททั้งในและนอกประเทศไทย คือ ไทใหญ่ ไทลื้อ ไทจีน ไทพวน ไทพ่าเก และไทใต้คง ผลการศึกษาพบว่าแบบเรื่องนิทานสังข์ทอง เป็นแบบเรื่องที่แพร่หลายมากในกลุ่มชนชาติไท เพราะปรากฏทั้งในนิทานของคนไทยภาคต่าง ๆ และในกลุ่มชนชาติไททั้งในและนอกประเทศไทย ซึ่งมีความรับรู้เรื่องสังข์ทองและนิทานในแบบเรื่องนิทานสังข์ทองที่คล้ายคลึงกัน นอกจากนี้ผู้วิจัยได้นำนิทานสังข์ทอง มาศึกษาโครงสร้างของนิทานโดยประยุกต์วิธีการจาก ดัชนีแบบเรื่องนิทานพื้นบ้านของ แอนโท อาร์น และ สตีล ทอมป์สัน และวิธีการศึกษาโครงสร้างของนิทานตามทฤษฎีของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์ แล้วกำหนดองค์ประกอบของแบบเรื่องนิทานสังข์ทองขึ้นใหม่ จึงทำให้ได้โครงสร้างของแบบเรื่องนิทานสังข์ทอง การวิเคราะห์โครงสร้างของนิทานสังข์ทอง พบว่าแบบเรื่องนิทานสังข์ทองประกอบไปด้วยเหตุการณ์สำคัญ 4 ตอนและพฤติกรรมหลักทั้งหมด 11 พฤติกรรมที่เป็นองค์ประกอบสำคัญที่กำหนดโครงสร้างของแบบเรื่องนิทานสังข์ทอง ดังนี้

ตอนที่ 1 กำเนิดผิปกติ

- A การกำเนิดในรูปลักษณะประหลาด
- B การแสดงความสามารถพิเศษ

ตอนที่ 2 ตัวเอกออกผจญภัย

- C การออกเดินทาง
- D การได้ผู้อุปถัมภ์
- E การได้สิ่งวิเศษหรือทรัพย์สมบัติ

ตอนที่ 3 ตัวเอกที่ซ่อนรูปพบคู่ครองและถูกพ่อตาทดสอบ

- F การอำพรางตัวหรือรูปลักษณะที่น่ารังเกียจ
- G การเลือกคู่
- H การทดสอบความสามารถ
- I การแต่งงาน

ตอนที่ 4 การเผยแพร่และการยอมรับ

J การถอดรูป

K เหตุการณ์หลังจากตัวเอกเปิดเผยตัว

ผู้วิจัยได้นำเหตุการณ์สำคัญทั้ง 4 ตอนและพฤติกรรมหลักทั้ง 11 พฤติกรรมมาใช้เป็นเกณฑ์ในการศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างนิทานทั้ง 72 สำนวน ทำให้สามารถจำแนกโครงสร้างในแบบเรื่องนิทานสังข์ทองได้เป็น 3 แบบ ได้แก่ แบบเรื่อง ก สังข์ทอง แบบเรื่อง ข กำกาดำ และแบบเรื่อง ขก *ท้าวแก้ว* แล้วสามารถสรุปโครงสร้างของ แบบเรื่องนิทานสังข์ทอง ได้ดังนี้

A / F + IH + J

HI

ผลการศึกษาแบบเรื่อง นิทานสังข์ทอง ทำให้พบว่าการแพร่กระจายของนิทานสังข์ทอง ยังทำให้เกิดเป็นนิทานเรื่องใหม่ที่มีโครงเรื่องเหมือนนิทานสังข์ทองแต่ไม่ใช่เรื่องสังข์ทองด้วย ซึ่งผู้วิจัยเรียกปรากฏการณ์นี้ว่าการแตกเรื่องของนิทาน (Tale reproduction) การศึกษาปรากฏการณ์การแตกเรื่องของนิทานทำให้พบว่า ความแพร่หลายของนิทานสังข์ทองทำให้เกิดนิทานเรื่องใหม่อีกหลายเรื่องจากโครงเรื่องสังข์ทองอันเป็นโครงเรื่องต้นแบบ นิทานเรื่องใหม่ที่เกิดขึ้นในกระบวนการแตกเรื่องนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงในลักษณะต่าง ๆ ทั้งในระดับพฤติกรรมและโครงเรื่อง ลักษณะการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในการแตกเรื่องของนิทานสามารถสรุปได้ 8 ลักษณะ คือ การเปลี่ยนแปลงลำดับของพฤติกรรมหลัก การตัดเนื้อหาบางตอนหรือตัดบางพฤติกรรมหลักออกจากโครงเรื่อง การนำโครงเรื่องบางตอนไปแต่งเป็นนิทานเรื่องใหม่ การเพิ่มจำนวนครั้งในบางพฤติกรรมหลักเพื่อเน้นพฤติกรรมหลักในบางตอน การเพิ่มพฤติกรรมใหม่และเหตุการณ์บางตอนแทรกในโครงเรื่องเดิม การเพิ่มโครงเรื่องย่อย การผนวกเรื่อง และการคงโครงสร้างเดิมแต่เปลี่ยนรายละเอียดในพฤติกรรม ลักษณะการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ นี้ทำให้นิทานเรื่องใหม่ที่เกิดขึ้นในกระบวนการแตกเรื่องมีความแตกต่างจากนิทานต้นแบบแม้ว่าจะยังคงมีโครงสร้างหลักร่วมกัน

กิมลพรธม อุ่นแก้ว (2558) ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบกลวิธีการเล่าเรื่องและจิตสำนึกแห่งความคิดที่ปรากฏในนิทานวรรณกรรมและภาพยนตร์เรื่อง สโนว์ไวท์ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบกลวิธีการเล่าเรื่องโดยเน้นที่ผู้เล่าเรื่อง (Narrative technique: Narrator's voice) และวิเคราะห์จิตสำนึกแห่งความคิด (Ideology) ที่ปรากฏในนิทานวรรณกรรมและภาพยนตร์เรื่อง สโนว์ไวท์ (Snow White) สำนวนวรรณกรรม 1 เรื่อง และดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ 8 เรื่อง ผลการวิจัยพบว่ากลวิธีการเล่าเรื่องโดยเน้นที่ผู้เล่าเรื่องใน สโนว์ไวท์ ทั้ง 9 สำนวน ใช้กลวิธี 3 แบบ ได้แก่ การใช้บุรุษที่ 3 เป็นผู้เล่าเรื่องแบบรู้แจ้งเห็นจริงทุกอย่าง (Third-person omniscient narrator) การใช้บุรุษที่ 1 ที่เป็นตัวละครหลัก (First-person character narrator) และการใช้บุรุษที่ 1 ที่เป็นพยาน (First-person witness-narrator) และมีแนวคิดหลักและแนวคิดรองที่มีร่วมกันคือ เรื่องความดี

กับความชั่ว (Good vs. Evil) และการตามหาตัวตนและการพิสูจน์ตัวเอง (Individual quest) ในเรื่องจิตสำนึกแห่งความคิด (Ideology) นั้นสิ่งที่ปรากฏเป็นลักษณะร่วมและมีความเป็นสากล ได้แก่ เรื่องครอบครัวและความสัมพันธ์ในครอบครัว (Family and relationships) เพศภาวะ (Gender) การเป็นคู่แข่งทางเพศ (Sexual rivalry) อำนาจแห่งความงาม (Beauty myth/ Beauty is power) การค้นพบตัวตน (Self-actualization/ Self-realization) ความเท่าเทียมกันในสังคม (Human equality) และวัฏจักรชีวิต (Life cycle)

นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์โครงสร้างการกระทำของตัวละคร (Syntagmatic structure) ทั้งหมด 31 พฤติกรรมตามการศึกษาของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์ ในเทพนิยายสโนว์ ไวท์ทั้ง 9 เรื่อง พบว่าการกระทำของตัวละครมีมากกว่า 31 พฤติกรรม กล่าวคือ ผู้วิจัยพบพฤติกรรมอื่นที่ไม่สอดคล้องและนอกเหนือจากที่พร็อพพ์ได้ระบุไว้ใน 31 พฤติกรรม และพฤติกรรมที่คงที่ คือ แม่เลี้ยงมีเวทมนตร์และกระจกพิเศษ แม่เลี้ยงอิจฉาในความสวยของสโนว์ ไวท์ (ζ) การสั่งฆ่าหรือกำจัดสโนว์ไวท์ (A) แม่เลี้ยงปลอมตัวเป็นหญิงชราเพื่อหลอกลวงสโนว์ ไวท์ และเธอตกเป็นเหยื่อ (A, η, θ) สโนว์ ไวท์ตายเพราะแอปเปิลอาบยาพิษ สโนว์ ไวท์ ถูกเก็บไว้ในโลงแก้ว สโนว์ ไวท์ตายแล้วฟื้น (K) จากการช่วยเหลือของชายผู้เป็นรักแท้ แม่เลี้ยงได้รับการลงโทษ (U) สโนว์ ไวท์กับเจ้าชายครองคู่กันอย่างมีความสุข (W) การกระทำของตัวละครสามารถประยุกต์ใช้ในการสร้างตัวละครในเรื่องเล่าหลายประเภทและหลายรูปแบบ แต่การกระทำของตัวละครไม่ได้เรียงลำดับตามความสัมพันธ์ที่จัดชุดไว้ได้ เพราะเรื่องเล่าแต่ละเรื่องต่างมีความซับซ้อนมากขึ้นทั้งยังสะท้อนความรู้สึกลึกซึ้งของผู้เล่าเรื่องและสะท้อนบริบททางสังคมในแต่ละยุคสมัย แม้การกระทำของตัวละครอาจจะผิดเพี้ยนไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 3 ที่พร็อพพ์นำเสนอไว้ว่า “การเรียงลำดับของพฤติกรรม (Function) ในนิทานเรื่องต่าง ๆ จะเป็นแบบเดียวกันเสมอ แม้จะนำนิทานมารวมเข้าด้วยกันเพื่อหาพฤติกรรมทั้งหมดจากตัวนิทานกฎของลำดับของเหตุการณ์ก็ไม่เปลี่ยนแปลง แม้พฤติกรรมบางข้อจะหายไปจากนิทานบางเรื่องแต่ข้ออื่น ๆ ที่มีอยู่ก็ยังมีลำดับตามเดิม” แต่ “ตรรกะภายใน” (Internal logic) ของเรื่องเล่ายังคงอยู่

ผลงานวิจัยในต่างประเทศ

แฮมมอนด์, เพน, และสมิธ (Hammond, Pain, & Smith, 2008) ศึกษาเรื่อง Children's story authoring with Propp's morphology: An exploratory study เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ มีวัตถุประสงค์ที่จะให้เด็กใช้บัตรคำภายใต้การศึกษาโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์ เขียนเล่านิทานเรื่องราวใหม่ขึ้นมา กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือ เด็กอายุ 7-11 ปี จะเป็นผู้วิจัยเล่าเรื่องโดยใช้เครื่องมือคือบัตรคำภายใต้พฤติกรรมหลักทั้ง 31 พฤติกรรมจากโครงสร้างนิทานของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์ โดยมีคำถามการวิจัยคือ เด็กสามารถใช้เครื่องมือนี้ในการเขียนเรื่องเล่า

หรือไม่และใช้เครื่องมือได้อย่างประสบความสำเร็จหรือไม่ อย่างไรก็ตาม การศึกษานี้แสดงให้เห็นถึงวิธีการทดลองซึ่งผลที่ได้รับขึ้นอยู่กับพื้นฐานของประสบการณ์ของกลุ่มประชากร และผลการศึกษาพบว่าผู้เข้าร่วมสามารถที่จะใช้บัตรคำภายใต้ 31 พฤติกรรม จากทฤษฎีโครงสร้างนิทานของพร็อพพ์ได้และเขียนเล่าเรื่องราวได้อย่างประสบความสำเร็จมาก มีระดับของความถูกต้องอยู่ในระดับสูง

การ์ควาน (Kardaun, 2010) ศึกษาเรื่อง Jung and the fairy tale, Or Nosce Te Ipsum โดยมีวัตถุประสงค์หลักของการศึกษาคือ ทำให้มีความรู้และปลูกฝังเกี่ยวกับนิทานมหัศจรรย์ (Fairy tales) ยิ่งไปกว่านั้น ยังมีการศึกษาอย่างจริงจังเกี่ยวกับการทำความเข้าใจในเรื่องของนิทานมหัศจรรย์ที่เต็มไปด้วยรูปแบบพื้นฐานของศิลปะการเล่าเรื่อง และทำให้เกิดความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในอดีต โดยการศึกษาของนักวิชาการในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นเอกลักษณ์ของนิทานมหัศจรรย์ โดยผู้วิจัยใช้ทฤษฎีจิตวิทยาเชิงวิเคราะห์ของจุง (Jung's analytical psychology) หรือเรียกอีกชื่อว่า Jungian psychology ซึ่งการวิเคราะห์ของจุงเกี่ยวเป็นจิตวิทยาเชิงลึก (Depth psychology) จิตวิทยาที่ว่าด้วยบทบาทของจิตไร้สำนึกที่มีต่อพฤติกรรมของมนุษย์ หรือจิตวิทยาของจิตไร้สำนึก (Psychology of the unconscious) จุงมุ่งเน้นไปที่การวิจัยเพื่อมุ่งสร้างคุณค่าให้กับนิทานมากยิ่งขึ้น โดยใช้นิทานมหัศจรรย์ มาศึกษาในด้านการรู้จักตัวเอง (Self-knowledge) มาเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ ส่วนในด้านของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยใช้ ได้แก่ นิทานเรื่องหนูน้อยหมวกแดง (Little Red Cap) เจ้าหญิงนิทรา (Sleeping Beauty) นิทานวีรบุรุษ (The Heroic Tale) ศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับตำนานของเหล่าเทพเจ้ากรีก (Greek mythology) และพูซ อิน บู๊ตส์ (Puss in Boots) ผลการศึกษาพบว่าในนิทานมหัศจรรย์มักจะไม่มียุวมองของบุรุษที่ 1 (First person) แต่กระนั้นก็ไม่มียุวจำกัดใด ๆ ในมุมมองของการเล่าเรื่อง และนิทานมีที่มาจากแหล่งเดียวกับวรรณคดีและศิลปะ โดยนิทานมหัศจรรย์ มีต้นกำเนิดมาจากความเอนเอียงของจิตใญ่มนุษย์ที่คิดและรู้สึกตามโครงสร้างการเล่าเรื่อง (Narrative structures) นั่นคือการสร้างเรื่องราวด้วยการจับต้นชนปลาย จากประสบการณ์ที่ได้รับ โดยไม่คำนึงถึงข้อเท็จจริงเชิงประจักษ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเล่าเรื่องในหลายเรื่องราว (Stories) และนิทานมหัศจรรย์ (Fairy tale) เป็นสิ่งที่สำคัญที่บ่งบอกเกี่ยวกับกิจกรรมของจิตไร้สำนึก (Unconscious mind) และโดยแท้จริงแล้วธรรมชาติของนิทานมหัศจรรย์ เหมือนกับความฝัน (Dream) ที่ไม่ได้มุ่งมั่นที่จะระมัดระวังถ้อยคำในเรื่องที่ละเอียดอ่อนต่าง ๆ ในสังคม หรือสั่งสอนศีลธรรมใด ๆ และมันเกี่ยวข้องกับการมีศีลธรรมของตัวเอง

เชอร์รี่ (Sherr, 2010) ศึกษาเรื่อง Disney's animated features in comparison to Propp's literary theory มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาโครงสร้างของภาพยนตร์อนิเมชันว่ามีความสอดคล้องกับการศึกษาโครงสร้างนิทานพื้นบ้านรัสเซียที่สังเคราะห์ขึ้น โดยวลาดิเมียร์ พร็อพพ์ ภาพยนตร์ 9 เรื่องได้รับการนำมาวิเคราะห์ เพื่อตรวจสอบในด้านขององค์ประกอบในโครงสร้างนิทานจากทฤษฎี

ของพร็อพโดยศึกษาในแต่ละคุณลักษณะ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์เป็นภาพยนตร์อนิเมชันของค่ายดิสนีย์ ที่มีประเภท สไลด์ และปีที่สร้างต่างกันจากสำนวน (Version) ที่เก่าแก่ที่สุดถึงสำนวนล่าสุดของของดิสนีย์ ในการวิเคราะห์ผู้วิจัยได้แบ่งประเภทของภาพยนตร์อนิเมชันออกเป็น 3 ประเภท ประเภทแรก กลุ่ม “นิทานมหัศจรรย์” ได้แก่เรื่อง สโนว์ไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ด (Snow White and the Seven Dwarfs), ซินเดอเรลล่า (Cinderella) และ โฉมงามกับเจ้าชายอสูร (Beauty and the Beast) กลุ่มที่สอง “เรื่องที่เป็นที่นิยมและเป็นตำนาน” (Popular Stories and Legends) ได้แก่เรื่อง ปีเตอร์แพน (Peter Pan) โรบินฮูด (Robin Hood) และ โปคาฮอนทัส (Pocahontas) และกลุ่มสุดท้ายคือเรื่องที่ดิสนีย์สร้างสรรค์ผลงานเอง (Disney creations) ได้แก่ คัมโบ้ (Dumbo) แบบบี้ (Bambi) และ ทรามวัยกับไอ้ตูป (Lady and the Tramp) ผู้วิจัยกล่าวว่า ถ้าในภาพยนตร์อนิเมชันมีคุณลักษณะของพฤติกรรมตรงตาม 31 พฤติกรรม ประมาณ 1 ใน 3 ของพฤติกรรมที่พร็อพ สังเคราะห์ขึ้น ก็สรุปได้ว่าภาพยนตร์อนิเมชันของค่ายดิสนีย์มีการกำหนดโครงสร้างตรงกันกับทฤษฎีของพร็อพ ดังนั้นถ้าภาพยนตร์อนิเมชันมีพฤติกรรมอย่างน้อย 10 พฤติกรรมของพฤติกรรมหลักทั้งหมดที่อยู่ในลำดับของการดำเนินเรื่องที่ถูกต้อง ก็จะพิจารณาได้ว่าภาพยนตร์อนิเมชันของค่ายดิสนีย์มีโครงสร้างของพฤติกรรมตรงกับทฤษฎีของพร็อพอย่างแท้จริง ผลการวิจัยสรุปได้ว่า แม้ว่าหลายพฤติกรรมของพร็อพจะปรากฏในภาพยนตร์อนิเมชันของค่ายดิสนีย์ แต่ภาพยนตร์อนิเมชันของค่ายดิสนีย์กว่าครึ่งหนึ่งของภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างนั้นมีพฤติกรรมไม่ตรงกับทฤษฎีของพร็อพ จากผลการศึกษากลุ่ม “นิทานมหัศจรรย์” พบจำนวนของพฤติกรรมหลักตามทฤษฎีของพร็อพมากที่สุด เป็นจำนวน 2 ใน 3 ของนิทานมหัศจรรย์ที่นำมาวิเคราะห์ สรุปได้ว่าภาพยนตร์อนิเมชันของค่ายดิสนีย์ส่วนใหญ่ไม่เป็นไปตามหลักการศึกษาคือ โครงสร้างนิทานรัสเซียของวลาดิเมียร์ พร็อพ

ที และ โอเฟยม (T. & Opheim, 2010) ศึกษาเรื่อง Once upon a time in a fantasy: A study of fairytale elements in fantasy มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความแตกต่างกันขององค์ประกอบในวรรณกรรมแนวแฟนตาซี โดยการวิเคราะห์ตัวละครหลัก (Dramatis personae) ในหนังสือวรรณกรรมแนวแฟนตาซีต่อไปนี้ โครอลไลน์ (Coraline) แฮร์รี่พอตเตอร์กับศิลาอาถรรพ์ (Harry Potter and the Philosopher's stone) และผู้สืบทางมรณะ (The amber spyglass) หนังสือวรรณกรรมแนวแฟนตาซีเหล่านี้ได้รับการคัดเลือกเพราะได้รับการเขียนขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันในปี 1997 ถึงปี 2002 และเป็นหนังสือที่ผู้วิจัยชอบอ่านและคุ้นเคยเป็นอย่างดี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ การศึกษาคือ โครงสร้างนิทานพื้นบ้านรัสเซียของ วลาดิเมียร์ พร็อพ ที่ผู้วิจัยใช้ทดลองงานวิจัยนี้ รวมถึงแหล่งข้อมูลที่สำคัญของนักจิตวิเคราะห์ บรูโน เบ็ทเทิลไฮม์ (Bruno Bettelheim) นอกจากนี้ยังศึกษาในเชิงเปรียบเทียบระหว่างนิทานมหัศจรรย์และหนังสือแนวแฟนตาซี ที่จะปรากฏให้เห็นใน

งานวิจัยนี้รวมถึงโครงสร้างพฤติกรรมทั้ง 31 พฤติกรรมในทฤษฎีของพร็อพฟ์อีกด้วย ผลการวิจัยพบว่าในวรรณกรรมเรื่อง โครอลไลน์ (Coraline) พบจำนวนของพฤติกรรมมากกว่าครึ่งหนึ่งของ 31 พฤติกรรมหลักทั้งหมด และอีก 2 เรื่องที่เหลือพบว่ามีจำนวนพฤติกรรมหลักน้อยกว่าครึ่งหนึ่งของ พฤติกรรมหลักทั้งหมด นอกจากนี้อนุภาคของแม่เลี้ยง (Step mother motif) เป็นสิ่งที่พบในการวิเคราะห์องค์ประกอบย่อย ๆ ในนิทานมหัศจรรย์ ผู้วิจัยทั้งหลายได้นำหลายองค์ประกอบเหล่านี้มาใช้ในโลกแห่งจินตนาการที่มีการผสมผสานระหว่างรูปแบบเก่าและรูปแบบใหม่ งานวิจัยนี้ได้แสดงให้เห็นว่าไม่เพียงแต่พบองค์ประกอบที่ศึกษาในนิทานมหัศจรรย์จำนวนมาก แต่องค์ประกอบที่ศึกษาเป็นส่วนสำคัญของหนังสือแนวแฟนตาซีรวมถึงเป็นที่นิยมนำมาใช้ในผลงานแนวแฟนตาซีอื่น ๆ (Fantasy genre) อีกด้วย

อัคจิ, วัสกีโต้, และมุสโตฟา (Ajie, Waskito, & Mustofa, 2014) ศึกษาเรื่อง The comparative study of jack and the beanstalk and momotaro: Propp's 31 functions on folktales มีจุดมุ่งหมายของการวิจัยคือ การศึกษาโครงสร้างของนิทานในเชิงเปรียบเทียบเรื่องราวของนิทานพื้นบ้านเรื่อง โมโมทาโร่ (Momotaro) และ แจ็คกับต้นถั่ววิเศษ (Jack and the beanstalk) นอกจากนี้ยังเปรียบเทียบโครงสร้างในด้านความเหมือนและความแตกต่างอีกด้วย เครื่องมือในงานวิจัยนี้คือ 31 พฤติกรรมหลักในการศึกษาโครงสร้างนิทานรัสเซียของวลาดิเมียร์ พร็อพฟ์ ถูกนำมาใช้ในการวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่าในนิทานแต่ละเรื่องมีโครงสร้างที่แตกต่างกัน แม้ว่าในตอนต้นเรื่องจะมีความคล้ายคลึงกัน ในเรื่องของแจ๊คกับต้นถั่ววิเศษและ โม โมทาโร่ มีความคล้ายคลึงกันในด้านตำนาน (Mythological) นั่นคือการต่อสู้ระหว่างมนุษย์กับยักษ์ ทั้งนี้ยังพบว่านิทานพื้นบ้านที่มาจากส่วนต่าง ๆ ของโลกก็มีเรื่องราวเกี่ยวกับความกล้าหาญของคนที่จะต่อกรกับยักษ์และมักจะจบลงด้วยความพ่ายแพ้ของยักษ์เช่นเดียวกัน แต่ในนิทานแต่ละเรื่องมีความแตกต่างกันในด้านของโครงสร้างหรือมีความแตกต่างกันในด้านภูมิหลังและวัฒนธรรม

ซันดารี (Sundari, 2014) ศึกษาเรื่อง An analysis on the sleeping beauty based on Vladimir Propp theory มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาโครงสร้างของนิทานมหัศจรรย์ เรื่องเจ้าหญิงนิทรา โดยใช้การศึกษาโครงสร้างนิทานพื้นบ้านรัสเซียของวลาดิเมียร์ พร็อพฟ์ เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์และรวบรวมข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า จากการวิเคราะห์นิทานมหัศจรรย์เรื่อง เจ้าหญิงนิทรานั้นมีโครงสร้างที่คล้ายคลึงกับโครงสร้างนิทานของรัสเซียเพียง 14 พฤติกรรม (Functions) เท่านั้นที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง ซึ่งมีพฤติกรรมไม่ครบทั้ง 31 พฤติกรรมตามที่พร็อพฟ์กำหนด อาจเป็นเพราะนิทานเรื่องเจ้าหญิงนิทราได้รับอิทธิพลมาจากวัฒนธรรมการเขียนของประเทศต้นกำเนิด หรืออาจขึ้นอยู่กับประเภทของเรื่อง (Genre) ที่มีเนื้อหาเฉพาะเกี่ยวกับครอบครัว ความรัก และวีรบุรุษ นอกจากนี้ภายใต้การวิเคราะห์เกี่ยวกับตัวละครหลักทั้ง 8 ประเภท (Dramatis personae) พบว่า

ในเรื่องราวของนิทานมหัศจรรย์เรื่องเจ้าหญิงนิทรมีตัวละครหลักเพียง 6 ประเภทเท่านั้น ดังนี้ พระเอกผู้ค้นหา ตัวโกง ผู้ให้ (ให้ของวิเศษแก่ตัวเอก) ผู้ (วิเศษ) อุปถัมภ์ เจ้าหญิง และพระราชบิดาของเจ้าหญิง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

1. ความหมายของนิทานโดยทั่วไป

ในด้านความหมายของนิทานมีหน่วยงานและนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของนิทานไว้ ดังนี้

กุหลาบ มัลลิกะมาส (2518) กล่าวถึงนิทานไว้ในหนังสือคติชาวบ้านว่า นิทานเป็นวรรณกรรม มุขปาฐะที่เล่าสืบต่อกันมาหลายชั่วอายุคน เพื่อความสนุกสนานเบิกบานใจ เพื่อผ่อนคลาย ความตึงเครียด เพื่อเสริมศรัทธาในศาสนา เทพเจ้า สิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นคติเตือนใจ ช่วยอบรม บ่มนิสัย ช่วยให้เข้าใจสิ่งแวดล้อมและปรากฏการณ์ธรรมชาติ เนื้อเรื่องของนิทานเป็นเรื่องนานาชนิด อาจเป็นเรื่องเกี่ยวกับการผจญภัย ความรัก ความโกรธ เกลียด ริษยา อาฆาต ตลกขบขัน หรือเรื่องแปลกประหลาดพิศมัย ตลกขบขัน ตัวละครในเรื่องก็มีลักษณะต่าง ๆ กัน อาจเป็นคน สัตว์ เจ้าหญิง เจ้าชาย อมนุษย์ แม่มด นางฟ้า แต่ให้มีความรู้สึกนึกคิด พฤติกรรมต่าง ๆ เหมือนคนทั่วไป หรืออาจจะเหมือนที่เราอยากจะเป็น เมื่อนิทานตกไปอยู่ในท้องถื่นใดก็มักมีการปรับเนื้อเรื่องให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมของถื่นนั้น นิทานในแต่ละท้องถื่นจึงมีเนื้อเรื่องส่วนใหญ่อคล้ายคลึงกัน คือ สภาพความเป็นมนุษย์ อารมณ์ ความรู้สึกรัก เกลียด ความโง่ ฉลาด ขบขัน อาฆาตแค้น หรือทุกข์ สุข ส่วนรายละเอียดจะแตกต่างกันไปบ้างตามสภาพแวดล้อมและอิทธิพลของวัฒนธรรมความเชื่อของแต่ละท้องถื่น

กิ่งแก้ว อรรถากร (2519) อธิบายว่า นิทาน หมายถึงเรื่องเล่าสืบต่อกันมาเป็นมรดกทางวัฒนธรรมและส่วนใหญ่ถ่ายทอดด้วยวิธีมุขปาฐะ แต่ก็มีอยู่ส่วนมากที่บันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร ไว้ นอกจากนี้อธิบายว่านิทานเป็นเรื่องเล่าทั่วไปไม่ได้ตั้งใจแสดงประวัติความเป็นมา จุดประสงค์ใหญ่ๆคือการเล่าเพื่อความสนุกสนาน บางครั้งก็จะแทรกคติเพื่อสอนใจไปด้วย นอกจากนี้นิทานมิใช่เรื่องเฉพาะแต่เด็กนิทานสำหรับผู้ใหญ่ก็มีจำนวนมากและเหมาะสำหรับผู้ใหญ่เท่านั้น

เกริก ชูพันธ์ (2539) ได้ให้ความหมายของ นิทาน ไว้ว่าหมายถึง เรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาตั้งแต่สมัยโบราณ เป็นการผูกเรื่องขึ้นเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินและสอดแทรกคติสอนใจลงไป

สุมาลย์ พงษ์ไพบูลย์ (2542) กล่าวว่า นิทาน เป็นคำศัพท์ภาษาบาลี หมายถึง คำเล่าเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องประเภทใดก็ตาม แต่อยู่ที่ลักษณะการเล่าที่เป็นกันเอง แม้จะเป็นข้อเขียนก็มีลักษณะคล้ายกับการเล่าที่เป็นวาจาโดยใช้ภาษาพูดหรือภาษาปากในการเล่า

อัมรา เทพรัตน์ (2549) ได้ให้ทัศนะว่า นิทาน จัดอยู่ในกลุ่มวรรณกรรมประเภทบันเทิงคดีซึ่งประกอบด้วย นวนิยาย นิยาย เรื่องสั้น เป็นต้น โดยนิทานเป็นเรื่องที่มีเนื้อหามุ่งจะเสนอเรื่องราวที่เป็นจินตนาการเพื่อความเพลิดเพลินเป็นหลัก ส่วนความรู้และข้อคิดที่ได้จะมีความสำคัญรองลงมา

ประคอง นิมมานเหมินทร์ (2551) ได้ให้ความหมายของ นิทาน ว่าหมายถึง เรื่องที่เล่ากันต่อ ๆ มาจากคนรุ่นหนึ่งสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง โดยไม่ทราบว่าเป็นผู้แต่ง เช่น นิทานเรื่องสังข์ทอง ปลาบู่ทอง หรือโสนน้อยเรือนงาม มีการเล่าสู่กันฟังจากปู่ย่าตายายของเรา พ่อแม่ของเรา รวมทั้งตัวเราเองไปจนถึงลูกหลานเหลน โหลนของเราเป็นทอด ๆ กัน ไปรุ่นแล้วรุ่นเล่า บางครั้งก็แพร่กระจายจากท้องถิ่นหนึ่งไปสู่อีกท้องถิ่นหนึ่ง

สำนักงานราชบัณฑิตยสภา (2552) อธิบายความหมายไว้ว่า นิทาน คือ เรื่องเล่าที่อาจเป็นเรื่องจริงหรือไม่จริงก็ได้แต่ส่วนมากจะเข้าใจว่าไม่ใช่เรื่องจริง หรือไม่ใช่เรื่องที่มีหลักฐานน่าเชื่อถือ และเหตุนี้เองจึงทำให้เกิดนิทานประเภทต่าง ๆ ในสังคมไทย เช่น นิทานพื้นบ้าน นิทานคำกลอน และแม้แต่ชาดกเองคนไทยก็เรียกว่า นิทานชาดก ซึ่งตามความหมายก็เข้าใจได้ว่าเป็นเรื่องเล่า

จารุณี ศรีเฟือก (2554) กล่าวว่า นิทาน คือ เรื่องที่เล่าสืบต่อกันมาเพื่อให้เด็กเกิดความสนุกสนานและความบันเทิง ซึ่งนิทานอาจเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องที่สมมติขึ้นทำให้เด็กเกิดจินตนาการจากเรื่อง ได้แง่คิดคติสอนใจ เด็กสามารถนำไปเป็นต้นแบบต่อการปฏิบัติตนในชีวิตประจำวันและใช้ในอนาคตได้

จากคำอธิบายจากนักวิชาการทั้ง 8 ท่าน สามารถสรุปได้ว่า นิทาน คือ เรื่องที่เล่าสืบต่อกันมาเป็นมรดกทางวัฒนธรรม ใช้วาจาเป็นสื่อในการถ่ายทอดหรือถ่ายทอดด้วยวิธีมุขปาฐะ และนิทานบางส่วนก็ได้รับการบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร นิทานที่เล่าอาจเป็นเรื่องจริงหรือไม่จริงก็ได้แต่ส่วนมากจะเข้าใจว่าไม่ใช่เรื่องจริง และใช้เล่าเพื่อสร้างความเพลิดเพลิน ช่วยให้เวลาผ่านไปโดยไม่น่าเบื่อหน่าย นอกจากนี้ยังนำนิทานมาใช้เพื่อปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมและรักษามรดกวัฒนธรรมของสังคม ถ้าพิจารณาให้ละเอียดแล้วจะพบว่านิทานไม่ใช่ให้ข้อคิดแต่เฉพาะผู้ฟังที่เป็นเด็กเท่านั้น นิทานหลายเรื่องยังให้ข้อคิดแก่ผู้ใหญ่ในด้านของความประพฤติ ประพฤติชอบ และอยู่ในระเบียบอันดีงาม เป็นต้น

2. ลักษณะของนิทานพื้นบ้าน

มีนักวิชาการได้ให้คำอธิบายถึงความหมายและลักษณะของนิทานพื้นบ้านไว้หลายท่าน ดังนี้

เจือ สตะเวทิน (2517) ให้คำอธิบายลักษณะสำคัญของ นิทานพื้นบ้าน ว่านิทานพื้นบ้าน ต้องเล่าด้วยปากและเรื่องที่เล่าก็เป็นเรื่องเก่าที่เล่ากันด้วยภาษาร้อยแก้ว ที่สะท้อนการแสดงความคิดเห็น ความเชื่อของชาวบ้าน และเป็นเรื่องจริงที่มีคติจึงนับอนุโลมเป็นนิทานได้ เช่น มะกะโท ชาวบ้าน บางระจัน เป็นต้น

กุหลาบ มลลิกะมาส (2518) ให้ทัศนะว่า นิทานพื้นบ้าน เป็นเรื่องเล่าที่มีโครงเรื่อง ไม่ซับซ้อน มีการดำเนินเรื่องอย่างง่าย ๆ วิธีการเล่าก็เป็นไปอย่างง่าย ๆ ตรงไปตรงมา ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะที่เห็นเด่นชัดของนิทานพื้นบ้าน ในตอนเริ่มเรื่องมักจะกล่าวถึงตัวละครสำคัญของเรื่องซึ่งอาจจะเป็นรุ่นพ่อ-แม่ของตัวเอง แล้วดำเนินเรื่องของตัวเองต่อไปตามลำดับเหตุการณ์ ตัวละครเอกพบอุปสรรคปัญหา แล้วก็ฟันฝ่าอุปสรรค หรือแก้ปัญหาคล่องไปจนจบเรื่อง ซึ่งมักจะจบแบบมีความสุข หรือสุขนานุกรม ถ้าเป็นนิทานคติก็มักจะจบลงว่า นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า..... ถ้าเป็นนิทานชาดกก็จะบอกว่าตัวละครสำคัญของเรื่องจะไปเกิดเป็นใครบ้างในชาติต่อไป ถ้าเป็นนิทานปริศนาก็จะถามคำถามทิ้งท้ายในตอนจบ โดยกุหลาบ มลลิกะมาส ได้สรุปลักษณะของนิทานพื้นบ้านไว้ว่า มีการเล่านิทานกันด้วยปากสืบทอดกันมาเป็นเวลาช้านาน เล่าด้วยถ้อยคำธรรมดาเป็นภาษาร้อยแก้ว ไม่ใช่ร้อยกรอง และเมื่อการเขียนเจริญขึ้นก็อาจมีการเขียนขึ้นตามเค้าเดิมที่เคยเล่าด้วยปากเปล่า ซึ่งไม่ปรากฏว่าผู้เล่าดั้งเดิมเป็นใคร อ้างแต่ว่าเป็นของเก่าฟังมาจากผู้เล่าซึ่งเป็นบุคคลสำคัญยิ่งในอดีตอีกต่อหนึ่ง ผิดกับนิยายสมัยใหม่ที่ทราบตัวผู้แต่ง แม้ในนิทานที่ปรากฏชื่อผู้แต่ง เช่น นิทานของกริมม์ ก็อ้างว่าเล่าตามเค้านิทานที่มีมาแต่เดิมไม่ใช่ตนแต่งขึ้นเอง

บาสคอม (Bascom, 1984) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า นิทานพื้นบ้าน คือ เรื่องเล่าร้อยแก้วที่เราพิจารณาเห็นว่าเป็นเรื่องแต่ง ไม่ใช่ประวัติศาสตร์ ไม่ใช่เรื่องเล่าทางศาสนา อาจจะเคยเกิดขึ้นแล้ว หรือยังไม่เคยเกิดขึ้นก็ได้ จุดประสงค์ของการเล่านิทานคือการเล่าเพื่อความบันเทิง และเราสามารถเล่ามันในเวลาใด สถานที่ใดก็ได้ ด้วยเหตุนี้เองนิทานจึงเกือบเป็นสิ่งที่ไร้กาลเวลาและไร้สถานที่ บางโอกาสก็มีคนเรียกมันว่าเป็นนิทานสำหรับเด็ก แต่ในสังคมหลายแห่งไม่ได้เป็นเช่นนั้น นิทานไม่ได้เป็นสิ่งที่จำกัดว่าต้องเป็นเรื่องเล่าสำหรับเด็กเท่านั้น ผู้ใหญ่ก็มีการเล่านิทานสู่กันฟัง เช่นเดียวกัน

ประคอง นิมมานเหมินท์ (2551) กล่าวว่า นิทานพื้นบ้าน เรียกว่า นิทานพื้นบ้านบ้าง นิทานพื้นเมืองบ้าง และนิทานชาวบ้านบ้าง มีความหมายเจาะจงถึงเรื่องเล่าประเภทหนึ่ง โดยเฉพาะไม่ได้มีความหมายกว้างขวางเหมือนคำว่า นิทาน

โดยนัยดังกล่าวจะเห็นได้ว่าลักษณะที่สำคัญที่สุดของนิทานพื้นบ้านคือเป็นเรื่องเล่าที่สืบทอดกันมาด้วยปากต่อปากมาก่อน โดยใช้คำธรรมดาเป็นร้อยแก้วและไม่ทราบว่ามีผู้ใดแต่ง

3. นิทานพื้นบ้านในประเทศไทย

ประคอง นิมมานเหมินท์ (2551) สรุปที่มาของนิทานพื้นบ้านในประเทศไทยที่มีผู้รวบรวมขึ้นจากที่ต่าง ๆ อาจสรุปได้ว่านิทานที่เล่าสู่กันฟังในประเทศไทยนั้นมีที่มาจากหลายแหล่งคือในประเทศ ต่างประเทศ และวรรณกรรมลายลักษณ์

3.1 นิทานที่เกิดขึ้นในประเทศไทย

นิทานพื้นบ้านบางเรื่อง อาจสันนิษฐานได้ว่าน่าจะมีถิ่นกำเนิดจากประเทศไทย โดยพิจารณาจากลักษณะตัวละครและลักษณะของเรื่อง นิทานดังกล่าวนี้ เช่น มุขตลก เรื่องนายทอง (มุขตลกเกี่ยวกับชาวต่างชาติ) เรื่องผี เช่น นางนาคพระ โขนง และนิทานชีวิต เรื่องไกรทองและขุนช้างขุนแผน เป็นต้น อย่างไรก็ตามอาจสืบสาวได้ว่านิทานเหล่านี้เกิดขึ้นเมื่อใด ใครเล่าเป็นคนแรก และใครเป็นผู้คิดค้นขึ้น

3.2 นิทานที่มาจากต่างประเทศ

นิทานไทยที่มาจากต่างประเทศ ล้วนมีที่มาจากประเทศต่าง ๆ คือ ประเทศอินเดีย ลังกา และประเทศทางตะวันตก นิทานที่มาจากอินเดียและลังกา เช่น รามายณะ มีการแพร่กระจายในท้องที่ต่าง ๆ ทั่วประเทศ นิทานไทยบางเรื่องเป็นนิทานจากอรรถกถาชาดก เช่น มหาเวสสันดรชาดก พระยาฉัททันต์ มโหสถ สุวรรณสาม เป็นต้น บางเรื่องมาจากนิทานรัมมปัทภูฏกถา เช่น เรื่องพระเจ้าอุเทน เป็นต้น หรือมาจากนิทานอีสป เช่น นิทานเรื่องกระต่ายกับเต่า ลูกแพะกับหมาป่า เด็กเลี้ยงแกะ เป็นต้น นิทานที่เล่าสู่กันฟังในหมู่คนไทยปัจจุบัน โดยเฉพาะในกลุ่มผู้มีการศึกษาอาจกล่าวได้ว่าเป็นนิทานต่างประเทศ เช่น เรื่องสโนว์ไวท์ หนูน้อยหมวกแดง ฟีน็อกซ์ไอ เจ้าหญิงนิทรา และเงือกน้อย เป็นต้น

3.3 นิทานที่มาจากวรรณกรรมลายลักษณ์

นิทานที่มาจากวรรณกรรมลายลักษณ์ อาจเคยเป็นวรรณกรรมมุขปาฐะมาก่อน คือเดิมอาจเป็นนิทานที่เล่าสู่กันฟัง แล้วภายหลังมีผู้รวบรวมขึ้นและบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร เมื่อมีผู้อ่านก็อาจนำไปเล่าต่ออีก วรรณกรรมลายลักษณ์และวรรณกรรมมุขปาฐะของไทยจึงมีความสัมพันธ์กันอย่างแน่นแฟ้น ถ้ายทอดกันไปมา นิทานที่เล่าสู่กันฟังหลายเรื่องมีเนื้อความตรงกับนิทานในปัญญาสาชดกและชาดกนอกนิบาตอื่น ๆ เช่น เรื่องสังข์ทอง สังข์ศิลป์ไชย พระสุธน หงส์ผาคำ กำกาดำ การะเกด เป็นต้น น่าสังเกตว่านิทานเหล่านี้โดยมากมักมีลักษณะรูปแบบเป็นนิทานมหัศจรรย์

จากข้อความข้างต้น สามารถสรุปที่มาของนิทานไทยได้ว่านิทานที่เล่าสู่กันฟังในประเทศไทยไทยนั้นมีที่มาจากในประเทศ มีถิ่นกำเนิดในประเทศไทย แต่ไม่รู้ว่านิทานเหล่านี้เกิดขึ้นเมื่อใด ใครเป็นผู้คิดค้นและใครเล่าเป็นคนแรก นิทานไทยอาจมีที่มาจากนิทานประเทศต่าง ๆ แพร่กระจายในท้องถิ่นต่าง ๆ ทั่วประเทศ นอกจากนี้นิทานไทยยังมีที่มาจากวรรณกรรมลายลักษณ์คือเล่าต่อปากกันมาก่อน แล้วภายหลังมีผู้รวบรวมขึ้นบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร รวมถึงรูปแบบของนิทานโดยมากจะเป็นนิทานมหัศจรรย์

นิทานมหัศจรรย์ของไทย (Thai fairy tales)

ราชบัณฑิตยสถาน (2545) บัญญัติว่า นิทานมหัศจรรย์ (Fairy tale) หมายถึง เรื่องเล่าประเภทร้อยแก้วที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับ โชคดีและเคราะห์ร้ายของพระเอกหรือนางเอกซึ่งต้องผจญภัยกับเหตุการณ์ ที่จัดว่าเหนือธรรมชาติ แล้วจบลงด้วยความสุขชั่วกาลนาน มักจะมีปัจจัยต่าง ๆ เป็นองค์ประกอบ เช่น เรื่องเสน่ห์ยาแฝด อาคม เวทมนตร์คาถา การล่าแมลงกายานาประการ ซึ่งเป็นการตีความจิตวิทยาและสะท้อนธรรมชาติของมนุษย์ออกมาอย่างแยบยลนั่นเอง

วิเชียร เกษประทุม (2550) กล่าวว่านิทานพื้นบ้านของไทยที่จัดอยู่ในประเภท นิทานมหัศจรรย์ ตามรูปศัพท์ทำให้เข้าใจว่าเป็นนิทานเกี่ยวกับเทวดา นางฟ้า ตามที่จริงแล้วอาจไม่มีเทวดา นางฟ้าก็ได้ แต่จะเป็นเรื่องราวของความมหัศจรรย์เหนือธรรมชาติ ซึ่งมีลักษณะที่สำคัญหลายประการ คือมีหลายอนุภาคหรือหลายตอน มีเนื้อเรื่องค่อนข้างยาว ไม่บ่งสถานที่หรือเวลาแน่นอน มีการดำเนินเรื่องอยู่ในโลกแห่งจินตนาการ ที่ตัวละครเอกของเรื่องต้องผจญภัยหรือประสบชะตากรรม เมื่อได้รับความช่วยเหลือจากนางเงือกแล้วเปลี่ยนฐานะ ไปในทางที่ดีขึ้น นิทานมหัศจรรย์จะมีเนื้อเรื่องเกี่ยวข้องกับมนุษย์ อิทธิฤทธิ์ ปาฏิหาริย์ หรือสิ่งมหัศจรรย์เหนือวิสัยมนุษย์ ส่วนนิทานมหัศจรรย์ของไทย ส่วนมากผู้ช่วยเหลือตัวเอกนั้นจะเป็นพระอินทร์ พระฤๅษี สำหรับความมหัศจรรย์ที่พบในนิทานมหัศจรรย์ของไทยนั้น ได้แก่ การเหาะเหินเดินอากาศ การชุบชีวิต การเนรมิต การแปลงกาย การสาป และของวิเศษ เป็นต้น ตัวอย่างนิทานมหัศจรรย์ของไทย ได้แก่ เรื่องปลาบู่ทอง พิศุลทอง จันทโครพ นางสิบสอง โสนน้อยเรือนงาม การะเกด นางผมหอม เป็นต้น

สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชนฯ (เล่มที่ 26) อธิบายว่า นิทานประเภทนิทานมหัศจรรย์ คือ นิทานที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับของวิเศษ สิ่งมหัศจรรย์ พุทธิกรรมที่เป็นจินตนาการความใฝ่ฝันของมนุษย์ เช่น การแปลงตัว การเหาะเหินเดินอากาศ การเนรมิตของวิเศษ เป็นต้น

นิทานมหัศจรรย์ของต่างประเทศ (Foreign fairy tales)

นักวิชาการชาวไทยและชาวต่างชาติหลายท่านได้ให้นิยามของ นิทานมหัศจรรย์ของต่างประเทศ ไว้ในทิศทางที่คล้ายคลึงกันตามทัศนคติของแต่ละท่าน ดังนี้

กล่อมจิตต์ พลายเวช (2526) กล่าวว่า นิทานมหัศจรรย์ มาจากคำว่า Fairy tale ของภาษาอังกฤษ ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยได้ว่า เทพนิยาย ซึ่งอาจทำให้เกิดความสับสนปนกับนิทานอีกประเภทหนึ่งคือ นิทานตำนาน หรือ Myth ในภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นนิทานที่ตัวบุคคลในเรื่องเป็นเทพหรือกึ่งเทพโดยตรง ส่วนนิทานมหัศจรรย์นี้ บางทีก็ไม่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเทพหรือนางฟ้ามาเกี่ยวข้อง นิทานมหัศจรรย์มีลักษณะที่เห็นได้ชัด คือ เป็นเรื่องที่มีอนุภาค (Motif) หลายอนุภาคประกอบอยู่ในนิทานนั้น มีเนื้อเรื่องค่อนข้างยาว และเป็นเรื่องที่สมมติว่าเกิดขึ้นในที่ใดที่หนึ่ง แต่สถานที่ไม่บ่งชัด เช่น ขึ้นต้นว่า ในกาลครั้งหนึ่ง... เมื่อใดไม่ชัดเจน มีพระราชองค์หนึ่งครอบครองเมืองแห่งหนึ่ง แต่เมืองอะไรไม่ระบุ ตัวบุคคลในนิทานไม่ใช่มนุษย์ธรรมดาที่มีความจริงตามสภาพปกติของมนุษย์ เนื้อเรื่องจะประกอบด้วยอิทธิฤทธิ์ อำนาจอันพันมนุษย์วิสัยต่าง ๆ นอกจากนี้ตัวเอกของเรื่องยังมีคุณสมบัติพิเศษ เช่น เป็นผู้มีอำนาจ มีฤทธิ์เดช มีความสามารถในการทำให้ศัตรูพ่ายแพ้ ถ้าตัวเอกเป็นชายมักจะได้แต่งงานกับหญิงสูงศักดิ์แล้วครอบครองบ้านเมืองอยู่เป็นสุขไปตราบชั่วกาลนาน ถ้าตัวเอกเป็นหญิงมักจะมียศกษัตริย์แม้ว่าจะมีกำเนิดต่ำต้อยหรือตกทุกข์ได้ยากในตอนต้นแต่ในที่สุดจะได้แต่งงานดี มีความสุขยั่งยืน สิ้นศัตรู และอุปสรรคในบั้นปลาย นิทานมหัศจรรย์นี้มีอยู่ทั่วไปในโลกทั้งทางตะวันตกและทางตะวันออก เช่น เรื่องนางสิบสอง สังกข์ทอง ปลาบู่ทอง สโนไวท์ ซินเดอเรลลา และเจ้าหญิงนิทรา เป็นต้น

ประคอง นิมมานเหมินท์ (2551) ให้ทัศนะว่า นิทานมหัศจรรย์ เป็นนิทานที่เกี่ยวกับตัวละครตามลักษณะของความเชื่อพื้นบ้านจำพวก ภูต ยักษ์ คนแคระ แม่มด และสัตว์พูดได้ รวมถึงความมหัศจรรย์และสิ่งเหนือธรรมชาติอย่างเวทมนตร์คาถา และเหตุการณ์ที่ดำเนินไปอย่างเหนือความคาดหมายภายในอาณาจักรแห่งจินตนาการที่ไม่อาจระบุสถานที่หรือเวลาได้อย่างแน่ชัดและมักจบลงด้วยความสุขเสมอ

สมหมาย ตามประวัติ (2559) กล่าวว่า ในปัจจุบันยังคงมีการประพันธ์นิทานมหัศจรรย์ และเรื่องราวที่สืบเนื่องจากนิทานมหัศจรรย์อยู่เสมอ นอกจากนี้ คำว่า นิทานมหัศจรรย์ ยังอาจใช้ในความหมายว่าเรื่องเหลือเชื่อที่เกินจะเป็นความจริงได้หรือเหตุการณ์ที่ดำเนินไปเกินคาดคิด บางครั้งนิทานมหัศจรรย์ก็หมายรวมถึงตำนานด้วย อย่างไรก็ตามในส่วนที่นิทานมหัศจรรย์ไม่มีความเหมือนกับตำนานหรือมหากาพย์ก็คือนิทานมหัศจรรย์จะไม่อ้างอิงถึงสิ่งที่มีอยู่จริงในโลกนี้ ไม่ว่าจะเป็นบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์ใด ๆ ดังวลีที่ขึ้นต้นในเนื้อเรื่องว่า “กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว”

โจนส์ (Jones, 1995) เสนอมุมมองว่า นิทานมหัศจรรย์ ต่างจากนิทานพื้นบ้านประเภทอื่นเพราะว่ามีเนื้อหาเกี่ยวกับเวทมนต์

เลน (Lane, 1993) ให้ทัศนะว่า นิทานมหัศจรรย์ มีกลิ่นอายของเรื่องเหนือธรรมชาติที่ทำให้รู้สึกและสัมผัสได้ถึงสิ่งที่ไม่อยู่ภายใต้กฎธรรมชาติหรือเรื่องราวลึกลับที่ไม่อาจเข้าใจได้ง่าย

จึงทำให้ชวนงงง เกิดความอยากรู้ กลัว หรือแปลกใจ เป็นต้น เนื้อเรื่องมักจะเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วหรือเกิดขึ้นในอดีตและเนื้อเรื่องจะไม่ผูกติดอยู่กับรายละเอียดที่เฉพาะเจาะจงใด ๆ

ทอมป์สัน (Thompson, 1977) ชี้ให้เห็นว่า นิทานมหัศจรรย์ มักจะมีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับสัตว์พูดได้และเวทมนต์คาถาปรากฏบ่อยครั้งมากกว่าเรื่องราวที่เกี่ยวกับนางฟ้า อย่างไรก็ตามการที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับสัตว์พูดได้ในนิทานก็ไม่ได้หมายความว่าเรื่องนั้นคือนิทานมหัศจรรย์

พร็อพพ์ (Propp, 1998) ได้กล่าวว่า นิทานมหัศจรรย์ คือ เรื่องราวมากมายที่มีลักษณะแปลกประหลาดมากไม่มีทางเกิดขึ้นได้ และสามารถรับรู้ถึงความมหัศจรรย์ได้จากเนื้อเรื่องที่เหนือธรรมชาติของนิทานเหล่านั้น

เดวิดสัน และ เซา์วดีริ (Davidson & Chaudhri, 2006) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะ (การแปลงร่าง) เป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของนิทานมหัศจรรย์

คติชนอเมริกัน (Americanfolklore, 2010) กล่าวว่า นิทานมหัศจรรย์ คือ เรื่องราวเพื่อฝันของสิ่งมีชีวิต(คนและสัตว์)ในอดีต เป็นเรื่องราวที่น่าจดจำแล้วนำมาเล่าต่อ ๆ กันและมักจะมีไว้สำหรับเด็ก

การ์ดาวน (Kardaun, 2010) ให้ทัศนะว่า นิทานมหัศจรรย์หรือนิทานพื้นบ้าน (Folk tale) ดำรงอยู่ในสาขาวรรณกรรมมาช้านาน มีรูปแบบที่เก่าแก่และแพร่หลายมากที่สุด มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องราวเพื่อฝัน บอกเล่าเหตุการณ์ที่น่าอัศจรรย์ โดยไม่สามารถระบุตัวผู้วิจัย ที่ตั้งของสถานที่ และเวลาที่แน่นอนในนิทานได้

กล่าวโดยสรุป นิทานมหัศจรรย์ของต่างประเทศ นั้นเป็นนิทานที่มีเนื้อเรื่องค่อนข้างยาว และเป็นเรื่องที่สมมติขึ้นมา มักจะขึ้นต้นว่า ในกาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว... และมีตัวละครจำพวก กูต ยักษ์ คนแคระ แม่มด และสัตว์พูดได้ ปรากฏในนิทานบ่อยครั้ง นอกจากนี้ยังมีกลิ่นอายของเรื่องเหนือธรรมชาติ ซึ่งเมื่อได้อ่านหรือฟังแล้วจะก่อให้เกิดความอยากรู้ กลัว หรือแปลกใจ เป็นต้น

การรวบรวมนิทานพื้นบ้านในต่างประเทศ

วิเชียร เกษประทุม (2550) กล่าวว่า การศึกษานิทานพื้นบ้านเริ่มขึ้นในยุโรป ในคริสต์ศตวรรษที่ 17-18 หรือ ราวปี พ.ศ. 2243-2343 โดยมีผู้เห็นความสำคัญของคติชนเกิดความตื่นตัวเก็บรวบรวมนิทานพื้นบ้านที่เคยเล่าสู่กันฟัง แล้วนำนิทานที่รวบรวมมาเรียบเรียงใหม่โดยใช้ถ้อยคำภาษาของตนเอง และนำมาตีพิมพ์รวมถึงเผยแพร่ในเวลาสั้น ๆ จนกระทั่งต่อมาในต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19 หรือ ราวปี พ.ศ. 2443 สองพี่น้องตระกูลกริมม์ คือ เจคอบ และวิลเฮล์ม กริมม์ (Jacob and Wilhelm Grimm) ได้รวบรวมนิทานพื้นบ้านของเยอรมันออกเผยแพร่ ทั้งสองได้พยายามรักษาถ้อยคำสำนวนของผู้เล่าไว้ทั้งหมด

ประกอบ นิมมานเหมินท์ (2551) กล่าวว่า ในประเทศฝรั่งเศส พอล เซบิลโย (Paul Sebillot) ได้รวบรวมนิทานจากแคว้นบริตตานี (Brittany) ซึ่งเป็นการสร้างแรงกระตุ้นให้มีการเก็บรวบรวมนิทานพื้นบ้านจากชาวบ้านไว้ โดยได้รักษาถ้อยคำสำนวนและเนื้อความให้ใกล้เคียงกับคำบอกเล่าของชาวบ้านให้มากที่สุด หลังจากนั้นได้มีการเก็บรวบรวมนิทานพื้นบ้านกันอย่างกว้างขวางและแพร่หลายไปในประเทศต่าง ๆ ทั่วมุมโลก ได้แก่ ประเทศสวีเดน ฟินแลนด์ เดนมาร์ก เนเธอร์แลนด์ อังกฤษ และสหรัฐอเมริกาเพราะการเก็บรวบรวมนิทานเป็นการศึกษาเรื่องของสังคมมนุษย์อีกรูปแบบหนึ่ง ยิ่งกว่านั้นคือเนื้อเรื่องในนิทานพื้นบ้านยังแสดงให้เห็นถึงวิธีการเล่า รวมถึงความมุ่งหมายของผู้เล่าที่มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันและพบได้ทั่วไปในโลก แม้ว่ารูปแบบบางอย่างจะแตกต่างกันบ้างก็จริง แต่ในส่วนที่เกี่ยวกับโอกาสในการนำนิทานมาใช้ก็นั้นเหมือนกันเป็นส่วนใหญ่

การแบ่งนิทานพื้นบ้านตามเขตพื้นที่ในต่างประเทศ

อารี ถาวรเศรษฐ์ (2546) ได้อธิบายเกี่ยวกับวิธีการแบ่งนิทานพื้นบ้านตามเขตพื้นที่ (Area) โดยนักวิชาการเกี่ยวกับนิทานพื้นบ้านได้แบ่งโดยอาศัยเขตแดนทางภูมิศาสตร์เป็นเครื่องมือ ดังนี้

ในเขตทวีปเอเชีย

เขตประเทศอินเดีย มีนิทานพื้นบ้านที่แบ่งประเภทได้ตามศาสนา ได้แก่ ศาสนาพราหมณ์ และศาสนาพุทธ รวมถึงนิทานจากศาสนาอื่น ๆ อีกเป็นอันมาก เช่น นิทานปัญจตันตระ (Panchatantra) และนิทานชาดก นักปราชญ์ทางมานุษยวิทยาถือว่าประเทศอินเดียเป็นแหล่งกำเนิดใหญ่แห่งนิทานพื้นบ้าน

เขตอินโด-เปอร์เซีย ชนในเขตนี้ถือว่าการเล่านิทานเป็นอาชีพสำคัญอย่างหนึ่ง มีนักเล่านิทานอยู่ทั่วไป นิทานสำคัญ ๆ ได้แก่ พันหนึ่งราตรีหรืออาหรับราตรี (One thousand and One nights or Arabian night) มีการแปลภาษาของนิทานจากภาษาอาหรับเป็นภาษาเปอร์เซีย ตุรกี และกระจายไปทั่วดินแดนมุสลิม

เขตเอเชียไมเนอร์ ดินแดนในภูมิภาคเอเชียตะวันตกเฉียงใต้ มีชนชาติยิว หรือฮีบรู เป็นตัวกลางถ่ายทอดนิทานจากเอเชียไปยุโรป และอเมริกา ตามถิ่นฐานที่เป็นชุมชนชาวยิวตั้งอยู่ในเขตทวีปยุโรป

เขตประเทศสลาวิก เป็นดินแดนในเขตตะวันออกของรัสเซียแผ่ขยายไปจนถึงตอนกลางของไซบีเรีย ในยุโรปมีนิทานของกลุ่มชนที่ใช้ภาษาสลาวิก (ภาษาสลาวิก เป็นภาษาแม่ของชาวสลาฟที่ส่วนใหญ่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในยุโรป ตะวันออก และคาบสมุทรบอลข่าน) นิทานพื้นบ้านในเขตนี้มีลักษณะประสมประสานกับดินแดนที่ติดต่อกัน

เขตรัฐต่าง ๆ แถบตะวันออกของทะเลบอลติก การเล่านิทานในเขตนี้เป็นที่นิยมกันทั้ง 4 รัฐคือ ลิทัวเนีย ลัตเวีย เอสโตเนีย และฟินแลนด์ โดยเนื้อหาของนิทานในแต่ละรัฐนั้นมีอิทธิพลมา

จากเหตุการณ์ในอดีตของทางตะวันออกและตะวันตก ทั้งนี้ในแต่ละรัฐมีการให้ยืมนิทานซึ่งกันและกันมาเล่าสู่กันฟัง

เขตแหลมสแกนดิเนเวีย ในยุโรปเหนือนิทานพื้นบ้านของชาวนอร์เวย์ ชาวสวีเดนและชาวเดนมาร์ก มีลักษณะคล้ายคลึงกันมาก แม้จะมีข้อแตกต่างประการที่สำคัญอยู่หลายประการ แต่พอจะสอบได้ว่านิทานของชาวเกาะแฟโร (Faroe island) มีเค้าเงื่อนมาจากแหลมสแกนดิเนเวีย นอกจากนี้มีนักเขียนชาวเดนมาร์ก นามว่า ฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน (Hans Christian Andersen) นำนิทานพื้นบ้านมาเล่าใหม่และเริ่มแต่งนิทานเอง นิทานที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จัก ได้แก่ เด็กหญิงไม้ขีดไฟ เจ้ากบน้อย ราชนิหิมะ ในดิงเกิล ลูกเป็ดขี้เหร่ และชุดใหม่ของจักรพรรดิ เป็นต้น

เขตของชนชาติที่พูดภาษาเยอรมัน นิทานพื้นบ้านในเขตนี้มีลักษณะผสมผสานจากหลายถิ่น เนื่องจากเยอรมนีมีเขตติดต่อกับทางตะวันออกของประเทศสโลวาเกีย และยังติดต่อกับประเทศในยุโรปตะวันตกและยุโรปใต้อีกด้วย นิทานในเขตนี้จึงมีลักษณะคล้ายกับนิทานของประเทศแถบทะเลบอลติก ยูโกสลาเวีย ฮังการี เบลเยียมโบฮีเมีย และเนเธอร์แลนด์ เมื่อต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19 พี่น้องตระกูลกริมม์เป็นผู้รวบรวมนิทานพื้นบ้านในเขตนี้และทำให้นิทานมากมายแพร่หลายไปทั่วโลก เช่น นิทานเรื่อง สโนไวท์ รัมเพลสทิลสกิน ราพันเซล ชินเดอเรลล่า และแฮนเซลกับเกรเทล เป็นต้น

เขตประเทศฝรั่งเศส ชาวฝรั่งเศสสามารถสร้างสรรค์นิทานต่าง ๆ มาช้านาน เนื่องจากประเทศฝรั่งเศสเป็นแหล่งกำเนิดวัฒนธรรมของยุโรปที่สำคัญประเทศหนึ่ง ซึ่งจะเป็นนิทานพื้นบ้านของฝรั่งเศสโดยตรงและนิทานที่ฝรั่งเศสรับมาจากที่อื่นแล้วนำมาเรียบเรียงใหม่ให้เป็นแบบฝรั่งเศส นิทานเหล่านี้ได้คิดตามชาวฝรั่งเศสที่ไปตั้งถิ่นฐานในแถบต่าง ๆ ของโลก เช่น สหรัฐอเมริกา (แถบรัฐลุยเซียนาและรัฐมิสซูรี) และในทวีปแอฟริกา เป็นต้น

เขตประเทศสเปนและโปรตุเกส นิทานในเขตนี้จะมีลักษณะของวัฒนธรรมอิสลามปรากฏปะปนอยู่กับอิทธิพลของศาสนาคริสต์นิกายออร์ทอดอกซ์และนิกายโรมันคาทอลิก ปรากฏอยู่ในนิทานที่เกี่ยวกับเวทมนตร์และนักบุญจำนวนมาก จนไม่มีเขตใดจะมีนิทานพื้นบ้านประเภทนี้มากเท่า เมื่อชาวสเปนและโปรตุเกสอพยพไปตั้งถิ่นฐานที่อื่น เช่น ในทวีปอเมริกาเหนือและทวีปอเมริกาใต้ก็นำนิทานติดไปเล่าด้วย

เขตประเทศอิตาลี การเก็บรวบรวมนิทานพื้นบ้านของยุโรปมีขึ้นครั้งแรกในประเทศอิตาลีตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 16-17 เนื่องจากนักเขียนที่มีชื่อของอิตาลีเห็นว่านิทานหลายเรื่องที่มีคุณค่าและควรแก่การนำไปปรับปรุงให้เป็นวรรณคดี นิทานพื้นบ้านของอิตาลีได้กระจายต่อไปยังซิซิลี ซาร์ดีเนีย เกาะคอร์ซิกา และเกาะมอลตา ทั้งนี้นิทานคลาสสิกที่มีชื่อเสียงของประเทศอิตาลีคือนิทานเรื่อง พินอคคิโอ (Pinocchio) ที่แต่งโดย คาร์โล คอลโลดี (Carlo Collodi)

เขตประเทศอังกฤษ ความนิยมในการเล่าเรื่องราวของชาวบ้านในประเทศอังกฤษมักเป็นไปในรูปแบบกาพย์กลอน (Ballad) เมื่อมีการรวบรวมนิทานพื้นบ้านของอังกฤษเมื่อ 100 กว่าปีมานี้ทำให้ทราบชัดว่านิทานพื้นบ้านของอังกฤษมีจำนวนมาก นิทานเรื่องสำคัญที่เป็นที่รู้จักโดยทั่วไปและมีลักษณะเป็นอังกฤษเด่นชัด คือ แจ็คกับถั่วถั่ว (Jake and the beans talk) และคนฉลาดเมืองกอตแธม (The wise men of Gotham) เป็นต้น

เขตสกอตแลนด์และไอร์แลนด์ มีผู้รวบรวมนิทานพื้นบ้านชาวอิตาลีชื่อ แคมป์เบลล์ (Campbell) ได้รวบรวมนิทานของเขานี้ไว้ ในลักษณะภาษาถิ่น มีผู้นำไปแปลออกเป็นภาษาอื่น ๆ อีกหลายภาษาและถ่ายทอดไปทั่วโลก

ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าการแบ่งนิทานตามเขตพื้นที่ในทวีปเอเชียและทวีปยุโรปนั้นมีความคล้ายคลึงกันในด้านของการให้ความสำคัญในการเก็บรวบรวมนิทานในท้องถิ่นของตนเอง มีการนำนิทานมาเล่าสู่กันฟังในท้องถิ่น รวมถึงยังได้ถ่ายทอดนิทานไปยังดินแดนต่าง ๆ หรือทำการเผยแพร่นิทาน โดยกลุ่มคนที่อพยพไปตั้งถิ่นฐานตามที่ตั้งต่าง ๆ แต่ก็ยังมีข้อจำกัดในการแบ่งนิทานที่ได้ทำการแบ่งในสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 19 เพราะการแบ่งนิทานในสมัยนี้ยังไม่ครอบคลุมอาณาเขตอื่น ๆ ในโลก เช่น ในทวีปอเมริกา ทวีปออสเตรเลีย รวมถึงทวีปแอฟริกา แม้แต่ในทวีปเอเชียเองก็กล่าวไว้แค่บางประเทศเท่านั้น อาจสันนิษฐานได้ว่าในการแบ่งนิทานนั้นอาจจะเหมาะสมเฉพาะกับนิทานในบางถิ่นบางชาติเท่านั้น ไม่สามารถครอบคลุมนิทานในท้องถิ่นอื่น ๆ ได้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้เป็นงานเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อนำเสนอการวิเคราะห์และเปรียบเทียบรูปแบบของนิทานมหัศจรรย์ไทยและนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) โดยใช้กรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์ (Vladimir Propp's morphology of the folktale) เป็นหลักสำคัญ ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวอธิบายเกี่ยวกับโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories) ที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves) และพฤติกรรมของตัวละคร (Functions) ในบทที่ผ่านมา วิธีดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

วิธีการคัดเลือกนิทานมหัศจรรย์ไทย

ผู้วิจัยคัดเลือกนิทานพื้นบ้านของประเทศไทยจำนวน 10 เรื่อง โดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) ซึ่งมีเกณฑ์การคัดเลือกนิทาน ดังนี้

1. นิทานพื้นบ้านที่นำมาคัดเลือกต้องเป็นนิทานพื้นบ้านของประเทศไทย และเป็นนิทานพื้นบ้านที่จัดอยู่ในประเภท นิทานมหัศจรรย์ (Fairy tale) ที่มีเนื้อเรื่องตรงตามคำนิยามศัพท์เฉพาะของนิทานมหัศจรรย์ไทย (Thai fairy tale) ว่ามีลักษณะเฉพาะของนิทานที่เด่นชัด มีความมหัศจรรย์เหนือธรรมชาติ เป็นส่วนประกอบอยู่ในนิทาน (วิเชียร เกษประทุม, 2550) ถ้านิทานเรื่องใดไม่ตรงตามที่นิยามไว้ผู้วิจัยจะไม่นำมาศึกษา

2. นิทานพื้นบ้านที่นำมาคัดเลือกต้องมีการบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร โดยเนื้อเรื่องจะเป็นร้อยแก้ว เป็นที่รู้จักและคุ้นเคยกันดีในประเทศ ได้รับความนิยมน่าสนใจในการนำไปสร้างเป็นหนังสือนิทานพร้อมภาพประกอบ การ์ตูนอนิเมชัน ละครพื้นบ้านหรือละครจกรวาล และภาพยนตร์ ในรูปแบบของการนำเสนอวัฒนธรรมไทยรูปแบบใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับความเจริญทางเทคโนโลยีในปัจจุบัน ถ้านิทานเรื่องใดไม่ได้รับความนิยมน่าสนใจตรงตามเกณฑ์ที่ระบุไว้ผู้วิจัยจะไม่นำมาศึกษา

3. นิทานพื้นบ้านที่นำมาคัดเลือกต้องเป็นนิทานประเภทนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ได้รับการนำมาแปลเป็นภาษาอังกฤษและการเขียนทุกคำจะต้องถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษา เพราะในวิทยานิพนธ์ชิ้นนี้จะทำการวิเคราะห์เนื้อเรื่องของนิทานมหัศจรรย์ไทยในภาษาอังกฤษ เพื่อเป็น

ประโยชน์ต่อชาวไทยและชาวต่างชาติที่สนใจนิทานมหัศจรรย์ของไทย ถ้านิทานเรื่องใดไม่ได้รับการนำมาแปลเป็นภาษาอังกฤษ ตรงตามเกณฑ์ที่ระบุไว้ผู้วิจัยจะไม่นำมาศึกษา

วิธีการคัดเลือกแหล่งที่มาของนิทานมหัศจรรย์ไทย

ผู้วิจัยจะคัดเลือกนิทานพื้นบ้านที่จัดอยู่ในประเภทนิทานมหัศจรรย์ของประเทศไทยจำนวน 10 เรื่อง โดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง ซึ่งมีเกณฑ์การคัดเลือกนิทานจากหลากหลายแหล่งข้อมูลดังนี้

1. ผู้วิจัยวิจัยได้นำโครงการคัดเลือกหนังสือดี 100 เล่มที่เด็กและเยาวชนไทยควรอ่านที่เป็นโครงการวิจัยต่อเนื่องจากโครงการวิจัยคัดเลือกหนังสือดี 100 เล่มที่คนไทยควรอ่านโดยมีจุดมุ่งหมายกระตุ้นให้เด็กและเยาวชนไทยรักการอ่านหนังสือมากขึ้นและมีคู่มือในการอ่านหนังสือดี ๆ หนังสือดังกล่าวเป็นหนังสือเล่ม ประเภทบันเทิงคดี (นิทาน นิยาย เรื่องสั้น บทกวี) ที่เขียนขึ้นเองโดยไม่จำกัดยุคสมัย ประกาศเมื่อวันที่ 21 กันยายน พ.ศ. 2543 (วิทยากร เชียงกูล และคณะ, 2544) มาใช้เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกนิทาน จากหนังสือดี 100 เล่มที่เด็กและเยาวชนไทยควรอ่านสามารถจำแนกออกเป็นกลุ่มได้ 3 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มหนังสือที่เหมาะสมกับกลุ่มเด็กวัย 3-6 ปี มีเนื้อหาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม จำนวน 15 เล่ม

กลุ่มหนังสือที่เหมาะสมกับกลุ่มเด็กวัย 7-12 ปี (แบ่งตามประเภท เป็นนิทานภาพ นิทานเรื่อง นิยายเรื่อง)

นิทานภาพ จำนวน 24 เล่ม เช่น พระเวสสันดร หนังสือภาพประวัติศาสตร์กรุงรัตนโกสินทร์ ตาอินกับตานา เป็นต้น

นิทานเรื่อง จำนวน 8 เล่ม เช่น นิทานพื้นบ้าน นิทานไทย นิทานชาดก นิทานอีสป เป็นต้น

นิยายเรื่อง จำนวน 14 เล่ม เช่น ครูไหวใจร้าย นิยายดาว พ่อแม่รังแกฉัน เป็นต้น

กลุ่มหนังสือที่เหมาะสมกับกลุ่มเด็กและเยาวชนวัย 13-18 ปี (แบ่งตามประเภทเป็น กวีนิพนธ์ นวนิยาย เรื่องสั้น)

กวีนิพนธ์ จำนวน 6 เล่ม เช่น ใบไม้ที่หายไป ม้าก้านกล้วย มิรั้งไว้รักอุ่น เป็นต้น

นวนิยาย จำนวน 26 เล่ม เช่น ข้าวนอกนา เขี้ยวเสือไฟ องคุลิมาล เป็นต้น

เรื่องสั้น จำนวน 7 เล่ม เช่น ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เรื่องสั้นคัดสรร สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน เป็นต้น

จากที่ผู้วิจัยวิจัยได้จำแนกหนังสือดี 100 เล่มที่เด็กและเยาวชนไทยควรอ่านข้างต้น มีหนังสือที่จะถูกคัดออกทั้งหมด 99 เล่ม ดังนี้ หนังสือของกลุ่มเด็กวัย 3-6 ปี จำนวน 15 เล่ม หนังสือของกลุ่มเด็กวัย 7-12 ปี ประเภท นิทานภาพ จำนวน 24 เล่ม นิทานเรื่องที่ไม่จัดอยู่ในประเภทนิทาน

มหัศจรรย์ จำนวน 7 เล่ม และนิยายเรื่อง จำนวน 14 เล่ม รวมถึงหนังสือของกลุ่มเด็กและเยาวชนวัย 13-18 ปี ประเภท กวีนิพนธ์ เรื่องสั้น และนวนิยาย จำนวน 39 เล่ม จึงเหลือหนังสือที่เข้าข่ายเป็น นิทานมหัศจรรย์อยู่ 1 เล่ม คือ นิทานไทย ของพระยาอุปกิตศิลปสารและหลวงศรีอมรญาณ ซึ่งเป็น หนังสือรวมนิทานไทยจำนวน 5 เรื่อง คือ พระสมุทร โขม ของพระยาอุปกิตศิลปสาร และพระรต เสน พระสุรชน พระสังข์ทอง พระสรรพลัทธิ์ ของ หลวงศรีอมรญาณ ที่ได้รับการยกย่องว่าเหมาะสม ที่จะจัดพิมพ์ขึ้นเป็นหนังสือส่งเสริมการอ่าน เพื่อให้เยาวชนได้ศึกษาเรื่องราวของนิทานไทย ซึ่งจะได้ความรู้เกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีวัฒนธรรม นอกจากนั้นยังจะได้จดจำสำนวนภาษาของผู้เรียบเรียงเป็นแบบอย่างอีกด้วย

2. ผู้วิจัยยังได้นำหนังสือ นิทานพื้นบ้านชวนอ่านของไทย (Fascinating Folktales of Thailand) ของผู้วิจัย ลำดวน (ชนพล) จาคใจดี ที่รวมนิทานพื้นบ้านไทยหลากหลายเรื่องราวจำนวน 33 เรื่อง ที่ล้วนแล้วแต่ให้ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ทั้งยังได้สอดแทรกความรู้และคติข้อคิด มากมายให้ได้ศึกษา โดยในหนังสือเล่มนี้ได้นำเสนอนิทานทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เหมาะอย่างยิ่งสำหรับการฝึกภาษาสำหรับผู้อ่านที่เป็นชาวไทยและชาวต่างประเทศที่ต้องการเรียนรู้ ทั้งสองภาษา มาร่วมคัดเลือกตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และจากนิทานพื้นบ้านทั้งหมด 33 เรื่อง สามารถ จำแนกออกตามประเภทของนิทานได้ดังนี้

นิทานประเภทที่ 1 นิทานมหัศจรรย์ (Fairy tales) จำนวน 23 เรื่อง เช่น พิกุลทอง (Phikul Thong) ขุนช้างขุนแผน (Khun Chang and Khun Phaen) ไกรทอง (Kraithong) พระสุวรรณหงส์ (Phra Suwannahong) และแก้วหน้าม้า (A Horse-Face Woman) เป็นต้น

นิทานประเภทที่ 2 นิทานเรื่องสัตว์ (Animal tales) จำนวน 1 เรื่อง คือ กระต่ายกับจระเข้ (The Rabbit and The Crocodile)

นิทานประเภทที่ 3 นิทานศาสนา (Religious tales) จำนวน 2 เรื่อง คือ หลวงพ่อโสธร (Luang por Sothorn) และรอยพระพุทธรบาท (The Buddha Footprint)

นิทานประเภทที่ 4 นิทานประจําถิ่น (Saga) จำนวน 5 เรื่อง คือ เรื่องพระร่วง (The Story of Phra Ruang) ท้าวแสนปม (Tao Saen Pom) พระลอ (Phra Law) เมืองถล่ม (The Collapsed City) และถ้ำกลบ (The Cave of the Paddy Husk)

นิทานประเภทที่ 5 นิทานชีวิตจริง (Novella) จำนวน 2 เรื่อง คือ ศรีปราชญ์ (Sriprach) และ เพชรตัดเพชร (Diamond cuts diamond)

ทั้งนี้ผู้วิจัยจะคัดนิทานประเภทที่ 2 (นิทานเรื่องสัตว์) ประเภทที่ 3 (นิทานศาสนา) ประเภทที่ 4 (นิทานประจําถิ่น) และประเภทที่ 5 (นิทานชีวิตจริง) ออกเป็นจำนวน 10 เรื่องเพราะมี เนื้อหาของนิทานไม่ตรงตามเกณฑ์ที่กำหนด และจากนิทานพื้นบ้านที่ได้รับการนำมากลั่นกรองและ

คัดเลือกแล้วว่าเป็นนิทานพื้นบ้านไทยประเภท นิทานมหัศจรรย์ มีทั้งหมด 28 เรื่อง ผู้วิจัยได้คัดเลือกนิทานมหัศจรรย์ไทยมาเป็นจำนวน 10 เรื่องจากเกณฑ์คัดเลือกที่ได้กำหนดไว้ข้างต้น ดังนี้

1. โสนน้อยเรือนงาม (Sano Noi Ruen Ngam)
2. จันทโครพ (Chanthakorop)
3. แก้วหน้าม้า (A Horse-Faced Woman)
4. ไกรทอง (Kraithong)
5. พระสุธน มโนราห์ (Pra Suthon-Manohra)
6. พิกุลทอง (Phikul Thong)
7. พระสุวรรณหงส์ (Phra Suwannahong)
8. ขุนช้างขุนแผน (The Story of Khun Chang Khun Phan)
9. นางสีบสอง (Nang Sib Song)
10. ปลาบู่ทอง (Pla Boo Thong)

วิธีการคัดเลือกนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ

ผู้วิจัยคัดเลือกนิทานมหัศจรรย์ของต่างประเทศ จำนวน 10 เรื่อง โดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง เช่นเดียวกับการคัดเลือกนิทานมหัศจรรย์ไทย โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกดังนี้

1. นิทานของต่างประเทศที่จะได้รับการคัดเลือกมาวิเคราะห์โครงสร้าง ต้องเป็นนิทานประเภท นิทานมหัศจรรย์ ที่มีลักษณะโดดเด่นชัดเจนและแตกต่างจากนิทานประเภทอื่น ๆ มีความสอดคล้องตรงตามคำนิยามศัพท์เฉพาะของนิทานมหัศจรรย์ ว่าเป็นนิทานที่เกี่ยวกับความมหัศจรรย์หลากหลายประเภท เช่น คนแคระ แม่มด นางฟ้า ก๊อบลิน โทรลล์ และเวทมนต์คาถา ปรากฏอยู่ในนิทานมหัศจรรย์เด่นชัด ดังตัวอย่างของนิทานมหัศจรรย์ เช่น เรื่อง สโนว์ไวท์ (Snow White) และแจ๊คกับต้นถั่ววิเศษ (Jack and the Beanstalk) เป็นต้น (Abrams & Harpham, 1999) ถ้านิทานเรื่องใดไม่ตรงตามที่นิยามไว้ผู้วิจัยจะไม่นำมาศึกษา
2. นิทานของต่างประเทศที่นำมาคัดเลือก ต้องเป็นนิทานที่มีแหล่งกำเนิดมาจากประเทศในทวีปยุโรป เช่น ประเทศเยอรมนี (Germany) ประเทศอังกฤษ (England) ประเทศฝรั่งเศส (France) ประเทศเดนมาร์ก (Denmark) เป็นต้น เพราะว่าประเทศในแถบนี้เป็นต้นกำเนิดของการรวบรวมนิทานที่เป็นที่รู้จักและโด่งดังระดับโลก และได้รับการนำนิทานที่รวบรวมได้มาแปลจากภาษาถิ่น เป็นภาษาอังกฤษ และภาษาอื่น ๆ เผยแพร่ไปทั่วโลก สอดคล้องกับ ซีกันโนเวิร์ต (Seignovert, 2012) ซึ่งให้ทัศนะว่า ยุโรปเป็นทวีปที่อุดมไปด้วยนิทานมหัศจรรย์ที่มีชื่อเสียงจำนวนมาก

มาจากนักรวบรวมนิทานที่โด่งดัง เช่น พี่น้องตระกูลกริมม์ (The Grimm Brothers) ฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน (Hans Christian Andersen) และแอนดรูว์ แลง (Andrew Lang) เป็นต้น ถ้านิทานเรื่องใดไม่ได้มาจากประเทศในทวีปตามเกณฑ์ที่กำหนด ผู้วิจัยจะไม่นำมาศึกษา

3. นิทานของต่างประเทศที่จะได้รับการคัดเลือกมาวิเคราะห์ต้องเป็นนิทานอมตะตลอดกาลที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างสูงจากทั่วทั้งโลก และได้รับการดัดแปลงเนื้อหาของนิทานในรูปแบบการนำเสนอที่หลากหลายและทันสมัย เช่น ได้รับการนำเค้าโครงมาสร้างเป็นการ์ตูนอนิเมชันโดย วอลท์ ดิสนีย์ (Walt Disney) ถ่ายภาพยนตร์การ์ตูนสีที่มีชื่อเสียงจากอเมริกาของ วอลเตอร์ อีเลียส ดิสนีย์ (Walter Elias Disney) ผู้สร้างผลงานการ์ตูนที่แพร่หลายและประสบความสำเร็จมากที่สุดคนหนึ่งของโลก ผลงานของเขาได้รับความนิยมอย่างมากและครองใจเด็ก ๆ มานานจนถึงปัจจุบัน (www.imdb.com, 2559) รวมถึงเป็นของนักเขียนหรือนักรวบรวมนิทานชื่อดัง สอดคล้องกับ ซุนเดล (Zundel, 2013) กล่าวว่า นักเขียนและนักรวบรวมนิทานที่มีชื่อเสียงที่สุดไม่ได้มีเพียงแต่พี่น้องตระกูลกริมม์เท่านั้น ยังมีบุคคลสำคัญที่เขียนนิทานขึ้นใหม่และทำหน้าที่รวบรวมนิทานอีกหลายท่าน เช่น ชาร์ลส์ แปร์โรลต์ (Charles Perrault) ฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน (Hans Christian Anderson) มาดามด์ลนอย (Madame d'Aulnoy) โจเซฟ จาค็อบส์ (Joseph Jacobs) แอนดรูว์ แลง (Andrew Lang) พู สงหลิง (Pu Songling) (นักรวบรวมนิทานจีน ในยุค ค.ศ. 1600) แล้ฟคาดีโอ เฮิร์น (Lafcadio Hearn) (นักรวบรวมนิทานพื้นบ้านและเรื่องผีของญี่ปุ่น) และ แจ็ค ซิปส์ (Jack Zipes) (นักแปลและนักรวบรวมนิทานพื้นบ้านสมัยใหม่) ทั้งนี้ถ้านิทานมหัศจรรย์เรื่องใดไม่ได้มาจากนักเขียนและนักรวบรวมนิทานชื่อดังตามเกณฑ์ที่กำหนด ผู้วิจัยจะไม่นำมาศึกษา

วิธีการคัดเลือกแหล่งที่มาของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ

ผู้วิจัยคัดเลือกนิทานมหัศจรรย์ของต่างประเทศจำนวน 10 เรื่อง โดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง ซึ่งมีเกณฑ์การคัดเลือกนิทานจากหลายแหล่งข้อมูลนี้

1. เว็บไซต์ ธีออสอนแฟนตาซี ดอทคอม (Thoughtsonfantasy.com) ได้จัดอันดับของ 6 นักเขียนและนักรวบรวมนิทานมหัศจรรย์ที่มีชื่อเสียงที่สุด (6 Famous fairy tale writers and collectors) โดยอิงจากนิทานที่โด่งดังเป็นที่รู้จักกันมากที่สุดในทุกวันนี้ และได้ปรากฏอยู่ในสื่อต่าง ๆ หลากหลายรูปแบบ ทำการจัดอันดับเมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2016 โดยนักเขียนชื่อ นิโคล่า อัลเทอร์ (Nicola Alter) นอกจากนี้มีผู้เข้ามากดถูกใจ (Like) บนเว็บเพจ (Webpage) ของเธอจำนวนมากได้แก่ คีธ การ์เร็ตต์ (Keith Garrett) นักเขียนบทกวี เจ้าของบล็อก Man of many thoughts แคลร์ ฮัสตัน (Claire Huston) นักแปลและนักประพันธ์ เจ้าของบล็อก Art and Soul เจนนี่ สตีเฟนส์ (Jenny Stephens) ครูสอนดนตรีและนักเขียน และพิพพิน คอเบท (Pippin Corbet) นักเขียนเป็นต้น

จากการจัดอันดับผลที่ออกมาได้นักเขียนและนักรวบรวมนิทานที่ผ่านการคัดเลือกจากเว็บไซต์
ร็อทสออนแฟนตาซี คอทคอม จำนวน 6 ท่าน ยกตัวอย่างเช่น

ยาโคบ กริมม์ และวิลเฮล์ม กริมม์ (Jacob and Wilhelm Grimm)

นักรวบรวมนิทานชาวเยอรมันที่มีชื่อเสียงที่สุดในคริสต์ศตวรรษที่ 19 พี่น้องกริมม์
(The Brothers Grimm) เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางและโด่งดังจากผลงานการรวบรวมนิทาน
พื้นบ้านและเทพนิยายที่รู้จักกันในชื่อว่า เทพนิยายกริมม์ (Grimms' Fairy Tales) ตาตาร์ (Tatar,
2015) ให้ทัศนะว่า ในช่วงแรก ๆ เทพนิยายกริมม์ถูกวิจารณ์ว่าเรื่องราวบางส่วนไม่สวยงาม
อ่อนหวาน มีเนื้อหาล่อแหลมและรุนแรง ต่อมาจึงมีการจัดเกลาเนื้อหาให้นุ่มนวลอ่อนหวานมากขึ้น
ดังที่เผยแพร่อยู่ทั่วโลกในปัจจุบันและได้รับความนิยมอย่างมาก ได้แก่ นิทานเรื่องเจ้าหญิงนิทรา
(Sleeping Beauty) สโนไวท์ (Snow White) หนูน้อยหมวกแดง (Little Red Cap) ราพันเซล
(Rapunzel) และ แฮนเซลและเกรเทล (Hansel and Gretel) เป็นต้น

โจเซฟ จาค็อบส์ (Joseph Jacobs)

นักคติชนวิทยาชาวออสเตรเลีย ผู้รวบรวมนิทานมหัศจรรย์ภาษาอังกฤษ ในปี ค.ศ. 1890-
1894 และได้เขียนไว้ในหนังสือชุด English Fairy Tales นิทานที่เป็นที่นิยมและมีชื่อเสียงมากที่สุด
ของโจเซฟ จาค็อบส์ ได้แก่เรื่อง ลูกหมูสามตัว (The Three Little Pigs) แจ็คกับต้นถั่ววิเศษ (Jack
and the Beanstalk) โกลดิล็อกส์ และหมีสามตัว (Goldilocks and the Three Bears) แจ็คผู้ฆ่ายักษ์
(Jack the Giant Killer) และทอม ทัมบ์ เด็กชายตัวจิ๋ว (The History of Tom Thumb) เป็นต้น

แอนดรูว์ แลง (Andrew Lang)

ผู้เป็นกวีนิพนธ์และนักประพันธ์ ชาวสกอตแลนด์ เขาได้ตีพิมพ์หนังสือเล่มแรกชื่อว่า
The Blue Fairy Tale Book เป็นนิทานมหัศจรรย์พร้อมภาพประกอบ ในปี ค.ศ. 1889 นอกจากนี้เขา
มีชื่อเสียงโด่งดังมาจากการรวบรวมนิทานจากฝั่งตะวันตกและเอเชียใต้ ในช่วงยุคทองของอิสลาม
ที่มีความหลากหลายของวัฒนธรรมและทำการเผยแพร่ที่รวบรวมโดยแปลจากภาษาอารบิก
(Arabic) เป็นภาษาอังกฤษ ในปี ค.ศ. 1898 นิทานได้ถูกรวบรวมอยู่ในหนังสือนิทานเรื่อง The
Arabian Nights' Entertainments นิทานที่เป็นที่นิยมและมีชื่อเสียงมากที่สุดของเขา ได้แก่ อะลาดีน
กับตะเกียงวิเศษ (Aladdin and the Wonderful Lamp) ซินแบดพิชิตตำนาน 7 คาบสมุทร (The Seven
Voyages of Sindbad the Sailor) และ อาลิบาบากับโจรสลัดคน (Ali Baba and the Forty Thieves)
เป็นต้น

2. เว็บไซต์ คุ้ครี๊ด คอทคอม (www.goodreads.com) ได้จัดอันดับของนิทาน
มหัศจรรย์อมตะที่ดีที่สุดตลอดกาล (Best classic fairytale) ในปี ค.ศ. 2009 และได้นิทานมหัศจรรย์
ที่ผ่านการคัดเลือกจากเว็บไซต์ คุ้ครี๊ด คอทคอม จำนวน 86 เรื่อง อาทิเช่น นิทานของพี่น้อง

ตระกูลกริมม์ นามว่า ยาค็อบ กริมม์ และวิลเฮล์ม กริมม์ (Jacob and Wilhelm Grimm) ชาวเยอรมัน (German) ผลงานอันโด่งดังที่เป็นนิทานต้นฉบับจำนวน 8 เรื่อง ได้แก่ Briar Rose: The Sleeping Beauty, Snow White, Rapunzel เป็นต้น และนิทานกริมม์ที่ได้รับการเรียบเรียงใหม่จากนักเขียนท่านอื่น ๆ จำนวน 15 เรื่อง ได้แก่ Little Red Cap, Aschenputtel, The Twelve Dancing Princesses เป็นต้น และนิทานของ โจเซฟ จาค็อบส์ (Joseph Jacobs) ชาวออสเตรเลีย (Australian) ผลงานอันโด่งดังที่เป็นนิทานต้นฉบับจำนวน 2 เรื่อง คือ Tattercoats และ Jack and the Beanstalk เป็นต้น

จากที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกและกลั่นกรองนิทานมหัศจรรย์ของต่างประเทศมาหลายขั้นตอน ทำให้ได้นิทานที่ตรงตามเกณฑ์ที่ได้ระบุไว้ข้างต้น จำนวน 10 เรื่อง ดังต่อไปนี้

1. เจ้าหญิงนิทรา (Sleeping Beauty based from the story “Little Briar Rose”)
2. อัสเช่นพุตเทล (Aschenputtel)
3. สโนว์ไวท์ (Little Snow White)
4. หนูน้อยหมวกแดง (Little Red Cap)
5. ฮันเซลกับเกรเทล (Hansel and Gretel)
6. ราพันเซล (Rapunzel)
7. โยรินดา และ โยรินเกล (Jorinda and Joringel)
8. เจ้าบ่าวโจร (The Robber Bridegroom)
9. อะลาดีนกับตะเกียงวิเศษ (Aladdin)
10. แจ็คกับต้นถั่ววิเศษ (Jack and the Beanstalk)

กรอบทฤษฎีที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยต้องอ่านนิทานพื้นบ้านไทยที่จัดอยู่ในประเภทนิทานมหัศจรรย์ และนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศในภาษาอังกฤษ เพื่อตีความเนื้อหาออกมาใช้ในการวิเคราะห์โครงสร้างของนิทานที่สามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories)
2. โครงสร้างลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves)
3. พฤติกรรมของตัวละคร (Functions) ทั้ง 31 พฤติกรรมหลักที่แฝงด้วย 133 พฤติกรรมย่อย

นอกจากนี้ผู้วิจัยจะนำผลการวิเคราะห์ที่ได้ทั้งหมดมาศึกษาวิเคราะห์ในเชิงเปรียบเทียบกันซึ่งจะปรากฏใน บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

ด้านทฤษฎี

ทฤษฎีการศึกษาโครงสร้างนิทานพื้นบ้านโดยวลาดีมีร์ พร็อพพ์ (Vladimir Propp's

morphology of the folktale)

1. โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories)

($\beta \gamma \delta \epsilon \zeta \eta \theta \lambda$) A B C \uparrow D E F G $\frac{H J I K \downarrow Pr - Rs O L}{L M J N K \downarrow Pr - Rs}$ Q Ex T U W*

2. โครงสร้างลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท

(Six combinations of moves)

- (1) I. A _____ W*
II. A _____ W*
- (2) I. A _____ G _____ III. K _____ W*
II. a _____ K
- (3) I. A _____ W* _____ I. A _____ W*
II. A _____ W* _____ II. A _____ W*
III. A _____ W*
- (4) A/a { I. _____ K
II. _____ K
- (5) I. A _____ } _____ W*
II. A _____ }
- (6) I. A _____ W* _____ III. A _____ W* } _____ W*
II. A _____ W* _____ }

3. พฤติกรรมของตัวละคร (Functions) ทั้ง 31 พฤติกรรมที่แบ่งด้วย 133 พฤติกรรมย่อย

สัญลักษณ์	ชื่อเรียกพฤติกรรม	คำแปล
0. α	Initial situation	สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง
1. β	Absentation	การหายตัวไป
2. γ	Injunction	คำสั่ง
3. δ	Violation	การฝ่าฝืน

4. ε	Reconnaissance	การสอดแนม/ สืบค้นข้อมูล
5. ζ	Delivery	การนำส่ง (ข้อมูล)
6. η	Trickery	การใช้กลอุบาย
7. θ	Complicity	การสมรู้ร่วมคิด
7a. λ	Preliminary misfortune	เคราะห์ร้ายในเบื้องต้น
8. A	Villainy	ความชั่วร้าย
8a. a	Lack	ความขาดแคลน
9. B	Mediation	การไกล่เกลี่ยโดยคนกลาง
10. C	Beginning counteraction	เริ่มต้นการตอบโต้
11. ↑	Departure	การออกเดินทาง
12. D	First function of the Donor	พฤติกรรมแรกของผู้ให้ของวิเศษ/ ผู้ช่วยเหลือ
13. E	The hero's reaction	ปฏิกิริยาของตัวเอก
14. F	Provision of a magical agent	ข้อกำหนดของผู้วิเศษ
15. G	Guidance	การนำทาง
16. H	Struggle	การต่อสู้
17. J	Branding	ได้รับบาดเจ็บ
18. I	Victory	ชัยชนะ
19. K	Liquidation of Lack	ความขาดแคลนหมดไป
20. ↓	Return	การหวนคืน
21. Pr	Pursuit	การตามล่า
22. Rs	Rescue	การช่วยเหลือ
23. O	Unrecognized Arrival	การมาถึงที่ไม่มีใครจำได้
24. L	Unfounded Claims	การอ้างสิทธิจอมปลอม
25. M	Difficult Task	ภารกิจที่ลำบากยากเข็ญ
26. N	Solution	ทางออก
27. Q	Recognition	ได้รับการยอมรับ
28. Ex	Exposure	การเปิดโปง
29. T	Transfiguration	การเปลี่ยนรูปลักษณะ
30. U	Punishment	การลงโทษ

31. W Wedding อภิเษกสมรส

ด้านเอกสาร

นิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง

1. โสนน้อยเรือนงาม (Sano Noi Ruen Ngam)
2. จันทโครพ (Chanthakorop)
3. แก้วหน้าม้า (A Horse-Faced Woman)
4. ไกรทอง (Kraithong)
5. พระสุธน มโนราห์ (Pra Suthon-Manohra)
6. พิกุลทอง (Phikul Thong)
7. พระสุวรรณหงส์ (Phra Suwannahong)
8. ขุนช้างขุนแผน (The Story of Khun Chang Khun Phan)
9. นางสิบสอง (Nang Sib Song)
10. ปลาบู่ทอง (Pla Boo Thong)

นิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง

1. เจ้าหญิงนิทรา (Sleeping Beauty based from the story “Little Briar Rose”)
2. อัสเซนพุตเทล (Aschenputtel)
3. สโนว์ไวท์ (Little Snow White)
4. หมวกน้อยหมวกแดง (Little Red Cap)
5. ฮันเซลกับเกรเทล (Hansel and Gretel)
6. ราพันเซล (Rapunzel)
7. โยรินดา และ โยริงเกิล (Jorinda and Joringel)
8. เจ้าบ่าวโจร (The Robber Bridegroom)
9. อะลาดีนกับตะเกียงวิเศษ (Aladdin)
10. แจ็คกับต้นถั่ววิเศษ (Jack and the Beanstalk)

ขั้นตอนการวิเคราะห์

1. ผู้วิจัยอ่านเนื้อความในภาษาอังกฤษของนิทานพื้นบ้านไทยที่จัดอยู่ในประเภทนิทานมหัศจรรย์และนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศทั้ง 20 เรื่อง อย่างละเอียดและถี่ถ้วน (Internal validity) และต้องตรวจสอบกับข้อมูลที่ได้จากแหล่งอื่น ๆ เช่น วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง งานวิจัยที่ผ่านมา (External validity) ว่าเนื้อความที่วิเคราะห์ได้มานั้น มีความคล้ายคลึง สอดคล้อง หรือแตกต่างกัน

อย่างไร หากแตกต่างกันต้องแยกประเด็นออกมา แล้ววิเคราะห์ว่าเพราะอะไร เช่น ความแตกต่างกันทางภาษา เชื้อชาติ รูปแบบในการใช้ภาษาที่ต่างกัน โครงสร้างของนิทานในแต่ละประเทศ เป็นต้น

2. วิธีการแบ่งหน่วยการวิเคราะห์

เนื่องจากเนื้อเรื่องในภาษาอังกฤษของนิทานมหัศจรรย์ไทยและนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ ทั้ง 20 เรื่องที่ได้คัดเลือกมาวิเคราะห์นั้น มีเนื้อหาใจความยาวพอสมควร ผู้วิจัยจึงไม่ได้พิจารณานิทานทีละประโยค ดังนั้นจึงต้องมีการกำหนดหน่วยที่ใช้ในการวิเคราะห์นิทานขึ้น และหน่วยการวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้คือ การอ่านเนื้อหาใจความของนิทานและทำความเข้าใจโดยไม่จำกัดว่าจะกี่ประโยคก็ตาม พร้อมทั้งวิเคราะห์และประเมินเนื้อหาออกมาเป็นพฤติกรรมของตัวละคร อธิบายได้คือในการที่จะวิเคราะห์และประเมินพฤติกรรมจากในนิทานออกมานั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับระดับประโยคของนิทาน แต่ขึ้นอยู่กับเนื้อหาใจความของนิทานที่จะเป็นตัวบ่งบอกหรือสะท้อนพฤติกรรม เพราะว่าในหนึ่งประโยคอาจจะสะท้อนพฤติกรรมหรือหลายประโยคถึงจะสะท้อนพฤติกรรมของตัวละครออกมา

ยกตัวอย่างหน่วยการวิเคราะห์ จากเนื้อหาบางตอนในนิทานเรื่อง *พิกลทอง* ดังนี้

จากตัวอย่างจะพบว่าในหนึ่งประโยคหรือมากกว่านั้นอาจบ่งบอกพฤติกรรมตัวละครได้ หลังจากกล่าวชื่นชมพิกลแล้ว หญิงชราก็ให้พรวิเศษกับเธอ โดยให้ดอกพิกลทองคำร่วงออกมาจากปากของเธอ เมื่อใดก็ตามที่เธอรู้สึกสงสารใครหรือสิ่งใด หลังจากให้พรวิเศษแก่พิกลแล้ว หญิงชราก็หายวับไปต่อหน้าต่อตา พิกลก็รู้ทันทีว่าแท้ที่จริงแล้วหญิงผู้นั้นเป็นนางฟ้าจำแลงมาให้พรวิเศษแก่ตน

(D¹⁰) ตัวเอกได้รับของวิเศษเป็นการแลกเปลี่ยน

หรือเพียงแค่หนึ่งประโยคเท่านั้น อาจบอกพฤติกรรมของตัวละครได้เช่นเดียวกับหลายประโยค

ด้วยความเสียใจอย่างสุดซึ้งพิกลจึงร่อนเร่ไปในป่าแต่เพียงลำพัง

(↑) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน

หรือในประโยคหนึ่ง ๆ อาจสะท้อนพฤติกรรมออกมาได้หลายพฤติกรรมในรูปแบบที่สัมพันธ์กันก็เป็นได้

แม่เลี้ยงก็เก็บรวบรวมดอกพิกลทองคำไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อนำไปขายและได้เงินมากมาย ชีวิตของทุกคนก็มีความสุขที่ดียิ่งขึ้น พิกลก็ไม่ต้องทำงานหนักเหมือนแต่ก่อน แต่ก็ถูกบังคับให้พูดทั้งวัน

(η) ตัวโกงหลอกลวงหรือข่มขู่ด้วยวิธีการอื่น ๆ
(δ) ปฏิบัติตามคำบังคับ
(F¹) ของวิเศษถูกนำออกขายและถูกรับซื้อไว้
(K⁶) การใช้ของวิเศษเพื่อเอาชนะความยากจน

ทั้งนี้สามารถสรุปได้ว่าการแสดงลักษณะของพฤติกรรมของตัวละครในนิทานแต่ละเรื่อง อาจไม่ได้สะท้อนพฤติกรรมของตัวละครออกมาภายในประโยคเดียว แต่อาจจะสะท้อนพฤติกรรม

ของตัวละครออกมาได้ใน 3 ประโยคหรือมากกว่านั้น และในประโยคหนึ่ง ๆ อาจสะท้อนพฤติกรรมออกมาได้แค่พฤติกรรมเดียวหรือหลายพฤติกรรมก็ได้ เพราะฉะนั้นในการที่จะวิเคราะห์โครงสร้างการกระทำของตัวละครในนิทานแต่ละเรื่องนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับหน่วยของประโยค แต่ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมนั้น ๆ ที่ซ่อนอยู่ภายในประโยค ที่เมื่ออ่านแล้วสามารถตีความหมายออกมาเป็นพฤติกรรมนั้น ๆ ของตัวละครได้อย่างชัดเจน

3. วิธีการแบ่งตอนของเนื้อเรื่องในนิทานมหัศจรรย์

จากการที่ผู้วิจัยได้นำนิทานมาจำแนกเนื้อเรื่องและทำการวิเคราะห์ตามหน่วยการวิเคราะห์แล้วนั้นทำให้ทราบว่าเนื้อเรื่องทั้งของนิทานมหัศจรรย์ไทยและนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศบางเรื่อง เป็นนิทานเรื่องสั้น ๆ และบางเรื่องเป็นนิทานที่มีเนื้อเรื่องยาว อธิบายได้คือในการวิเคราะห์นิทานเรื่องสั้น ๆ สามารถนำตัวอักษรและสัญลักษณ์ที่สะท้อนพฤติกรรมของตัวละครนั้น ๆ ในนิทานทั้งเรื่อง มาวิเคราะห์หาโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท และลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภทได้โดย โดยไม่ต้องแบ่งเนื้อเรื่องออกเป็นตอน ๆ แต่ในนิทานที่มีเนื้อเรื่องยาวและมีเนื้อหาซับซ้อน ผู้วิจัยจำเป็นต้องแบ่งเนื้อเรื่องของนิทานมหัศจรรย์ออกเป็นตอนต่าง ๆ

เกณฑ์การแบ่งตอนของเนื้อเรื่องในนิทานมหัศจรรย์

ผู้วิจัยจะดูที่พฤติกรรมหลักตัวแรกซึ่งเป็นพฤติกรรมลำดับที่ 8. A (Villainy ความชั่วร้ายของตัวโกง) ที่แฝงด้วยพฤติกรรมย่อย จาก A^1 ถึง A^{16} เป็นหลักในการแบ่งตอน ซึ่งสามารถแบ่งเนื้อเรื่องออกได้ทั้งหมด 4 ตอน ดังนี้ เนื้อเรื่องตอนเริ่มเรื่อง เนื้อเรื่องตอนต้น เนื้อเรื่องตอนกลาง และเนื้อเรื่องตอนท้าย ตามลำดับ

ตัวอย่าง นิทานเรื่อง *โสนน้อยเรือนงาม* ที่สามารถแบ่งตอนของเนื้อเรื่องได้เป็น 2 ตอน
 เนื้อเรื่องตอนต้น เริ่มต้นด้วยพฤติกรรม A^9
 เนื้อเรื่องตอนท้าย เริ่มต้นด้วยพฤติกรรม A^8
 หมายเหตุ หลังจากพฤติกรรม A^9, A^8 จะตามมาด้วยพฤติกรรมอื่น ๆ อีกจนจบเรื่องราว
 ของนิทาน (ดูภาคผนวก จ)

ทั้งนี้ที่ผู้วิจัยแบ่งนิทานออกเป็นตอน ๆ เพราะว่าการทำให้เห็นภาพในการวิเคราะห์ข้อมูลด้านโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท และลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภทได้อย่างชัดเจน รวมถึงเป็นการทำให้เข้าใจผลของการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 4 ได้ง่ายขึ้น ซึ่งจะไม่ทำให้เกิดความสับสนต่อการอ่านหรือการทำความเข้าใจของผู้รับสารอีกด้วย โดยวิธีการแบ่งตอนของเนื้อเรื่องในนิทานมหัศจรรย์ สามารถจำแนกได้เป็นนิทานมหัศจรรย์ (ภาษาอังกฤษ) ที่เป็นเรื่องสั้น ๆ และนิทานมหัศจรรย์ (ภาษาอังกฤษ) ที่มีเนื้อเรื่องยาว ตามลำดับดังนี้

1. นิทานมหัศจรรย์ (ภาษาอังกฤษ) ที่เป็นเรื่องสั้น ๆ

1.1 นิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) ที่เป็นเรื่องสั้น ๆ มีจำนวน 3 เรื่อง

ตารางที่ 14 รายชื่อของนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) ที่เป็นเรื่องสั้น ๆ จำนวน 3 เรื่อง

ลำดับ	รายชื่อนิทาน	การวิเคราะห์ข้อมูลแบบไม่ต้องแบ่งตอน
1.	จันทโครพ (Chanthakorop)	ทั้งเรื่อง
2.	ไกรทอง (Kraithong)	ทั้งเรื่อง
3.	พิกุลทอง (Phikul Thong)	ทั้งเรื่อง

1.2 นิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ที่เป็นเรื่องสั้น ๆ มีจำนวน 5 เรื่อง

ตารางที่ 15 รายชื่อของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ที่เป็นเรื่องสั้น ๆ จำนวน 5 เรื่อง

ลำดับ	รายชื่อนิทาน	การวิเคราะห์ข้อมูลแบบไม่ต้องแบ่งตอน
1.	เจ้าหญิงนิทรา (Sleeping Beauty based from the story Little Briar Rose)	ทั้งเรื่อง
2.	ราพันเซล (Rapunzel)	ทั้งเรื่อง
3.	โยรินดา และ โยรินเกล (Jorinda and Joringel)	ทั้งเรื่อง
4.	เจ้าบ่าวโจร (The Robber Bridegroom)	ทั้งเรื่อง
5.	แจ๊คกับต้นถั่ววิเศษ (Jack and the Beanstalk)	ทั้งเรื่อง

2. นิทานมหัศจรรย์ (ภาษาอังกฤษ) ที่มีเนื้อเรื่องยาว

2.1 นิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) ที่มีเนื้อเรื่องยาว มีจำนวน 7 เรื่อง

ตารางที่ 16 รายชื่อของนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จากทั้งหมด 10 เรื่อง สามารถจำแนกได้ว่ามีเนื้อเรื่องยาว จำนวน 7 เรื่อง

ลำดับ	รายชื่อนิทาน	จำนวนตอน	การวิเคราะห์ข้อมูลแบบแบ่งตอน
1.	โสนน้อยเรือนงาม (Sano Noi Ruen Ngam)	2	เนื้อเรื่องตอนต้น เนื้อเรื่องตอนท้าย
2.	แก้วหน้าม้า (A Horse-Faced Woman)	2	เนื้อเรื่องตอนต้น เนื้อเรื่องตอนท้าย
3.	พระสุธน มโนราห์ (Pha Suthon-Manorah)	3	เนื้อเรื่องตอนต้น เนื้อเรื่องตอนกลาง เนื้อเรื่องตอนท้าย
4.	พระสุวรรณหงส์ (Phra Suwannahong)	3	เนื้อเรื่องตอนต้น เนื้อเรื่องตอนกลาง เนื้อเรื่องตอนท้าย
5.	ขุนช้าง ขุนแผน (The Story of Khun Chang Khun Phan)	3	เนื้อเรื่องตอนต้น เนื้อเรื่องตอนกลาง เนื้อเรื่องตอนท้าย
6.	นางสิบสอง (Nang Sib Song)	3	เนื้อเรื่องตอนต้น เนื้อเรื่องตอนกลาง เนื้อเรื่องตอนท้าย
7.	ปลาบู่ทอง (Pla Boo Thong)	4	เนื้อเรื่องตอนเริ่มเรื่อง เนื้อเรื่องตอนต้น เนื้อเรื่องตอนกลาง เนื้อเรื่องตอนท้าย

2.2 นิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ที่มีเนื้อเรื่องยาว มีจำนวน 5 เรื่อง

ตารางที่ 17 รายชื่อของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จากทั้งหมด 10 เรื่อง สามารถ
จำแนกได้ว่ามีเนื้อเรื่องยาว จำนวน 5 เรื่อง

ลำดับ	รายชื่อนิทาน	จำนวนตอน	การวิเคราะห์ข้อมูลแบบ แบ่งตอน
1.	อัชเช่นพุตเทิล (Aschenputtel) *หรือเป็นที่รู้จักกันในชื่อ ซินเดอเรลล่า (Cinderella) ในปัจจุบัน	3	เนื้อเรื่องตอนต้น เนื้อเรื่องตอนกลาง เนื้อเรื่องตอนท้าย
2.	สโนว์ไวท์ หรือ หิมะขาว (Little Snow White)	3	เนื้อเรื่องตอนต้น เนื้อเรื่องตอนกลาง เนื้อเรื่องตอนท้าย
3.	หนูน้อยหมวกแดง (Little Red Cap)	2	เนื้อเรื่องตอนต้น เนื้อเรื่องตอนท้าย
4.	ฮันเซลกับเกรเทล (Hansel and Gretel)	3	เนื้อเรื่องตอนต้น เนื้อเรื่องตอนกลาง เนื้อเรื่องตอนท้าย
5.	อะลาดีนกับตะเกียงวิเศษ (Aladdin) *วิเคราะห์ในสำนวนของวอลท์ ดิสนีย์ (The Disney Version)	3	เนื้อเรื่องตอนต้น เนื้อเรื่องตอนกลาง เนื้อเรื่องตอนท้าย

4. นำนิทานมหัศจรรย์ไทยและนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศทั้ง 20 เรื่องมาจำแนกเนื้อ
เรื่องตามหน่วยการวิเคราะห์ ซึ่งผลที่ได้จะออกมาเป็นตัวอักษรและสัญลักษณ์ที่สะท้อนพฤติกรรม
ของตัวละครนั้น ๆ (ดูภาคผนวก ก-ข)

5. นำตัวอักษรและสัญลักษณ์ที่สะท้อนพฤติกรรมของตัวละครมาแบ่งตอน แล้ว
วิเคราะห์ตามสูตรโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories)
(ดูภาคผนวก จ-ฉ)

6. นำตัวอักษรและสัญลักษณ์ที่สะท้อนพฤติกรรมของตัวละครมาวิเคราะห์ลักษณะ
การผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves) (ดูภาคผนวก จ-ฉ)

7. นำตัวอักษรและสัญลักษณ์ที่สะท้อนพฤติกรรมของตัวละครมาวิเคราะห์พฤติกรรม
ของตัวละคร (Functions) (ดูภาคผนวก จ-ฉ)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ด้านข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data)

1. รวบรวมนิทานพื้นบ้านไทยที่จัดอยู่ในประเภทนิทานมหัศจรรย์ เรื่องที่ได้รับความนิยมและเป็นที่คุ้นเคยของคนในประเทศ รวมถึงได้รับการนำมาแปลเป็นภาษาอังกฤษ จำนวน 10 เรื่อง จากแหล่งสืบค้นข้อมูลตามสำนักหอสมุด หนังสือนิทาน 2 ภาษา และเว็บไซต์ต่าง ๆ ในอินเทอร์เน็ต
2. รวบรวมนิทานมหัศจรรย์ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง ที่โด่งดังไปทั่วโลกจากหนังสือ The original folk and fairy tales of the brothers Grimm: The complete first edition; translated by Jack Zipes หนังสือชุด อิงลิชแฟรี่เทลส์ (English fairy tales) และเว็บไซต์ต่าง ๆ ในอินเทอร์เน็ต
3. รวบรวมข้อมูลจากหนังสือ งานวิจัย เอกสารทางวิชาการ เอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อวิทยานิพนธ์
4. ศึกษาทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพฟ์
5. ดำเนินการศึกษา วิเคราะห์ และตีความข้อมูลในเชิงเปรียบเทียบ
6. ทำการสรุปผลการวิจัย เรียบเรียงเนื้อหา และนำเสนอผลการวิจัยพร้อมข้อเสนอแนะ

ความเชื่อถือได้ของเครื่องมือที่ใช้

งานวิจัยนี้มีการทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) ดังนี้

ผู้วิจัยได้แปลเนื้อหาในเครื่องมือที่จะใช้ในการวิเคราะห์นิทานจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และนำไปให้อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาศาสตร์และนักแปลอิสระ ผู้สำเร็จการศึกษา ระดับคุณวุฒิบัณฑิตจากมหาวิทยาลัย นอร์ทเวสเทิร์น (Northwestern university) สหรัฐอเมริกา พิจารณาและตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content validity) และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ (Wording) ก่อนนำเครื่องมือไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลจริง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories) และลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves) รวมถึงพฤติกรรมของตัวละคร (Functions) ในนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง กับนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง ที่ผ่านการคัดเลือกมาแล้วข้างต้น ตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดีมีร์ พร็อพพ์ โดยผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับของคำถามการวิจัยออกมาเป็นร้อยละในรูปแบบแผนภูมิแท่ง พร้อมด้วยคำอธิบายและตัวอย่าง ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 6 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 โครงสร้างของนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีลักษณะอย่างไรตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดีมีร์ พร็อพพ์

ตอนที่ 2 โครงสร้างของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีลักษณะอย่างไรตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดีมีร์ พร็อพพ์

ตอนที่ 3 ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องของนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีลักษณะอย่างไรตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดีมีร์ พร็อพพ์

ตอนที่ 4 ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีลักษณะอย่างไรตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดีมีร์ พร็อพพ์

ตอนที่ 5 พฤติกรรมของตัวละครในนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีลักษณะอย่างไรตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดีมีร์ พร็อพพ์

ตอนที่ 6 พฤติกรรมของตัวละครในนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีลักษณะอย่างไร ตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดีมีร์ พร็อพพ์

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง กับนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง ในรูปแบบของการเปรียบเทียบกันตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดีมีร์ พร็อพพ์ (Vladimir Propp's

morphology of the folktale)

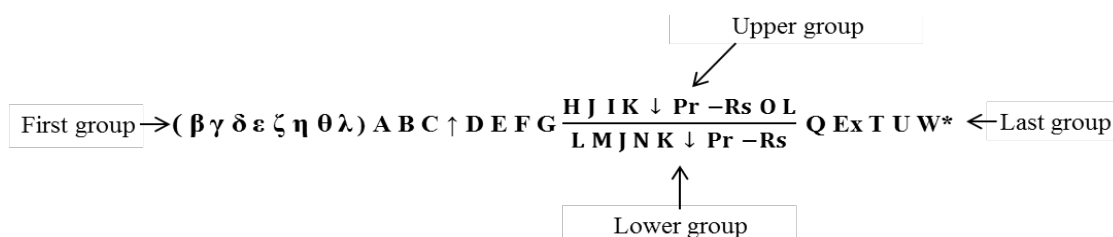
คำอธิบายสัญลักษณ์

ตัวอักษรแบบตัวหนา (Bold fonts) หมายถึง พงศัตถกรรมหลักทั้ง 31 พงศัตถกรรมของตัวละครทุกตัวที่พบในนิทานมหัศจรรย์ไทยและต่างประเทศที่ใช้ในการศึกษา จำนวน 20 เรื่อง

ตัวอักษรแบบตัวเอน (Italic fonts) หมายถึง พงศัตถกรรมย่อยจำนวน 133 พงศัตถกรรมของตัวละครทุกตัวในนิทานมหัศจรรย์ไทยและต่างประเทศที่ใช้ในการศึกษา จำนวน 20 เรื่อง
หมายเหตุ นิทานมหัศจรรย์แต่ละเรื่องอาจมีพงศัตถกรรมไม่ครบทั้ง 31 พงศัตถกรรมหลัก และ 133 พงศัตถกรรมย่อย ขึ้นอยู่กับเนื้อเรื่องของนิทานเป็นตัวกำหนด และการวิเคราะห์พงศัตถกรรมของตัวละครที่ปรากฏในการวิจัยนี้เป็นพงศัตถกรรมทั้งหมดของตัวละครทุกตัวที่ผู้วิจัยพบในนิทานเรื่องนั้น ๆ ไม่ใช่แค่พงศัตถกรรมของตัวละครหลัก

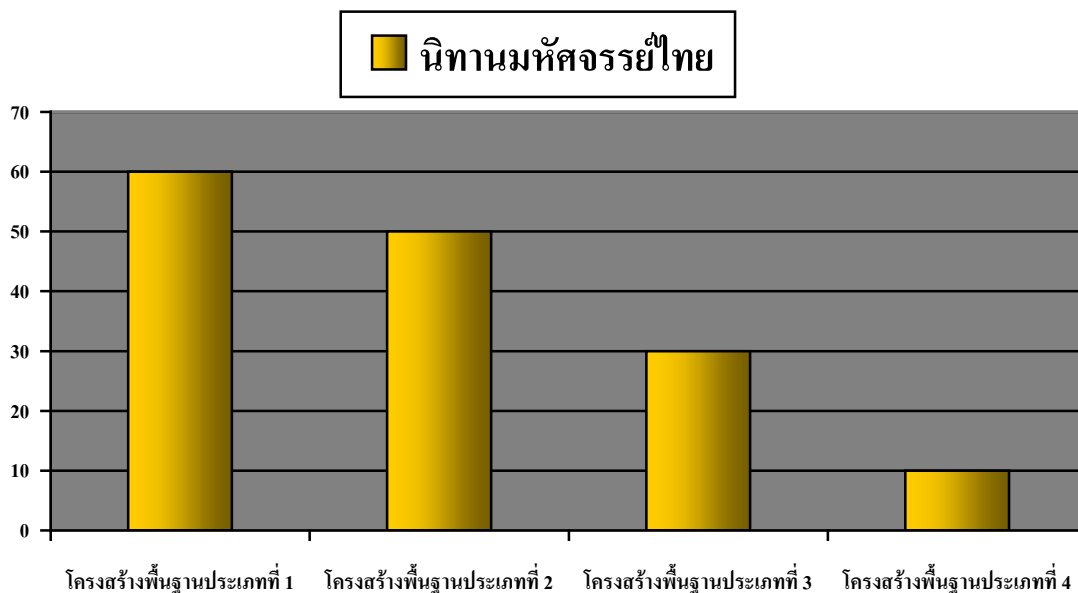
ตอนที่ 1 โครงสร้างของนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีลักษณะอย่างไรตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์

ลักษณะของโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories) ตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์ เป็นดังนี้

- โครงสร้างพื้นฐานประเภทที่
1. First group + Upper group + Last group
(กลุ่มแรก + กลุ่มบน + กลุ่มสุดท้าย)
 2. First group + Lower group + Last group
(กลุ่มแรก + กลุ่มล่าง + กลุ่มสุดท้าย)
 3. First group + Upper group + Lower group + Last group
(กลุ่มแรก + กลุ่มบน + กลุ่มล่าง + กลุ่มสุดท้าย)
 4. First group + Last group (กลุ่มแรก + กลุ่มสุดท้าย) (Propp, 1998)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้านโครงสร้างพื้นฐานทั้งหมด ผู้วิจัยพบว่าในนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง ตรงกับโครงสร้างพื้นฐาน ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 3 นิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง ที่ตรงกับโครงสร้างพื้นฐาน

จากภาพแสดงผลวิเคราะห์โครงสร้างพื้นฐานในนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง สามารถอธิบายผลได้ดังนี้

โครงสร้างพื้นฐานประเภทที่ 1

พบว่านิทานมหัศจรรย์ไทยที่ตรงกับโครงสร้างนี้มีจำนวน 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 60 ของนิทานไทยที่ทำการวิจัยทั้งหมด

โครงสร้างพื้นฐานประเภทที่ 2

พบนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ตรงกับโครงสร้างนี้มีจำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 50 ของนิทานไทยที่ทำการวิจัยทั้งหมด

โครงสร้างพื้นฐานประเภทที่ 3

พบว่านิทานมหัศจรรย์ไทยที่ตรงกับโครงสร้างนี้มีจำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 30 ของนิทานไทยที่ทำการวิจัยทั้งหมด

โครงสร้างพื้นฐานประเภทที่ 4

พบว่านิทานมหัศจรรย์ไทยที่ตรงกับโครงสร้างนี้มีจำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 10 ของนิทานไทยที่ทำการวิจัยทั้งหมด

สรุปได้ว่าการวิเคราะห์ลักษณะโครงสร้างของนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศทั้งหมด 10 เรื่อง พบว่า ร้อยละ 30 ของนิทานมหัศจรรย์ไทยที่เป็นเรื่องสั้นสามารถนำเนื้อหาของนิทานทั้งเรื่องมาแบ่งตามโครงสร้างได้ทุกเรื่อง คือเรื่อง จันทโครพ ไกรทอง และพิกุลทอง และ ร้อยละ 30 ของนิทานมหัศจรรย์ไทยที่เป็นเรื่องยาวสามารถนำเนื้อหาที่ถูกแบ่งเป็นตอน ๆ มาเทียบกับโครงสร้างได้ทุกตอน คือเรื่อง โสนน้อยเรือนงาม พระสุธน มโนราห์ และนางสิบสอง นอกจากนี้ที่เหลืออีก ร้อยละ 40 เป็นของนิทานมหัศจรรย์ไทยเรื่องยาวที่เนื้อหาบางตอนไม่ตรงกับโครงสร้างพื้นฐานประเภทใดเลยและไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้ คือเรื่อง แก้วหน้าม้า (เนื้อเรื่องตอนต้นถึงตอนกลางเรื่อง) พระสุวรรณหงส์ (เนื้อเรื่องตอนต้นและตอนกลาง) ขุนช้างขุนแผน (เนื้อเรื่องตอนต้น) และปลาบู่ทอง (เนื้อเรื่องตอนเริ่มเรื่อง) นอกจากนี้โครงสร้างพื้นฐานทั้ง 4 ประเภทสามารถปรากฏอยู่ในเนื้อเรื่องของนิทานตอนใดก็ได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

นิทานเรื่องสั้น

นิทานเรื่อง ไกรทอง (Kraithong) ที่มีลักษณะเป็นนิทานเรื่องสั้น ๆ และเนื้อหาของนิทานทั้งเรื่องตรงกับโครงสร้างพื้นฐานประเภทที่ 1 (ดูภาคผนวก จ) และผลสรุปด้านโครงสร้างพื้นฐานเป็นดังต่อไปนี้

ทั้งเรื่อง	โครงสร้างประเภทที่ 1	(First group = $\alpha \zeta A^1 \eta^1 \theta^1 B^1 (M) C a^2 D^{10} F^3 D^{10} B G^2 A^{19}$) + (Upper group = $H (E^9) I^1 (G^6) K^1$) + (Last group = $(a^2) U (I^5) Q W^0$)
------------	----------------------	---

นิทานเรื่องยาว ที่ทุกตอนตรงกับโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท

นิทานเรื่อง พระสุธน มโนราห์ (Pra Suthon-Manohra) ที่ทั้งเรื่องเป็นนิทานเรื่องยาว และสามารถจำแนกพฤติกรรมออกได้เป็น 3 ตอน 3 โครงสร้าง คือ เนื้อเรื่องตอนต้นตรงกับโครงสร้างพื้นฐานประเภทที่ 4 เนื้อเรื่องตอนกลางตรงกับโครงสร้างพื้นฐานประเภทที่ 1 และเนื้อเรื่องตอนท้ายตรงกับโครงสร้างพื้นฐานประเภทที่ 2 ตามลำดับ (ดูภาคผนวก จ) และผลสรุปด้านโครงสร้างพื้นฐานเป็นดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เนื้อเรื่องตอนต้น	โครงสร้าง ประเภทที่ 4	(First group = $(\mathbf{Q} \eta^2) A^{13} A^6 (\zeta^3) a^2 a^6 \mathbf{C} D^5 F^9$ $(\mathcal{E}^3 \zeta^3) a^3 D^6 D^{10} \mathbf{F} F^8 F^1 a^1$) + (Last group = Q)
ตอนที่ 2 เนื้อเรื่อง ตอนกลาง	โครงสร้าง ประเภทที่ 1	(First group = $A^8 \mathbf{B} B^2 \uparrow B^4 (\mathbf{\Theta}) A^{13} (\mathcal{O}^3) B^7 \mathbf{C} G^1$ $\downarrow (\zeta^3) B^7 (\zeta^2) \mathbf{C}$) + (Upper group = I) + (Last group = Ex U)
ตอนที่ 3 เนื้อเรื่อง ตอนท้าย	โครงสร้าง ประเภทที่ 2	(First group = $\mathbf{a} B^3 \uparrow a^2 (\zeta^3) D^7 F^1 G^2 (\mathbf{M}) \mathbf{F} (\mathcal{E}^2)$ G^1) + (Lower group = $R s^4 R s^{10} \mathbf{K} K^4 K^7 (D^1 E^1 F^9) \mathbf{N}$) + (Last group = Q W)

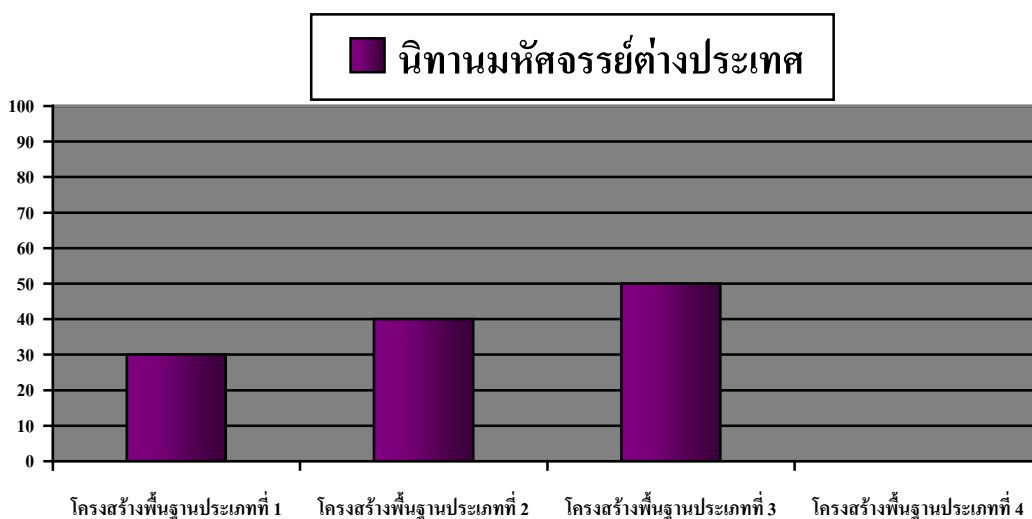
นิทานเรื่องยาว ที่บางตอนไม่ตรงกับโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภทและไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้

นิทานเรื่อง พระสุพรรณหงส์ (Phra Suwannahong) ที่ทั้งเรื่องเป็นนิทานเรื่องยาว จึงปรากฏตอนถึง 3 ตอน แต่กำหนดโครงสร้างได้แค่ 1 โครงสร้างเท่านั้น เพราะที่เนื้อเรื่องตอนต้นกับเนื้อเรื่องตอนกลางนั้นไม่ตรงกับโครงสร้างพื้นฐานทั้ง 4 ประเภทจึงไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้ แต่เนื้อเรื่องตอนท้ายตรงกับโครงสร้างพื้นฐานประเภทที่ 1 (ดูภาคผนวก จ) และผลสรุปด้านโครงสร้างพื้นฐานเป็นดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เนื้อเรื่องตอนต้น	ไม่ตรงกับโครงสร้าง พื้นฐาน 4 ประเภท	ไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้
ตอนที่ 2 เนื้อเรื่องตอนกลาง	ไม่ตรงกับโครงสร้าง พื้นฐาน 4 ประเภท	ไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้
ตอนที่ 3 เนื้อเรื่องตอนท้าย	โครงสร้างประเภทที่ 1	(First group = $A^7 A^8 \mathbf{B} A^{12} A^{14}$) + (Upper group = $\mathbf{K} (\mathbf{Ex}) I^1$) + (Last group = U W^2)

ตอนที่ 2 โครงสร้างของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีลักษณะอย่างไร ตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพฟ์

จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้านโครงสร้างพื้นฐานทั้งหมดของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่องแล้วนั้น พบว่ามีโครงสร้างพื้นฐาน ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 4 มหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง ที่ตรงกับโครงสร้างพื้นฐาน

จากภาพแสดงผลวิเคราะห์โครงสร้างพื้นฐานในนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง สามารถอธิบายผลได้ดังนี้

โครงสร้างพื้นฐานประเภทที่ 1

พบว่านิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศที่ตรงกับโครงสร้างนี้มีจำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 30 ของนิทานต่างประเทศที่ทำการวิจัยทั้งหมด

โครงสร้างพื้นฐานประเภทที่ 2

พบว่านิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศที่ตรงกับโครงสร้างนี้มีจำนวน 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 40 ของนิทานต่างประเทศที่ทำการวิจัยทั้งหมด

โครงสร้างพื้นฐานประเภทที่ 3

พบว่านิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศที่ตรงกับโครงสร้างนี้มีจำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 50 ของนิทานต่างประเทศที่ทำการวิจัยทั้งหมด

โครงสร้างพื้นฐานประเภทที่ 4

ไม่พบนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ตรงกับโครงสร้างนี้ หรือเท่ากับร้อยละ 0 ของนิทานต่างประเทศที่ทำการวิจัยทั้งหมด

สรุปได้ว่าจากการวิเคราะห์ลักษณะ โครงสร้างของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศทั้งหมด 10 เรื่อง พบว่า ร้อยละ 50 ของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศที่เป็นเรื่องสั้นสามารถนำเนื้อหาของนิทานทั้งเรื่องมาแบ่งตามโครงสร้างได้ทุกเรื่อง คือเรื่อง เจ้าหญิงนิทรา ราพันเซล โยรินดา และ โยรินเกล เจ้าบ่าวโจร และแจ๊คกับต้นถั่ววิเศษ ส่วนร้อยละ 10 ของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศที่เป็นเรื่องยาวสามารถนำเนื้อหาที่ถูกแบ่งเป็นตอน ๆ มาวิเคราะห์หาโครงสร้างได้ทุกตอน คือเรื่อง หนูน้อยหมวกแดง นอกจากนี้ที่เหลืออีกร้อยละ 40 เป็นของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศเรื่องยาวที่เนื้อหาบางตอนไม่ตรงกับโครงสร้างพื้นฐานประเภทใดเลยและไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้ คือเรื่อง อีซเช่นพูทเทล (เนื้อเรื่องตอนกลางเรื่อง) สโนว์ไวท์ (เนื้อเรื่องตอนต้นและตอนกลาง) ฮันเซลกับเกรเทล (เนื้อเรื่องตอนต้นและตอนกลาง) และอะลาดินกับตะเกียงวิเศษ (เนื้อเรื่องตอนต้นและตอนกลาง) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

นิทานเรื่องสั้น

นิทานเรื่อง เจ้าหญิงนิทรา (Sleeping Beauty based from the story “Little Briar Rose”) ที่ทั้งเรื่องเป็นนิทานเรื่องสั้น ๆ และตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 2 (ดูภาคผนวก ก) และผลสรุปด้านโครงสร้างพื้นฐานเป็นดังต่อไปนี้

ทั้งเรื่อง	โครงสร้างประเภทที่ 2.	(First group = $(\mathbf{A}) \mathbf{a} \uparrow D^1 D^{10} \mathbf{B} F^1 A^{11} F^9 (\mathcal{D}^1) \uparrow (\mathbf{D}) A^{12} A^8 (\theta^1) +$ (Lower group = $\mathbf{J} (B^4 \uparrow \mathbf{G} \mathbf{C}) K^8 K^{10} \mathbf{N}) +$ (Last group = \mathbf{W})
------------	-----------------------	--

นิทานเรื่องยาว ที่ทุกตอนตรงกับโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท

นิทานเรื่อง หนูน้อยหมวกแดง (Little Red Cap) ที่ทั้งเรื่องเป็นนิทานเรื่องยาว และสามารถจำแนกพฤติกรรมต่าง ๆ ตามกลุ่มโครงสร้างได้เป็น 2 โครงสร้าง และ 2 ตอน คือ เนื้อเรื่องตอนต้นตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 3 และเนื้อเรื่องตอนท้ายตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 1 (ดูภาคผนวก ก) และผลสรุปด้านโครงสร้างพื้นฐานเป็นดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เนื้อเรื่องตอนต้น	โครงสร้างประเภทที่ 3	(First group = $(\alpha \delta^2) B^1 \uparrow (\zeta^2 \eta \theta^1) A A^{12} A^6 A^7 B$) + (Upper group = $K^7 I^5 K K^{10}$) + (Lower group = N) + (Last group = U W^0)
ตอนที่ 2 เนื้อเรื่องตอนท้าย	โครงสร้างประเภทที่ 1	(First group = $\uparrow A^8 C$) + (Upper group = $Pr^5 Rs^8 I^5$) + (Last group = U W^0)

นิทานเรื่องยาว ที่บางตอนไม่ตรงกับโครงสร้างพื้นฐานทั้ง 4 ประเภทและไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้

นิทานเรื่อง อัชเชนพุทเทล (Aschenputtel) ที่ทั้งเรื่องเป็นนิทานเรื่องยาว และสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ตอน และ 2 โครงสร้าง ดังนี้ เนื้อเรื่องตอนต้นตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 3 แต่เนื้อเรื่องตอนกลางนั้นไม่ตรงกับโครงสร้างพื้นฐานประเภทใดเลย จึงไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้ และมีเนื้อเรื่องตอนท้ายตรงกับโครงสร้างพื้นฐานประเภทที่ 3 (ดูภาคผนวก ฉ) และผลสรุปด้านโครงสร้างพื้นฐานเป็นดังต่อไปนี้

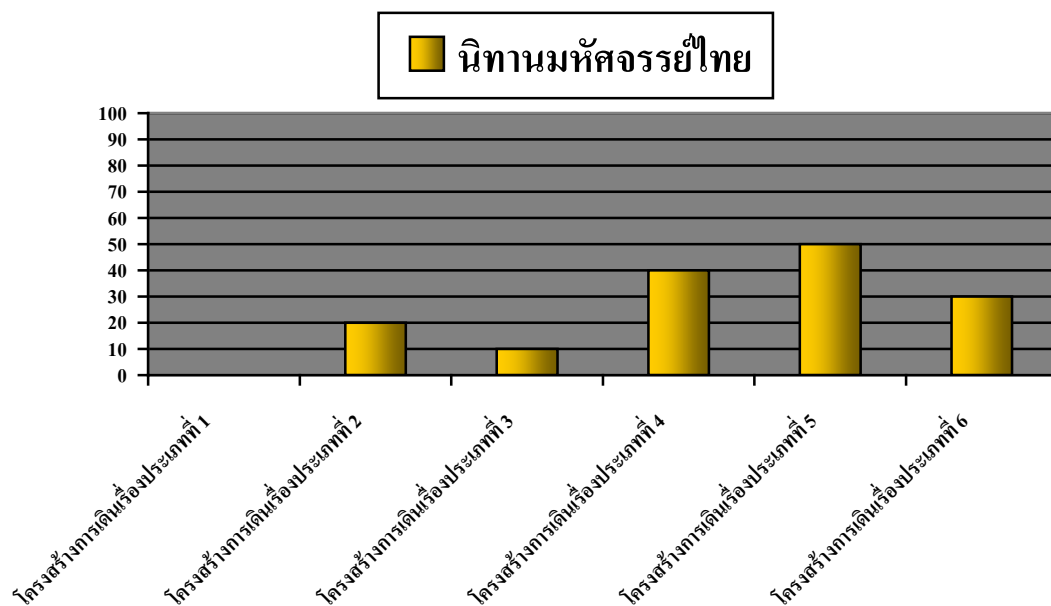
ตอนที่ 1 เนื้อเรื่องตอนต้น	โครงสร้างประเภทที่ 1	(First group = $(\alpha \beta^2) B^7 B A^{15} (\eta \theta^2) a (\delta^2) B^7 F^6 a^1 (\zeta) a D^7 A^8 (\lambda) (M) F F^9 (\theta^1) B^7 A^8 (M) D^7 F^9 B^4 C D^7 \uparrow$) + (Upper group = $K^5 (T^1 T^3) O (a^1) Rs^4 \downarrow Rs^{10} (T^4) (\uparrow) K^5$) + (Last group = $T^1 T^3 Q$)
ตอนที่ 2 เนื้อเรื่องตอนกลาง	ไม่ตรงกับโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท	ไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้
ตอนที่ 3 เนื้อเรื่องตอนท้าย	โครงสร้างประเภทที่ 3	(First group = $A A^{12}$) + (Upper group = $L (Ex) (\varepsilon^2 \delta^2) K (N) (Q) I$) + (Lower group = N) + (Last group = W U)

ตอนที่ 3 ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องของนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีลักษณะอย่างไรตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร้อพฟ์

ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves) ตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร้อพฟ์ เป็นดังนี้

- (1) I. A _____ W*
 II. A _____ W*
- (2) I. A _____ G ----- III. K _____ W*
 II. a _____ K
- (3) I. A _____ W* ----- I. A _____ W*
 II. A _____ W* ----- II. A _____ W*
 III. A _____ W*
- (4) A/a { I. _____ K
 ----- II. _____ K
- (5) I. A _____ } ----- W*
 II. A _____ }
- (6) I. A _____ II. A _____ W* ----- W*
 W* ----- III. A _____ W* }

จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้านลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภทในนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่องแล้วนั้น พบว่ามีลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่อง ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 5 ผลวิเคราะห์ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภทในนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง

จากภาพแสดงผลวิเคราะห์ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภทในนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง สามารถอธิบายผลได้ดังนี้

โครงการเดินเรื่องประเภทที่ (1)

พบว่าไม่มีนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ตรงกับโครงสร้างนี้หรือเท่ากับร้อยละ 0 ของนิทานไทยที่ทำการวิจัยทั้งหมด

โครงการเดินเรื่องประเภทที่ (2)

พบว่านิทานมหัศจรรย์ไทยที่ตรงกับโครงสร้างนี้มีจำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 20 ของนิทานไทยที่ทำการวิจัยทั้งหมด

โครงการเดินเรื่องประเภทที่ (3)

ไม่พบนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ตรงกับโครงสร้างนี้ หรือเท่ากับร้อยละ 0 ของนิทานไทยที่ทำการวิจัยทั้งหมด

โครงการเดินเรื่องประเภทที่ (4)

พบว่านิทานมหัศจรรย์ไทยที่ตรงกับโครงสร้างนี้มีจำนวน 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 40 ของนิทานไทยที่ทำการวิจัยทั้งหมด

โครงการเดินเรื่องประเภทที่ (5)

นิทานมหัศจรรย์ไทยที่ตรงกับโครงสร้างนี้ มีจำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 50 ของนิทานไทยที่ทำการวิจัยทั้งหมด

โครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (6)

นิทานมหัศจรรย์ไทยที่ตรงกับโครงสร้างนี้ มีจำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 30 ของนิทานไทยที่ทำการวิจัยทั้งหมด

สรุปผลด้านโครงสร้างการผสมผสานของการเดินเรื่องได้ว่าร้อยละ 60 ของนิทานมหัศจรรย์ไทยที่เนื้อหาของนิทานทั้งเรื่องสามารถนำมาวิเคราะห์หาโครงสร้างการผสมผสานของการเดินเรื่องได้เพียง 1 โครงสร้างเท่านั้น ได้แก่ เรื่อง โสนน้อยเรือนงาม จันทโครพ ไกรทอง พระสุธนมโนราห์ พิกุลทอง และนางสิบสอง ทั้งนี้ที่เหลืออีกร้อยละ 40 ของนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ปรากฏโครงสร้างการเดินเรื่องถึง 2 โครงสร้าง คือเรื่อง แก้วหน้าม้า (เนื้อเรื่องตอนต้นถึงตอนกลางเรื่อง มีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (4) และเนื้อเรื่องตอนท้ายมีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (2)) พระสุวรรณหงส์ (เนื้อเรื่องตอนต้นถึงตอนกลาง มีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (4) และเนื้อเรื่องตอนท้ายมีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (5)) ขุนช้างขุนแผน (เนื้อเรื่องตอนต้นมีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (4) และเนื้อเรื่องตอนกลางและเนื้อเรื่องตอนท้าย มีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (5)) และปลาบู่ทอง (เนื้อเรื่องตอนเริ่มเรื่องมีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (4) และเนื้อเรื่องตอนต้น ตอนกลาง และตอนท้าย มีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (5)) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

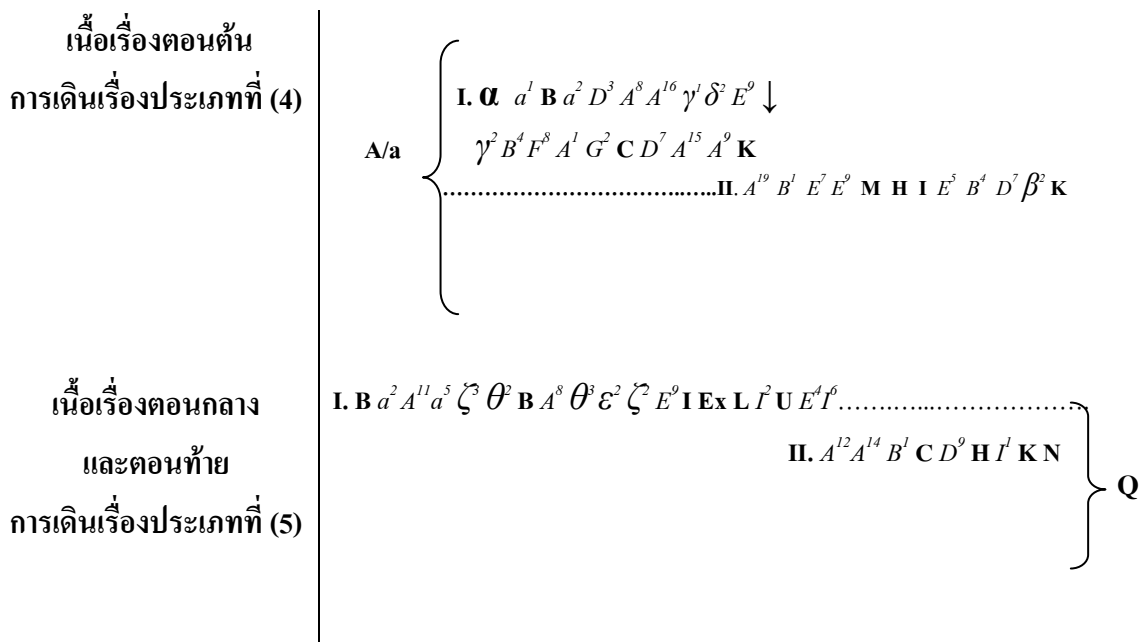
นิทานมหัศจรรย์ไทยบางเรื่องที่มีลักษณะเป็นเรื่องสั้น ๆ ก็จะปรากฏลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องประเภทเดียว

นิทานเรื่อง โสนน้อยเรือนงาม (Sano Noi Ruen Ngam) ที่เนื้อเรื่องทั้งเรื่องตรงกับโครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (5) (ดูภาคผนวก จ) และผลสรุปด้านโครงสร้างการเดินเรื่องเป็นดังนี้

<p>ทั้งเรื่อง การเดินเรื่องประเภทที่ (5)</p>	<p>I. $\alpha A^9 B^4 \delta^1 \delta^2 B^5 D D^{10} E^3 F$ $K^9 F^9 G^2 B^7 K^8 K^9 N L a^5 B T^4$</p>	}	<p>Ex U W</p>
	<p>II. $A^8 A^{16} D^7 F^2 \uparrow G^2 G F^1 \downarrow N$</p>		

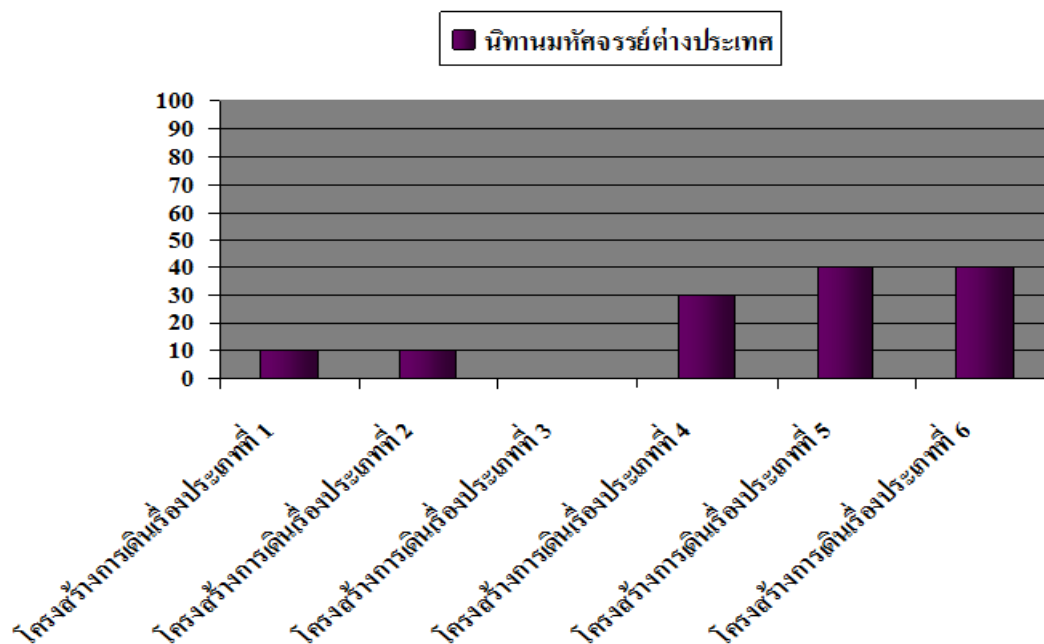
นิทานมหัศจรรย์ไทยบางเรื่องที่มีลักษณะเป็นเรื่องยาวนั้นก็จะปรากฏลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องประเภทใดก็ได้และมีหลายประเภทอยู่ในนิทาน

นิทานเรื่อง ขุนช้างขุนแผน (The Story of Khun Chang Khun Phan) พบว่าเนื้อเรื่องตอนต้นมีลักษณะตรงกับโครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (4) และเนื้อเรื่องตอนกลางและเนื้อเรื่องตอนท้าย มีลักษณะตรงกับโครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (5) (ดูภาคผนวก จ) และผลสรุปด้านโครงสร้างการเดินเรื่องเป็นดังนี้

ตอนที่ 4 ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีลักษณะอย่างไรตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิมีร์ พรือพฟ์

จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้านลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้งหมดแล้วนั้น พบว่าในนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง มีลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 6 ผลวิเคราะห์ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภทในนิตานมหัสจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง

จากภาพแสดงผลวิเคราะห์ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภทในนิตานมหัสจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง สามารถอธิบายผลได้ดังนี้

โครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (1)

นิตานที่ตรงกับโครงสร้างนี้ มีจำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 10 ของนิตานต่างประเทศที่ทำกรวิจัยทั้งหมด

โครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (2)

นิตานมหัสจรรย์ต่างประเทศที่ตรงกับโครงสร้างนี้ มีจำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 10 ของนิตานต่างประเทศที่ทำกรวิจัยทั้งหมด

โครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (3)

ไม่พบว่ามีนิตานมหัสจรรย์ต่างประเทศที่ตรงกับโครงสร้างนี้เช่นกัน หรือเท่ากับร้อยละ 0 ของนิตานต่างประเทศที่ทำกรวิจัยทั้งหมด

โครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (4)

นิตานมหัสจรรย์ต่างประเทศที่ตรงกับโครงสร้างนี้ มีจำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 30 ของนิตานต่างประเทศที่ทำกรวิจัยทั้งหมด

โครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (5)

นิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศที่ตรงกับโครงสร้างนี้ มีจำนวน 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 40 ของนิทานต่างประเทศที่ทำการวิจัยทั้งหมด

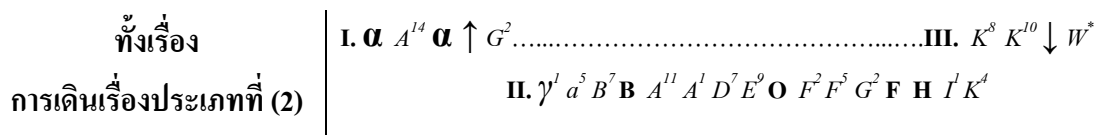
โครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (6)

นิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศที่ตรงกับโครงสร้างนี้ มีจำนวน 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 40 ของนิทานต่างประเทศที่ทำการวิจัยทั้งหมด

ผลสรุปของการวิเคราะห์ข้อมูลด้าน โครงสร้างการผสมผสานของการเดินเรื่องของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง พบว่า ร้อยละ 70 ของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ ที่เนื้อหาของนิทานทั้งเรื่องสามารถนำมาวิเคราะห์หาโครงสร้างการเดินเรื่องได้เพียง 1 โครงสร้างเท่านั้น ได้แก่ เรื่อง เจ้าหญิงนิทรา อัซซันพูทเทล หนูน้อยหมวกแดง ราพันเซล โยรินดา และ โยรินเกล เจ้าบ่าวโจร และ แจ็คกับต้นถั่ววิเศษ นอกจากนี้ อีกร้อยละ 30 ของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศที่ปรากฏ โครงสร้างการเดินเรื่องถึง 2 โครงสร้าง คือเรื่อง สโนว์ไวท์ (เนื้อเรื่องตอนต้นถึงตอนกลางเรื่องมีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (4) และเนื้อเรื่องตอนท้าย มีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (5)) ฮันเซลกับเกรเทล (เนื้อเรื่องตอนต้นถึงตอนกลางเรื่องมีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (4) และเนื้อเรื่องตอนท้ายมีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (5)) และ อะลาดินกับตะเกียงวิเศษ (เนื้อเรื่องตอนต้นถึงตอนกลางเรื่องมีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (4) และเนื้อเรื่องตอนท้ายมีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (6))

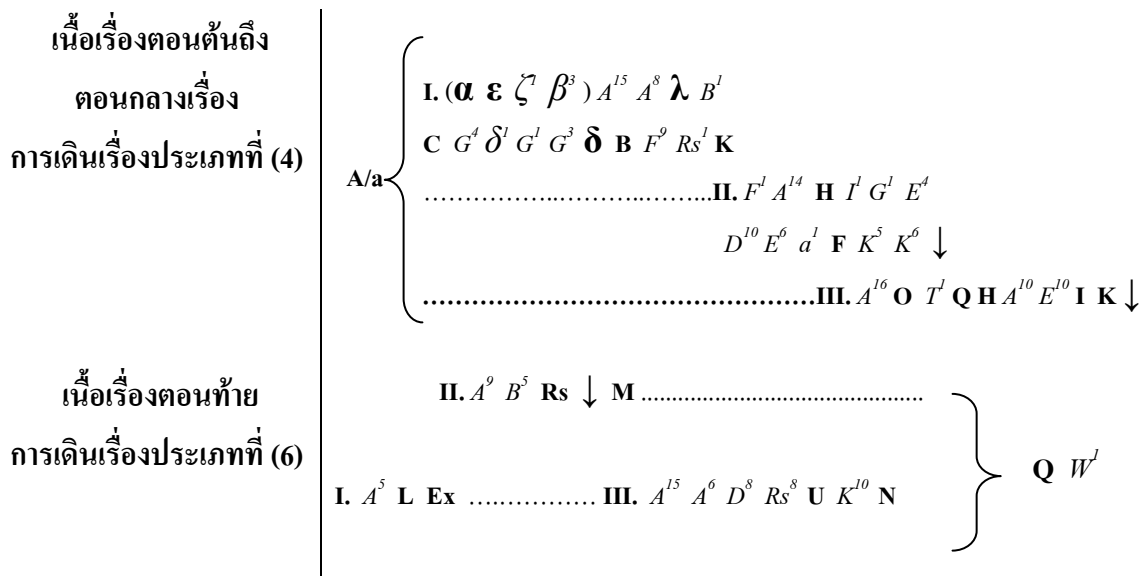
นิทานมหัศจรรย์ไทยบางเรื่องที่มีลักษณะเป็นเรื่องสั้น ๆ ก็จะมีปรากฏลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องประเภทเดียว

นิทานเรื่อง โยรินดา และ โยรินเกล (Jorinda and Joringel) ที่นิทานทั้งเรื่องมีลักษณะตรงกับ การเดินเรื่องประเภทที่ (2) (ดูภาคผนวก ข) และผลสรุปด้าน โครงสร้างการเดินเรื่องเป็นดังนี้

นิทานมหัศจรรย์ไทยบางเรื่องที่มีลักษณะเป็นเรื่องยาวนั้นก็จะปรากฏลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องประเภทใดก็ได้และมีหลายประเภทอยู่ในนิทาน

นิทานเรื่อง อะลาดีนกับตะเกียงวิเศษ (Aladdin) เนื้อเรื่องตอนต้นถึงตอนกลางเรื่องมีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (4) และเนื้อเรื่องตอนท้ายมีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (6) (ดูภาคผนวก ฉ) และผลสรุปด้านโครงสร้างการเดินเรื่องเป็นดังนี้

ทั้งนี้ในนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ก็ปรากฏผลเช่นเดียวกับในนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) และในนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ทั้งหมด 10 เรื่อง สามารถกำหนดลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องได้ครบทุกเรื่องเช่นกัน

ตอนที่ 5 พฤติกรรมของตัวละครในนิทานมหัศจรรย์ไทยที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีลักษณะอย่างไรตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์

ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมของตัวละคร (Functions) ทั้งหมด ตามที่ปรากฏในเนื้อเรื่องของนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง (ดูภาคผนวก จ) มีลักษณะดังนี้

ตารางที่ 18 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมของตัวละครของนิทานมหัศจรรย์ไทย จำนวน 10 เรื่อง

ลำดับ	รายชื่อนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง	พฤติกรรมของตัวละคร (Functions)
1.	โสนน้อยเรือนงาม (Sano Noi Ruen Ngam) (ดูภาคผนวก จ, หน้า 259)	$\alpha A^9 B^4 \delta^1 \delta^2 B^5 D D^{10} E^3 F K^9 F^9 G^2 B^7 K^8 K^9 N$ $L a^5 B T^4 A^8 A^{16} D^7 F^2 \uparrow G^2 G F^1 \downarrow N Ex U W$
2.	จันทโครพ (Chanthakorop) (ดูภาคผนวก จ, หน้า 261-262)	$\alpha \gamma a^2 \delta^2 B^3 F^1 \delta^1 G^2 E^1 \delta E^4 F^6 a^1 G^2 E^1 \zeta^2 B$ $\eta^3 C E^8 H^1 D^3 \theta A^{14} J E^9 B^7 K^4 A^8 A^9 G^2 a^5 B B^7 D$ $D^6 I^4 U K K^9 R s^9 G^4 a^1 N Q \downarrow W$
3.	แก้วหน้าม้า (A Horse-Faced Woman) (ดูภาคผนวก จ, หน้า 266-268)	$\alpha \eta \lambda C B^4 D^7 F^9 a a^4 A^8 G M B G^2 F^9 F^1 T^1 \zeta^3$ $K^1 F^9 K A^8 a^4 a^6 E^1 G^2 C \uparrow G^1 K^3 J^2 a^2 \zeta^3 B B^1 H I$ $D^5 E^5 E^6 \zeta^3 D^7 K a^4 B^7 A^{19} \zeta^3 D^5 B^1 T^1 H I^1 K A^{19}$ $H I^1 K A^1 F^9 F B F^9 F^1 G^2 a^1 A^{11} \theta^2 C E^9 H I^1$ $K K^{10} M N Q Ex U$
4.	ไกรทอง (Kraithong) (ดูภาคผนวก จ, หน้า 270)	$\alpha \zeta A^1 \eta^1 \theta^1 B^4 M C a^2 D F^3 D^{10} B G^2 A^{19} H E^9$ $I^1 G^6 K^1 a^2 U I^1 Q W^0$
5.	พระสุชน มโนราห์ (Pra Suthon-Manohra) (ดูภาคผนวก จ, หน้า 273-274)	$\alpha \eta^2 A^{13} A^6 \zeta^3 a^2 a^6 C D^5 F^9 E^3 \zeta^3 a^3 D^6 D^{10} F F^8$ $F^1 a^1 Q A^8 B B^2 \uparrow B^4 \theta A^{13} \theta^3 B^7 C G^1 \downarrow \zeta^3 B^7 \zeta^2$ $C I Ex U a B^3 \uparrow a^2 \zeta^3 D^7 F^1 G^2 M F E^2 G^1 R s^4 R s^{10}$ $K K^4 K^7 D^1 E^1 F^9 N Q W$
6.	พิกุลทอง (Phikul Thong) (ดูภาคผนวก จ, หน้า 276-277)	$\alpha \beta^2 \lambda A^8 a^5 \uparrow D^1 D^5 E^5 D^{10} \downarrow \zeta^1 \eta \eta^3 \delta^2 F^4 K^6$ $A^6 E^3 a D^1 E^1 U A^6 A^9 \uparrow N Q W$
7.	พระสุวรรณหงส์ (Phra Suwannahong) (ดูภาคผนวก จ, หน้า 282-283)	$\alpha \zeta \eta^3 \lambda A^8 B^2 \uparrow a^2 F \downarrow K F^5 a F^9 F^3 E^2 F G^1$ $G a^1 \delta E^1 \zeta^2 B A^{14} A^6 J D^7 E^9 a G^2 G^6 B B^7 F^9 K$ $T^1 F^1 T^2 G^2 B A^{17} H E^9 I^1 E^3 F K^9 F^9 K G^2 O B^4 E^3$ $K^9 K E^2 \eta \zeta^3 C G^1 H E^9 I^1 A^{14} B B^7 B^4 F^9 K^9 K G^2$ $A^6 B D^8 F^9 I D^7 K A^7 A^8 B A^{12} A^{14} K Ex I^1 U W^2$

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ลำดับ	รายชื่อนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง	พฤติกรรมของตัวละคร (Functions)
8.	ขุนช้างขุนแผน (The Story of Khun Chang Khun Phan) (ดูภาคผนวก จ, หน้า 287-288)	$\alpha a^1 B a^2 D^3 A^8 A^{16} \gamma^1 \delta^2 E^9 \downarrow \gamma^2 B^4 F^8 A^1 G^2 C D^7$ $A^{15} A^9 K A^{19} B^1 E^7 E^9 M H I E^5 B^4 D^7 \beta^2 K B a^2$ $A^{11} a^5 \zeta^3 \theta^2 B A^8 \theta^3 \varepsilon^2 \zeta^2 E^9 I Ex L I^2 U E^4 I^6 A^{12}$ $A^{14} B^1 C D^9 H I^1 KN Q$
9.	นางสิบสอง (Nang Sib Song) (ดูภาคผนวก จ, หน้า 291-292)	$\alpha a a^5 B^5 G^2 K N Q \zeta^2 B^4 E^8 K Rs N Q A^{12} A^{11} A^9$ $Ex A^8 A^6 a^5 B^1 a \varepsilon^3 \zeta^3 a a^5 \theta^2 A^{19} A^8 A^{13} B B^2 F^9 G$ $G^2 K A^{15} E^2 \zeta^3 G^4 K^4 Pr Rs^2 I I^5 \downarrow K^8 K Ex I L D^5$ $E^5 I^6 U W^2$
10.	ปลาบู่ทอง (Pla Boo Thong) (ดูภาคผนวก จ, หน้า 296-298)	$\alpha B a^6 F^5 D^7 A A^{14} \varepsilon^2 \beta^2 B^7 A A^8 \gamma^1 A a^5 F^6 E^2 \zeta^3$ $B^7 \gamma^1 \delta^2 \zeta^7 A^8 A^{12} A^{14} F^9 \zeta^3 \beta^2 B^4 B^7 a D^7 K K^5 K^9$ $\zeta^7 \gamma^1 \delta^2 A^3 F^9 \zeta^3 \beta^2 a D^7 K^5 K^9 G^2 F^6 \varepsilon^3 \zeta^3 K F^1$ $Q a a^2 A^8 \theta^1 \downarrow \eta A^{14} A^{12} O L T^1 A^{11} \eta^2 \theta^2 B^7 K^9 a$ $B^7 \theta^2 B A^6 A^{13} N Rs^4 Rs^8 \lambda K F^9 Rs T^1 F^3 F^8 \varepsilon^3 E^5$ $G G^4 M \varepsilon^3 \zeta^3 G G^2 K \downarrow N Ex U E^5$

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านพฤติกรรมของตัวละครในนิทานมหัศจรรย์ไทย
(ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง ได้นิทานทุกเรื่องมีเนื้อหาที่สามารถบ่งบอกพฤติกรรมของ
ตัวละครออกมาได้ในลักษณะที่แตกต่างกันไปตามเนื้อเรื่องของนิทาน

ตอนที่ 6 พฤติกรรมของตัวละครในนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

มีลักษณะอย่างไร ตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพ

ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมของตัวละคร (Functions) ในนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ
(ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง (ดู ภาคผนวก ฉ) มีลักษณะดังนี้

ตารางที่ 19 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมตัวละครของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ จำนวน 10 เรื่อง

ลำดับ	รายชื่อนิทานมหัศจรรย์ ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง	พฤติกรรมของตัวละคร (Functions)
1.	เจ้าหญิงนิทรา (Sleeping Beauty based from the story <i>Little Briar Rose</i>) (ดูภาคผนวก ฉ, หน้า 301-302)	$\alpha a \uparrow D^1 D^{10} B F^1 A^{11} F^9 \delta^1 \uparrow \delta A^{12} A^8 \theta^1 J B^4$ $\uparrow G C K^8 K^{10} N W$
2.	อัสเซนพุตเทล (Aschenputtel) (ดูภาคผนวก ฉ, หน้า 305-306)	$\alpha \beta^2 B^7 B A^{15} \eta \theta^3 a \delta^2 B^7 F^6 a^1 \zeta a D^7$ $A^8 \lambda M F F^9 \theta^1 B^7 A^8 M D^7 F^9 B^4 C D^7 \uparrow$ $K^5 T^1 T^3 O a^1 R s^4 \downarrow R s^{10} T^4 \uparrow K^5 T^1 T^3 Q$ $a^1 R s^4 \downarrow T^4 \uparrow K^5 T^1 T^3 Q a^1 \eta A A^{12} L$ $Ex \eta A A^{12} L Ex \varepsilon^2 \delta^2 K N Q I N W U$
3.	สโนว์ไวท์ หรือ หิมะขาว (Little Snow White) (ดูภาคผนวก ฉ, หน้า 310-311)	$\alpha \beta^2 \eta^2 \zeta A^{13} A^{17} B D^3 B^6 a^5 G^2 E^6 F^9 K$ $\varepsilon^1 \eta^2 \zeta A^{12} A^8 \theta^1 A^{14} \lambda K^9 \gamma^2 \varepsilon^1 \eta^2 \zeta$ $A^{12} A^8 \theta^1 A^{14} B K^9 \gamma^2 \delta^2 \varepsilon^1 \eta^2 \zeta A^{12} A^8 \theta^1$ $A^{14} B E^9 \varepsilon^1 \eta^2 \zeta B^4 B^7 F^9 E^5 K^4 B^7 K^9 N Q$ $W \varepsilon^1 \eta^2 \zeta I U$
4.	หมูน้อยหมวกแดง (Little Red Cap) (ดูภาคผนวก ฉ, หน้า 314)	$\alpha \delta^2 B^1 \uparrow \zeta \eta \theta^1 A A^{12} A^6 A^7 B K^7 I^5$ $K K^{10} N U W^0 \uparrow A^8 C Pr^5 R s^8 I^5 U W^0$
5.	ฮันเซลกับเกรเทล (Hansel and Gretel) (ดูภาคผนวก ฉ, หน้า 318-319)	$a^5 \gamma A^8 \zeta^3 B^7 C \uparrow K^1 \downarrow A^8 B^5 \theta^3 B^7 K^4 K$ $\downarrow a^5 \zeta^2 \gamma A^{15} B^5 \uparrow C B a^5 G^2 K F^5 F^7 \eta$ $\theta^1 \lambda A^8 A^{15} A^{17} B^7 E^7 R s^8 A^{13} a A^8 C E^9 I$ $I^5 K K^{10} \downarrow N W^0$
6.	ราพันเซล (Rapunzel) (ดูภาคผนวก ฉ, หน้า 321-322)	$\alpha a B^7 \delta \zeta \eta^1 \lambda A^{15} \theta \delta^2 \zeta a^1 E^7 B A^9$ $K^{10} A^6 J a^5 B^7 E^8 N K^8 \downarrow W^2$

ตารางที่ 19 (ต่อ)

ลำดับ	รายชื่อนิทานมหัศจรรย์ ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง	พฤติกรรมของตัวละคร (Functions)
7.	โยรินดา และ โยรินเกล (Jorinda and Joringel) (ดูภาคผนวก ฉ, หน้า 324)	$\alpha A^{14} \alpha \uparrow G^2 \gamma^1 a^5 B^7 B A^{11} A^1 D^7 E^9 O$ $F^2 F^5 G^2 F H I^1 K^4 K^8 K^{10} \downarrow W^*$
8.	เจ้าป่าโจร (The Robber Bridegroom) (ดูภาคผนวก ฉ, หน้า 327)	$\alpha a \lambda \delta^2 B \eta^1 A^8 \theta^1 \uparrow G^2 G^4 B^4 \varepsilon^2 \zeta^2 F^9$ $E^7 R s^4 R s^9 A^{14} J^2 F^9 E^6 E^9 K \downarrow Ex I N U$
9.	อะลาดีนกับตะเกียงวิเศษ (Aladdin) (ดูภาคผนวก ฉ, หน้า 330-332)	$\alpha \varepsilon \zeta \beta^3 A^{15} A^8 \lambda B^1 C G^4 \delta^1 G^1 G^3 \delta B$ $F^9 R s^1 K F^1 A^{14} H I^1 G^1 E^4 D^{10} E^6 a^1 F K^5$ $K^6 \downarrow A^{16} O T^1 Q H A^{10} E^{10} I K \downarrow A^5 L$ $Ex A^9 B^5 R s \downarrow M A^{15} A^6 D^8 R s^8 U K^{10} N Q$ W^1
10.	แจ๊คกับต้นถั่ววิเศษ (Jack and the Beanstalk) (ดูภาคผนวก ฉ, หน้า 334-335)	$\alpha a^5 \gamma^2 \delta^2 \uparrow D^7 D^{10} \downarrow F^1 B^7 F^6 F \varepsilon^2 K^4 B$ $R s^4 A^{17} F^9 C F^8 \downarrow F^1 K^6 \uparrow K^4 B R s^4 A^{17}$ $F^9 F^8 \downarrow \uparrow K^4 B A^{17} F^9 Pr^2 Pr \downarrow R s^2 I^5 K$ $N W^0$

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านพฤติกรรมของตัวละครในนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง ได้ว่าเนื้อหาของนิทานต่างประเทศทุกเรื่องสามารถบ่งบอก พฤติกรรมของตัวละครได้ในลักษณะที่แตกต่างกันไปตามเนื้อเรื่องของนิทานเช่นเดียวกับผลของ นิทานมหัศจรรย์ไทย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายที่จะวิเคราะห์นิทานเชิงโครงสร้างโดยอิงจากทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์ (Vladimir Propp's morphology of the folktale) และในบทนี้เป็นกรกล่าวถึงผลสรุปของการวิเคราะห์นิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) กับนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) นอกจากนี้ยังทำการอภิปรายผลโดยการเปรียบเทียบผลที่ได้กับงานวิจัยอื่น ๆ ที่จะถูกนำมาสนับสนุนในด้านของความเหมือนและความต่าง รวมถึงการนำเสนอข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

ด้านเนื้อเรื่องของนิทานมหัศจรรย์

จากที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เนื้อเรื่องของนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง กับนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่องแล้วนั้น ทำให้สามารถสรุปผลได้ว่านิทานมหัศจรรย์ที่มีลักษณะเป็นเรื่องสั้น ๆ เราสามารถนำตัวอักษรและสัญลักษณ์ที่สะท้อนพฤติกรรม (Functions) ของทั้งเรื่องมาวิเคราะห์และบ่งบอกโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories) และลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves) ได้เลยโดยไม่ต้องแบ่งเนื้อเรื่องของนิทานออกเป็นตอน ๆ ส่วนในนิทานมหัศจรรย์ที่มีเนื้อเรื่องยาวนาน ก่อนจะนำไปทำการวิเคราะห์ ผู้วิจัยต้องทำการแบ่งเนื้อเรื่องของนิทานออกเป็นตอน ๆ ก่อนแล้วจึงนำมาทำการวิเคราะห์ ทั้งนี้จำนวนตอนนั้นไม่สามารถบ่งบอกโครงสร้างพื้นฐานได้ครบทั้ง 4 ประเภท เพราะว่ามีเนื้อเรื่องบางตอนของนิทานมหัศจรรย์บางเรื่องอาจไม่ตรงกับโครงสร้างพื้นฐานประเภทใดเลยและไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้ แต่จำนวนตอนสามารถบ่งบอกลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท ได้ว่าเนื้อเรื่องตอนไหนตรงกับลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องประเภทใดบ้าง

สรุปผลตามกรอบทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของ วลาดิเมียร์ พร็อพพ์

โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท

นิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่องกับนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ทั้ง 10 เรื่องนั้น มีความเหมือนกันที่โดดเด่นชัดเจนตรงที่ในนิทานมหัศจรรย์ทั้งของไทยและของต่างประเทศบางเรื่องก็มีโครงสร้างพื้นฐานประเภทเดียวกัน หรือบางเรื่องก็มี

โครงสร้างพื้นฐานต่างประเภทกันออกไป บางเรื่องอาจมีโครงสร้างเดียวหรือหลายโครงสร้าง หรือไม่สามารถกำหนดโครงสร้างได้เลยก็เป็นได้ และตรง โครงสร้างพื้นฐานประเภทที่ 4. พบว่า แทบไม่มีนิทานมหัศจรรย์เรื่องใดเลยที่มีโครงสร้างพื้นฐานแบบนี้ ซึ่งมีแค่นิทาน เรื่อง พระสุธนมโนราห์ เรื่องเดียวเท่านั้น ที่มีเนื้อเรื่องตอนต้นตรงกับโครงสร้างพื้นฐานประเภทที่ 4 ส่วนเนื้อเรื่องตอนอื่นตรงกับโครงสร้างพื้นฐานประเภทอื่น ๆ นอกจากนี้ในนิทานมหัศจรรย์ทั้ง 20 เรื่องก็ไม่มี การเรียงลำดับของโครงสร้างแต่อย่างใด เพราะโครงสร้างพื้นฐานจะเป็นประเภทใดนั้นก็ขึ้นอยู่กับ เนื้อเรื่องของนิทานนั้น ๆ ที่เป็นตัวกำหนด

ทั้งนี้ในด้านความแตกต่างที่โดดเด่นชัดเจนของนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) ทั้ง 10 เรื่อง ที่พบ โครงสร้างพื้นฐานครบทั้ง 4 ประเภท ซึ่งแตกต่างกับนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ทั้ง 10 เรื่อง ตรงที่พบโครงสร้างพื้นฐานแค่ 3 ประเภทเท่านั้น จึงกล่าวได้ว่า นิทาน มหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) ทั้ง 10 เรื่องนั้นคิดเป็นร้อยละ 45 ที่มีความสัมพันธ์กับทฤษฎี โครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์ในด้านของโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท มากกว่า นิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง ที่คิดเป็นร้อยละ 30

ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท

ในนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่องกับนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ทั้ง 10 เรื่อง นั้นมีความเหมือนกันที่โดดเด่นชัดเจนตรงที่ในนิทานมหัศจรรย์ทั้ง 20 เรื่อง ไม่มีการเรียงลำดับของโครงสร้างการเดินเรื่อง และ โครงสร้างการเดินเรื่องจะเป็นประเภทใด นั้นก็ขึ้นอยู่กับเนื้อเรื่องของนิทานกำหนดให้เป็นเช่นนั้นซึ่งเหมือนกับโครงสร้างพื้นฐาน ลักษณะ ของเนื้อเรื่องทั้งของนิทานมหัศจรรย์ไทยและต่างประเทศ ก็ไม่สามารถกำหนดจำนวนของ โครงสร้างการเดินเรื่องได้ ดังอธิบายคือ ในนิทานมหัศจรรย์ไทย ไม่สามารถกำหนดได้ว่านิทานที่มี เนื้อเรื่องสั้น ๆ หรือนิทานเนื้อเรื่องยาว (ดูตารางที่ 14-17) จะมีจำนวนของ โครงสร้างการเดินเรื่องแค่ หนึ่งประเภทหรือหลายประเภท เพราะจากการวิเคราะห์ข้อมูลผลที่ออกมาทำให้ทราบว่า นิทานที่มี เนื้อเรื่องยาว คือ เรื่อง โสนน้อยเรือนงาม พระสุธนมโนราห์ และนางสิบสอง ทั้ง 3 เรื่องนี้มีจำนวน โครงสร้างการเดินเรื่องแค่ 1 ประเภทเท่านั้น ซึ่งเหมือนกับนิทานที่มีเนื้อเรื่องสั้น ๆ ส่วนในนิทาน มหัศจรรย์ต่างประเทศก็เหมือนกันที่นิทานเนื้อเรื่องยาว คือ เรื่อง อชเช่นพุกเทล และหนูน้อยหมวก แดง นั้นก็ปรากฏ โครงสร้างการเดินเรื่องแค่ประเภทเดียวเหมือนกับที่พบผลในนิทานมหัศจรรย์ไทย

นอกเหนือจากความเหมือนนั้นคือความแตกต่างที่มีความโดดเด่นไม่แพ้กันที่พบในการ วิเคราะห์นิทานมหัศจรรย์ทั้ง 20 เรื่อง ว่านิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) ทั้ง 10 เรื่อง ไม่ตรงกับ ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องถึง 2 ประเภทด้วยกัน คือ โครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (1) นั่นคือ การเชื่อมเข้าด้วยกัน (Concatenation) และ โครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (3) คือ

การแทรกที่ซ้อนกัน (Nested Interruption) ส่วนนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ทั้ง 10 เรื่อง ก็ไม่ตรงกับลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องแค่ประเภทเดียวเท่านั้น คือ โครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (3) ซึ่งกล่าวได้ว่า นิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา 10 เรื่องนั้น คิดเป็นร้อยละ 83 และมีความสัมพันธ์กับทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของ วลาดิเมียร์ พร็อพพ์ในด้านของลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท มากกว่านิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) ทั้ง 10 เรื่อง ที่คิดเป็นร้อยละ 66

พฤติกรรมของตัวละคร

สามารถนำทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดิเมียร์ พร็อพพ์ ในด้านของพฤติกรรมของตัวละครมาใช้ในการวิเคราะห์นิทานมหัศจรรย์ของไทยและของต่างประเทศได้ ซึ่งเห็นได้จากผลการวิเคราะห์นิทานมหัศจรรย์ทั้ง 20 เรื่อง ที่ปรากฏพฤติกรรมของตัวละครออกมาในลักษณะที่แตกต่างกันไปตามเนื้อเรื่องของนิทานนั้น ๆ และไม่มีนิทานมหัศจรรย์เรื่องใดที่ปรากฏพฤติกรรมของตัวละครเหมือนกัน

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบความแตกต่างที่โดดเด่นหลายประการ ที่สามารถแจกแจงคือ นิทานมหัศจรรย์ที่นำมาใช้ศึกษาทุกเรื่องมีพฤติกรรมของตัวละคร ไม่ครบทั้ง 31 พฤติกรรมหลัก และ 133 พฤติกรรมย่อย รวมถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ในนิทานมหัศจรรย์ทั้ง 20 เรื่อง ก็ปรากฏในลักษณะที่สลับตำแหน่งกันไปมา หรืออาจปรากฏพฤติกรรมซ้ำ ๆ และไม่เรียงลำดับไปตามสัญลักษณ์ A (Villainy ความชั่วร้าย) ถึง W (Wedding อภิเษกสมรส) ใน 31 พฤติกรรมของตัวละครตามที่พร็อพพ์ตั้งเคราะห์ขึ้น ที่ผลออกมาเป็นเช่นนี้อาจสันนิษฐานได้ว่า เนื้อเรื่องของนิทานมหัศจรรย์แต่ละเรื่องมีเนื้อหาเฉพาะที่อาจมีอิทธิพลมาจากจินตนาการของผู้แต่งนิทานที่เป็นตัวกำหนดให้เกิดพฤติกรรมดังเช่นที่กล่าวมา ซึ่งสอดคล้องอย่างมากกับทฤษฎีของซิกมันด์ ฟรอยด์ ตรงที่เขาว่าว่านิทานมหัศจรรย์ส่วนใหญ่เป็นการเล่าเรื่องด้วยภาพมากกว่าเล่าเรื่องอย่างละเอียดชัดเจน หรือเล่าเรื่องตามลำดับ (Linear narrative) (Dunning, 2013) จึงกล่าวสรุปได้ว่า นิทานมหัศจรรย์ไทยและนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ ทั้งหมด 20 เรื่องนั้นไม่สัมพันธ์กับทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของ วลาดิเมียร์ พร็อพพ์ในด้านพฤติกรรมของตัวละคร

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์นิทานมหัศจรรย์ไทยและนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ ทั้งหมด 20 เรื่อง ทำให้พบประเด็นที่ควรนำมาอภิปรายดังนี้

ด้านโครงสร้าง

เมื่อนำผลการวิเคราะห์มาเทียบเคียงกับทฤษฎีต้นแบบอย่างทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของ วลาดิเมียร์ พร็อพพ์ ทำให้อภิปรายได้ว่ามีความขัดแย้งปรากฏอยู่ตรงที่องค์ประกอบพื้นฐานประเภทที่ 3 ในองค์ประกอบพื้นฐาน 4 ประเภทของนิทานมหัศจรรย์รัสเซีย (The 4 fundamental components of Russian fairy tales) ที่พร็อพพ์ (Propp, 1998) ได้จากการวิเคราะห์โครงสร้างนิทานมหัศจรรย์ของรัสเซียจำนวน 100 เรื่อง ที่กล่าวว่า ลำดับเหตุการณ์ในนิทานเรื่องต่าง ๆ เหมือนกันเสมอ (The sequence of functions is always identical) ที่หมายถึงการเรียงลำดับของเหตุการณ์ในนิทานเป็นสิ่งสำคัญของทฤษฎีโครงสร้างนิทาน แม้นิทานแต่ละเรื่องจะมีเหตุการณ์ไม่ครบทั้ง 31 เหตุการณ์ แม้เหตุการณ์บางลำดับจะหายไปจากนิทานบางเรื่อง แต่เหตุการณ์ลำดับอื่น ๆ ที่มีอยู่ก็ยังมีลำดับที่แน่นอนว่าเหตุการณ์ใดมาก่อนมาหลังตามเดิมและไม่ได้ทำให้ลำดับการดำเนินเรื่องในโครงสร้างเปลี่ยนไป แต่เมื่อผู้วิจัยได้นำนิทานมหัศจรรย์ของไทยและนิทานมหัศจรรย์ของต่างประเทศมาวิเคราะห์ตามข้าง ผลที่ออกมากลับไม่เป็นเช่นนั้น เพราะในนิทานมหัศจรรย์แต่ละเรื่องจะมีเหตุการณ์ไม่ครบทั้งหมด 31 เหตุการณ์ แม้คำกล่าวนี้จะเป็นความจริงก็ตาม แต่เมื่อเหตุการณ์บางลำดับอาจหายไปจากนิทานบางเรื่องนั้นก็ไม่ได้มีผลกระทบต่อเหตุการณ์ในลำดับอื่น ๆ เลย เหตุเพราะเหตุการณ์ในนิทานมหัศจรรย์ทั้ง 20 เรื่องที่ได้รับการคัดเลือกมาวิเคราะห์นั้นมีลำดับเหตุการณ์ที่ไม่แน่นอน จึงเป็นผลทำให้เหตุการณ์ปรากฏในรูปแบบที่สลับตำแหน่งกันไปมา และยังทำให้ลำดับการดำเนินเรื่องในโครงสร้างเปลี่ยนไปอีกด้วย ซึ่งทำให้เราไม่สามารถคาดเดาลำดับเหตุการณ์ของแต่ละตัวละคร (Predictable order) ได้เลยว่าในนิทานมหัศจรรย์ทั้งของไทยและต่างประเทศ จะมีเหตุการณ์ของตัวละครใดปรากฏก่อนแล้วจะตามมาด้วยเหตุการณ์ใด

นอกจากนี้ ทั้งโครงสร้างพื้นฐานและโครงสร้างของลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องที่ปรากฏในนิทานมหัศจรรย์ของไทยและในนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป ตามรูปแบบของแต่ละ โครงสร้าง จากข้อมูลนี้แสดงให้เห็นว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลนั้นมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัจฉิ, วัศกิโต้, และมุสโตฟา (Ajie, Waskito, & Mustofa, 2014) ที่ได้ศึกษาโครงสร้างของนิทานในเชิงเปรียบเทียบเรื่องราวของนิทานพื้นบ้านเรื่อง โมโมทาโร่ (Momotaro) และ แจ็คกับต้นถั่ววิเศษ (Jack and the Beanstalk) นอกจากนี้ยังเปรียบเทียบโครงสร้างในด้านความเหมือนและความแตกต่างอีกด้วย ซึ่งผลการวิจัยของพวกเขาพบว่าในนิทานแต่ละเรื่องมีโครงสร้างที่แตกต่างกัน แม้ว่าในตอนต้นเรื่องจะมีความคล้ายคลึงกันแต่ในนิทานแต่ละเรื่องมีความแตกต่างกันในด้านของ โครงสร้างหรือมีความแตกต่างกันในด้านภูมิหลังและวัฒนธรรม

ด้านพฤติกรรมของตัวละคร

เมื่อตีความเนื้อเรื่องของนิทานมหัศจรรย์ไทยและนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศแต่ละเรื่อง ออกมาพบว่านิทานแต่ละเรื่องปรากฏพฤติกรรมของตัวละครในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งไม่มีเรื่องใดที่มีพฤติกรรมของตัวละครเหมือนกัน และในนิทานทั้ง 20 เรื่องมีพฤติกรรมของตัวละครไม่ครบทั้ง 31 พฤติกรรมหลักที่แฝงด้วย 133 พฤติกรรมย่อย โดยพฤติกรรมต่าง ๆ ปรากฏในลักษณะที่สลับตำแหน่งกันไปมา ไม่เรียงลำดับไปตาม 31 พฤติกรรมของตัวละครที่เป็นเช่นนั้น เพราะฉะนั้นเนื้อเรื่องของนิทานเป็นตัวกำหนดให้เกิดพฤติกรรมเช่นนั้น ซึ่งผลการวิเคราะห์นี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิชญานี เริงศิริ (2542) ที่กล่าวว่า โครงสร้างหลักของนิทานไทยนี้ ประกอบด้วยพฤติกรรมและการลำดับพฤติกรรมที่มีลักษณะเฉพาะของนิทานไทยที่ไม่เหมือนกับ โครงสร้างหลักของนิทานรัสเซียที่พร็อพพ์ใช้ ทำให้สรุปได้ว่านิทานในแต่ละวัฒนธรรมมี โครงสร้างหลักที่มีลักษณะเฉพาะของตนเองที่กำหนดการดำเนินเรื่องของนิทาน เช่นเดียวกับที่ ภาษาแต่ละภาษามีไวยากรณ์เป็นของตนเอง

นอกจากนี้ ตรงที่พร็อพพ์ระบุว่าบางพฤติกรรมสามารถจัดกลุ่มเป็นพฤติกรรมคู่ได้และ พฤติกรรมคู่ช่วยให้สามารถวิเคราะห์นิทานและจัดหมวดหมู่ของนิทานแต่ละเรื่องได้ง่ายขึ้น เช่น พฤติกรรม **H** (Struggle การต่อสู้ดิ้นรน) จะคู่กับพฤติกรรม **I** (Victory ชัยชนะ) พฤติกรรม **Pr** (Pursuit การตามล่า) จะคู่กับพฤติกรรม **Rs** (Rescue การช่วยเหลือ) หรือ พฤติกรรม **M** (Difficult Task ภารกิจที่ลำบากยากเข็ญ) จะคู่กับพฤติกรรม **N** (Solution ทางออก) ผลส่วนใหญ่ที่ปรากฏใน นิทานที่นำมาศึกษาทั้ง 20 เรื่อง มีลักษณะตรงตามที่พร็อพพ์ (Propp, 1998) ระบุไว้ว่านิทานที่มีหลาย ตอนอาจจะเป็นนิทานแบบที่มีแต่ **H-I** หรือ **Pr-Rs** หรือแบบที่มีแต่ **M-N** หรือแบบที่มีทั้ง **H-I Pr-Rs** และ **M-N** หรือแบบที่ไม่มีทั้ง **H-I Pr-Rs** และ **M-N** ทั้งนี้การปรากฏพฤติกรรมคู่ใน ลักษณะที่แตกต่างกันออกไปเช่นนี้ในนิทานมหัศจรรย์ทั้ง 20 เรื่อง อาจสันนิษฐานได้ว่า เป็นเพราะ การสร้างสรรค์เนื้อเรื่องของผู้แต่งในแต่ละท้องถิ่นก็เป็นได้

ด้านอัตลักษณ์ (ลักษณะเฉพาะ)

ในนิทานมหัศจรรย์ไทยและนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศนั้นมีอัตลักษณ์ (ลักษณะเฉพาะ) ที่ซ่อนอยู่ในนิทานและสามารถอภิปรายถึงผลที่เหมือนหรือแตกต่างทางด้านการ แต่งเรื่อง ที่ปรากฏอยู่ในนิทานมหัศจรรย์ได้ดังนี้

นิทานมหัศจรรย์ไทย จะมีเนื้อเรื่องที่โดดเด่นและสามารถนำมาระบุได้ว่าเป็นอัตลักษณ์ (ลักษณะเฉพาะ) ของนิทานไทยที่แตกต่างจากนิทานต่างประเทศ สามารถแบ่งออกได้เป็นประเด็น เด่น ๆ ดังนี้

1. การพบกันของตัวเอกในเรื่อง

พบว่านิทานมหัศจรรย์ไทย ประกอบด้วยหลายเหตุการณ์ หลายตัวละคร หลายรุ่น จึงสันนิษฐานได้ว่าผู้แต่งนิทานของไทยไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องของเวลา (Time) ในการดำเนินเนื้อเรื่อง เพราะว่าตัวเอกในนิทานส่วนใหญ่จะพบกันก่อนแล้วจึงแต่งงานกันในตอนเริ่มเรื่อง และมีเนื้อเรื่องของนิทานดำเนินไปจนถึงรุ่นลูกหลาน จึงทำให้นิทานมีเนื้อเรื่องที่ยาวและมีความซับซ้อนมาก ดังตัวอย่างเช่น

นิทานเรื่อง แก้วหน้าม้า

พระปิ่นทองได้พบกับแก้วหน้าม้าตั้งแต่ตอนต้นเรื่อง และพระองค์ก็เกลียดนางมากเมื่อเห็นใบหน้าที่ประหลาดเหมือนม้าของนาง แต่ก็จำใจแต่งงานและเนื้อเรื่องก็ดำเนินไปถึงรุ่นลูกผ่านการฝ่าฝืนอุปสรรคต่าง ๆ นิทานจึงจบลง

นิทานเรื่อง ขุนช้างขุนแผน

ตั้งแต่ตอนต้นเรื่องของนิทานตัวเอกก็ได้พบกันแล้วแต่งงานกันเลย ดังเนื้อเรื่องที่ว่า พลายแก้วหรือขุนแผน อายุได้ 15 ปี ก็พบกับนางพิมพิลาไลยและขุนช้าง ขณะที่บวชอยู่ ต่อมาพลายแก้วก็สึกแล้วให้แม่ของตนคือนางทองประศรีมาสู่ขอนางพิมพิลาไลยแล้วแต่งงานกัน และนิทานก็ดำเนินเรื่องต่อไปจนถึงรุ่นลูกของพวกเขา

ซึ่งข้อความข้างต้นมีความแตกต่างจากนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ ตรงที่ตัวเอกในนิทานจะพบกับคนรักในตอนท้ายเรื่อง ยกตัวอย่างเช่น เรื่อง เจ้าหญิงนิทรา (based from the story “Little Briar Rose”) ที่เจ้าหญิงต้องหลับใหลนานกว่า 100 ปี จึงมีเจ้าชายตัดสินใจฝ่าฝืนเข้าไปในป่าหนามเพื่อเข้าไปในวังของเจ้าหญิงนิทราเพื่อจุมพิตเธอ ซึ่งทำให้เธอฟื้นขึ้นมาทันที ทั้งสองแต่งงานกันนิทานจึงจบลง เป็นต้น

2. สถานะของตัวเอกในเรื่อง

ในนิทานมหัศจรรย์ไทยที่นำมาศึกษาทั้ง 10 เรื่อง ตัวเอกหญิงที่เป็นตัวเด่นของเรื่องมักเป็นสามัญชนและไปพบรักกับเจ้าชายจึงทำให้ตัวเอกมีสถานะที่เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น มีความมั่งคั่ง หรือ ทรัพย์สินสมบัติ (Wealth) ยกตัวอย่าง ได้ดังนี้

นิทานเรื่อง แก้วหน้าม้า ที่ตัวเอกเป็นนางมณีหรือแก้วหน้าม้าที่เป็นลูกของชาวบ้าน และจากข้อตกลงบางประการ ทำให้นางได้อภิเษกสมรสกับเจ้าชายแล้วได้ไปอยู่ในวัง

นิทานเรื่อง นางสิบสอง ที่ตัวเอกคือนางทั้งสิบสองที่เป็นลูกเศรษฐีที่ต่อมายากจนและต้องหลบหนีออกจากเมืองยักษ์ด้วยความหวาดกลัวจึงได้ไปพบกับเจ้าชายรถสิทรีที่เสด็จประพาสป่าพอดิ และพระองค์ก็ทรงพึงพอใจในความงามของนางทั้งสิบสองคนจึงเอาไปเลี้ยงไว้เป็นพระมเหสี

นิทานเรื่อง ปลาบู่ทอง ที่ตัวเอกคือ เอื้อย ผู้เป็นเจ้าของต้นไม้โพธิ์ที่พระเจ้าพรหมทัตทรงอยากได้ไปปลูกในวังก็ทรงประสงค์ที่จะพบเอื้อย และเอื้อยก็ได้กราบทูลเรื่องราวทั้งหมดให้ทรงทราบ ด้วยความสงสารในตัวเอื้อย พระองค์จึงตัดสินพระทัยที่จะอภิเษกสมรสกับเอื้อยและตั้งให้เป็นพระราชินี แล้วพาไปอยู่ในวัง

กล่าวได้ว่าสถานะของตัวเอกในนิทานมหัศจรรย์ไทย นั้นมีความแตกต่างจากนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศทั้ง 10 เรื่องตรงที่ตัวเอกในนิทานต่างประเทศส่วนใหญ่จะมีชาติกำเนิดที่เป็นหญิงสูงศักดิ์เลย เช่น เจ้าหญิงนิทรา เจ้าหญิงสโนว์ไวท์ และเจ้าหญิงจัสมินจากนิทานเรื่อง อะลาดีนกับตะเกียงวิเศษ (Aladdin) เป็นต้น

3. จำนวนคนรักของตัวเอกในเรื่อง

ในนิทานมหัศจรรย์ไทยบางเรื่องปรากฏเนื้อหาเกี่ยวกับผู้ชายที่มีภรรยาหลายคน (Polygyny) จึงสันนิษฐานได้ว่า วัฒนธรรมส่วนใหญ่ของตัวเอกฝ่ายชายในนิทานไทยจะเป็นเพศที่ได้เปรียบ คือสามารถมีภรรยาได้มากกว่า 1 คน ยกตัวอย่างได้ดังนี้

นิทานเรื่อง แก้วหน้าม้า ที่ตัวเอกฝ่ายชาย คือ พระปิ่นทอง มีคนรักหลายคน ดังนี้ นางแก้วหน้าม้า เจ้าหญิงทศมาลี เจ้าหญิงยักษีสร้อยสุวรรณและจันทร์สุดา

นิทานเรื่อง ขุนช้างขุนแผน

ตัวเอกฝ่ายชายคนที่ 1 คือ ขุนแผน มีภรรยาหลายคน ได้แก่ นางพิมพิลาไลยหรือนางวันทอง นางลาวทอง นางบัวคลี่ และนางแก้วกิริยา

ตัวเอกฝ่ายชายคนที่ 2 คือ พลายงามหรือจมื่นไวยวรนาถ มีภรรยาหลายคน ได้แก่ นางศรีมาลา และนางสร้อยฟ้า

นอกจากนี้ในนิทานเรื่อง ขุนช้างขุนแผน ก็ยังปรากฏเนื้อหาเกี่ยวกับ ผู้หญิงที่แต่งงานกับผู้ชายหลายคน (Polyandry) คือ นางพิมพิลาไลยหรือนางวันทอง ที่เป็นตัวเอกฝ่ายหญิง ที่มีสามีหลายคน ได้แก่ ขุนแผน และขุนช้าง สอดคล้องกับ เลวินสัน และ เอ็มเบอร์ (Levinson & Ember, 1996) ที่กล่าวว่า ครอบครัวแบบที่ผู้หญิงมีสามีหลายคนเป็นครอบครัวพิเศษที่ไม่ค่อยเกิดขึ้น จะเกิดขึ้นเฉพาะสังคมและสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติบางแห่งเท่านั้น

จึงกล่าวได้ว่าจำนวนคนรักของตัวเอกในนิทานมหัศจรรย์ไทยหลายเรื่องนั้นมีลักษณะที่แตกต่างจากนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศอย่างมาก ตรงที่ในนิทานต่างประเทศจำนวน 10 เรื่องที่ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์นั้นปรากฏการมีคู่สมรสคนเดียว (Monogamy)

นอกจากนี้จากที่กล่าวถึงประเด็นเด่น ๆ มาแล้วข้างต้นนั้นมีความสอดคล้องกับ กล่อมจิตต์ พลายเวช (2526) ที่ได้กล่าวว่า นิทานมหัศจรรย์มีลักษณะที่เห็นได้ชัด คือ ถ้าตัวเอกเป็นชายมักจะได้แต่งงานกับหญิงสูงศักดิ์แล้วครอบครองบ้านเมืองอยู่เป็นสุขไปตราบนาน

ถ้าตัวเอกเป็นหญิงมักจะมีนัยคล้ายคลึงกันแม้ว่าจะมีกำเนิดต่ำต้อยหรือตกทุกข์ได้ยากในตอนต้น แต่ในที่สุดจะได้แต่งงานดี มีความสุขยั่งยืน สิ้นศัตรู และอุปสรรคในบั้นปลาย

บทสรุป

นิทานมหัศจรรย์ของไทยนั้นมีความเป็นสากล (Universal) เทียบเท่ากับนิทานมหัศจรรย์ของต่างประเทศ ซึ่งเห็นได้จากการมีโครงสร้างที่เป็นสากลที่คนทั้งโลกใช้เป็นพื้นฐานในการแต่งเรื่อง และสามารถนำมาใช้ร่วมกับทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านรัสเซียของวลาดีมีร์ พร็อพพ์ (Vladimir Propp's morphology of the folktale) ถึงแม้ว่าการเรียบเรียงลำดับ โครงสร้างตามระบบ Syntagmatic ในนิทานมหัศจรรย์ของไทยและของต่างประเทศอาจจะไม่เหมือนกับของพร็อพพ์ (Propp, 1998) แต่ก็สามารถนำมาตีความหมายให้ออกมาเป็นพฤติกรรมของตัวละคร (Functions) และสามารถนำไปวิเคราะห์ออกมาเป็นโครงสร้างพื้นฐานและโครงสร้างการเดินเรื่องได้ จึงทำให้สรุปได้ว่า เราสามารถนำนิทานมหัศจรรย์ของไทยไปสื่อสารและเผยแพร่ให้แก่คนทั่วโลกได้อย่างภาคภูมิใจ เพราะนอกเหนือจากคุณค่าของนิทานไทยในแง่ของการให้ความเพลิดเพลินแล้ว ยังควรค่าต่อการนำมาศึกษาซึ่งจะช่วยให้ผู้ศึกษาได้เรียนรู้ถึงสิ่งที่แฝงอยู่ อาทิเช่น พฤติกรรมต่าง ๆ ของตัวละคร ความรู้สึกนึกคิด เหตุการณ์ต่าง ๆ รวมถึงสิ่งที่สะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตอันเป็นวัฒนธรรมท้องถิ่นของไทยในอดีตจนถึงปัจจุบัน และถึงแม้ว่าในปัจจุบันนี้อิทธิพลของความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีสมัยใหม่จะส่งผลให้คนไทยในสังคมมีการดำรงชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไป กระนั้นนิทานของไทยก็ยังคงไว้ซึ่งภูมิปัญญาดั้งเดิมของคนไทยที่ควรค่าแก่การอนุรักษ์และสืบสาน โดยการเผยแพร่ในภาษาต่าง ๆ ให้แก่ชาวไทยและชาวต่างชาติทั่วโลกต่อไป

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิเคราะห์ทำให้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้า หรือทำวิจัยในครั้งต่อไป ดังนี้

1. ควรนำทฤษฎีโครงสร้างนิทานพื้นบ้านของวลาดีมีร์ พร็อพพ์มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนา หรือสร้างสรรค์นิทานของไทยให้เกิดเนื้อเรื่องใหม่ ๆ ขึ้นมา
2. ควรวิเคราะห์เปรียบเทียบโครงสร้างของนิทานไทยที่จัดอยู่ในประเภทอื่น ๆ เพื่อให้เห็นความเหมือน ความต่าง ของนิทานไทยในแต่ละประเภท
3. ควรวิเคราะห์พฤติกรรมของตัวละครแก่พฤติกรรมหลัก 31 พฤติกรรมโดยไม่ต้องนำพฤติกรรมย่อยทั้ง 133 พฤติกรรมมาวิเคราะห์ร่วม เพื่อให้เห็นผลการวิเคราะห์ในมุมมองที่ต่างออกไป

4. ควรนำนิทานของไทยมาแปลความหมายเป็นภาษาต่าง ๆ เผยแพร่ให้กับชาวต่างชาติ ให้ได้เห็นและตระหนักถึงอัตลักษณ์ของความเป็นไทย โดยทำการศึกษานิทานของชาตินั้น ๆ แล้วก็นำนิทานไทยไปแปลโดยคงเนื้อเรื่องให้เหมือนเดิม แต่ปรับเปลี่ยนโครงสร้างให้เข้ากับโครงสร้างนิทานของแต่ละชาติได้ และนำเสนอโดยใช้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัย เพื่อให้นิทานของไทยมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น สามารถใช้เป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพควรค่าแก่การศึกษาเรียนรู้

5. ควรศึกษาทางด้านวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องและปรากฏในนิทานไทยอย่างละเอียดในเชิงลึกต่อไป เพราะนิทานแต่ละเรื่องมีวัฒนธรรมเป็นพื้นหลัง และมีอัตลักษณ์ (ลักษณะเฉพาะ) ทั้งนี้ การที่จะแปลความหมายจากภาษาหนึ่งไปเป็นอีกภาษาหนึ่งนั้น อาจจะต้องมีการอธิบายความหมายของวัฒนธรรมนั้น ๆ ให้ชาวต่างชาติเข้าใจอย่างถ่องแท้ด้วยก็เป็นได้

บรรณานุกรม

- กล่อมจิตต์ พลายเวช. (2526). *หนังสือสำหรับเด็ก*. กรุงเทพฯ: บรรณกิจ.
- กิ่งแก้ว อัดถากร. (2519). *คติชนวิทยา*. กรุงเทพฯ: กรมการฝึกหัดครู.
- กิตสุรางค์ กาฬสุวรรณ. (2546). *การวิเคราะห์โครงสร้างนิทานพื้นบ้านไทยมุสลิมภาคใต้ตามทฤษฎีโครงสร้างนิทานของวลาดิเมียร์ พร็อพฟ์*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กุหลาบ มัลลิกะมาส. (2518). *คติชาวบ้าน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เกริก ชุ่นพันธ์. (2539). *การเล่านิทาน*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- จารุณี ศรีเฟือก. (2554). *การเปรียบเทียบพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยที่มีระดับความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน หลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพด้วยการตอบคำถามและด้วยการแสดงบทบาทสมมติ*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการการเรียนรู้, มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- เจือ สตะเวทิน. (2517). *ตำรับเรียงความ*. กรุงเทพฯ: สุทธิสารการพิมพ์.
- นิทานพื้นบ้านไทย / นิทานมหัศจรรย์. (2559). เข้าถึงได้จาก
<http://kanchanapisek.or.th/kp6/sub/book/book.php?book=26&chap=1&page=t26-infodetail03.html>
- ประคอง นิมนานเหมินทร์. (2551). *นิทานพื้นบ้านศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ, คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประยูร ทรงศิลป์. (2542). *การศึกษาวิเคราะห์ตำนานและนิทานพื้นบ้านเขมรภาคที่ 1-9*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- พรศักดิ์ พรหมแก้ว. (2529). นิทานพื้นบ้าน. ใน *สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้* (หน้า 8106). สงขลา: สถาบันทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.
- พิทยาลงกรณ์, พระราชวรวงศ์เธอ กรมหมื่น (น.ม.ส.). (2553). *นิทานเวตาล*. นนทบุรี: วิสดอม.
- พิชญานี เชิงศิริ. (2542). *การศึกษาวรรณกรรมนิทานไทยตามทฤษฎีโครงสร้างนิทานของวลาดิเมียร์ พร็อพฟ์*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, คณะอักษรศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิมลพรรณ อุ่นแก้ว. (2558). *การเปรียบเทียบกลวิธีการเล่าเรื่องและจิตสำนึกแห่งความคิดที่ปรากฏในวรรณกรรมและภาพยนตร์เรื่อง สโนว์ ไวท์*. เข้าถึงได้จาก
http://it.hu.swu.ac.th/hu/updoc/Pimolphan_บทความวิจัย_4172556.pdf

- มนตรีรา พานิชย์. (2549). *ยายกะตา = The grandmother and grandfather*. กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์
- ลำควน (ชนพล) จาคใจดี. (2550). *หนังสือนิทานพื้นบ้านชวนอ่านของไทย (Fascinating Folktales of Thailand)*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ไทยเจริญการพิมพ์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2545). *พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรม อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพฯ ราชบัณฑิตยสถาน.
- วัชรภรณ์ ดิษฐปาน. (2549). *แบบเรื่องนิทานสังข์ทอง: ความแพร่หลายและการแตกเรื่อง* (โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย). เข้าถึงได้จาก http://www.research.chula.ac.th/web/Prize_Research/rsGood/example.htm
- วิเชียร เกษประทุม. (2550). *นิทานพื้นบ้าน*. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- วิทยากร เชียงกุล และคณะ. (2544). *สารานุกรมแนะนำหนังสือดี 100 ชื่อเรื่องสำหรับเด็กและเยาวชนไทย ควรอ่าน*. กรุงเทพฯ : สายธาร.
- วิลเฮล์ม-ฮาคอบ กริมม์. (2537). *เทพนิยายพี่น้องกริมม์*. กรุงเทพฯ: คลาสสิก.
- ศิริพร ณ ถลาง. (2537). *ตัวเอกและตัวร้ายในนิทานจักร ๆ วงศ์ ๆ ในท้องถิ่นมีนิทานและการละเล่น: การศึกษาคติชนในบริบททางสังคม*. กรุงเทพฯ: มติชน.
- ศิริพร ณ ถลาง และพิชญานี เชิงศิริ. (2544). “*ทฤษฎีโครงสร้างนิทานของวลาดิเมียร์ พรอพพ์*” ใน *ไวยากรณ์ของนิทาน: การศึกษานิทานเชิงโครงสร้าง*. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะ อักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริพร ณ ถลาง. (2544). ความสนใจของนักคติชนไทย: จาก Folklore ถึง Netlore. *วารสารภาษาและวรรณคดีไทย*, 18, 53-61.
- ศิริพร ณ ถลาง. (2557). *ทฤษฎีคติชนวิทยา: วิธีวิทยาในการวิเคราะห์ตำนาน-นิทานพื้นบ้าน* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิวกานท์ ปทุมสูติ. (2553). *คู่มือการอ่านคติวิเคราะห์*. สุพรรณบุรี: ศูนย์การเรียนรู้อาศรม.
- function. (2558). *ศัพท์บัญญัติราชบัณฑิตยสถาน*. เข้าถึงได้จาก <http://rirs3.royin.go.th/coinages/webcoinage.php>.
- นิทาน. (2552). เข้าถึงได้จาก <http://www.royin.go.th/?knowledges=นิทาน-22> กรกฎาคม 2552
- ความหมายและความสำคัญของนิทาน. (2550). *สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา*. เข้าถึงได้จาก <https://sites.google.com/site/phisan13bird/bthkhwam/khwam-hmay-laea khwam-sakhay-khxng-nithan>

- สุมามาลัย พงษ์ไพบูลย์. (2542). *คติชนวิทยา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนคร.
- สมหมาย ตามประวัติ. (2559). *เทพนิยาย (Fairy tale)*. เข้าถึงได้จาก <http://www.nstda.or.th/nstda-plan/296-knowledges/21081-fairy-tale>
- Studio 4 Hand. (2556). *นิทานอาเซียน กระจกเจ้าปัญญา*. กรุงเทพฯ: คลื่นอักษร จูเนียร์
- อริญา แสนสระ. (2546). *การวิเคราะห์นิทานพื้นบ้าน*. ปรินูญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อัมรา เทพรัตน์. (2549). *บันทึกคดี*. เข้าถึงได้จาก http://www.thaigoodview.com/library/teachershow/chanthaburi/aumara_t/sec02p02..html
- อารี ถาวรเศรษฐ์. (2546). *คติชนวิทยา*. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา
- อริชัย อรรถอุดม. (2557). เรื่องเล่าจากเรื่องเล่า: การวิเคราะห์โครงสร้างเรื่องเล่าในภาพยนตร์โฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หลังพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551. *วารสารศาสตร์ฉบับ “ความลงตัวในความต่าง”* 7, (1), 50-83.
- Aarne, A. A., & Thompson, S. (1964). *The types of the folktale: A classification and bibliography*. Helsinki: Suomalainen Tiedeakatemia.
- Abrams, M. H., & Harpham, G. G. (1999). Fairy tale. In *A glossary of literary terms* (p. 101). Boston, MASS: Thomson Wadsworth.
- Ajie, P., Waskito, B., & Mustofa, A. (2014). *The comparative study of Jack and the Beanstalk and momotoro: Propp's 31 functions on folktales*. Surabaya: Language and Literature Department, Faculty of Languages and Arts, Surabaya State University.
- Alter, N. (2016). *6 Famous fairy tale writers and collectors*. Retrieved from <https://thoughtsonfantasy.com/2016/10/10/6-famous-fairy-tale-writers-and-collectors/>
- Americanfolklore. (2010). *What is a fairy tale?*. Retrieved from http://americanfolklore.net/folklore/2010/07/folklore_definitions.html
- Balsamo, E. (2012). *The lonely world of Vladimir Propp*. Retrieved from <http://hypocritereader.com/15/vladimir-propp>.
- Bardoff, N. (2012). *Vladimir Propp character types illustration*. Retrieved from <http://blog.naomibardoff.com/2012/04/vladimir-propp-character-types.html>
- Bascom, W. (1984). *The forms of folklore: The prose narrative in Sacred Narrative: Readings in the Theory of Myth*. London: University of California Press.

- BBC. (2014). *Sigmund Freud (1856-1939)*. Retrieved from http://www.bbc.co.uk/history/historic_figures/freud_sigmund.shtml
- Brewer, D. (2003). The interpretation of fairy tales. In Davidson, H.E. & Chaudhri, A., eds. *A companion to the fairy Tale*. Cambridge, D.S. Brewer, pp. 21-29.
- Buccieri, L. R., & Economy, P. (2013). Outline tools to structure your Children's Book Plot. (2 th.ed.). In *Writing children's books for dummies*. Retrieved from <http://www.dummies.com/careers/career-planning/choosing-a-career/outline-tools-to-structure-your-childrens-book-plot/>.
- Crystal, D. (2008). Morphology. In *A dictionary of linguistics and phonetics* (6 th.ed.). Malden: Blackwell.
- Davidson, H. E., & Chaudhri, A. (2006). *A companion to the fairy tale*. Cambridge, MA: Brewer.
- Dundes, A. (1997). The motif-index and the tale type index: A critique. *Journal of Folklore Research*, 34, 195-202.
- Dunning, M. E. (2013). *Fairy tales and Freud: Psychoanalysis in children's stories*. Retrieved from <https://mariellisdunning.cymru/2013/12/20/fairy-tales-and-freud-psychoanalysis-in-childrens-stories/>
- Franz, M.-L. Von (1970). *Interpretation of fairy tales*. New York: Spring.
- Finlayson, M. A. (2012). *Learning narrative structure from annotated folktales*. Doctoral dissertation, Massachusetts Institute of Technology.
- Gali de Vos. (2003). *Storytelling for young adults: A guide to tales for teens*. Westport, CT: Libraries Unlimited.
- Grimm, J., & Grimm, W. (2014). *The original folk and fairy tales of the brothers Grimm*. Princeton: Princeton University Press.
- Harun, H. & Jamaludin, Z. (2013). *folktale conceptual model based on folktale classification system of type, motif, and function*. In proceedings of the 4th International Conference on Computing and Informatics(ICOCI), Kuching, Sarawak. University Utara Malaysia. Retrieved from <http://www.uum.edu.my>
- Hammond, S., Pain, H., & Smith, T. J. (2008). *Children's Story Authoring with Propp's Morphology: An Exploratory Study*. Edinburgh: In 5th International Conference on Narrative and Interactive Learning Environments.

- Hughes, C. (2013). *Psychology and fairy tales*. Retrieved from
<http://www.mccarter.org/Education/secretinthewings/page16.htm>
- Jacobs, J. (1890). *English fairy tales*. London: David Nutt.
- Jones, S. S. (1995). *The fairy tale: The magic mirror of imagination*. New York: Twayne.
- Jung, C. G. (1948). The phenomenology of the spirit in fairy tales. *The Archetypes and the Collective Unconscious*, 9(Part 1), 207-254.
- Kardaun, M. S. (2010). *Jung and the fairy tale, or Nosce Te Ipsum*. Retrieved from
http://psyartjournal.com/article/show/kardaun-jung_and_the_fairy_tale_or_nosce_te_ipsu
- Lane, M. (1993). *Picturing a rose: A way of looking at fairy tales*. New York: H. W. Wilson.
- Levinson, D. & Ember, M. (1996). *Encyclopedia of cultural anthropology*. New York: Henry Holt.
- Murray, J. H. (1998). *Hamlet on the Holodeck: The future of narrative in cyberspace*. Cambridge, Mass MIT Press.
- Merriam-Webster's collegiate dictionary. (2016). *Fairy tale*. Retrieved from
<http://www.merriam-webster.com/dictionary/fairy%20tale>
- Propp, V. (1998). *Morphology of the folktale* (4 th ed.). Austin: University of Texas Press.
- Sherr, A. (2010). *Disney's animated features in comparison to Propp's literary theory*.
 Danbury:Western Connecticut State University.
- Freud, S. (1920). *A general introduction to psychoanalysis*. Retrieved from
<http://www.bartleby.com/283/10.html>
- Sundari, T. (2014). *An analysis on The Sleeping Beauty Based on Vladimir Propp theory*.
 Surabaya: University of Surabaya.
- Stenudd, S. (2006). *Jungian Archetypes*. Retrieved from
<http://www.stenudd.com/myth/freudjung/jung-archetypes.htm>
- Strauss, L. C. (1997). *Structure and form: Reflections on a work by Vladimir Propp*. (4 th.).
 Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Shepard, A. (2000). *Tips on how to write children's stories*.
 Retrieved from <http://www.aaronshp.com/kidwriter/Tips.html>.

- Seignovert, R. (2012). *European fairy tales*. Retrieved from
<https://europeisnotdead.com/disco/books-of-europe/european-fairy-tales/>
- Tatar, M. (2015). *10 Lesser-known fairy tales that should get more love*. Retrieved from
http://www.huffingtonpost.com/maria-tatar/10-lesserknown-fairy-tale_b_6755354.html
- Thompson, S. (1977). *The folktale*. Berkeley: University of Californian Press.
- T., A. P., & Opheim, (2010). *Once upon a time in a fantasy : A study of fairytale elements in fantasy*. Master in Literacy Studies, University of Stavanger.
- The Internet Movie Database(IMDb). (2559). *Walt Disney*. Retrieved from
<http://www.imdb.com/name/nm0000370/>
- Upton, E. (2013). *Who was the real mother goose?*. Retrieved from
<http://www.todayifoundout.com/index.php/2013/04/who-was-the-real-mother-goose/>
- Wallace, M. (1986). *Recent theories of narrative*. Ithaca: Cornell University Press.
- Wardhaugh, R. (2010). *An introduction to sociolinguistics*. (6 th ed.). Oxford: Wiley-Blackwell.
- Walt Disney (1901-1966)*. (2559). Retrieved from <http://www.imdb.com/name/nm0000370/>.
- Wick, P. (2009). *Best classic fairytale*. Retrieved from
http://www.goodreads.com/list/show/3692.Best_Classic_Fairytale
- Wright, A. (1995). *Storytelling with children*. Oxford: Oxford University Press.
- Zipes, J. (2014). *The original folk and fairy tales of the Brothers Grimm: The complete first edition; translated by Jack Zipes*. New Jersey: Princeton University Press.
- Zundel, H. (2013). *Fairy tale collectors-It's more than just The Brothers Grimm*. Retrieved from
<http://thesecretadventuresofwritergirl.blogspot.com/2013/05/fairy-tale-collectors-its-more-than.html>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เนื้อเรื่องย่อของนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ)

เนื้อเรื่องย่อนิทานมหัศจรรย์ไทย (Thai fairy tale) จำนวน 10 เรื่อง

ชื่อเรื่อง	เนื้อเรื่องย่อ
1. โสนน้อย เรือนงาม (Sano Noi Ruen Ngam)	A princess named Sanonoi Ruen Ngam who was born with a Thai-style miniature house. She was defamed and expelled from her city. Seeing her wandered in the woods alone, Indra took pity on her. Since the princess was a good girl, he gave her a magical medicine that could bring the dead back to life. One day, princess Sanonoi help save Kula's life who was bitten by a snake to death, Kula was restored to life by her magical medicine. She then asked for permission to serve the princess and accompany her. And then at Noppharat city, the kind princess used her magical medicine to restore prince Wichitchinda. While he was going to recover, princess Sanonoi felt very hot because of the naga poison that was eliminated out of the prince's body. She had Kula watch her clothes and went to take a bath. Unfortunately, Kula was not as faithful as the princess thought. So, she got dressed in the princess's attire and claimed that she was princess Sanonoi and the real princess was merely a servant. Sanonoi has proven herself many times over. Until prince Wichitchinda met Ruen Ngam of Sanonoi thus everyone knows the truth. Finally, the princess got married to Prince Wichitchinda and they lived happily ever after.
2. จันทโครพ (Chanthakorop)	Chanthakorop finished his studies of magic incantation with the hermit. He said goodbye to the hermit to return home. The hermit gave him a doubled edge knife and a bow and arrow to protect himself on his journey. Moreover, the hermit also gave him a chrismatory cup and warned him that to don't open it until you arrive home. Then chanthakorop decided not to follow the hermit's warning and opened up the cup right away. Suddenly, he met with Mora and after that there are a lot of bad stories happened. One god, named Indra. When he learns what happened to Prince Chanthakorop and Mora, he comes down to the earth and brings the prince

back to life. Moreover, when the god realizes that Mora is an evil woman, he uses his magic to change her into a gibbon.

3. แก้วหน้าม้า
(A Horse-Faced Woman)
- A story about a girl who's ugly, who's face is a horse actually. She falls head over heels over a Prince. But he hates her and tries everything possible to get rid of her. One moment in the series the prince and his father makes up this plan that their country was in trouble and she needed to save them. In order to do so, she has to go and cut the top of a white mountain off. There she goes and meet this elderly man who tells her that there was no such thing. He makes her sit and after a while she turns into this beautiful lady. However she stays ugly throughout the story so she can make the Prince falling in love, proposing marriage, and having a wedding to her.
4. ไกรทอง
(Kraithong)
- Kraithong, who used his extreme force, strength of will and superhuman skills when entering a battle to confront the largest crocodile in the world. This fierce monster, Chalawan, has the power of turning into a human being when he enters his golden cave. Chalawan, in human guise, went into town one day and was utterly captivated by the daughter of a millionaire, Tapaokaew, and kidnapped her, returning with her to his cave. Her father, distressed by his daughter's disappearance, made an announcement that anyone strong enough to kill the legendary Chalawan would get as a prize his daughter, and a lot of money. Kraithong knew this was a job for him and he decided to go to help daughter to fight with largest crocodile. This story shows that he is brave.
5. พระสุธนมโนราห์
(Pra Suthon-Manohra)
- One day, Phra Suthon was visited by Phran Boon. Phran Boon presented him with a young beautiful girl called Manohra. Manohra was a magical bird-human who Phran Boon caught during his hunting in the deep forest. A lord of a kings' court was jealous of Phra Suthon. He tricked Phra Suthon into leaving the Kingdom and lied to the King that Manohra brought bad luck to the Kingdom. He told the king that the only way to free themselves of the bad luck was to burn Manohra alive. Manohra survived by asking

the King for her wings, so that she could dance in his presence before she died. When she got her wings back, she flew away to Khao Krailas, her home where she was the youngest daughter of the ruler. When Phra Suthon came back to the Kingdom, he was very sad and was determined that he had to bring Manohra back. Phra Suthon journeyed in the forest for 7 years 7 months and 7 days, faced several challenges, and fought overwhelming amounts of monsters, before he arrived in Khao Krailas where the last challenge awaited for him. When Phra Suthon met Manohra, he brought Manohra back to his Kingdom and they lived happily until the end of their days.

6. พิกุลทอง

(Phikul Thong)

Phikul, she lives with her step-mother and her child named Mali. One day, she went to the forest and met an old woman. She asks Phikul for a cup of water, Phikul is really kind girl so, she give to her. And then, the old woman gave a wish to her and by this time, the golden flowers of bullet wood, known in Thai as Phikul, would come out from her mouth whenever she felt sympathy for anyone or anything. So, she return to the home and told her step-mother what happened. Therefore, her step-mother asks Phikul to get more the flower each day and step-mother started to sell the golden flower in the market. However, Phikul got soar throat and she could not speak for a while. Thus step-mother sent Mali instead of Phikul. Although she went to there, there was a beautiful woman with impressing dress. Then, the woman asks her a cup of water. Mali got angry and got jealous so, she refused and used the rude word. After Mali went back, she told the story to her mother and they thought Phikul lied to them. Besides they kicked out Phikul. She had nowhere to go and roamed in the forest. Consequently, she met the Prince and married. They were loving each other forever.

7. พระ

สุวรรณหงส์

(Phra

One day, Prince Suwannahong flew kite in the sky, suddenly kite loosed control and flew into the next city which is Muttang. King of Muttang was giant, called Suwannawik, who had beautiful daughter named Ketsuriyong.

Suwannahong) Prince now just followed his kite and finally kite stuck on the top of castle. When he climbed string of his kite, he met beautiful princess. Suddenly, they fell in love and secretly married. However, they could not keep secret their love forever. They will face many problems in several times. Then, many of these problems have been successfully resolved. Finally, prince and princess live together happily ever after.

8. ขุนช้าง
ขุนแผน
(The Story of
Khun Chang
Khun Phan)

The story of Khun Chang-Khun Phaen depicts two different generations of people: parent and children. The first-generation can refer to Khun Chang and Khun Phaen, contest for the love of a woman, Phimphilalai. They lived in Suphanburi province. Khun Phaen (dashing but poor) and Khun Chang rich but ugly) compete for the lovely Wanthong from childhood for over fifty years. Their contest involves two wars, several abductions, a suspected revolt, an idyllic sojourn in the forest, two court cases, trial by ordeal, jail, and treachery. Ultimately the king condemns Wanthong to death for failing to choose between the two men. Moreover, the story that depicts the second generation involves the love triangle of one man and two women. The love of one man - Phra Wai Woranat, a young government official and the son of Khun Phaen and Phimphilalai, is dramatically contested by his two wives, one of whom uses magic to enchant him.

9. นางสิบสอง
(Nang
Sib Song)

Millionaire and his wife had twelve daughters. They became poor. Eventually, they had to leave them in the forest. When Nang Santhamala met all twelve women, she was very glad and treated them like her. When they grew up, they realized the secret that Nang Santhamala was a giant. They felt frightened and tried to escape from the town. Nang Santhamala is filled with rage and sorrow; she feels betrayed when they found out and ran away. Nang Sib Song find their way to a human kingdom where the king is ill and they volunteer to cure him. He falls in love with them and they all become his wives and soon after they discovered they were pregnant. After that their giant mother found them with the intent of revenge. Using her

magic to enchant the king, she became his wife and one day faked sickness. She convinced the king that the cure required the eyes of Nang Sib Song. All of the Nang Sib Song's eyes were taken except the youngest who was left with one eye. They were exiled to a cave. When, the youngest gave birth to a baby boy named called Rothasen in a tunnel. He escaped from the tunnel and found some food for them. Many years later, the giant queen send Rothasen to her kingdom with a letter instructing Meri to kill him when he reaches there. But the hermit he mets along the way secretly changes the letter to instruct Meri to marry him instead. Meri falls in love with him. He also discovers the eyeballs of his aunts and mother that have been magically preserved. He steals them and escapes after making Meri drunk. Finally, Thao Rothasith, the twelve women and Rothasen lived together happily.

10. ปลาบู่ทอง
(Pla Boo
Thong)

Uyai who her mother named Nang Kanittha was killed by her father. Later, Nang Kanittha was born to be a golden fish called Pla Boo Thong. Uyai discovered her mother was a fish and so everytime she would come to the pier to feed her mother. One day, Nang Aui saw them and told her mother. The next day Aai went to the pier and called the fish like Uyai did. When the fish showed up, she caught and killed it for food. Uyai did not know what to do. Then she wrapped the scale. The next day she buried it in the forest and prayed that her mother would be two eggplant trees. At last, Aai could manage the trees. Then Uyai buried it in the forest and prayed that it would be a golden Pho tree and a silver Pho tree, which the god inspired that again. One day Thao Phommthat traveled in the forest and found Uyai. They both fell in love and got married. But later on, her step sister and mother plot to kill her. They tried a couple of times but missed. Then one day they told her to come back home because her father was sick. When she came, they plotted to kill her again. They succeeded this time by burning her in hot boiled water. She died but the a hermit helped her survived.

ภาคผนวก ข

เนื้อเรื่องย่อของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

เนื้อเรื่องย่อนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (Foreign fairy tale) จำนวน 10 เรื่อง

ชื่อเรื่อง

เนื้อเรื่องย่อ

1. เจ้าหญิงนิทรา
("Little Briar Rose")

โดย ยาค็อบ กริมม์
และ วิลเฮล์ม กริมม์
(Jacob & Wilhelm
Grimm)

ชาวเยอรมัน

It all starts with a king and a queen desperately wishing to have a child. The prophecy fulfills and king and queen decide to have a big party. They invite everybody including the fairies. But because they have only twelve golden plates, they invite only twelve of thirteen fairies. When the uninvited one finds out, she curse the child. The baby will sting herself with a spindle on her fifteen's birthday and die. Only one of the fairies still didn't give a gift to a child, so she softens a death curse into a hundred years of sleep. Not only a kid, everybody on the castle will fall asleep too. King tries to avoid the fate and orders to destroy all the spindles in the kingdom. Of course his plan fails. Girl on her birthday finds a secret room in a castle's tower, where an old lady spins a thread. Girl wonders what is she doing, touches the spindle and falls asleep. Everybody in the castle sleeps for one hundred years and a forest full of thorns surrounds it. Many heroes try to get through but nobody succeeds. After one hundred years king's son comes to the forest where enchanted castle with a sleeping beauty supposed to be. The forest makes a free path for him, he enters the castle and wakes up the sleeping princess with a kiss. The waking of sleeping beauty is start of big celebration and this is where the story of Little Briar Rose ends.

2. อัสเซนพุตเทิล
(Aschenputtel)

โดย ยาค็อบ กริมม์
และ วิลเฮล์ม กริมม์
ชาวเยอรมัน

Aschenputtel who lost her mother. Her named was Aschenputtel because of father's new wife and step sisters. Father's new wife and step sisters were very evil and made Aschenputtel work in cinder every day. One day there was a ball which was a chance for prince to pick his wife. The evil wife and her two daughters went to the ball. They gave lots of chores to Aschenputtel in order to make her stay in the house. Doves helped Aschenputtel finish her chores and gave her a splendid dress to

wear. After going to the ball three times without letting the step sisters and mother notice, prince liked her a lot. Aschenputtel accidentally lost her shoes while she was running. Prince retrieved it and went to house where Aschenputtel's house. Two wicked sisters cut their toes to fit their feet in the shoe. Doves song out loud that they were false ones to be the wives, so the prince went back and found Aschenputtel with her feet fitting just right in the shoe. They married and lived happily ever after.

3. สโนว์ไวท์ หรือ
หิมะขาว
(Little Snow White)
โดย ชาร์ลส์ กอริมม์
และ วิลเฮล์ม กอริมม์
ชาวเยอรมัน

Second wife of king is the fairest in the land. She owns a magic mirror that tells her she is the most beautiful until the day her daughter-in-law's beauty surpasses her own. The jealous Queen decides that Little Snow White must die and orders a huntsman to kill the young girl and bring back proof of the deed. The man is moved by the girl's beauty and lets her escape in the forest. Little Snow White finds refuge at the seven dwarfs' cottage. The mirror tells the Queen the whereabouts of Little Snow White, so she disguises as a peddler with a basket full of poisoned apples. As soon as Little Snow White took a bite of the apple, she fell to the ground and was dead. This time, the dwarfs are place Snow White in a crystal coffin that they leave on a rock in the mountain. A Prince and his escort appears. He removes the it of apple from Snow Whites mouth and brings her back to life.

4. หนูน้อยหมวกแดง
(Little Red Cap)
โดย ชาร์ลส์ กอริมม์
และ วิลเฮล์ม กอริมม์
ชาวเยอรมัน

A Little Red Cap who is asked by her mother to take some food to her ailing grandmother who lived out in the forest. Little Red Cap, walks from her house, through the woods from her house to her grandmother's house, carrying a basket of food and bottle of wine. On the way, she meets a wolf who asks her many questions about what she's doing and where she's going. Wolf tricked her to stop and pick some flowers. She did that and in the meantime, the wolf has run to the granny's house. Once at her grandmother's house, Little Red Cap, notices that her grandmother looks different, that her eyes, ears, nose, and teeth are much bigger than she remembers. After a long conversation about the

“grandmother’s appearance,” the wolf, who had eaten Little Red Cap’s grandmother and had dressed in her clothing, jumps from the bed and eats Little Red Cap. At the very end of the story, the huntsman comes by the grandmother’s house and cuts the grandmother and Little Red Cap from the wolf’s stomach and they are removed alive.

5. ฮันเซลกับเกรเทล
(Hansel and Gretel)
โดย ชาร์ลส์ ออบ กริมม์
และ วิลเฮล์ม กริมม์
ชาวเยอรมัน

A poor woodcutter family lived on the edge of a large forest. His second wife suggests to take their kids into the woods, so they would have two hungry mouths less to feed. Woodcutter and his wife succeeded and children were lost in the woods. Then they came to a little house made of bread with cake for a roof and pure sugar for windows. There is a witch living inside. She is a cannibal and intends to eat them. But they are too lean, so she decides to feed Hansel first, using Gretel as a slave. Finally, the witch prepares an oven and plans to bake both kids. Fortunately, Gretel outsmarts her and throws the witch in her oven where she is burned. Kids search the house, find jewels and pearls. So they filled their pockets with them. Then they went off and found their way home. Their father rejoiced when he saw them again. However, the mother had died.

6. ราพันเซล
(Rapunzel)
โดย ชาร์ลส์ ออบ กริมม์
และ วิลเฮล์ม กริมม์
ชาวเยอรมัน

Once upon a time, Rapunzel grew to be the most beautiful child. But when she turned twelve, the fairy locked her in a very high tower that had neither doors nor stairs, only a little window high above. Whenever the fairy wanted to enter the tower, she would stand below and call Rapunzel. Each time she heard the fairy’s voice, she unpinned her braids and wound them around a hook on the window. Then she let her hair drop twenty yards, and the fairy would climb up on it. One day a young prince went riding through the forest and came upon the tower. He looked up and saw beautiful Rapunzel at the window. Thus, for a while they had a merry time and enjoyed each other’s company. The fairy didn’t become aware of this until, one day, the fairy was their biggest obstacle. Years passed by, and their love grew stronger. The fairy tried

everything to split them up, but she didn't accomplish her goals. Even though they were separated for years, the prince managed to find his Rapunzel, and he never separated from her again. Love won again.

7. โยรินดา และ
โยรินเกล
(Jorinda and
Joringel)
โดย ชาคีออบ กริมม์
และ วิลเฮล์ม กริมม์
ชาวเยอรมัน

Jorinda and Joringel, two lovers engaged to be married, went for a walk in the forest. They came too near to the witch's lair. She turned Jorinda into a nightingale and fixed Joringel to the ground. Once she had carried away the bird, she freed Joringel. One night Joringel dreamed of a flower and that it would break all the witch's spells. He sought it for nine days, found it, and carried it back to the castle. He was not frozen to the ground when he approached the castle and it opened all the doors. He found the witch feeding the birds. She was unable to curse him. When she tried to take one cage away, he realized it was Jorinda. He touched the witch with the flower and her evil magic left her forever. He touched Jorinda with the flower and she became a woman again. Then he transformed all the other women back.

8. เจ้าป่าโจร
(The Robber
Bridegroom)
โดย ชาคีออบ กริมม์
และ วิลเฮล์ม กริมม์
ชาวเยอรมัน

One day the suitor complained that the young woman never visited him, told her that he lived in the forest, and overrode her reluctance by telling her he would leave a trail of ashes so she could find his home. She filled her pockets with peas and lentils and marked the trail with them as she followed the ashes. They led her to a dark and silent house. An old woman in a cellar kitchen told her that the people there would kill and eat her unless the old woman protected her and hid her behind a cask. A band of robbers arrived with a young woman whom they killed and prepared to eat. When one chopped off a finger to get at the golden ring on it, the finger and ring flew through the air and landed in the lap of the hiding woman. But the old woman rescued her by poured a sleeping-potion into their wine. As soon as they fell asleep, the two living women fled and reached the young woman's home. When the wedding day arrived and the guests were telling stories, the bridegroom urged the young woman to tell a story. After the young woman has finished telling

- her story. The robber bridegroom and all his band were put to death.
9. อะลาดีนกับ
ตะเกียงวิเศษ
(Aladdin)
โดย แอนดรูว์ แลง
(Andrew Lang)
ชาวสก็อตแลนด์
*วิเคราะห์ในสำนวน
ของวอลท์ ดิสนีย์
- Aladdin, a street rat, is the only person who can enter the cave of wonders and retrieve a magical lamp for the dark Vizier Jafar. Aladdin becomes trapped in the cave with his sidekick, Abu, and accidentally discovers the resident of the lamp. Aladdin develops a relationship with the Genie and uses his wishes to become a prince to chase the affections of Princess Jasmine. When Jafar finally steals the lamp and gets three wishes of his own, Aladdin must rely on his intelligence to trick Jafar and save his friends and the Kingdom. For the love of a beautiful princess Jasmine and Aladdin, the Sultan changes the law to allow her to marry whomever she deems worthy. The newly free Genie leaves to explore the world while Aladdin and Jasmine celebrate their engagement.
10. แจ็คกับต้นถั่ว
วิเศษ
(Jack and the
Beanstalk)
โดย โจเซฟ จาค็อบส์
(Joseph Jacobs)
ชาวออสเตรเลีย
- Jack is a young, poor boy living with his widowed mother and one day Jack's mother tells him to take a cow to the market to be sold. On the way, Jack meets an old man who offers magic beans in exchange for the cow, and Jack makes the trade. When he arrives home without any money, his mother becomes angry, throws the beans on the ground. During the night, the magic beans cause a gigantic beanstalk to grow. The next morning, Jack climbs the beanstalk to a land high in the sky. He finds an enormous castle and sneaks in. When the giant falls asleep Jack steals a bag of gold coins and a magical harp. Suddenly, the magic harp cried, the giant woke up and saw Jack. Furious, he ran after Jack. But Jack was too fast for him. He ran down the beanstalk and reached home. The giant followed him down. Jack quickly ran inside his house and fetched an axe. He began to chop the beanstalk. The giant fell and died. Jack and his mother live happily ever after with the riches that Jack acquired.

ภาคผนวก ค

การวิเคราะห์โครงเรื่องของนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) 10 เรื่อง

การวิเคราะห์โครงเรื่องของนิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง

1. โสนน้อยเรือนงาม (Sano Noi Ruen Ngam)

Once upon a time, there was a princess who was born with a Thai-style miniature house (or ruen in Thai). Thus she was named Sano Noi Ruen Ngam, literally meaning Sano Noi with a beautiful house. Her parents were king Hatsawichai and queen Ketsani of Romwisai city.

She lived happily with her parents until the day she turned 15. A bad soothsayer had foretold that she would face bad luck after 15, and would have to leave the city and then she would meet her soul mate on her way. If the king should let his daughter stay in the city, it would cause a catastrophe for the land.

King Hatsawichai was obliged to let princess Sano Noi wander into the woods alone.

Learning of this, Indra, the god ruling the first and second heavens took pity on her. So, he descended to the Earth to give her a magical medicine that could bring the dead back to life.

Day after day, princess Sano Noi roamed aimlessly through forests. One day, she came across a dead body of a hideous woman, later known to be a firewood collector named Kula who was bitten by a snake to death. With the merciful heart of princess Sano Noi, Kula was restored to life by her magical medicine. She then asked for permission to serve the princess and accompany her.

(A) ความเป็นมาของตัวละคร

(A') ตัวโกงจับไล่คนบางคนไป

(B') เเคราะห์ร้ายถูกประกาศ

(D') ห้ามฝ่าฝืน

(D') ปฏิบัติตามคำบังคับ

(B') ตัวเอกที่ถูกเนรเทศถูกส่งตัวออกไปจากบ้าน

(D) ตัวเอกถูกทดสอบเพื่อเปิดทางให้เจอผู้มีอำนาจวิเศษ

(D¹⁰) ตัวเอกได้รับของขวัญเป็นการแลกเปลี่ยน

(E') ตัวเอกให้ (หรือไม่ให้) ความช่วยเหลือแก่ผู้ตาย

(F) ตัวเอกได้ใช้ของขวัญวิเศษ

(K') ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับการชุบชีวิต

(F') ตัวละครต่าง ๆ ปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก

(G') ตัวเอกเดินทางทางบก

Both of them continued walking on and on and they by chance reached a pavilion that sheltered a handsome prince who had been unconscious for 7 years. He was prince Wichitchinda, the son of king Kalasuk and queen Praphai of Noppharat city. Seven years before, while the prince was 15 years old, he accidentally touched the naga poison left on a rock in a forest, and had lost consciousness since then. The doctors in the palace tried everything to revive him but to no avail. King Kalasuk and queen Praphai were full of sorrow. However, the soothsayer foretold that the prince's soul mate would appear to rescue him in the next seven years. The king then kept the prince's body in a pavilion. Seven years completed on the day that princess Sano Noi and Kula met prince Wichitchinda.

The kind princess used her magical medicine to restore prince Wichitchinda. While he was going to recover, princess Sano Noi felt very hot because of the naga poison that was eliminated out of the prince's body. She had Kula watch her clothes and went to take a bath. Unfortunately, Kula was not as faithful as the princess thought. In fact, she had fallen in love with the prince and wished to get him as her husband. So, she got dressed in the princess's attire and claimed that she was princess Sano Noi and the real princess was merely a servant.

This made king Kalasuk and queen Praphai sceptical because Kula not only had rude manners but she was also very ugly in appearance. In contrast, the one who was called a servant had good manners and was really beautiful. However, the wicked

หรือทางน้ำ

(B⁷) การ โศกเศร้าคร่ำครวญ

(K⁸) ถอนคำสาป

(K⁹) ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับ

การชุบชีวิต

(N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

(L) ตัวเอกปลอมอ้างสิทธิ์

จอมปลอม

(a⁵) การขาดแคลนเงินทอง
ความเป็นอยู่ที่ดีและอื่น ๆ

(B) เกราะร้ายหรือการขาด
แคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด

(T^d) รูปแบบที่สมเหตุสมผล
และชวนหัว รูปลักษณะใหม่ที่
ได้มาด้วยการตบตาหลอกลวง

(A⁸) ตัวโกงขอร้องหรือ

Kula told them that she had been roaming in the sun for a long time, so her skin became dark and coarse. To test Kula, queen Praphai ordered her to do work that required delicate workmanship such as *baisi* which is a kind of ritual offerings made from banana leaf. While Kula could not make it, princess Sano Noi easily finished it. Noticing this, queen Praphai's doubt increased. Also, the charming prince felt uneasy about Kula's crazy love, so he decided to start out on a sea journey.

On the departure day, the crew could not pull the anchor up. Thus the prince double-checked what he had forgotten to do. He then announced that those who would like him to buy goods for them could give him a note. All ladies in the court placed their orders including Kula whose needed items were rings and large baskets. Still, the anchor was unremovable. After checking, a governess found that the one missing from the list was princess Sano Noi, who at the moment was a servant of Kula. She told the governess that she would like the prince to purchase her a beautiful miniature Thai-style house. Prince Wichitchinda arrived at Romwisai city, making a royal visit with king Hatsawichai, purchasing goods and got prepared to sail back. Surprisingly, the ship anchor could not be raised again. This reminded him that he had forgotten to buy a miniature house for Kula's servant. The prince then sent his men to buy it.

That was how king Hatsawichai learned that his daughter was still alive and gave the miniature house to prince Wichitchinda.

The prince came back home safely and distributed the goods to everybody. At midnight, all servants in the miniature house came out to welcome the princess inside.

ล่อลวงเหยื่อของเขา

(A¹⁶) ตัวโกงข่มขู่บังคับ

แต่งงาน

(D⁷) คำร้องขออื่น ๆ

(F²) ของวิเศษถูกซื้อตำแหน่ง

(↑) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน

(G²) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ

(G) ตัวเอกถูกชี้นำไปยังสถานที่ ที่มีสิ่งที่ตามหาอยู่

(F¹) การส่งต่อของวิเศษ

(↓) ตัวเอกกลับหวนคืน

(N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

Kula knew about this and tried to break it. Fortunately, it was unsuccessful. Moreover, she was arrested on suspicion of being a liar. Kind-hearted SanoNoi told everyone about her story and asked the prince to spare Kula's life.

Finally, the princess got married to Prince Wichitchinda and they lived happily ever after.

(Ex) ตัวเอกปลอมหรือ
ตัวโกงถูกเปิดโปง

(U) ตัวโกงถูกลงโทษ

(W) ตัวเอกอภิเษกสมรส
และขึ้นครองราชย์

สรุปผลการวิเคราะห์โครงเรื่องของ โสนน้อยเรือนงาม (Sano Noi Ruen Ngam) ได้ดังนี้

α A^9 B^4 δ^1 δ^2 B^5 D D^{10} E^3 F K^9 F^9 G^2 B^7 K^8 K^9 N L a^5 B T^4 A^8 A^{16} D^7 F^2 \uparrow G^2 G
 F^1 \downarrow N Ex U W

2. จันทโครพ (Chanthakorop)

Chanthakorop was a son of king Prommathat. The king had great love for his son. So the young prince had to be surrounded by many servants all the time. Since he had to rule the city in the future, the young prince was required to learn all types of art essential for his future rule. One day while enjoying himself in the royal garden,

the young prince was summoned to meet the king who then instructed him to go and study with the sage in the forest.

The prince agreed and went to live with the sage.

After completing his studies, the prince bade farewell to his teacher who then handed him a small casket with high-coned top with a firm instruction.

(α) การลำดับจำนวน
สมาชิกในครอบครัว หรือ
สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง

(γ) คำสั่ง

(a^2) มีความต้องการ
จอมขมังเวทย์

(δ^2) ปฏิบัติตามคำสั่ง

(B^3) ตัวเอกได้รับอนุญาตให้
ออกเดินทางจากบ้าน

(F^1) การส่งต่อของวิเศษ

“Keep it with you. But remember! Open it when you reach your city only. Don't open it on the way, otherwise you will meet danger,” said the sage.

“Yes, Master! I'll open it when I reach my home city only,” assured the prince. Chanthakorop then headed to his home city. When it was time to have lunch, he took a seat under the tree then opened a package of dried food prepared before his departure. After lunch he took a nap and dreamt that a casket given by the sage had already slipped into the river. The dream stimulated his curiosity to open the casket but he was still worried about the warning of his teacher. While walking, the young prince thought of the casket all the time and wondered what was inside. The more he thought of it, the greater curiosity he had. At last, he decided to break his promise and opened the casket.

Immediately after the lid of the casket was removed, a beautiful woman suddenly came out from it. She gave a sweet smile to the young prince whose heart was throbbing fast and introduced herself. “Master! I am Mora. The sage keeps me inside this casket. I am very pleased to be free.”

As soon as he saw the young girl, the teenage prince fell in love with her immediately and asked her to be his wife. The couple then travelled together in the forest. Chanthakorop was very pleased to have a companion but still wondered why the sage had to prevent him from opening the casket on the way. He consoled himself at the thought that the sage might want to test if he had any curiosity at all.

However, what the sage said was true. There was a bandit who had hidden himself in the bushes nearby. He watched the

(δ') ห้ามฝ่าฝืน

(G^2) ตัวเอกเดินทางทางบก หรือทางน้ำ

(E') ตัวเอกทน (หรือไม่ทน) ต่อบททดสอบ

(δ) คำสั่งถูกฝ่าฝืน

(E') ตัวเอกปล่อยเชลยเป็นอิสระ

(F^b) ของวิเศษปรากฏให้เห็น

(a') ตัวเอกยังไม่ได้แต่งงาน และออกเสาะแสวงหาเจ้าสาว

(G^2) ตัวเอกเดินทางทางบก หรือทางน้ำ

(ϵ') การสืบค้นข้อมูลโดยตัวโกง

movement of the couple quietly and when he saw the beauty of Mora, he wanted her to be his wife. At the same time, Mora felt very thirsty, her throat was so dry, but there was no single drop of water available. So Chantrakorop cut himself to give blood for Mora to drink just to kill her thirst. At that moment, the bandit suddenly emerged from the bush and stood in front of them. The bandit accused the couple of trespassing on his stronghold. The prince insisted the forest did not belong to anyone. The two men were engaged in a heated argument.

Without further words, the bandit rushed to Chanthakorop and knocked him to the ground before he had a chance to pick up his knife. They struggled on the ground for sometime before the bandit had the advantage, but the prince had better fighting skills taught by the sage. He managed to push the bandit away and called for his wife to hand him a knife.

Mora grasped the knife but hesitated to give it to her husband as she did not want him to kill the bandit whom she now also loved. Unable to decide at this critical juncture, she put it between the two men, but the handle pointed towards the bandit while the tip pointing at her husband. The two rushed to the weapon at the same time.

Chanthakorop was cut by the blade, so he had to release it. The bandit got a better chance as he could grasp the handle of a knife, so he stabbed Chanthakorop to death. The young prince was killed instantly. His body lay in a pool of blood.

(๕) ตัวโงงได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอก

(B) เคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด

(๗) ตัวโงงหลอกลวงหรือข่มขู่ด้วยวิธีการอื่น ๆ

(C) ตัวเอกตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบโต้

(E^s) ตัวเอกปกป้องรักษาชีวิตตนไว้ด้วยวิธีการเดียวกับที่ศัตรูใช้

(H') ตัวเอกกับตัวโงงสู้กันกลางแจ้ง

(D^s) ผู้ชายชนม์หรือผู้ที่ใกล้ตายร้องขอให้ช่วย

(Θ) เหยื่อถูกหลอกและช่วยศัตรูโดยไม่เจตนา

(A¹⁴) ตัวโงงทำการฆาตกรรม

(J) ตัวเอกถูกตราหน้า (ได้รับบาดเจ็บ/ ทำเครื่องหมายให้เป็นแผลเป็น หรือเป็นมลทิน)

(E^o) ตัวเอกพิชิต (หรือไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้

Mora now felt sad to see the dead body of her husband, but it was too late to save him.

She then followed the bandit who held her in his arms.

After getting Mora as his wife, the bandit came to realize that this was a wicked woman who had betrayed her husband she could kill even the man who was ready to sacrifice his blood for her to drink in substitute for water. In the future, she would do the same to him. While Mora was deep asleep, the bandit abandoned her in the forest alone.

Waking up not to find her new husband, Mora was at a loss in the forest alone and felt very much hungry. She did not know how to search for food, so she sat crying there.

God Indra knew all of the events, so he came down to the earth to teach Mora a lesson and to help Prince Chanthakorop to come to life again. He then transformed himself into an eagle in disguise with a piece of meat in his mouth. As soon as she saw the bird with a piece of meat in its mouth, Mora called for a share of some meat. But the eagle pretended to ask what should be given in exchange for its meat. Mora did not hesitate to offer herself as the wife of an animal such as the eagle.

Upon hearing this, the eagle became very angry and suddenly returned to his original body of God Indra. He pointed the finger at Mora and denounced her. "You are an evil woman. Though you had a good husband, you still gave your heart to another man whom you did not know before the bandit escaped from you yet

(B⁷) การโศกเศร้าคร่ำครวญ

(K⁴) ของที่แสวงหาได้มา
โดยเป็นผลโดยตรงจากการ
กระทำก่อนหน้านั้น

(A⁸) ตัวโกงขอร้องหรือ
ล่อลวงเหยื่อของเขา

(A⁹) ตัวโกงขับไล่คนบางคน
ไป

(G²) ตัวเอกเดินทางทางบก
หรือทางน้ำ

(a⁵) การขาดแคลนเงินทอง
ความเป็นอยู่ที่ดีและอื่น ๆ

(B) เคาระหรัยหรือการขาด
แคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด

(B⁷) การโศกเศร้าคร่ำครวญ

(D) ตัวเอกถูกทดสอบ
สอบสวน โจมตี ฯลฯ ซึ่งปู
ทางสู่การได้รับอำนาจวิเศษ
หรือผู้ช่วยเหลือ

(D⁶) คู่กรณีร้องขอแบ่ง
ทรัพย์สิน

(I¹) ตัวโกงพ่ายแพ้ในการ
ประเมิน

(U) ตัวโกงถูกลงโทษ

now offer yourself as the wife of an eagle just for the sake of a piece of meat. You are ready to copulate with a lower animal without shame.” Immediately after ending his words, the body of Mora was transformed into a gibbon with tears in her eyes, called for her husband “pua, pua, pua: husband, husband, husband.” the sadlooking gibbon then jumped into the forest and disappeared. Since that day, the gibbon calls for its husband “pua, pua, pua” all the time.

Some sources end the story here while others go on to say that God Indra then used his magic spell to bring Prince Chanthakorop to life again and said to him. “I am God Indra. Your bad deed in your previous life made you suffer, Mora is a wicked woman unsuitable to be your wife.

The woman who was born to be your wife is actually a daughter of the Naga (a legendary serpent). You go and meet her,” said God Indra and disappeared.

It was said that Chanthakorop then met his future wife named Mujjalini who lived in the golden cave. Her father loved her so much that he kept her in the cave surrounded by tight security. However, Chanthakorop managed to sneak inside and flirted with her until she fell in love with him. The couple lived together until Mujjalini became pregnant, then Chanthakorop decided to ask for forgiveness from the Naga.

The couple then left for the city of Chanthakorop as his father was waiting for his return. The story tells that on the way to the city, they met enemies and many obstacles, but eventually the couple were reunited and ruled the city of Prommathat until old age and died peacefully. Their son whose name was Prince Chanthawong succeeded to the throne and ruled the capital happily.

(K) เคารพหรือความ
ขาดแคลนที่มีหมดไป

(K') ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับการ
ชุบชีวิต

(Rs') ตัวเอกได้รับความ
ช่วยเหลือจากการถูกปลิดชีพ

(G') มีผู้ชี้ทางให้ตัวเอกไป

(a') ตัวเอกยังไม่ได้แต่งงาน
และออกเสาะแสวงหาเจ้าสาว

(N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

(Q) ตัวเอกได้รับการยอมรับ

(↓) ตัวเอกกลับหวนคืน

(W) ตัวเอกอภิเษกสมรส
และขึ้นครองราชย์

สรุปผลการวิเคราะห์โครงสร้างเรื่องของ จันทโครพ (Chanthakorop) ได้ดังนี้

๑ γ a² δ² B³ F¹ δ¹ G² E¹ δ E⁴ F⁶ a¹ G² ε¹ ζ B η³ C E⁸ H¹ D³ θ A¹⁴ J E⁹ B⁷ K⁴
A⁸ A⁹ G² a⁵ B B⁷ D D⁶ I⁴ U K K⁹ R s⁹ G⁴ a¹ N Q ↓ W

3. แก้วหน้าม้า (A Horse-Faced Woman)

Once upon a time there was a city named Mithila. It was ruled by a king named Phuwadon Mongkolraj. The king had a wife named Queen Nantha. The royal couple had a son named Prince Pinthong. The city was prosperous and peaceful. In the city, there was a family whose daughter was born with a face similar to that of a horse. Prior to her birth, her mother dreamt that a heavenly being gave her a jewel. So she named her daughter as Manee or Kaeo Nama meaning a jewel horse-faced woman. The word Manee or Kaeo means a jewel while the word Naamaa means horse-face, but we can call her Kaeo for short. Though Kaeo had a strange appearance, she was an intelligent woman and possessed a miraculous power of predicting correct weather conditions. So she could tell the farmers to cultivate their crops in accordance with weather conditions. Her knowledge not only brought prosperity to her family but also to the community as a whole.

One day Prince Pinthong flew his favorite kite into the sky, which later got loose and fell in front of Kaeo. She saw the kite with its distinct appearance, so she decided to keep it as her own. But in just a moment, the servants of the prince arrived and asked for the kite from her. Kaeo refused to give it to them and insisted only she would return the kite to its owner. When the prince arrived on the scene and heard what Kaeo said, he got upset and

(๑) สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง หรือการลำดับจำนวนสมาชิกในครอบครัว

(๓) การใช้กลอุบาย

thought that the woman talked evasively. The prince took a strong dislike to her when he saw her strange face, but he wanted her to return the kite so he pretended to be nice to her. The prince promised her a handsome reward in exchange for his favorite kite, but Kaeo refused to accept anything. She demanded the prince marry her and take her to his palace. Without giving it serious thought, the prince agreed to her demand just for the sake of getting back the kite. After getting his kite, the prince disappeared without keeping his promise with her.

Kaeo waited for the prince for several days but there was no sign of him. So she asked her parents to seek an audience with the king and enquire of him about the promise that his son had given to her. At first, the couple hesitated and told their daughter to know her place but Kaeo fell sick as she refused to eat.

Her parents feared Kaeo would fast to death, so they went to inform the king who suddenly became angry on hearing the story. However, the queen was very kind to them and promised to ask her son about his irresponsible promise. After being informed of the whole story by her son, the queen instructed the prince to keep his promise and thus sent her maids to welcome Kaeo to the palace.

But Kaeo refused to come because she wanted to sit on a golden litter used by the royal family. After her demand was met, Kaeo came to live in the palace where she did not find happiness as imagined because the prince never proposed marriage to her.

One day King Phuwadon called Kaeo to meet him and set the condition that if she could bring Mount Meru (the abode of the gods of Hinduism) to decorate the royal garden, only then he

(λ) เพราะห้ร้ายใน
เบื้องต้นเกิดจากข้อตกลงที่
หลอกลวง

(C) ตัวเอกตกลงหรือ
ตัดสินใจที่จะตอบโต้

(B⁴) เพราะห้ร้ายถูก
ประกาศ

(D⁷) คำร้องขออื่น ๆ

(F⁹) ตัวละครต่าง ๆ
พิจารณาตัวช่วยเหลือตัว
เอก

(a) สมาชิกคนหนึ่งของ
ครอบครัวขาดหรือ
ปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง
(a⁴) การไม่ได้รับความรัก
จากเจ้าชาย

(A⁸) ตัวโกงขอร้องหรือ
ล่อลวงเหยื่อของเขา

(G) ตัวเอกถูกชี้นำไปยัง

would arrange a marriage ceremony for her and Prince Pinthong.

However, if she could not do so, she would face the death penalty. Over set forth a long journey in search of Mount Meru. Although she travelled through several forests occupied by fierce animals, Kaeo never saw any sign of it. Exhausted by the difficult journey, Kaeo collapsed and lost consciousness.

After regaining consciousness, she met a hermit who felt sympathy for her as she was too innocent to know a trick had been played on her. The hermit decided to help her and with the help of his magical power, Kaeo was now able to remove her horse-face and appear as a beautiful woman at any time. The hermit also gave her a book, which could be transformed into either a flying boat or a snake and a stick, which could be transformed into a sacred knife. The hermit then told her to bring just only a small stone from Mount Meru and placed it in the royal garden. That was enough since the king did not mention the entire mount.

After placing a small stone in the royal garden, Kaeo informed the king who just kept quiet.

Upon learning the truth, the queen then arranged a marriage ceremony as promised with Kaeo much to the dissatisfaction of the king and the prince.

Sometime later, the king thought of another plan to get rid of Kaeo. He sent a message to King Phrommathat of Romwithee

สถานที่ที่มีสิ่งติดตามหาอยู่

(M) ภารกิจที่ลำบาก
ยากเข็ญที่ตัวเอกถูกเสนอ
ให้ทำ

(B) เกราะห้ำร้ายหรือการ
ขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์
ชัด

(G²) ตัวเอกเดินทางทาง
บกหรือทางน้ำ

(F⁰) ตัวละครต่าง ๆ
ปวารณาตัวช่วยเหลือตัว
เอก

(F¹) การส่งต่อของวิเศษ

(T¹) รูปลักษณ์ใหม่ได้จาก
การร้ายเวทย์มนต์ของผู้ให้
ความช่วยเหลือ

(G³) ข้อมูลที่ได้รับด้วย
วิธีการอื่น ๆ

(K¹) ของที่เสาะแสวงหา
ตกอยู่ในครอบครองโดยใช้
กำลังหรือสติปัญญา

(F⁰) ตัวละครต่าง ๆ
ปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก

(K) เกราะห้ำร้ายหรือความ
ขาดแคลนที่มีหมดไป

(A⁸) ตัวโกงขอร้องหรือ
ล่อลวงเหยื่อของเขา

City asking for the hand of his daughter named Princess Tasmalee for Prince Pinthong. King Phrommathat agreed and set the date for the auspicious occasion.

When Prince Pinthong was about to leave the city by boat, Kaeo came to express her displeasure with him and blamed him for his unfaithfulness to her. The prince was very angry and demanded Kaeo to have a baby for him, she would be put to death. Kaeo herself did not know how she could bear a baby for him without copulation. Though she felt helpless, Kaeo had strong determination to retaliate against the prince.

To counter the challenge of the prince, she left the city and travelled to Romwithee City by her flying boat.

After removing her horse-faced mask, Kaeo sought shelter with an old couple near the river outside the city. One day while taking a bath in the river, Prince Pinthong met her and was infatuated by her beauty. While his new wife was sleeping, the prince sneaked out of the palace and dressed as a villager flirted with Kaeo who was ready to be his wife as she wanted to have a baby with him. The couple lived together until Kaeo became pregnant.

Before taking leave, the prince gave her a ring and returned to Mithila City without taking Princess Tasmalee with him.

After giving birth to a baby boy, Kaeo tied the ring around his arm and sent the baby to live with the hermit who had helped her.

(a^4) การไม่ได้รับความรัก
จากเจ้าชาย

(a^6) การขาดแคลนใน
รูปแบบอื่น ๆ

(E') ตัวเอกตน (หรือไม่
ทน) ต่อบททดสอบ

(G^2) ตัวเอกเดินทางทาง
บกหรือทางน้ำ

(C) ตัวเอกตกลงหรือ
ตัดสินใจที่จะตอบโต้

(\uparrow) ตัวเอกออกเดินทาง
จากบ้าน

(G') ตัวเอกเหาะไป

(K^3) ของที่เสาะแสวงหา
ได้มาโดยใช้สิ่งล่อใจช่วย

(J^2) ตัวเอกได้รับแหวน

(a^2) มีความต้องการจอม
ขมังเวทย์

The hermit meditated and knew that Prince Pinthong was in danger as he was surrounded by a giant army led by the giant king named Phalaraj.

The hermit then transformed Kaeo into a man and told her to rescue the prince at once.

Kaeo managed to kill the giant king and seized his city. The queen of the dead giant king then gave her two beautiful daughters named Sroisuwana and Chansuda to Prince Pinthong. The prince refused to accept the offer as he was not the one who won the battle. So the two princesses should be given to Kaeo who agreed without hesitation.

Kaeo then told Prince Pinthong to stay in the giant city for some time while she took the giant daughters to the cottage of the hermit and then told them the whole story. After telling the two princesses whom she was, Kaeo took the two princesses to meet Prince Pinthong and gave both of them to be his wives. Kaeo then returned to the cottage of the hermit to meet her son. After staying in the giant city for some time, Prince Pinthong took his two wives to his own city and, to his amazement, he was confronted by Kaeo who then presented him with his own son. At first, he did not believe her, but the ring around the boy's arm convinced him to accept the boy as his own son. The prince then gave the boy a name of Prince Pinkaeo.

(C) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ

(B) เพราะห้ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด

(B') มีการร้องขอความช่วยเหลือส่งผลให้ตัวเองถูกส่งตัวออกไปช่วยเหลือ

(H) ตัวเอกและตัวโกงต่อสู้กัน

(I) ตัวโกงฝ่ายแพ้

(D⁵) มีผู้เข้าหาตัวเอกเพื่อขอความเมตตา

(E⁵) ตัวเอกแสดงความเมตตาต่อผู้วิงวอน

(E⁶) ตัวเอกทำการบงคับปันส่วนเสร็จสิ้นและประนีประนอมกับคู่กรณี

(C') ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ

(D⁷) คำร้องขออื่น ๆ

(K) เพราะห้ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป

Sometime later Princess Tasmalee thought about Prince Pingthong so she came to meet him. However, she became frustrated after seeing the prince showing his love for Sroisuwana and Chansuda much more than for her. She decided to return to her city with great disappointment and anger.

Meanwhile, there was a giant king named Prakaimart who ruled the city of Prakaichak. He had a wife named Queen Amporn. The giant king had been a good friend of Phalaraj who was killed by Kaeo. One day he thought of Phalaraj and he went to see him. Upon discovering the death of his dear friend, he decided to take revenge on Prince Pinthong. The giant king led his army to attack Mithila City where no one dared to fight with him except Kaeo. Sroisuwana and Chansuda told Prince Pinthong to ask for help from Kaeo, but the prince did not believe in Kaeo's ability.

The two princesses thus decided to tell the whole story to the prince. Upon learning the truth, the prince was very happy and wanted reconciliation with Kaeo who was adamant not to help unless the king and queen came to ask her.

After being requested by the royal couple, Kaeo transformed herself into a man and went to kill the giant king easily.

(a^4) การไม่ได้รับความรัก
จากเจ้าชาย

(B^7) การโศกเศร้าคร่ำ
ครวญ

(A^{19}) ตัวโกงประกาศ
สงคราม

(ζ^3) ข้อมูลที่ได้รับด้วย
วิธีการอื่น ๆ

(D^5) มีผู้เข้าหาตัวเองเพื่อ
ขอความเมตตา

(B^1) มีการร้องขอความ
ช่วยเหลือส่งผลให้ตัวเอง
ถูกส่งตัวออกไปช่วยเหลือ

(T^1) รูปลักษณะใหม่ได้จาก
การร้ายเวทย์มนต์ของผู้ให้
ความช่วยเหลือ

(H) ตัวเอกและตัวโกง
ต่อสู้กัน

(I^1) ตัวโกงพ่ายแพ้ในการ
ต่อสู้

Since that day, the prince loved Kaeo much more than in the past. Kaeo became pregnant again

and another giant king named Prakaikot who was a good friend of Prakaimart came to attack the city as an act of revenge for his dead friend. During the war, Kaeo gave birth to three baby girls named Chemchan, Hiranrat and Prapatsorn respectively.

The City of Mithila became peaceful

until the three princesses reached their teens and another event took place. While the three teenage princesses were relaxing in the royal garden, a hasadeelink bird (a mythological bird having a mouth similar to that of an elephant's trunk) mistook them as its prey, so it held the three princesses in its mouth and flew away.

Before being swallowed by the big bird, a hermit living nearby came to rescue them and had great sympathy for the three girls so he taught them magical arts.

Meanwhile, after teaching magical arts to the three princesses, the hermit decided to find suitable husbands for them. He made an announcement that anyone who could defeat any princess in the fight would get the hand of that princess. No competitors, which included human and non-human could defeat the princesses. The three princes heard of the competition, so they took part in the event. As it turned out, the three princes were on a par with the three princesses. Since there was no winner and no

(K) เกราะห้ร้ายหรือความ
ขาดแคลนที่มีหมดไป

(A¹⁹) ตัวโกงประกาศ
สงคราม

(H) ตัวเอกและตัวโกง
ต่อสู้

(I') ตัวโกงฝ่ายแพ้ใน
การต่อสู้

(K) เกราะห้ร้ายหรือความ
ขาดแคลนที่มีหมดไป

(A') ตัวโกงลักพาตัวคน
บางคนไป

(F⁹) ตัวละครต่าง ๆ
ปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก

(F) ตัวเอกเรียนรู้วิธีใช้
ของวิเศษ

(a') ตัวเอกยังไม่ได้
แต่งงานและออกเสาะ
แสวงหาเจ้าสาว/เจ้าบ่าว

loser in a fight, the hermit thought that they were soul mates. He told them to choose the partner of their choice and arranged a married a marriage ceremony for them.

At the same time, Princess Tasmalee gave birth to a baby boy named Prince Pinsinchai. The young prince was sent to study the magical arts with a teacher in his city. After her son grew up, Princess Tasmalee thought of Prince Pinthong, so she asked the magician to use his magic spell to make the prince became infatuated with her so much so that he could no longer live in peace. The prince stole the flying boat, the sacred knife and the horsed-faced mask from Kaeo and headed to Romwithee City.

Upon knowing the truth, Kaeo led an army to the City of Romwithee and demanded the return of Prince Pinthong. But Princess Tasmalee refused and sent her son to fight with Kaeo. At first, Kaeo gained the upper hand, but Prince Pinsinchai asked his teacher to help and this time, Kaeo was defeated and placed under arrest. To rescue Kaeo, King Phuwadon sent Prince Pinkaeo to help his mother. While on the way to help his mother, Prince Pinkaeo met the three princes who were actually his brothers-in-law. Since, they did not know Prince Pinkaeo, so they fought with him but were unable to defeat the Prince. They went to tell their wives who later knew that the enemy was actually their elder brother. After knowing the news of their mother, the three princesses and their husbands joined Prince Pinkaeo in a war with Romwithee City.

After the war ended, the magician was arrested and confused to being guilty while Prince Pinsinchai was able to escape. Princess Tasmalee herself would face the death penalty if her father did not request for mercy from Prince Pinthong. While returning to

(A¹¹) ตัวโงกร่ายมนต์
สะกดบางคนหรือบางสิ่ง
ไว้

(θ²) ตัวเอกหลงเชื่อตัว
โงกภายใต้อิทธิพลของเวท
มนตร์

(C) ตัวเอกตกลงหรือ
ตัดสินใจที่จะตอบโต้

(E⁹) ตัวเอกพิชิต (หรือ
ไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้

(H) ตัวเอกและตัวโงก
ต่อสู้

(I⁷) ตัวโงกฝ่ายแพ้ใน
การต่อสู้

(K) เคราะห์ร้ายหรือความ
ขาดแคลนที่มีหมดไป

(K¹⁰) เซลย์ได้รับอิสรภาพ

(M) ภารกิจที่ลำบากยาก
เข็ญที่ตัวเอกถูกเสนอให้ทำ

(N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

(Q) ตัวเอกได้รับการ
ยอมรับ

Mithila City Prince Pinkaeo met Prince Pinsinchai who was surrounded by his army. Prince Pinkaeo told him to surrender and forgot the part as they were brothers. Prince Pinsinchai asked for forgiveness from his elder brother and joined the group heading to the city of their father. They all lived in Mithila City happily.

(Ex) ตัวเอกปลอมหรือ
ตัวโกง ถูกเปิดโปง
(U) ตัวโกงถูกลงโทษ

สรุปผลการวิเคราะห์โครงเรื่องของ แก้วหน้าม้า (A Horse-Faced Woman) ได้ดังนี้

$\alpha \eta \lambda C B^4 D^7 F^9 a a^4 A^8 G M B G^2 F^9 F^1 T^1 \zeta^3 K^1 F^9 K A^8 a^4 a^6 E^1 G^2 C \uparrow$
 $G^1 K^3 J^2 a^2 \zeta^3 B B^1 H I D^5 E^5 E^6 \zeta^3 D^7 K a^4 B^7 A^{19} \zeta^3 D^5 B^1 T^1 H I^1 K A^{19} H I^1$
 $K A^1 F^9 F B F^9 F^1 G^2 a^1 A^{11} \theta^2 C E^9 H I^1 K K^{10} M N Q Ex U$

4. ไกรทอง (Kraithong)

The story took place in Phichit Province where there was a cave in the river. The cave belonged to a crocodile. It was said that in the cave itself there was a magical glass ball which helped brighten the entire area similar to the daytime. While living in the cave, every crocodile would transform itself into human form and would not feel hungry at all. So they could easily survive without having to eat anything. In the cave, there lived an old crocodile named Tao Rampai who was the king of all crocodiles. He did not eat living things as he observed the precepts for a long time. He had a son named Tao Kochorn who himself had a son named Chalawan. Sometimes later Tao Kochorn had a quarrel with other senior crocodiles whose named were Tao Phanta and Phraya Phanwang. The trio fought each other for supremacy in the cave and, as a result, all of them died from serious wounds. Chalawan thus took control of the cave without challenge.

(α) สถานการณ์ตอน
เริ่มเรื่อง
การลำดับจำนวนสมาชิกใน
ครอบครัว

He then marked two female crocodiles whose names were Wimala and Luemlaiwan. By nature of the meat-eater, though it could transform itself into a human being, Chalawan had a cruel habit and ate human beings unlike his grandfather. The new king of crocodiles did not observe the precept.

One day Chalawan came out from his cave to hunt for human meat. It swam along the river down to a pier in Phichit town. At that time, two sisters named Tapaokaeo and Tapaothong who were the daughters of the governor of Phichit were enjoying swimming in the river in front of their house. The two sisters were surrounded by many servants.

The beauty of Tapaothong attracted Chalawan's attention; it fell in love with a human being at first sight. The creature had a sudden change of mind from a desire to eat the prey into love. So it swam directly to the young girl and held her in its mouth. From amidst the frightened servants, it took the innocent girl to its cave at once.

While holding her in its mouth, Tapaothong lost consciousness; Chalawan gave her treatment until she gained consciousness.

Upon opening her eyes, she was frightened to see the marvelous cave. When she saw Chalawan who had now become a human being, she felt shy to see a young handsome man. He flirted with her until she fell in love with him and became his third wife.

From then on, there was frequent fighting among the three wives of Chalawan.

Meanwhile, after being informed of the shocking news, the governor of Phichit was very worried about the safety of his daughter and angry at the creature. To get rid of the crocodile, he made an announcement that whoever could kill the crocodile

(ζ) ตัวโกงได้รับข้อมูล
เกี่ยวกับเหยื่อของเขา

(A') ตัวโกงลักพาตัวคนบาง
คนไป

(η') ตัวโกงใช้วิธีโน้มน้าว
จิตใจ

(θ') ตัวเอกหลงเชื่อตัวโกง

(B') เคราะห์ร้ายถูกประกาศ

(M) ภารกิจที่ลำบากยากเย็น
ที่ตัวเอกถูกเสนอให้ทำ

and bring back his daughter alive would get her hand as a reward along with some part of his wealth.

At that time there was an 18-year-old man. His name was Kraithong who was a native of Nonthaburi Province. He controlled his boat to trade in Phichit and took an opportunity to study magic spells there. He became an expert on catching crocodiles and was able to explode water to make way for him to walk under the water. When KraiThong heard of the news of a reward, he volunteered to suppress the creature without hesitation.

First of all, he went to see his teacher and told him about this venture. His teacher made a forecast and predicted that KraiThong would definitely beat the king of crocodiles in a fight. Since the beast had diamond teeth, no weapon could penetrate his skin. The teacher thus gave Krai Thong three sacred objects which included a candle to be lit under the water, a knife and a spear called Sattaloha and blessed him for a victory.

After getting Tapaonthong as his third wife, one night Chalawan dreamt that fire broke out and a powerful god from heaven used a double-edged knife to cut his throat. After waking up, he was frightened and went to consult his grandfather who immediately realized that the life of his grandson was in grave danger. So he ordered Chalawan to stay only in the cave for seven days because if he went out, he would surely face danger. Chalawan became frightened, so he ordered all crocodiles to bring stones to seal the gate of the cave and began to observe the precepts as suggested by his grandfather.

At the same time, after bidding farewell to his teacher KraiThong made a raft and performed a ceremony to search for the king of

(C) ตัวเอกตกลงหรือ
ตัดสินใจที่จะตอบโต้

(a²) มีความต้องการจอมขมัง
เวทย์

(D) พฤติกรรมแรกของผู้ให้
ของวิเศษหรือผู้ช่วยเหลือ

(F³) ของวิเศษถูกตระเตรียม

(D¹⁰) ตัวเอกได้รับของวิเศษ
เป็นการแลกเปลี่ยน

(B) เเคราะห์ร้ายหรือการ
ขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด

(G²) ตัวเอกเดินทางทางบก
หรือทางน้ำ

crocodiles. Having heard of the news crocodile hunting, the enthusiastic villagers from near and far came to watch the events from the riverbank.

Even though Chalawan tried his best to protect his life, he could not escape his destiny. So a ceremony performed by KraiThong made the creature feel uncomfortable as if he was burning by fire. The situation became so unbearable that he forgot his grandfather's word; he destroyed the gate and emerged from the water in the body of a big crocodile.

The calm river suddenly stirred by the monster. As soon as the two met, they started fighting. At the end, Kraithong stabbed the creature with his scared spear under its nipple. The whole river immediately became red followed by the smell of blood.

To save his life, Chalawan escaped to hide himself in the cave under the water,

but Kraithong did not stop there. He followed his rival to the cave by lighting his sacred candle to make way for him to walk under the water.

Upon entering the cave, Kraithong saw Wimala, Chalawan's wife so he pretended to try to molest her in order to make noise and cause anger to the wounded creature.

Chalawan himself went to see his grandfather to seek the treatment from him,

but the old crocodile could do nothing as Chalawan had broken his promise.

The scream of his wife made the creature so angry that he came out of hiding only to be stabbed to death on the spot.

(A¹⁹) ตัวโงงประกาศ
สงคราม

(H) ตัวเอกและตัวโงง
ต่อสู้กัน

(E⁹) ตัวเอกพิชิต
(หรือไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้

(I¹) ตัวโงงพ่ายแพ้ใน
การต่อสู้

(G⁶) ตัวเอกเดินทางตามรอย
เลือด

(K¹) ของที่ใสสะอาดสกปรก
อยู่ในครอบครองโดยใช้กำลัง
หรือสติปัญญา

(a²) มีความต้องการจอม
ขมังเวทย์

(U) ตัวโงงถูกลงโทษ

(I⁵) ตัวโงงถูกฆ่าทั้งที่ยัง
ไม่เริ่มต่อสู้

Kraithong rescued Tapaonthong and brought her back to the surface of the river amid the loud noise of cheering from the crowd. Overwhelmed by great joy, the governor of Phichit presented the reward to Kraithong as promised and also gave another daughter, Tapaokaeo, to Kraithong as well. So Kraithong had the two sister as his wives and some part of the wealth given by the governor. The trio lived happily in Phichit and the story has been retold again and again throughout the Thai kingdom.

(Q) ตัวเอกได้รับการยอมรับ (W⁰) บางครั้งตัวเอกก็ได้รับรางวัลเป็นเงินหรือสิ่งตอบแทนในรูปแบบอื่น ๆ

สรุปผลการวิเคราะห์โครงเรื่องของ ไกรทอง (Kraithong) ได้ดังนี้

$\alpha \zeta A^1 \eta^1 \theta^1 B^4 M C a^2 D F^3 D^{10} B G^2 A^{19} H E^9 I^1 G^6 K^1 a^2 U I^5 Q W^0$

5. พระสุธน มโนราห์ (Pra Suthon-Manohra)

One upon a time there was a prosperous kingdom named Panchalanakorn. It was ruled by a righteous king named Arthitayawong. The king had a wife named Queen Chantatevi who later gave birth to a baby boy named Suthon. The boy grew up to be an intelligent and handsome prince unmatched by prince of other kingdoms. At that time there was a king of the Negas (a mythical serpent-like creature usually associated with the supply of rain water to the earth) named Tao Chompuchit. He possessed the supreme magical power that could bring prosperity to any kingdom. Realising the righteousness of king Arthitayawong, he blessed Panchalanakorn kingdom to be prosperous and having a beautiful supply of rain water. Sharing a common border with Panchalanakorn kingdom was the kingdom of Nakorn Mahapanchala which was ruled by bad king. His name was King Nantharaj. As a result of his oppressive rule, his kingdom was suffering from drought and famine. To escape the

(α) สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง หรือการลำดับจำนวนสมาชิกในครอบครัว

hardship, his citizens migrated to seek shelter in the kingdom of Panchalanakon. King Nantharaj was thus jealous of King Arthittayawong and also got angry with Tao Chumpuchit who was accused of prejudice while distributing rain water to the earth. To take revenge on Tao Chumpuchit, the king consulted his adviser who then volunteered to get a capable person to kill the Naga. He then managed to get an old Brahmin who had higher magical power than that of the Naga. After receiving an instruction from the king, the Brahmin proceeded to a large swamp where the Naga lived. He then recited the magic spell which suddenly stirred the water and brought a huge wave that shock the entire swamp. While performing the ceremony, the Brahmin had to go into the forest to find a tree root that could be used as a rope to tie the Naga. Under the influence of the magic spell recited by the Brahmin, Tao Chompuchit felt uncomfortable as if burning by fire. He emerged from the swamp and disguised himself as a young Brahmin as he realised that the danger was approaching. Though he himself possessed magic power, he could not resist the Brahmin.

So he thought of a plan to destroy the ceremony performed by the Brahmin to eliminate him. While strolling in the forest, Tao Chompuchit in disguise met a hunter named Boon who was searching for forest animals. He greeted the hunter and asked about his hometown. The hunter told him that he was a citizen of Panchalanakorn kingdom which was vary prosperous as it was blessed by king of the Nagas named Chompuchit. When asked what he would do if someone wanted to hurt the Naga king. The hunter swore that he would definitely kill that person without delay.

(η^2) ตัวโง่งดำเนินการ
กระทำโดยใช้เวทมนตร์
(A^{13}) ตัวโง่งสั่งฆาตกรรม
(A^6) ตัวโง่งทำให้เกิด
การบาดเจ็บทางร่างกาย

(ζ^3) ข้อมูลที่ได้รับด้วย
วิธีการอื่น ๆ
(a^2) มีความต้องการจอม
ขมังเวทย์
(a^6) การขาดแคลนใน
รูปแบบอื่น ๆ
(C) ตัวเอกตกลงหรือ
ตัดสินใจที่จะตอบโต้

Tao Chompuchit was very pleased to hear it, he then revealed himself to the hunter and mentioned his coming danger. To destroy the Brahmin's ceremony, the hunter shot the Brahmin dead with his arrow. The Naga was very pleased and thanked the hunter of his help and then invited the hunter to his city located under the swamp. The Naga also promised to help whatever the hunter asked and then he handed him a lot of valuable items.

Hunter Boon bade farewell to the Naga and lived a comfortable life but still liked hunting. One day he went deep into the forest and met a hermit named Kassapa who told him about the story of the ginnaree (a mythological creature of female half bird and half human). A group of ginnaree from Klailas mountain would come to swim in Bokkharani pond every week. When hunter Boon saw the beauty of the ginnaree, he determined to catch one of them to present to Prince Suthon as a gift from the forest. But the hermit told him that it would be impossible to catch her without the use of a lasso that belonged to Tao Chompuchit as the ginnaree could quickly escape by flying.

The hunter then went to meet Tao Chompuchit and borrowed his lasso. In fact, he did not want to give it to the hunter as it was a sin to do so. But the hunter had saved his life from the old Brahmin and he learnt by his magic spell that a ginnaree named Manohra and Prince Suthon were born to belong to one another. So the Naga agreed to the request.

After getting the lasso from Tho Chompuchit, the hunter was able to catch Manohra who was one of the seven daughters of Tao Thummaraj. Tao Thummaraj was the king who rules Klailas mountain. Manohra was his youngest daughter who could not escape the lasso thrown around her by hunter Boon.

(D^s) มีผู้เข้าหาตัวเอกเพื่อ
ขอความเมตตา
(F^o) ตัวละครต่าง ๆ
ปวารณาตัวช่วยเหลือ
ตัวเอก

(E^3) การสอดแนมหา
ข้อมูลโดยบุคคลอื่น
(Z^3) ข้อมูลที่ได้รับด้วย
วิธีการอื่น ๆ

(a^3) การไม่มีของวิเศษ
หรือพลังวิเศษ

(D^r) คู่กรณีร้องขอแบ่ง
ทรัพย์สิน

(D^{10}) ตัวเอกได้รับของ
วิเศษเป็นการแลกเปลี่ยน

(F) ตัวเอกเรียนรู้วิธีใช้
ของวิเศษ

(F^s) ของวิเศษถูกยึด
ครอง

The hunter took her to Panchalanakorn kingdom and presented her to Prince Suthon. As soon as the two met, they fell in love as they need to be husband and wife in the previous life. The king and queen also liked her and she was beautiful and had a graceful manner. So a grand marriage ceremony was held for both of them. Hunter Boon himself got a handsome reward.

Meanwhile, the king's adviser became furious with Manohra as he himself wanted his daughter to marry Prince Suthon but now Manohra shattered his dream. So he waited for the time for taking revenge on her. He then conspired with king of Patchantanakorn to launch an attack on his own kingdom. To repel the aggressors, the king's adviser suggested that Prince Suthon was suitable to be sent to the battlefield. In this way he would get a good chance to eliminate Manohra without any obstacle at all. One night King Arthittayawong dreamt that a giant entered his palace and tried to take out his heart and he suddenly woke up. The king thus called his adviser to consult about his dream. The adviser thus got a good chance to eliminate Manohra to make way for his daughter. He then predicted that the enemy would enter the palace and kill the king. His citizens would face hardship and the capital would be torched to the ground. The king became very much frightened and asked for immediate solutions.

“Your Majesty! The kingdom has bad luck. Animals with two legs and four legs have to be burnt in a sacrificial ceremony. Only then our kingdom will be saved,” said the adviser. At that moment, a close aid of the king's adviser came to inform the king that Prince Suthon had been defeated in the battle. To repel this bad luck, the adviser recommended that to make the ceremony become more sacred a half- bird and half -human creature like Manohra would

(F^1) การส่งต่อของวิเศษ

(a^1) ตัวเอกยังไม่ได้

แต่งงานและออกเสาะ

แสวงหาเจ้าสาว

(Q) ตัวเอกได้รับการ

ยอมรับ

(A^8) ตัวโกงขอร้องหรือ

ล่อลวงเหยื่อของเขา

(B) เเคราะห์ร้ายหรือการ

ขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์

(B^2) ตัวเอกถูกส่งตัว

ออกไปโดยตรง

(\uparrow) ตัวเอกออกเดินทาง

จากบ้าน

(B^4) เเคราะห์ร้ายถูก

ประกาศ

(Θ) เหยื่อถูกหลอกและ

ช่วยศัตรูโดยไม่เจตนา

(A^{13}) ตัวโกงสั่งฆาตกรรม

be the best offering to be burnt. The king and queen tried to persuade their adviser to use other animals instead of Manohra, but he insisted. The royal couple felt great sympathy for Manohra and could not imagine how their son would react after returning from the war and did not find his beloved wife. At the ceremony, the king ordered a fire to be made as recommended by his adviser and invited Manohra to sacrifice herself in the bonfire.

The innocent Manohra was crying for her parents and Prince Suthon. The atmosphere was full of sadness. At that moment, Manohra had a sudden change of mind and planned to escape from the unfair treatment. So she requested the king to perform a last dance as she was a ginnaree who loves dancing. After the king agreed, she thus asked for her wings and a tail. She then performed a beautiful dance in front of a huge crowd. While all spectators enjoyed watching her graceful dance, Manohra got a good change to escape.

She flew up in to the sky and headed to klailas mountain amid the amazement of the crowd.

After winning the battle, Prince Suthon returned to the capital only to find that his beloved wife was no longer in the kingdom. He was extremely sad

and after knowing the truth, he ordered the king's adviser prosecuted on charge of treason.

(θ^3) ตัวเอกยอมแพ้หรือ
มีปฏิกิริยาตอบโต้ต่อการ
หลอกลวงของตัวโกง

(B^7) การโศกเศร้า
คร่ำครวญ

(C) ตัวเอกตกลงหรือ
ตัดสินใจที่จะตอบโต้

(G^l) ตัวเอกเหาะไป

(\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน

(ζ^1) ข้อมูลที่ได้รับด้วย
วิธีการอื่น ๆ

(B^7) การโศกเศร้า
คร่ำครวญ

(ζ^2) ตัวเอกได้รับข้อมูล
เกี่ยวกับตัวโกง

(C) ตัวเอกตกลงหรือ
ตัดสินใจที่จะตอบโต้

(I) ตัวโกงฝ่ายแพ้

(Ex) ตัวเอกปลอมหรือ

The prince then bade farewell to his parents before taking a long journey in search of Manohra. The royal couple tried to persuade him to give up the plan, but the prince insisted he could not live without the presence of Manohra.

Accompanied by hunter Boon, the prince went to Bokkharani pond and met the hermit who told him that Manohra stopped at his cottage and told him to tell the prince not to follow her as the journey was extremely difficult and dangerous.

The hermit then gave the prince a haircloth and a ring as requested by Manohra. After seeing the two things, the prince was overwhelmed by sadness. The hermit felt sympathy for the prince and told him that it was because of his own action in a previous life that made them stay apart. The hermit gave the prince holy medical powder to be used during his long journey.

Without the need of hunter Boon, Prince Suthon set forth on a long journey through thorn forest which was inaccessible to human beings. There was plenty of fruit that was mostly poisonous. So with the help of baby monkey, he ate whatever the animal could eat. On arriving at the rattan forest which was inaccessible to all beings as the thorn of the rattan was full of poison, the prince thus used the haircloth to cover his body and lay down motionless. At that time, a hasadeelink bird (a mythological bird having a mouth similar to that of an elephant's trunk) mistook

ตัวโงงถูกเปิดโปง

(U) ตัวโงงถูกลงโทษ

(a) สมาชิกคนหนึ่งของ
ครอบครัวขาดหรือ

ปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง

(B³) ตัวเอกได้รับอนุญาต
ให้ออกเดินทางจากบ้าน

(↑) ตัวเอกออกเดินทาง
จากบ้าน

(a²) มีความต้องการจอม
ขมังเวทย์

(๕) ข้อมูลที่ได้รับด้วย
วิธีการอื่นๆ

(D⁷) คำร้องขออื่น ๆ

(F¹) การส่งต่อของวิเศษ

(G²) ตัวเอกเดินทางทาง
บกหรือทางน้ำ

(M) ภารกิจที่ลำบากยาก
แค้นที่ตัวเอกถูกเสนอให้
ทำ

(F) ตัวเอกเรียนรู้วิธีใช้
ของวิเศษ

the prince as its prey, so it took him to its nest on the treetop before heading to somewhere in search of more food. The prince got a chance to escape but wandered what lay ahead. After walking for a while, the prince could not go any further as the two mountains would move to hit one another all the time. They would not open the gap for him to go to the other side, but after reciting the magic spell given by the hermit, he could easily pass by. The prince then came to another forest which was full of poisonous plants and animals. So he used the holy medical powder to smear all over his body.

Passing through the poisonous forest, he came across a sanctuary of giant birds. He hid himself in the hole of a big tree and waited there until the sunset. That night a bird couple talked about their invitation to join a bathing ceremony to be held the following day for Manohra to remove human smell from her body. The ceremony was held for Manohra after her return which could be calculated as seven years seven months and seven days. After hearing what the bird said, the prince climbed to their nest and hid himself in the feathers of one bird waiting for the time to be taken to Klailas mountain. When the bird reached the garden and perched on a tree, he sneaked out and hid himself in a bush.

He saw a group of ginnaree carrying water from the Anodhat pond to bath Manohra. So he secretly put his ring inside the water jar. While bathing, Manohra saw the ring and recognised it. She immediately knew that Prince Suthon already arrived at Klailas mountain. She was very pleased and searched for him. Finally, the two met, Manohra took him to her castle.

Upon the arrival of Prince Suthon, King Thummaraj knew about it

(\mathcal{E}^2) การสืบค้นข้อมูล
โดยตัวเอง

(G^1) ตัวเอกเหาะไป

(Rs^4) ตัวเอกซ่อนตัว
ในขณะที่หลบหนี

(Rs^{10}) เขากระโดดไปยัง
ต้นไม้ อีกต้นไม้หนึ่ง

(K) เกราะห้ำหั่นหรือ
ความขาดแคลนที่มีหมด

(K^4) ของที่แสวงหาได้มา
โดยเป็นผลโดยตรงจาก
การกระทำก่อนหน้านั้น

(K^7) ของที่เสาะแสวงหา
ถูกพบโดยบังเอิญ

(D^1) ผู้ให้ทดสอบตัวเอง

and understood the prince who had great love for his daughter, otherwise he would not have travelled this far amid all types of danger. The young prince had to be an intelligent and capable person. Even then the king wanted to test how much the prince loved his daughter. When the testing day arrived, the king instructed all the seven sisters who were all beautiful and identical to perform dancing. Prince Suthon felt a heavy heart as all of them looked alike. To help the prince fulfil his love, God Indra came to help him by whispering at his ear that if an oriental fruit fly perched on the face of any girl, that woman was surely his wife. The prince was very happy and noticed the insect on Manohra's face, so he immediately pulled her hand. The king and everybody were very happy to see the lovely couple in embrace. A grand marriage ceremony was again held for both of them.

A grand marriage ceremony was again held for both of them. But whatever may be, the couple were reunited once again after a long separation. After the marriage ceremony, Prince Suthon asked his father in law to permit both of them to visit his kingdom. The king agreed and also accompanied them to visit Panchalanakorn. King Thummaraj met Prince Suthon's father. Both kings exchanged gifts and became friends. After spending a seven day-visit, King Thummaraj bade farewell to his daughter and everybody to return to his kingdom. Prince Suthon later succeeded to the throne and spent life-time with Manohra till the last breath of their lives.

(E¹) ตัวเอกทน (หรือ
ไม่ทน) ต่อบททดสอบ
(F⁹) ตัวละครต่าง ๆ
ปวาราณาตัวช่วยเหลือ
ตัวเอก

(N) ปัญหาถูกคลี่คลาย
(Q) ตัวเอกได้รับการ
ยอมรับ
(W) ตัวเอกอภิเษกสมรส
และขึ้นครองราชย์

สรุปผลการวิเคราะห์โครงเรื่องของ พระสุธน มโนราห์ (Pra Suthon-Manohra) ได้ดังนี้

$\alpha \eta^2 A^{13} A^6 \zeta^3 a^2 a^6 C D^5 F^9 \varepsilon^3 \zeta^3 a^3 D^6 D^{10} F F^8 F^1 a^1 Q A^8 B B^2 \uparrow B^4 \theta A^{13} \theta^3$
 $B^7 C G^1 \downarrow \zeta^3 B^7 \zeta^2 C I Ex U a B^3 \uparrow a^2 \zeta^3 D^7 F^1 G^2 M F \varepsilon^2 G^1 R_s^4 R_s^{10} K K^A K^7$
 $D^1 E^1 F^9 N Q W$

6. พิกุลทอง (Phikul Thong)

Once upon a time, there was a beautiful woman named Phikul. She was said to have not only physical beauty but good behaviour as well.

Her mother died while she was very young.

So she was looked after by her step-mother who also had a daughter named Mali. It was very unfortunate that both the mother and her daughter were wicked women. They forced Phikul to work hard every day.

One day after the job of pounding rice was finished, Phikul went to fetch water from a stream which was not far from home.

On the way back, an old woman suddenly appeared in front of Phikul and asked water from her to drink. Phikul was very pleased to be able to help the old woman. She gave her water and told her to take more water to wash her face and body so as to refresh herself. Phikul told her not to worry if the water was not enough, she would go and bring it more. An old woman smiled and said, "You're beautiful and kind at heart. Even though I am poor and look shabby, you still treat me nicely,"

After praising Phikul with kind words, an old woman then gave a wish to her and by this time, the golden flowers of bullet wood (Tanjong tree or Mimusops), known in Thai as Phikul, would come out from her mouth whenever she felt sympathy for anyone or anything. Immediately after granting this wish to Phikul, the

(α) สถานการณ์ตอน
เริ่มเรื่อง

(β) รูปแบบที่ร้ายแรงของ
การหายตัวไปคือการ
เสียชีวิตของบุพการี

(λ) เศราะหฺ์ร้ายใน
เบื้องต้น

(A^{δ}) ตัวโกงขอร้องหรือ
ล่อลวงเหยื่อของเขา

(a^{δ}) การขาดแคลนเงินทอง
ความเป็นอยู่ที่ดีและอื่น ๆ

(\uparrow) ตัวเอกออกเดินทาง
จากบ้าน

(D') ผู้ให้ทดสอบตัวเอก

(D^{δ}) มีผู้เข้าหาตัวเอกเพื่อ
ขอความเมตตา

(E^{δ}) ตัวเอกแสดงความ
เมตตาต่อผู้วิงวอน

(D^{10}) ตัวเอกได้รับของ
วิเศษเป็นการแลกเปลี่ยน

old woman disappeared in front of her eyes. Phikul knew at once that the woman was surely an angle in disguise who had come down to earth to grant her a wish.

After returning home late, she was scolded by her step-mother who thought that she had gone astray just to avoid daily work.

Phikul thus told the whole story to her and feeling sympathy, many golden flowers of the bullet wood came out from her mouth.

The greedy step-mother quickly changed her mood from anger to greed and rushed to grasp them all while cajoling Phikul to speak more to satisfy her greed.

From that day onwards, the step-mother collected as many golden flowers as possible to sell in the market and got a lot of money. All of them now lived a happy life. Phikul did not need to work so hard as before but she was forced to speak the whole day so that more golden flowers would come out from her mouth.

Exhausted by her step-mother's greedy demands, Phikul got a sore throat and became voiceless. She could not speak for a while. The situation upset her step-mother so much so that she started beating Phikul, trying to force her to speak but Phikul could not utter even a single word.

To satisfy her greed, the step-mother decided to send her own daughter, Mali, to do the same thing as Phikul did. Mali was sent to the same place as told by Phikul, but instead of meeting an old woman, she met a beautiful woman wearing an impressive dress

(↓) ตัวเอกกลับหวนคืน

(๕) ตัวโกงได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอก

(๗) ตัวโกงพยายามที่จะหลอกลวงเหยื่อของเขาเพื่อที่จะครอบงำเหยื่อหรือครอบครองทรัพย์สินของเหยื่อ

(๗) ตัวโกงหลอกลวงหรือข่มขู่ด้วยวิธีการอื่น ๆ

(๘) ปฏิบัติตามคำสั่ง

(F) ของวิเศษถูกนำออกขายและถูกรับซื้อไว้

(K) การใช้ของวิเศษเพื่อเอาชนะความยากจน

(A) ตัวโกงทำให้เกิดการบาดเจ็บทางร่างกาย

(E) การสอดแนมหาข้อมูลโดยบุคคลอื่น

(a) สมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวขาดหรือ

standing under the shade of a big tree. The woman then asked for water from Mali to drink. Out of jealousy, Mali got angry and thought that the woman was not an angel so she refused to give any and used rude words to curse the angel in disguise.

The angel thus placed a curse on Mali that whenever she got angry and spoke, worms would come out from her mouth. Upon returning home, Mali told the whole story to her mother. From the anger of telling the story, the whole house was full of worms.

The mother thought that Phikul was jealous of her daughter so she had distorted the story and that was why Mali did not meet and old woman. She beat Phikul and drove her out from home.

Overwhelmed by this grief, Phikul wandered in the forest alone.

Fortunately, she walked in the direction of a young Prince who was enjoying a horse ride in the forest along with his soldiers.

Upon seeing the young girl crying, the Prince asked her to tell the whole story. At the end of her narration the whole area was full of golden flowers.

The Prince was very pleased and asked for her hand. After marrying, the couple ascended the throne and ruled the city happily ever after.

ปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง
(D') ผู้ให้ทดสอบตัวเอง
(E') ตัวเอกตน (หรือ
ไม่ทน) ต่อบททดสอบ
(U) ตัวโกงถูกลงโทษ

(A') ตัวโกงทำให้เกิดการ
บาดเจ็บทางร่างกาย
(A') ตัวโกงขับไล่คนบาง
คนไป

(↑) ตัวเอกออกเดินทาง
จากบ้าน

(N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

(Q) ตัวเอกได้รับการ
ยอมรับ

(W) ตัวเอกอภิเษกสมรส
และขึ้นครองราชย์

สรุปผลการวิเคราะห์โครงเรื่องของ *พิกุลทอง (Phikul Thong)* ไปด้วยนี้

$\alpha \beta^2 \lambda A^8 a^5 \uparrow D^1 D^5 E^5 D^{10} \downarrow \zeta^1 \eta \eta^3 \delta^2 F^4 K^6 A^6 \epsilon^3 a D^1 E^1 U A^6 A^9 \uparrow N Q$

W

7. พระสุวรรณหงส์ (Phra Suwannahong)

Once upon a time there was a big and prosperous city named Nakhon Aiyarattana. It was ruled by a king named Suthannuraj.

The king had a wife named Queen Srisuwan. The kingdom remained prosperous and peaceful for a long time

until an astrologer predicted that within a short period of time there would be a time of difficulty arising in the kingdom.

Having heard of the prediction, the king and his citizens were very much worried and wondered as to what type of difficulty there would be. Since the astrologer could not point out the exact type people thought of all types of events such as famine, the threat of an enemy and natural calamities etc. and waited for unforeseen events to take place with great anxiety.

When prince Suwannahong reached an age appropriate to acquire knowledge beneficial for his future rule, the king sent him to study with a hermit in the forest. While staying with the hermit the prince studied many subjects especially sword fighting and the languages of animals. After completing his studies, the young prince returned to his kingdom.

After his return, the prince helped the king in all matters relating to royal responsibilities to relieve his father's burden. The king was very pleased with his son but constantly thought of the prediction. At the same time he thought that the prediction of his astrologer was surely proved to be inaccurate. So he need not worry about it anymore.

(A) สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง

(B) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ

(C) ตัวโกงหลอกลวงหรือข่มขู่ด้วยวิธีการอื่น ๆ

(D) เคราะห์ร้ายในเบื้องต้นเกิดจากข้อตกลงที่หลอกลวง

(E) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา

(F) ตัวเอกถูกส่งตัวออกไปโดยตรง

(G) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน

(H) มีความต้องการจอมขมังเวทย์

(I) ตัวเอกเรียนรู้วิธีใช้ของวิเศษ

(J) ตัวเอกกลับหวนคืน

(K) เคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป

One day while the prince went to take a bathe in the stream, he found the small golden casket floated by the daughter of the giant. After opening the casket, he found a fresh flower garland with a sweet smell. He took it with him and kept in his palace. Surprisingly, even after three days the flower garland still remained fresh and its smell did not disappear at all.

At night, the prince dreamt that he met a beautiful woman who was the owner of the garland. After waking up, the prince spent most of his time on thinking of her and thought of the way how to meet her. He madly fell in love with the woman in his dream. Once day while the prince was thinking of the woman in his dream,

there were two capable inventors who came to seek an audience with him. They informed him that they possessed special skills which enabled them to invent a magical thing for him and the prince allowed them to do it, they were ready for the job at once. When asked about their special skills, the prince was told that one of them was a carpenter with special skills in boat making while the other one was a mechanic who could invent an engine for the boat to enable it to fly like the king of birds. The two inventors then began their splendid craftsmanship which came out in the form of a flying boat. They presented it to the prince who was very much delighted to see such a beautiful thing. The prince presented them with a handsome reward.

While admiring its beauty, suddenly the prince saw strange writings engraved on the boat. So he asked for the meaning, but the inventors could not understand them. They said they just copied them from a sacred text which was a language spoken by the Garuda (a mythical bird having a body and arms of a man).

(F^1) ของวิเศษตกอยู่ในมือ
ของตัวเอกโดยบังเอิญ
(หาพบเอง)

(a) สมาชิกคนหนึ่งของ
ครอบครัวขาดหรือ
ปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง

(F^0) ตัวละครต่าง ๆ
พิจารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก
(F^3) ของวิเศษถูก
ตระเตรียม

(E^2) การสืบค้นข้อมูลโดย
ตัวเอก

(F) ตัวเอกเรียนรู้วิธีใช้ของ
วิเศษ

(G^1) ตัวเอกเหาะไป

So the person who could read them would be able to command the boat to fly like a bird. Since the prince learnt the language of animals from the hermit he could read them all and ordered the boat to fly the way he liked. The citizens of Nakhorn Aiyarattana were very happy to see their intelligent prince traveling in a magnificent vehicle.

Sometime later Prince Suwannahong flew a kite in the sky in order to forecast the destiny of his kingdom. While flying a kite, the prince made a wish that if the kite was flying well, it would be taken to mean that the kingdom would be more prosperous than the previous year. Surprisingly, instead, of flying in his own kingdom, the kite loosed itself and flew into the city which belonged to the giants. The city, named Muttang, was ruled by the giant king named Suwannawik who had a beautiful daughter named Ketsuriyong. He loved his daughter so much that he assigned five maids to take good care of her.

Meanwhile, the prince followed his kite which now got stuck on the top of the castle that belonged to Princess Ketsuriyong. With the help of his magic spell, the prince climbed the string of his kite and met the beautiful princess. As soon as he saw her, he knew that she was the owner of the flower garland and the woman in his dream. The prince revealed himself to her and the two suddenly fell in love. They secretly married and spent time together as husband and wife. Since that day, the prince often climbed the string of his kite to meet Princess Ketsuriyong secretly.

However, their love affair could no longer be kept as secret when the five maids saw a string of the kite and saw the man living with their princess. They became worried and were afraid of the punishment for not protecting their master as instructed by the giant king. They thought

(G) ตัวเอกถูกชี้นำไปยัง
สถานที่ที่มีสิ่งติดตามหาอยู่

(a') ตัวเอกยังไม่ได้
แต่งงานและออกเสาะ
แสวงหาเจ้าสาว

(๕) การฝ่าฝืน

(E') การสืบค้นข้อมูลโดย
ตัวโกง

(๕) ตัวโกงได้รับข้อมูล

of a plan to get rid of the intruder so that he would not be able to bring any trouble to them again. Prior to his planned visit the following day, the prince had a bad dream that night in which he fell down from the mountain and was trapped in the darkness. He woke up and again slept only to have a second dream. This time, the spear ran to his heart and he died instantly. He felt frightened after waking up, but did not reveal it to anyone. After having a bath, the prince boarded his magic boat and flew to the city of Muttang and then climbed the string of his kite to meet the princess as usual. Unfortunately, this time it was not easy as before

because the five maids had set a trap at the window. As soon as Prince Suwannahong appeared at the window, a spear suddenly shot into his heart. The injured prince was hurt but managed to escape by boarding his boat and returned to die in his kingdom. Before taking his last breath, he swore that he would take revenge on the princess in every life of rebirth as he did not know who had wanted to take his life. The young prince struggled and died painfully.

Meanwhile, though Princess Ketsuriyong was a daughter of the cruel giant, she was very kind and gentle. She waited for Prince Suwannahong for several days but he never came. She looked out of the window and was surprised to see a trace of blood. She became suspicious and thus followed it to the forest which was later inaccessible.

She was overcome with grief and lost consciousness there.

เกี่ยวกับ ตัวเอก

(B) เกราะห้ำร้ายหรือการ
ขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด

(A¹⁴) ตัวโง่งทำการ
ฆาตกรรม

(A⁶) ตัวโง่งทำให้เกิดการ
บาดเจ็บทางร่างกาย

(J) ตัวเอกถูกตราหน้า
(ได้รับบาดเจ็บ/ ทำ
เครื่องหมายให้เป็นแผลเป็น
หรือ เป็นมลทิน)

(D⁷) คำร้องขออื่น ๆ

(E⁹) ตัวเอกพิชิต (หรือ
ไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้

(a) สมาชิกคนหนึ่งของ
ครอบครัวขาดหรือ

ปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง

(G²) ตัวเอกเดินทางทางบก
หรือ ทางน้ำ

(G⁶) ตัวเอกเดินทางตาม
รอยเลือด

(B) เกราะห้ำร้ายหรือการ
ขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด

God Indra felt sympathy for her and thus helped her to regain consciousness.

God Indra then transformed the princess into a man disguised as a young Brahmin so that she could travel alone safely.

He also handed her a small bottle of sacred oil and a sacred bow. The oil itself could be used to help a dead person become alive again.

Before his departure, God Indra also created a live replica of Princess Ketsuriyoung to show in the castle so that the giant king would not become suspicious of his daughter's disappearance in search of her husband.

Ketsuriyoung in disguise took a lonely journey and arrived at a cottage which belonged to a giant named Kumphan.

The giant got angry with the intruder and wanted to eat her, but she fought back and was able to kill the giant.

Out of sympathy, she used the sacred oil to help the giant come to live again.

(B⁷) การโศกเศร้าคร่ำ
ครวญ

(F⁹) ตัวละครต่างๆปวารณา
ตัวช่วยเหลือตัวเอง

(K) เกราะห้ำร้ายหรือความ
ขาดแคลนที่มีหมดไป

(T¹) รูปลักษณะใหม่ได้จาก
การร้ายเวทย์มนต์ของผู้ให้
ความช่วยเหลือ

(F¹) การส่งต่อของวิเศษ

(T¹) รูปแบบที่
สมเหตุสมผลและชวนหัว
รูปลักษณะใหม่ที่ได้มาด้วย
การตบตาหลอกลวง

(G²) ตัวเอกเดินทางทางบก
หรือทางน้ำ

(B) เกราะห้ำร้ายหรือการ
ขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด

(A¹⁷) ตัวโกงงูกินเนื้อคน

(H) ตัวเอกและตัวโกง
ต่อสู้กัน

(E⁹) ตัวเอกพิชิต (หรือ
ไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้

(I¹) ตัวโกงฝ่ายแพ้ใน
การต่อสู้

(E³) ตัวเอกให้ (หรือไม่ให้)
ความช่วยเหลือแก่ผู้ตาย

After being treated, the giant apologised to her and swore to be her royal servant forever.

She agreed and thus the master and the servant travelled together. To reach the kingdom of Aiyarattana quickly, the giant invited his master to sit on his shoulder and walked to the kingdom. The princess then told the giant to transform himself to be a Brahmin like her so that people would not become suspicious of them.

Upon arriving at the kingdom they saw the magnificence of the city but all people looked sad. They were told of the dead prince.

So Ketsuriyong volunteered to help the young prince come to life once again. With the help of the sacred oil, Prince Suwannahong thus came to life. The king and his citizens were overwhelmed by joy. A grand celebration for the prince was held for several days. Since that day, Ketsuriyong in disguise as a young Brahmin named Amporn become the most favourite person of the king and the queen as she helped their dead son return to life.

At the same time, Prince Suwannahong become suspicious of the young Brahmin as he looked very much like Princess

Ketsuriyong. He tried by all means to find out the real identity of the Brahmin, but without success. Finally he used the last trick by calling the most beautiful woman in the kingdom to behave as if his new lover, this time Ketsuriyong in disguise as Amporn got angry and became jealous of her. With a feeling of being

(F) ตัวเอกเรียนรู้วิธีใช้ของ
พิเศษ

(K^๑) ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับการ
ชุบชีวิต

(F^๑) ตัวละครต่าง ๆ
พิจารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก

(K) เคารพหรือความ
ขาดแคลนที่มีหมดไป

(G^๒) ตัวเอกเดินทางทางบก
หรือทางน้ำ

(O) เขากลับถึงบ้านหรือถึง
อีกประเทศหนึ่งโดยไม่มีใคร
จำเขาได้

(B^๑) เคารพหรือถูกประกาศ

(E^๓) ตัวเอกให้ (หรือไม่ให้)
ความช่วยเหลือแก่ผู้ตาย

(K^๑) ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับการ
ชุบชีวิต

(K) เคารพหรือความ
ขาดแคลนที่มีหมดไป

(E^๒) การสืบค้นข้อมูลโดย
ตัวเอก

(๗) การใช้กลอุบาย

(๘) ข้อมูลที่ได้รับด้วย
วิธีการอื่น ๆ

betrayed, she escaped to her city leaving behind a flower garland as a symbol of her identify. After seeing the garland, the prince immediately knew that Amporn was in fact Princess Ketsuriyong in disguise.

Overwhelmed by both delight and anger equally, the prince boarded his magic boat and flew to the city of Muttang where he confronted Ketsuriyong's father.

The two then engaged in a fierce fight, but the prince was able to defeat the giant king.

He then went straight to meet Ketsuriyong in order to take revenge on her. The prince entered the room while Ketsuriyong and her five maids were sleeping. He looked at her with love but took the courage to kill her in her sleep. Before killing her, he made a wish that if she really loved him and was sincere to him, her blood would become sweet and if not so, the blood would have a bitter test. After making a wish, he cut her throat with his sword and tested her blood which turned to be sweet.

The sad prince fell to his knees and cried terrible. The noise woke up the maids who were frightened to see their dead master. They all cried with sadness and thus confessed their guilt to the prince.

The news of her sudden death reached her loyal servant who was none other than the giant named Kumphan. The giant then came to tell the prince to use the sacred oil given to his master by God

(C) ตัวเอกตกลงหรือ
ตัดสินใจที่จะตอบโต้

(G') ตัวเอกหาไป

(H) ตัวเอกและตัวโกง
ต่อสู้กัน

(E') ตัวเอกพิชิต (หรือ
ไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้

(I') ตัวโกงฝ่ายแพ้ใน
การต่อสู้

(A¹⁴) ตัวโกงทำการ
ฆาตกรรม

*ในที่นี้หมายถึง ตัวเอกหลง
ผิดและได้ทำการฆาตกรรม
เจ้าหญิง

(B) เพราะห้ร้ายหรือการ
ขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด

(B') การโศกเศร้าคร่ำ
ครวญ

(B') เพราะห้ร้ายถูกประกาศ

(F') ตัวละครต่าง ๆ

พิจารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก

Indra. Incredibly, with the help of the oil the princess came to life amidst the great joy of the prince and the royal servants of the princess. The couple were reunited once again and this time it would be forever.

The prince then took his wife to his kingdom. On the way to his kingdom, the prince did not use his boat but chose to travel by horse.

The couple then confronted a giant named Wirunmek who almost hurt the prince if giant Kumphan had not intervened. After killing giant Wirunmek, Kumphan wanted to travel with his master so that he could protect both of them, but Ketsuriyong instructed him to take care of Muttang City.

The couple then set out on the journey and when they felt tired and fell sleep. A female giant came across them, she suddenly fell in love with the handsome prince. So she pushed Princess Ketsuriyong into the river and disguised herself as the princess lying beside her husband. After walking up, the prince did not suspect of anything besides strange smell on the body of his wife. He did not grumble of the smell but only thought that normally his wife had no body smell, though she was a daughter of the giant. Upon arriving at his kingdom, the prince took his wife to

(K^0) ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับการชุบชีวิต

(K) เกราะห้ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป

(G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ

(A^6) ตัวโกงทำให้เกิดการบาดเจ็บทางร่างกาย

(B) เกราะห้ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด

(D^8) สัตว์ประหลาดที่มีเจตนาร้ายพยายามทำลายตัวเอก

(F^9) ตัวละครต่าง ๆ ปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก

(I) ตัวโกงผ่ายแพ้

(D^7) คำร้องขออื่น ๆ

(K) เกราะห้ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป

(A^7) ตัวโกงทำให้เกิดการหายตัวไปอย่างฉับพลัน

(A^8) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา

(B) เกราะห้ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด

(A^{12}) ตัวโกงปลอมตัวเป็นตัวเอกหรือคนอื่น

(A^{14}) ตัวโกงทำการ

look around and enjoy the scenery. The couple lived together for sometime without seeing anything strange, the giant in disguise tried to hide the secret by eating as an ordinary human being. However, by nature, the giant preferred to eat raw meat in large quantities. So at night the bogus princess sneaked out of the palace in search of forest animals for food.

Meanwhile, giant Kumphan took a horse which belonged to Prince Suwannahong to drink water in the river, he met Princess Ketsuriyong by accident. So he took his master to Aiyarattana Kingdom where the confrontation between the real and the bogus princess took place. Amidst the confusion of the people, the bogus princess escaped from the kingdom but she was stopped by Kumphan who then killed her in a fierce fight.

The couple then lived together happily and the kingdom was now free from all difficulties.

มาตรการ

(K) เกราะห้ร้ายหรือความ
ขาดแคลนที่มีหมดไป

(Ex) ตัวเอกปลอมหรือตัว
โกงถูกเปิดโปง

(I') ตัวโกงพ่ายแพ้ในการ
ต่อสู้

(U) ตัวโกงถูกลงโทษ

(W²) ตัวเอกที่สมรสแล้ว
สูญเสียภรรยาไปจะได้
กลับมาสมรสใหม่อันเป็น
ผลจากความมุ่งมั่น
ปรารถนา (ที่จะ) ได้กลับมา
สมรสใหม่)

สรุปผลการวิเคราะห์โครงเรื่องของ พระสุวรรณหงส์ (Phra Suwannahong) ได้ดังนี้

α ζ η λ A⁸ B² ↑ a² F ↓ K F⁵ a F⁹ F³ ε² F G¹ G a¹ δ ε¹ ζ B A¹⁴ A⁶ J D⁷ E⁹ a
G² G⁶ B B⁷ F⁹ K T¹ F¹ T⁴ G² B A¹⁷ H E⁹ I¹ E³ F K⁹ F⁹ K G² O B⁴ E³ K⁹ K ε² η
ζ C G¹ H E⁹ I¹ A¹⁴ B B⁷ B⁴ F⁹ K⁹ K G² A⁶ B D⁸ F⁹ I D⁷ K A⁷ A⁸ B A¹² A¹⁴ K Ex I¹
U W²

8. ขุนช้างขุนแผน (The Story of Khun Chang Khun Phan)

Phlai Kaeo (later Khun Phan), Khun Chang, and Nang Phim (later Nang Wanthong) are childhood friends in Suphan Buri. Phlai Kaeo grows up to be handsome, clever, and brave, but he is poor because the King executed his father. He ordained as a novice monk so that he could be educated at the local temple. He excels in martial arts and develops a love of magic. Khun Chang is his opposite: bald, ugly, and crass but very rich. By the age of 16, Nang Phim is the most beautiful girl in Suphan Buri. She meets novice Phlai Kaeo at Wat Pa Lelai during the Songkran festival,

and they have a passionate courtship. But, Khun Chang is also smitten by Phim and tries to win her through his wealth. Love triumphs. Phlai Kaeo leaves the temple and they get married, even though Phim can already see that he is a great womanizer.

Only two days together after the marriage, Phlai Kaeo is called up to lead an army on a campaign in the north. Phim falls sick from pining.

The abbot of Wat Pa Lelai changes her name to Nang Wanthong to revive her luck.

Khun Chang takes the opportunity of Phlai's absence to spread rumours that Phlai Kaeo has died in battle and tempts Wanthong's mother with his wealth.

Wanthong's mother consents to the marriage. Wanthong resists

(**A**) สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง

(*a*¹) ตัวเอกยังไม่ได้แต่งงานและออกเสาะแสวงหาเจ้าสาว

(**B**) เพราะหวั่นหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด

(*a*²) มีความต้องการจอมขมังเวทย์

(*D*³) ผู้ขายขนมหรือผู้ที่ใกล้ตายร้องขอให้ช่วย

(*A*⁸) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา

(*A*¹⁶) ตัวโกงข่มขู่บังคับแต่งงาน

(*y*¹) คำสั่งบังคับ

at first, but soon comes to enjoy a comfortable life and an attentive, faithful husband.

Meanwhile, Phlai Kaeo wins a magnificent victory in the north, and returns with his new fame as a great warrior. He also returns with a new wife, Laothong, who was a prize of the battle. The King gives him the title Khun Phan.

When he reaches Suphan Buri he sees what has happened and commands Wanthong to return to his household.

Wanthong and Laothong have a jealous quarrel. Things don't work out and Khun Phan departs for Kanchanaburi and Wanthong stays with Khun Chang. But, before long, Khun Phan is separated from Laothong by the King as punishment for skipping royal service.

He equips himself with a magic sword, a magnificent horse and a powerful spirit, Golden Child.

Then he comes to Suphan Buri and kidnaps Wanthong from Khun Chang's house in the dead of night. They flee deep into the forest. But, Khun Phan kills two royal officials sent after them, and so becomes a wanted man.

But, Khun Phan kills two royal officials sent after them, and so becomes a wanted man. When Wanthong becomes pregnant, he decides to give himself up. At the trial, he clears himself, but then angers the King by asking for the return of his second wife, Laothong. He is jailed.

Wanthong visits and looks after him. But then Khun Chang captures her and takes her back to his home. There she gives birth to Phlai Ngam, a son with Khun Phan. Khun Chang is jealous of Khun Phan's son and tries to do away with him by

(\mathcal{D}^2) ปฏิบัติตามคำบังคับ

(E^0) ตัวเอกพิชิต (หรือไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้

(\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน

(\mathcal{Y}^2) คำบัญชา

(B^4) เกราะห้ำร้ายถูกประกาศ

(F^8) ของวิเศษถูกยึดครอง

(A^1) ตัวโกงลักพาตัวคนบางคนไป

(G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ

(C) ตัวเอกตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบโต้

(D^7) คำร้องขออื่น ๆ

(A^{15}) ตัวโกงจับบางคนขังหรือ กักบริเวณ

(A^9) ตัวโกงจับไล่คนบางคนไป

abandoning him in the forest.

He survives, but Wanthong decides to entrust Phlai Ngam to a monastery. However, a while later, Phlai Ngam runs away and is brought up by his grandmother in Kanchanaburi.

Khun Phan suffers in prison for many years. He is released when the King needs him to lead another military campaign in the north. His adolescent son, Phlai Ngam, joins him on the campaign. Phlai Ngam starts to follow in his amorous footsteps by winning the hand of Simala, the beautiful daughter of the governor of Phichit. Khun Phaen is again victorious in battle. The King is so pleased that he not only restores Khun Phan to royal favour, but bestows on Phlai Ngam the title of Phra Wai and two wives: his beloved Simala, and a daughter of the defeated King of Chiang Mai.

At the wedding, Phra Wai and Khun Chang get in a drunken quarrel, which ends in a court case. Khun Chang loses and faces punishment,

but Phra Wai appeals for him to be freed.

Khun Chang petitions the King to regain Wanthong as his wife.

At the hearing, the King insists that Wanthong cannot have two husbands and must choose between them. But, she cannot because each has meaning for her in different ways. The king loses his temper and condemns her to death. Phra Wai appeals and wins a reprieve at the last minute. He gallops off on his horse to stop the execution. But, the executioner, on seeing the approaching horse, thinks the King is angry with him for delaying the execution. So, he immediately beheads Wanthong.

(K) เพราะห้ร้ายหรือความ
ขาดแคลนที่มีหมดไป

(A¹⁹) ตัวโกงประกาศ
สงคราม

(B¹) มีการร้องขอความ
ช่วยเหลือส่งผลให้ตัวเอง
ถูกส่งตัวออกไปช่วยเหลือ

(E⁷) ตัวเอกทำตามคำร้อง
ขออื่น ๆ

(E⁹) ตัวเอกพิชิต (หรือ
ไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้

(M) ภารกิจที่ลำบากยาก
เข็ญที่ตัวเองถูกเสนอให้ทำ

(H) ตัวเอกและตัวโกง
ต่อสู้กัน

(I) ตัวโกงฝ่ายแพ้

(E⁵) ตัวเอกแสดงความ
เมตตาต่อผู้วิงวอน

(B⁴) เพราะห้ร้ายถูกประกาศ

(D⁷) คำร้องขออื่น ๆ

(β²) รูปแบบที่ร้ายแรง
ของการหายตัวไปคือการ
เสียชีวิตของบุพการี

(K) เพราะห้ร้ายหรือความ
ขาดแคลนที่มีหมดไป

Meanwhile, the family of Phra Wai himself was not so smooth as Sroi Fa, a daughter of the king of Chiang Mai, who thought that her husband and his grand-mother loved Sri Mala much more than her.

She was jealous of Sri Mala and there was a daily quarrel among his two wives. Sroi Fa took revenge and asked an old monk named Then Kwad to use his magic to make her husband love her more.

She encouraged her husband who was under the influence of the magic spell to beat Sri Mala.

Plai Chumpol became intolerance and unnerved but he himself was beaten. He felt hurt and ran away from home to tell his parents in Kanchanaburi and then headed to Sokhothai to live with his maternal grand-parents. He became a novice and learnt all the arts there.

Having been told by Plai Chompol, Khun Phaen hurried to meet Phra Wai and tried to remind him of being under the influence of the magic spell but Phra Wai did not believe him and reminded his father of his help from the prison. Khun Phean was very angry and declared he would not relations with his son and in disappointment returned to Kanchanaburi at once.

After completing his studies and disturbing, Phai Chumpol made an appointment with Khun Phaen to take revenge on Phra Wai. Plai Chumpol disgusted himself at a Mon named Samingmattara and led his army created from ricestraw by the power of his magic spell to Suphanburi. The king sent Khun Phaen to stop the aggressors but Khun Phaen pretending to be defeated and was arrested as hostage. Under royal command, Phra Wai had to rescue Khun Phean and fought with Plai Chumpol in disguise.

(B) เคารวะหรือการ
ขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด

(a²) มีความต้องการจอม
ขมังเวทย์

(A¹¹) ตัวโกงร้ายมนต์สะกด
บางคนหรือบางสิ่งไว้

(a⁵) การขาดแคลนเงิน
ทอง ความเป็นอยู่ที่ดีและ
อื่น ๆ

(C³) ข้อมูลที่ได้รับด้วย
วิธีการอื่น ๆ

(θ²) ตัวเอกหลงเชื่อตัวโกง
ภายใต้อิทธิพลของเวทมนตร์

(B) การไกล่เกลี่ยโดยคน
กลาง

(A⁸) ตัวโกงขอร้องหรือ
ล่อลวงเหยื่อของเขา

(θ³) ตัวเอกยอมแพ้หรือมี
ปฏิกิริยาตอบโต้ต่อการ
หลอกลวงของตัวโกง

During the fight Khun Phaen told Plai Chumpol to arrest Phra Wai who was frightened to see his father taking sides with the enemy. He then escaped inform the king. The king knew of the trick and instructed Sri Mala to welcome a father and a son to the capital.

Then Plai Chumpol volunteered to arrest the person who used a magic spell on his elder brother. He asked Muen Sri to act as a witness.

After arresting Then Kwad and his disciple, Nen (a Buddhist Novice) Jew, he dug a doll made from a magic spell by Then Kwad and destroyed it so that the influence of the magic spell on Phra Wai would be diminished. As it turned out, Phra Wai was free from the magic spell

but at night Then Kwad and Nen Jew used a magic spell to cut the chain and set themselves free from bondage. Then they were able to escape punishment successfully. During the investigation, Sroi Fa refused to accept the charge and even accused Sri Mala of having an affair with Plai Chumpol. After being caught by her, he escaped to persuade his father to take side with him.

To end the charge against each other, the involved parties were told to walk on fire set by a magic spell. While all involved did not get hurt, Sroi Fa suffered several burns. The king ordered her to face the death penalty, but Sri Mala asked for mercy from the king who agreed but expelled her to her native city of Chiang Mai. On the way to her home, Sroi Fa met Then Kwad and Nen Jew who helped escort her to Chiang Mai. On arriving at Chiang Mai, she gave birth to a baby boy named Plai Yong while Sri Mala also gave birth to a baby boy whose name was given by

(E²) การสืบค้นข้อมูลโดยตัวเอก

(E²) ตัวเอกได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวโกง

(E⁰) ตัวเอกพิชิต (หรือไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้

(I) ตัวโกงฝ่ายแพ้

(Ex) ตัวเอกปลอมหรือตัวโกงถูกเปิดโปง

(L) การอ้างสิทธิ์จอมปลอม

(I²) ตัวโกงฝ่ายแพ้จากการปลอม

(U) ตัวโกงถูกลงโทษ

(E¹) ตัวเอกปล่อยเชลยเป็นอิสระ

(I¹) ตัวโกงถูกเนรเทศ

Khun Phaen as Plai Phet.

King Chiang-In then appointed Then Kwad to be the supreme patriarch as a reward for his help for the princess on the way home. Then Kwad was, however, still angry with Plai Chumpol and wanted to take revenge on him. He disguised himself as a crocodile and came down to Ayutthaya where he killed many people and several domestic animals.

Plai Chumpol volunteered to suppress the wild creature and he was able to arrest Then Kwad in disguise and put him to death.

As a result, he was promoted to the rank *นางสิบสอง* of Luang Nairit. The story thus ends with the happiness of all.

(A¹²) ตัวโกงปลอมตัวเป็น
ตัวเอกหรือคนอื่น

(A¹⁴) ตัวโกงทำการ
ฆาตกรรม

(B¹) มีการร้องขอความ
ช่วยเหลือส่งผลให้ตัวเอก
ถูกส่งตัวออกไปช่วยเหลือ

(C) ตัวเอกตกลงหรือ
ตัดสินใจที่จะตอบได้

(D⁹) สัตว์ประหลาดที่มี
เจตนาร้ายเข้าต่อสู้กับตัวเอก

(H) ตัวเอกและตัวโกง
ต่อสู้กัน

(I¹) ตัวโกงฝ่ายแพ้ในการ
ต่อสู้

(K) เเคราะห์ร้ายหรือความ
ขาดแคลนที่มีหมดไป

(N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

(Q) ตัวเอกได้รับการ
ยอมรับ

สรุปผลการวิเคราะห์โครงเรื่องของ ขุนช้างขุนแผน (The Story of Khun Chang Khun Phan) ได้ดังนี้

α a¹ B a² D³ A⁸ A¹⁶ γ¹ δ² E⁹ ↓ γ² B⁴ F⁸ A¹ G² C D⁷ A¹⁵ A⁹ K A¹⁹ B¹ E⁷ E⁹ M H I
E⁵ B⁴ D⁷ β² K B a² A¹¹ a⁵ ζ θ² B A⁸ θ³ ε² ζ² E⁹ I Ex L I² U E⁴ I⁶ A¹² A¹⁴ B¹ C D⁹
H I¹ K N Q

9. นางสิบสอง (Nang Sib Song)

A millionaire and his wife did not have any children before, so they vowed to have a child from a god. The god let Nang Sib Song be their daughter. Nang Sib Song was very kind and generous to the villagers. Later, Millionaire and his wife had twelve daughters.

They became poor and could not feed them.

Eventually, they had to leave them in the forest. Nang Phao, who was the youngest sister, was very beautiful. She also was more generous than her other sisters.

She got lost and arrived in a giant's town named Santhamala. When Nang Santhamala met all twelve women, she was very glad and treated them like her daughters because she did not have any children.

When they grew up, they realized the secret that Nang Santhamala was a giant because they found a pile of bones in a tunnel. They felt frightened and tried to escape from the town.

At that time, Prince Thao Rothasith was touring in the forest and met them. He was so satisfied with their beauty that he took them back and married them.

(α) สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่องหรือการลำดับจำนวนสมาชิกในครอบครัว

(a) สมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวขาดหรือปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง
(a') การขาดแคลนเงิน ทอง ความเป็นอยู่ที่ดี และอื่น ๆ

(B') ตัวเอกที่ถูกเนรเทศ ถูกส่งตัวออกไปจากบ้าน

(G') ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ

(K) เคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป

(N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

(Q) ตัวเอกได้รับการยอมรับ

(Z') ตัวเอกได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวโกง

(B') เคราะห์ร้ายถูกประกาศ

(E'') ตัวเอกปกป้องรักษาชีวิตตนไว้ด้วยวิธีการเดียวกับที่ศัตรูใช้

(K) เคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป

(Rs) การช่วยตัวเอกจาก

This made Nang Santhamala get angry. So, she tried to treat all of her twelve daughters badly. Then she disguised herself as a beautiful girl and came to see Thao Rothasith. When Thao Rothasith met her, he fell in love with her.

He did not care about his twelve wives any I more and put them in a tunnel.

When they told him that a giant transformed herself into a beautiful girl,

the giant become very furious with them. Then she pretended to be sick and told her husband that her illness could be cured by using the twelve women's eyes. He believed her and scooped out their eyes. However, he also scooped out one of Nang Phao's eyes.

Later, she gave birth to a baby boy named called Rothasen in a tunnel. Her son was grateful to his mother and aunts. He escaped from the tunnel and found some food for them. One day Rothasen won a cock fighting match and he asked for twelve packages of rice for his mother and aunts. Some villagers suspected why he had done that. However, no one talked about this. They observed what he was doing next.

Soon Nang Santhamala was homesick because she left her home for a long time. Then she sent a letter to Nang Meri, who was also her step - daughter, and informed her that she was happy and not to worry about her. She also planned to return to her hometown.

การถูกตามล่า

(N) ปัญหาถูกกลืนกลาย

(Q) ตัวเอกได้รับการ

ยอมรับ

(A¹²) ตัวโกงปลอมตัวเป็น

ตัวเอกหรือคนอื่น

(A¹¹) ตัวโกงร้ายมนต์

สะกดบางคนหรือบางสิ่งไว้

(A⁹) ตัวโกงจับไล่คนบาง

คนไป

(Ex) ตัวเอกปลอมหรือตัว

โกงถูกเปิดโปง

(A⁸) ตัวโกงขอร้องหรือ

ล่อลวงเหยื่อของเขา

(A⁶) ตัวโกงทำให้เกิดการ

บาดเจ็บทางร่างกาย

(a⁵) การขาดแคลนเงิน

ทอง ความเป็นอยู่ที่ดีและ

อื่น ๆ

(B¹) มีการร้องขอความ

ช่วยเหลือส่งผลให้ตัวเอก

ถูกส่งตัวออกไปช่วยเหลือ

(a) สมาชิกคนหนึ่งของ

ครอบครัวขาดหรือ

ปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง

Later, Thao Rothasith found out that there was a boy who had a special character in a village. He asked his soldiers to take him to the palace.

At that time, Rothasen was a teenager. When, he met his father, he told him that his mother and aunts were blind. All of them lived in the tunnel and needed help.

Although Thao Rothasith already knew this, he did not help him and his wives because he was still crazy about Nang Santhamala.

Rothasen thought that it was his duty to be grateful to his mother and aunts. Nang Santhamala got very angry with him and he became her enemy.

Later, she tricked him into bringing a message to Nang Meri. It said, "If he arrives during the day or night, kill him."

On the way, Rothasen felt very tired. He fell asleep under a tree where there was a hermit. The hermit realized that Rothasen would be killed. Therefore, he changed the message. The message to say, "Marry him whenever he arrives."

(E³) การสอดแนมหา
ข้อมูลโดยบุคคลอื่น

(C³) ข้อมูลที่ได้รับด้วย
วิธีการอื่น ๆ

(a) สมาชิกคนหนึ่งของ
ครอบครัวขาดหรือ
ปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง

(a⁵) การขาดแคลน
เงิน ทอง ความเป็นอยู่ที่ดี
และอื่น ๆ

(θ²) ตัวเอกหลงเชื่อตัว
โกงภายใต้อิทธิพลของ
เวทมนตร์

(A¹⁹) ตัวโกงประกาศ
สงคราม

(A⁸) ตัวโกงขอร้องหรือ
ล่อลวงเหยื่อของเขา

(A¹³) ตัวโกงตั้งฆาตกรรม

(B) เคาระหึร้ายหรือ
การขาดแคลน เป็นที่
ประจักษ์ชัด

(B²) ตัวเอกถูกส่งตัว
ออกไปโดยตรง

(F⁰) ตัวละครต่าง ๆ
พิจารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก

When he woke up, he continued traveling. After reading the letter, Nang Meri was very surprised that her step - mother sent her the mate. Rothasen was good – looking enough to be her husband and rule the town so she agreed to marry him. Rothasen became her husband and she loved him a lot.

But, she was very jealous. She did not let him go anywhere because she was worried that he might find out her step - mother's secret.

One day, Rothasen asked her to take him around the palace because he wanted to find out the place where his mother's and aunt's eyes were hidden.

Nang Meri did not know who Rothasen was, so she told him. Rothasen tried to find the eyes and take them back to his mother and aunts.

Later, he asked for some whisky until Nang Meri got drunk. He escaped from the palace and stole the eyes.

When Nang Meri recovered, she did not see her husband. She felt very upset and knew that he must have escaped from the palace. So, she followed him. In fact, Rothasen loved her and had pity on her. However, he loved his mother and aunts more.

However, he threw a magic parcel of medicine that the hermit gave him. The ground became an acid sea that blocked her from following him.

She need Rothasen would follow her to the next life because she followed him because she loved him. Then she died.

(G) ตัวเอกถูกชี้นำไปยังสถานที่ที่มีสิ่งติดตามหาอยู่

(G²) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ

(K) เคารวะร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป

(A¹⁵) ตัวโกงจับบางคนขังหรือกักบริเวณ

(E²) การสืบค้นข้อมูลโดยตัวเอก

(C¹) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ

(G¹) มีผู้ชี้ทางให้ตัวเอกไป

(K¹) ของที่แสวงหาได้มาโดยเป็นผลโดยตรงจากการกระทำก่อนหน้า

(Pr) ตัวเอกถูกตามล่า

(Rs²) ตัวเอกหนีรอดออกมาได้และสร้างอุปสรรคในเส้นทางการเดินทางของผู้ตามล่า

(I) ตัวโกงฝ่ายแพ้

(I¹) ตัวโกงถูกฆ่าทิ้งที่ยังไม่เริ่มต่อสู้

Rothasen was able to cure his mother and aunts and he told his father the whole story.

(↓) ตัวเอกกลับหวนคืน
(K^s) ถอนคำสาป
(**K**) เเคราะห์ร้ายหรือความ
ขาดแคลนที่มีหมดไป

Nang Santhamala knew that she was guilty and requested her husband not to kill her. She said that she was pregnant.

(**Ex**) ตัวเอกปลอมหรือ
ตัวโกงถูกเปิดโปง

(**I**) ตัวโกงฝ่ายแพ้
(**L**) ตัวเอกปลอมอ้างสิทธิ์
จอมปลอม

Nang Phao, who was generous, asked him to let her go. Thao Rothasith believed everything that the twelve women told him. He did not kill Nang Santhamala and let her go.

(D^s) มีผู้เข้าหาตัวเอกเพื่อขอ
ความเมตตา

(E^s) ตัวเอกแสดงความ
เมตตาต่อผู้วิงวอน

Finally, Thao Rothasith, the twelve women and Rothasen lived together happily.

(I^s) ตัวโกงถูกเนรเทศ

(**U**) ตัวโกงถูกลงโทษ

(W^2) ตัวเอกที่สมรสแล้ว
สูญเสียภรรยาไปจะได้
กลับมาสมรสใหม่อันเป็น
ผลจากความมุ่งมั่น
ปรารถนา (ที่จะได้กลับมา
สมรสใหม่)

สรุปผลการวิเคราะห์โครงเรื่องของ นางสิบสอง (Nang Sib Song) ได้ดังนี้

α a a^5 B^5 G^2 **K** **N** **Q** ζ^2 B^4 E^8 **K** **Rs** **N** **Q** A^{12} A^{11} A^9 **Ex** A^8 A^6 a^5 B^1 a ε^3 ζ^3 a a^5 θ^2
 A^{19} A^8 A^{13} **B** B^2 F^9 **G** G^2 **K** A^{15} ε^2 ζ^3 G^4 K^4 **Pr** Rs^2 **I** I^s ↓ K^8 **K** **Ex** **I** **L** D^5 E^5 I^6 **U**
 W^2

10. ปลาบู๋ทอง (Pla Boo Thong)

Once upon a time there was a fisherman called Setthi, who had two wives. His major wife was Nang Kanittha, who had a daughter named Uyai. His minor wife was Nang Kanitthi, who had two daughters called Aai and Ie. Setthi loved his minor wife more than his major wife and he always rebuked her.

Uyai was usually punished by her step - mother and two sisters when her parents were not at home.

Every morning Setthi went fishing. Sometimes he went with his minor wife and sometimes he went with his major wife. One day he and Nang Kanittha went fishing early. His wife rowed a boat and he cast a net. Unfortunately, they could not catch any fish.

Later, he found a golden fish called Pla Boo Thong. He wanted to throw it into the water, but his wife asked him to bring it back.

She wanted her daughter to feed it. Setthi did not agree with her and threw it into the water. He continued casting a net from place to place. Finally, he found the same fish and threw it away, even his wife asked him to take it back for their daughter.

He got angry with his wife because he was tired and hungry. He hit his wife and pushed her into the river.

Then he went back home without any fish. When he arrived home, Uyai ask him where her mother was. He did not answer. Uyai kept asking many times. She knew that her mother had an accident. She tormented the loss of her mother.

(α) การลำดับจำนวนสมาชิกในครอบครัว

(B) เคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด

(a') การขาดแคลนในรูปแบบอื่น ๆ

(F') ของวิเศษตกอยู่ในมือของตัวเอกโดยบังเอิญ

(หาพบเอง)

(D') คำร้องขออื่น ๆ

(A) ตัวโกงทำร้ายหรือทำให้สมาชิกในครอบครัวบาดเจ็บ

(A'^4) ตัวโกงทำการฆาตกรรม

(E^2) การสืบค้นข้อมูลโดยตัวเอก

(β^2) รูปแบบที่ร้ายแรงของการหายตัวไปคือการเสียชีวิตของบุพการี

Nang Kanitthi is afraid that villagers might hear and know the fact, so she and her husband hurt Uyai very hard.

They told the villagers that they wanted Uyai to follow her mother because she left with her adulterer with some belongings. Uyai thought her mother had died. However, no one believed them. They took Uyai and cured her. They looked after Uyai until she felt better. Then they took her back.

The next morning, Setthi and his wife woke Uyai and told her to do the housework in spite that she was injured. She had to feed chickens and ducks, clean the house and etc. Aai and Ie did not do anything.

Nang Kanittha was born to be a golden fish called Pla Boo Thong because her mind was on the golden fish before she died. She was worried about her daughter. She always swam around her house and tried to show her daughter that she was her mother. One day, while Uyai was sitting at the pier, she looked at the water and found a fish with beautiful golden scales. The fish swam towards Uyai and talked about her fate from her cruel husband.

When Uyai knew that the fish was her mother, she felt upset and cried. She also talked about her sadness. Before going back home,

(B⁷) การโศกเศร้าคร่ำ
ครวญ

(A) ตัวโกงทำร้ายหรือทำ
ให้สมาชิกในครอบครัว
บาดเจ็บ

(A⁸) ตัวโกงขอร้องหรือ
ล่อลวงเหยื่อของเขา

(γ¹) คำสั่งบังคับ
(A) ตัวโกงทำร้ายหรือ
ทำให้สมาชิกในครอบครัว
บาดเจ็บ

(a⁵) การขาดแคลนเงิน
ทอง ความเป็นอยู่ที่ดีและ
อื่น ๆ

(F⁶) ของวิเศษปรากฏ
ให้เห็นเอง

(E²) ตัวเอกตอบรับ
(ไม่ตอบรับ) คำท้าทาย

(ζ³) ข้อมูลที่ได้รับด้วย
วิธีการอื่น ๆ

(B⁷) การโศกเศร้า
คร่ำครวญ

Uyai told her mother not to swim far away her house because she might be trapped. She would feed her every day. Both Uyai and her mother talked together for many times.

One day, Nang Aui saw them and told her mother.

The next day Nang Kanitthi asked Nang Uyai to take their cows to the fields.

Aai went to the pier and called the fish like Uyai did. When the fish showed up, she caught and killed it for food.

After that, they threw away its bones and scales after meal. But one of Uyai's ducks kept a scale in its mouth to show it to Uyai. When she got home, she went straight to the pier and called her mother many times, but there was no answer. She cried and returned home. Suddenly, the duck ran to Uyai and spit the scale out and said, "Your mother is dead because she is cooked today." Uyai burst into tears.

She did not know what to do. Then she wrapped the scale. The next day she buried it in the forest and prayed that her mother would be two eggplant trees.

The god pitied Uyai. She was so grateful that the god inspired her to get the things she wants. Uyai respected the trees every day. Sometimes she lay down near the tree and talked to it. She felt happily.

(γ^1) คำสั่งบังคับ

(δ^2) ปฏิบัติตามคำสั่ง

(ζ^7) ตัวโกงได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอง

(A^8) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา

(A^{12}) ตัวโกงปลอมตัวเป็นตัวเอกหรือคนอื่น

(A^{14}) ตัวโกงทำการฆาตกรรม

(F^9) ตัวละครต่าง ๆ ปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอง

(ζ^3) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ

(β^2) รูปแบบที่ร้ายแรงของการหายตัวไปคือการเสียชีวิตของบุพการี

(B^4) เเคราะห์ร้ายถูกประกาศ

(B^7) การโศกเศร้าคร่ำครวญ

(a) สมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวขาดหรือปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง

(D^7) คำร้องขออื่น ๆ

(K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป

(K^5) ของที่เสาะแสวงหาได้มาในทันทีที่ใช้ของวิเศษ

Later, her mean step-mother knew the story. She asked Aai to follow Uyai into the forest and pulled out the trees and collected the eggplants when Uyai was careless. At last, Nang Aai could manage the trees.

The same duck kept one of eggplants and told Uyai the story. She wrapped an eggplant and took it with her when she took care of the cows in the field.

Then she buried it in the forest and prayed that it would be a golden Pho tree and a silver Pho tree, which the god inspired that again.

One day Thao Phommathat traveled in the forest

and found the beautiful golden and silver Pho trees.

He asked his soldiers to investigate whose those trees were because he wanted to take them to the palace.

(K^0) ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับการชุบชีวิต

(ζ^1) ตัวโกงได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอง

(γ^1) คำสั่งบังคับ

(δ^2) ปฏิบัติตามคำสั่ง

(A^3) ตัวโกงปล้นสะดมหรือทำลายพืชผล

(F^0) ตัวละครต่าง ๆ ปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอง

(ζ^3) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ

(β^2) รูปแบบที่ร้ายแรงของการหายตัวไปคือการเสียชีวิตของบุพการี

(a) สมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวขาดหรือปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง

(D^7) คำร้องขออื่น ๆ

(K^5) ของที่เสาะแสวงหาได้มาในทันทีที่ใช่ของวิเศษ

(K^0) ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับการชุบชีวิต

(G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือ ทางน้ำ

(F^6) ของวิเศษปรากฏให้เห็นเอง

(E^3) การสอดแนมหาข้อมูลโดยบุคคลอื่น

Then he knew that they belonged to Uyai. The soldiers took her to the palace. When the king met her, he was satisfied with her beauty. Uyai told him her stories. He pitied Uyai. He thought to take her back to the palace and appointed her as a queen.

Then he asked for the trees. She agreed to give him the trees. He pulled them out by himself. But he could not move them.

Therefore, he asked his men, elephants, and horses to help pull them. But they could not. He asked Uyai to pull them by herself.

Then she respected to the trees. Finally, she could pull them out easily. The king was surprised and he thought that Uyai should be his wife.

When Nang Kanitthi and her daughter realized that Thao Phommathat appointed Uyai as the queen. They were jealous and tried to kill her. She wanted her daughter to be the queen instead of Uyai.

Both of them got advice from an elderly woman named Kalisad.

They sent Aai an Ie to see the Queen Uyai and told her that her father was really sick. He might die very soon.

Uyai believed her sisters and hurried to go back home with her attendants.

When she arrived at her house, her step- mother let only Uyai to get into the house. She said that the sick would be more serious if he met a lot of people. Uyai agreed with her. She took off her royal clothes and cleaned her body.

As soon as she stepped into the house, she fell into a big pan with boiling water and died immediately.

(๕) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ

(K) เคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป

(F') การส่งต่อของพิเศษ

(Q) ตัวเอกได้รับการยอมรับ

(a) สมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวขาดหรือปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง

(a²) มีความต้องการจ่อมมั่งเวทย์

(A⁸) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา

(θ') ตัวเอกหลงเชื่อตัวโกง

(↓) ตัวเอกกลับหวนคืน

(η) ตัวโกงพยายามที่จะหลอกลวงเหยื่อของเขาเพื่อที่จะครอบงำเหยื่อหรือครอบครองทรัพย์สินของเหยื่อ

(A¹⁴) ตัวโกงทำการฆาตกรรม

After Uyai had died, Nang Kanitthi and the elderly Kalisad helped Aai to put on Uyai's clothes.

Then she returned to the palace without any suspect. When she arrived at the palace, she pretended that she was sick and she wanted to be alone in her room.

Thao Phommathat was crazy about her because of Kalisad's magic. He visited her with no doubt.

However, he was sad and astonished when the trees became limp. He did not know why and what to do.

Uyai was born again to be a red-breasted parakeet, but her mind was still hers. She was always concerned about her husband and the trees (her mother). She flew to the Pho trees. She cried and complained about her husband.

Thao Phommathat heard her complaints .He was surprised why the bird complained him. He asked her and realized that she was

(A^{12}) ตัวโกงปลอมตัวเป็น
ตัวเอกหรือคนอื่น

(O) เขากลับถึงบ้านหรือ
ถึงอีกประเทศหนึ่งโดยไม่มี
ใครจำเขาได้

(L) ตัวเอกปลอมอ้างสิทธิ
จอมปลอม

(T') รูปลักษณะใหม่ได้จาก
การร้ายเวทย์มนต์ของผู้ให้
ความช่วยเหลือ

(A^{11}) ตัวโกงร้ายมนต์
สะกดบางคนหรือบางสิ่งไว้

(η^2) ตัวโกงดำเนินการ
กระทำโดยใช้เวทย์มนตร์

(θ^2) ตัวเอกหลงเชื่อตัว
โกงภายใต้อิทธิพลของ
เวทย์มนตร์

(B^7) การโศกเศร้าคร่ำครวญ

(K^9) ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับการ
ชุบชีวิต

(a) สมาชิกคนหนึ่งของ
ครอบครัวขาดหรือ
ปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง

(B^7) การโศกเศร้า
คร่ำครวญ

(θ^2) ตัวเอกหลงเชื่อ
ตัวโกงภายใต้อิทธิพลของ

his wife. He felt very disappointed, but he did not know how to do with Aai because he was controlled by love potion.

He kept her in a golden cage, close to himself and he often talked to her. One day his royal attendants told the king that white elephants were found in the north, so he decided to round up elephants by himself. Aai realized that the bird was her sister, Uyai. When the king was away,

she got a chance to get rid of her. She caught it, cut its wings and pulled its features. She asked the cook to kill it and cooked curry for her. The bird was injured so it pretended that it was dead. The cook thought it died and left it in the kitchen and intended to cook it for dinner.

The bird toiled to live with a mouse.

When the cook came back, she was shocked when she could not find the bird. So, she bought another bird. Aai also thought that Uyai was dead, so she gave the cook a breast cloth as a present.

On the other hand, the bird had some features. It wanted to escape, but it was quite dangerous. Then the mouse gave it a hand; he took it to the forest. The bird toiled in the forest until it arrived at a hermit's hermitage. The hermit saw an ugly and poor bird. He made her by magic to be a beautiful woman. He took care of her as his daughter; Uyai also took care of the hermit.

เวทมนตร์

(B) เเคราะห์ร้ายหรือการ
ขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด

(A⁶) ตัวโกงทำให้เกิดการ
บาดเจ็บทางร่างกาย

(A¹³) ตัวโกงตั้งฆาตกรรม

(N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

(Rs⁴) ตัวเอกซ่อนตัว
ในขณะที่หลบหนี

(Rs⁸) ตัวเอกไม่ยอมถูกกิน

(λ) เเคราะห์ร้ายใน
เบื้องต้นเกิดจากข้อตกลงที่
หลอกลวง

(K) เเคราะห์ร้ายหรือความ
ขาดแคลนที่มีหมดไป

(F⁹) ตัวละครต่าง ๆ
พิจารณาตัวช่วยเหลือ
ตัวเอก

(Rs) การช่วยตัวเอกจาก
การถูกตามล่า

(T¹) รูปลักษณะใหม่ได้จาก
การร้ายเวทย์มนต์ของผู้ให้
ความช่วยเหลือ

One day the hermit observed that Uyai felt lonely. He drew pictures and asked her to choose one. She chose a picture of a five-year-old boy. Then the hermit made him by magic as a handsome boy called Lom who could be her son and her friend. Lom called the hermit grandfather.

He also learnt arts and sciences so that he was very brave and skillful. When he was seven, he asked them who his father was and why he had only his mother.

Uyai told him the stories. Lom asked her to travel to see his father. Uyai made a garland and put it on his neck. She let him go. She hoped that the king would see her garland and knew that it belonged to her.

The little boy arrived in Phommthat town. He found many strange things.

He asked villagers where the golden Pho tree and silver Pho tree were. He wanted to see them. Villagers rumored about a handsome boy with a beautiful garland. The king heard the rumor very soon. He was surprised that the boy might bring him some news from his wife. He asked his soldiers to take him to the palace. When he looked at the garland, he could get stories from it. It made him miss his wife. However, he said nothing about this because he was afraid that Aai knew about it. Later, he asked the boy about his wife in a private room. He decided to take her to the palace.

He told his royal attendants that he would visit and travel in the forest. When he arrived at the hermitage, he met Uyai. She was very happy to see her husband again. However, both of them felt

(F³) ของวิเศษถูก

ตระเตรียม

(F⁸) ของวิเศษถูกยึดครอง

(E³) การสอดแนมหา

ข้อมูลโดยบุคคลอื่น

(E⁷) ตัวเอกแสดงความ

เมตตาต่อผู้วิงวอน

(G) ตัวเอกถูกชี้นำไปยัง

สถานที่ที่มีสิ่งที่ตามหาอยู่

(G⁴) มีผู้ชี้ทางให้ตัวเอกไป

(M) ภารกิจที่ลำบากยาก

เจ็ญที่ตัวเอกถูกเสนอให้ทำ

(E³) การสอดแนมหา

ข้อมูลโดยบุคคลอื่น

(G³) ข้อมูลที่ได้รับด้วย

วิธีการอื่น ๆ

(G) ตัวเอกถูกชี้นำไปยัง

สถานที่ที่มีสิ่งที่ตามหาอยู่

(G²) ตัวเอกเดินทางทาง

sad when they realized that Lom would become a picture on a piece of paper in three days.

After that, the king took his wife back to the palace. He holds a grand festival for 7 days.

After the grand festival, he judged everyone who hurt his wife starting from the cook. She laid the blame to Aai. Uyai asked him to give them a pardon. Aai was guilty and concerned, so she decided to commit suicide. The king wanted to punish her parents, so he asked the cook to make curry with Aai's flesh and sent it to her parents. As soon as they saw the curry, they were unconscious. Ie, the youngest daughter was so shocked that she became dumb. The elderly Kalisad died of heart failure before being punished. Setthi and Nang Kanitthi repented and surrendered with her daughter, Ie. Uyai asked for their forgiveness.

The king agreed with her and he let her to take care of Ie because he thought that she was punished by the nature. Setthi and his wife fed birds and fish in the garden behind the royal palace. Since then both of them became kind and generous, especially to red-breasted parakeet and Pla Boo. The king and the queen reigned and ruled the people happily.

บกหรือทางน้ำ

(K) เกราะห้ร้ายหรือความ
ขาดแคลนที่มีหมดไป

(↓) ตัวเอกกลับหวนคืน

(N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

(Ex) ตัวเอกปลอมหรือตัว
โกงถูกเปิดโปง

(U) ตัวโกงถูกลงโทษ

(E⁵) ตัวเอกแสดงความ
เมตตาต่อผู้วิงวอน

สรุปผลการวิเคราะห์โครงเรื่องของ ปลาบู่ทอง (Pla Boo Thong) ได้ดังนี้

α B a^6 F⁵ D⁷ A A¹⁴ ϵ^2 β^2 B⁷ A A⁸ γ^1 A a^5 F⁶ E² ζ^3 B⁷ γ^1 δ^2 ζ^1 A⁸ A¹² A¹⁴ F⁹ ζ^3 β^2
B⁴ B⁷ a D⁷ K K⁵ K⁹ ζ^1 γ^1 δ^2 A³ F⁹ ζ^3 β^2 a D⁷ K⁵ K⁹ G² F⁶ ϵ^3 ζ^3 K F¹ Q a a^2 A⁸
 θ^1 ↓ η A¹⁴ A¹² O L T¹ A¹¹ η^2 θ^2 B⁷ K⁹ a B⁷ θ^2 B A⁶ A¹³ N Rs⁴ Rs⁸ λ K F⁹ Rs T¹
F³ F⁸ ϵ^3 E⁵ G G⁴ M ϵ^3 ζ^3 G G² K ↓ N Ex U E⁵

ภาคผนวก ง

การวิเคราะห์เนื้อเรื่องของนิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง

1. เจ้าหญิงนิทรา (Sleeping Beauty based from the story “Little Briar Rose”)

A king and queen once upon a time reigned in a country a great way off, where there were in those days fairies. Now this king and queen had plenty of money, and plenty of fine clothes to wear, and plenty of good things to eat and drink, and a coach to ride out in every day:

but though they had been married many years they had no children, and this grieved them very much indeed.

But one day as the queen was walking by the side of the river, at the bottom of the garden, she saw a poor little fish, that had thrown itself out of the water, and lay gasping and nearly dead on the bank. Then the queen took pity on the little fish, and threw it back again into the river; and before it swam away it lifted its head out of the water and said, “I know what your wish is, and it shall be fulfilled, in return for your kindness to me—you will soon have a daughter.” What the little fish had foretold soon came to pass; and the queen had a little girl, so very beautiful that the king could not cease looking on it for joy, and said he would hold a great feast and make merry, and show the child to all the land.

So he asked his kinsmen, and nobles, and friends, and neighbors. But the queen said, “I will have the fairies also, that they might be kind and good to our little daughter.” Now there were thirteen fairies in the kingdom; but as the king and queen had only twelve golden dishes for them to eat out of, they were forced to leave one of the fairies without asking her.

So twelve fairies came, each with a high red cap on her head, and red shoes with high heels on her feet, and a long white wand in her hand: and after the feast was over they gathered round in a ring and gave all their best gifts to the little princess. One gave

(α) สถานการณ์
ตอนเริ่มเรื่อง

(a) สมาชิกคนหนึ่งของ
ครอบครัวขาดหรือปรารถนา
บางสิ่งบางอย่าง

(↑) ตัวเอกออกเดินทางจาก
บ้าน

(D¹) ผู้ให้ทดสอบตัวเอก

(D¹⁰) ตัวเอกได้รับของขวัญพิเศษ
เป็นการแลกเปลี่ยน

(B) เกราะห้ร้ายหรือ
การขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์

(F¹) การส่งต่อของขวัญพิเศษ

her goodness, another beauty, another riches, and so on till she had all that was good in the world.

Just as eleven of them had done blessing her, a great noise was heard in the courtyard, and word was brought that the thirteenth fairy was come, with a black cap on her head, and black shoes on her feet, and a broomstick in her hand: and presently up she came into the dining- hall. Now, as she had not been asked to the feast she was very angry, and scolded the king and queen very much, and set to work to take her revenge. So she cried out, ‘The king’s daughter shall, in her fifteenth year, be wounded by a spindle, and fall down dead.’

Then the twelfth of the friendly fairies, who had not yet given her gift, came forward, and said that the evil wish must be fulfilled, but that she could soften its mischief; so her gift was, that the king’s daughter, when the spindle wounded her, should not really die, but should only fall asleep for a hundred years.

However, the king hoped still to save his dear child altogether from the threatened evil; so he ordered that all the spindles in the kingdom should be bought up and burnt. But all the gifts of the first eleven fairies were in the meantime fulfilled; for the princess was so beautiful, and well behaved, and good, and wise, that everyone who knew her loved her.

It happened that, on the very day she was fifteen years old, the king and queen were not at home,

and she was left alone in the palace. So she roved about by herself, and looked at all the rooms and chambers, till at last she came to an old tower, to which there was a narrow staircase ending with a little door. In the door there was a golden key, and when she turned it the door sprang open,

and there sat an old lady spinning away very busily. ‘Why, how

(A¹¹) ตัวโกงร้ายมนต์สะกด
บางคนหรือบางสิ่งไว้

(F^o) ตัวละครต่าง ๆ
ปวราณาตัวช่วยเหลือตัวเอง

(D¹) ห้ามฝ่าฝืน

(↑) ตัวเอกออกเดินทางจาก
บ้าน

(D) คำสั่งถูกฝ่าฝืน

(A¹²) ตัวโกงปลอมตัวเป็น

now, good mother,' said the princess; 'what are you doing there?'
'Spinning,' said the old lady, and nodded her head, humming a
tune, while buzz! went the wheel. 'How prettily that little thing
turns round!' said the princess, and took the spindle and began to
try and spin. But scarcely had she touched it, before the fairy's
prophecy was fulfilled;

the spindle wounded her, and she fell down lifeless on the
ground. However, she was not dead, but had only fallen into a
deep sleep; and the king and the queen, who had just come
home, and all their court, fell asleep too; and the horses slept in
the stables, and the dogs in the court, the pigeons on the house-
top, and the very flies slept upon the walls. Even the fire on the
hearth left off blazing, and went to sleep; the jack stopped, and
the spit that was turning about with a goose upon it for the king's
dinner stood still; and the cook, who was at that moment pulling
the kitchen-boy by the hair to give him a box on the ear for
something he had done amiss, let him go, and both fell asleep;
the butler, who was slyly tasting the ale, fell asleep with the jug
at his lips: and thus everything stood still, and slept soundly.

A large hedge of thorns soon grew round the palace, and every
year it became higher and thicker; till at last the old palace was
surrounded and hidden, so that not even the roof or the chimneys
could be seen. But there went a report through all the land of the
beautiful sleeping Briar Rose (for so the king's daughter was
called): so that, from time to time, several kings' sons came, and
tried to break through the thicket into the palace. This, however,
none of them could ever do; for the thorns and bushes laid hold
of them, as it were with hands; and there they stuck fast, and died
wretchedly.

ตัวเอกหรือคนอื่น

(A^s) ตัวโกงขอร้องหรือ

ล่อลวงเหยื่อของเขา

(θ') ตัวเอกหลงเชื่อตัวโกง

(J) ตัวเอกถูกราดหน้า

(ได้รับบาดเจ็บ/ ทำ

เครื่องหมายให้เป็นแผลเป็น

หรือ เป็นมลทิน)

(B^d) เคราะห์ร้ายถูกประกาศ

After many, many years there came a king's son into that land:

and an old man told him the story of the thicket of thorns; and how a beautiful palace stood behind it, and how a wonderful princess, called Briar Rose, lay in it asleep, with all her court. He told, too, how he had heard from his grandfather that many, many princes had come, and had tried to break through the thicket, but that they had all stuck fast in it, and died.

Then the young prince said, 'All this shall not frighten me; I will go and see this Briar Rose.' The old man tried to hinder him, but he was bent upon going.

Now that very day the hundred years were ended; and as the prince came to the thicket he saw nothing but beautiful flowering shrubs, through which he went with ease, and they shut in after him as thick as ever. Then he came at last to the palace, and there in the court lay the dogs asleep; and the horses were standing in the stables; and on the roof sat the pigeons fast asleep, with their heads under their wings. And when he came into the palace, the flies were sleeping on the walls; the spit was standing still; the butler had the jug of ale at his lips, going to drink a draught; the maid sat with a fowl in her lap ready to be plucked; and the cook in the kitchen was still holding up her hand, as if she was going to beat the boy. Then he went on still farther, and all was so still that he could hear every breath he drew; till at last he came to the old tower, and opened the door of the little room in which Briar Rose was; and there she lay, fast asleep on a couch by the window. She looked so beautiful that he could not take his eyes off her, so he stooped down and gave her a kiss. But the moment he kissed her she opened her eyes and

(↑) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน

(G) ตัวเอกถูกชี้นำไปยังสถานที่ที่มีสิ่งที่ตามหาอยู่

(C) ตัวเอกตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบโต้

(K^s) ถอนคำสาป

(K¹⁰) เซลย์ได้รับอิสรภาพ

(N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

awoke, and smiled upon him; and they went out together; and soon the king and queen also awoke, and all the court, and gazed on each other with great wonder. And the horses shook themselves, and the dogs jumped up and barked; the pigeons took their heads from under their wings, and looked about and flew into the fields; the flies on the walls buzzed again; the fire in the kitchen blazed up; round went the jack, and round went the spit, with the goose for the king's dinner upon it; the butler finished his draught of ale; the maid went on plucking the fowl; and the cook gave the kitchen boy the box on his ear, while the maid finished plucking the chicken.

And then the prince and Briar Rose were married, and the wedding feast was given; and they lived happily together all their lives long.

(W) ตัวเอกอภิเษกสมรส
และขึ้นครองราชย์

สรุปผลการวิเคราะห์โครงเรื่องของ เจ้าหญิงนิทรา (Sleeping Beauty based from the story "Little Briar Rose") ได้ดังนี้

α a \uparrow D¹ D¹⁰ B F¹ A¹¹ F⁹ δ ¹ \uparrow δ A¹² A⁸ θ ¹ J B⁴ \uparrow G C K⁸ K¹⁰ N W

2. อัชเช่นพุตเทิล (Aschenputtel)

Once upon a time there was a rich man who lived happily with his wife for a long time, and they had one little girl together.

Then the wife became ill, and as she became deathly ill, she called her daughter and said, "Dear child, be pious and good, and God will always take care of you, and I will look down upon you from heaven, and will be with you." And then she closed her eyes and expired.

(α) การลำดับจำนวน
สมาชิกในครอบครัว

(β^2) รูปแบบที่ร้ายแรง
ของการหายตัวไปคือการ
เสียชีวิตของบุพการี

The maiden went every day to her mother's grave and wept, and was always pious and good.

When the winter came the snow covered the grave with a white covering, and when the sun came in the early spring and melted it away, the man took to himself another wife. The new wife brought two daughters home with her, and they were beautiful and fair in appearance, but at heart were black and ugly. And then began very evil times for the poor step-daughter.

“Is the stupid creature to sit in the same room with us?” said they; “those who eat food must earn it. Out upon her for a kitchen-maid!” They took away her pretty dresses, and put on her an old gray kirtle, and gave her wooden shoes to wear. “Just look now at the proud princess, how she is decked out!” cried they laughing, and then they sent her into the kitchen. There she was obliged to do heavy work from morning to night, get up early in the morning, draw water, make the fires, cook, and wash. Besides that, the sisters did their utmost to torment her, mocking her, and strewing peas and lentils among the ashes, and setting her to pick them up. In the evenings, when she was quite tired out with her hard day's work, she had no bed to lie on, but was obliged to rest on the hearth among the cinders. And as she always looked dusty and dirty, they named her Aschenputtel.

It happened one day that the father went to the fair, and he asked his two step-daughters what he should bring back for them.

“Fine clothes!” said one.

“Pearls and jewels!” said the other.

“But what will you have, Aschenputtel?” said he.

“The first twig, father, that strikes against your hat on the way home; that is what I should like you to bring me.”

(B⁷) การ โศกเศร้า
คร่ำครวญ

(B) เคราะห์ร้ายหรือการ
ขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์
ชัด

(A¹⁵) ตัวโง่งจับบางคนขัง
หรือกักบริเวณ

(๗) ตัวโง่งพยายามที่จะ
หลอกลวงเหยื่อของเขา
เพื่อที่จะครอบงำเหยื่อหรือ
ครอบครองทรัพย์สินของ
เหยื่อ

(๐) ตัวเอกยอมแพ้หรือมี
ปฏิกิริยาตอบโต้ต่อการ
หลอกลวงของตัวโง่ง

(a) สมาชิกคนหนึ่งของ
ครอบครัวขาดหรือ
ปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง

So he bought for the two step-daughters fine clothes, pearls, and jewels, and on his way back, as he rode through a green lane, a hazel-twig struck against his hat; and he broke it off and carried it home with him. And when he reached home he gave to the step-daughters what they had wished for,

and to Aschenputtel he gave the hazel-twig. She thanked him, and went to her mother's grave, and planted this twig there, weeping so bitterly that the tears fell upon it and watered it, and it flourished and became a fine tree. Aschenputtel went to see it three times a day, and wept and prayed, and each time a white bird rose up from the tree, and if she uttered any wish the bird brought her whatever she had wished for.

Now it came to pass that the king ordained a festival that should last for three days, and to which all the beautiful young women of that country were bidden, so that the king's son might choose a bride from among them. When the two step-daughters heard that they too were bidden to appear, they felt very pleased,

and they called Aschenputtel, and said, "Comb our hair, brush our shoes, and make our buckles fast, we are going to the wedding feast at the king's castle." Aschenputtel, when she heard this, could not help crying, for she too would have liked to go to the dance, and she begged her step-mother to allow her. "What, you Aschenputtel!" said she, "in all your dust and dirt, you want to go to the festival! you that have no dress and no shoes! you want to dance!"

But as she persisted in asking, at last the step-mother said, "I have strewed a dish-full of lentils in the ashes, and if you can pick them all up again in two hours you may go with us."

(\mathcal{D}^2) ปฏิบัติตามคำบังคับ

(B^7) การ โศกเศร้า

คร่ำครวญ

(F^6) ของวิเศษปรากฏให้เห็นเอง

(a^1) ตัวเอกยังไม่ได้

แต่งงานและออกเสาะ

แสวงหาเจ้าสาว

(ζ) ตัวโกงได้รับข้อมูล

เกี่ยวกับเหยื่อของเขา

(a) สมาชิกคนหนึ่งของ

ครอบครัวขาดหรือ

ปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง

(D^7) คำร้องขออื่นๆ

(A^8) ตัวโกงขอร้องหรือ

ล่อลวงเหยื่อของเขา

(λ) เคราะห์ร้ายใน

เบื้องต้นเกิดจากข้อตกลงที่

Then the maiden went to the back-door that led into the garden, and called out, “O gentle doves, O turtle-doves, And all the birds that be, The lentils that in ashes lie Come and pick up for me! The good must be put in the dish, The bad you may eat if you wish.”

Then there came to the kitchen-window two white doves, and after them some turtle-doves, and at last a crowd of all the birds under heaven, chirping and fluttering, and they alighted among the ashes; and the doves nodded with their heads, and began to pick, peck, pick, peck, and then all the others began to pick, peck, pick, peck, and put all the good grains into the dish. Before an hour was over all was done, and they flew away.

Then the maiden brought the dish to her step-mother, feeling joyful, and thinking that now she should go to the feast; but the step-mother said, “No, Aschenputtel, you have no proper clothes, and you do not know how to dance, and you would be laughed at!”

And when Aschenputtel cried for disappointment,

she added, “If you can pick two dishes full of lentils out of the ashes, nice and clean, you shall go with us,” thinking to herself, “for that is not possible.” When she had strewed two dishes full of lentils among the ashes

หลอกลวง

(M) ภารกิจที่ลำบากยาก
เข็ญที่ตัวเอกถูกเสนอ
ให้ทำ

(F) ตัวเอกเรียนรู้วิธีใช้
ของวิเศษ

(F^๑) ตัวละครต่าง ๆ
พิจารณาตัวช่วยเหลือ
ตัวเอก

(θ') ตัวเอกหลงเชื่อ
ตัวโกง

(B⁷) การโศกเศร้า
คร่ำครวญ

(A^๘) ตัวโกงขอร้องหรือ
ล่อลวงเหยื่อของเขา

(M) ภารกิจที่ลำบาก
ยากเข็ญที่ตัวเอกถูกเสนอ
ให้ทำ

the maiden went through the back-door into the garden, and cried,
 “O gentle doves, O turtle-doves, And all the birds that be, The
 lentils that in ashes lie Come and pick up for me! The good must
 be put in the dish, The bad you may eat if you wish.”

So there came to the kitchen-window two white doves, and then
 some turtle-doves, and at last a crowd of all the other birds under
 heaven, chirping and fluttering, and they alighted among the
 ashes, and the doves nodded with their heads and began to pick,
 peck, pick, peck, and then all the others began to pick, peck, pick,
 peck, and put all the good grains into the dish.

And before half-an-hour was over it was all done, and they flew
 away. Then the maiden took the dishes to the step-mother, feeling
 joyful, and thinking that now she should go with them to the
 feast; but she said “All this is of no good to you; you cannot come
 with us, for you have no proper clothes, and cannot dance; you
 would put us to shame.” Then she turned her back on poor
 Aschenputtel, and made haste to set out with her two proud
 daughters. And as there was no one left in the house,

Aschenputtel went to her mother’s grave, under the hazel bush,
 and cried, “Little tree, little tree, shake over me, That silver and
 gold may come down and cover me. Then the bird threw down a
 dress of gold and silver, and a pair of slippers embroidered with
 silk and silver. And in all haste she put on the dress and went to
 the festival.

(D') คำร้องขออื่น ๆ

(F') ตัวละครต่าง ๆ
 ปวณณาตัวช่วยเหลือ
 ตัวเอก

(B') เกราะที่ร้ายถูก
 ประกาศ

(C) ตัวเอกตกลงหรือ
 ตัดสินใจที่จะตอบโต้

(D') คำร้องขออื่น ๆ

(↑) ตัวเอกออกเดินทาง
 จากบ้าน

(K') ของที่เสาะแสวงหา
 ได้มาในทันทีที่ใช้ของ
 พิเศษ

(T') รูปลักษณ์ใหม่ได้
 จากการร้ายเวทย์มนต์ของ
 ผู้ให้ความช่วยเหลือ

But her step-mother and sisters did not know her, and thought she must be a foreign princess, she looked so beautiful in her golden dress. Of Aschenputtel they never thought at all, and supposed that she was sitting at home, and picking the lentils out of the ashes.

The King's son came to meet her, and took her by the hand and danced with her, and he refused to stand up with anyone else, so that he might not be obliged to let go her hand; and when any one came to claim it he answered, "She is my partner." And when the evening came she wanted to go home, but the prince said he would go with her to take care of her, for he wanted to see where the beautiful maiden lived.

But she escaped him, and jumped up into the pigeon-house. Then the prince waited until the father came, and told him the strange maiden had jumped into the pigeon-house. The father thought to himself, "It cannot surely be Aschenputtel," and called for axes and hatchets, and had the pigeon-house cut down, but there was no one in it

And when they entered the house there sat Aschenputtel in her dirty clothes among the cinders, and a little oil-lamp burnt dimly in the chimney;

for Aschenputtel had been very quick, and had jumped out of the pigeon-house again, and had run to the hazel bush;

and there she had taken off her beautiful dress and had laid it on the grave, and the bird had carried it away again, and then she had put on her little gray kirtle again, and had sat down in the kitchen among the cinders.

(T^3) ตัวเอกสวมใส่ชุดใหม่

(O) เขากลับถึงบ้านหรือถึงอีกประเทศหนึ่งโดยไม่มีใครจำเขาได้

(a^1) ตัวเอกยังไม่ได้แต่งงานและออกเสาะแสวงหาเจ้าสาว

(Rs^4) ตัวเอกซ่อนตัวในขณะหลบหนี

(\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน

(Rs^{10}) เขาระโดดไปยังต้นไม้อีกต้นหนึ่ง

(T^d) รูปแบบที่สมเหตุสมผลและชวนหัว รูปลักษณะใหม่ที่ได้อมาด้วยการตกตาลอกกลวง

The next day, when the festival began anew, and the parents and step-sisters had gone to it, Aschenputtel went to the hazel bush and cried, “Little tree, little tree, shake over me, That silver and gold may come down and cover me.” Then the bird cast down a still more splendid dress than on the day before.

And when she appeared in it among the guests everyone was astonished at her beauty.

The prince had been waiting until she came, and he took her hand and danced with her alone. And when any one else came to invite her he said, “She is my partner.” And when the evening came she wanted to go home, and the prince followed her, for he wanted to see to what house she belonged;

but she broke away from him, and ran into the garden at the back of the house. There stood a fine large tree, bearing splendid pears; she leapt as lightly as a squirrel among the branches, and the prince did not know what had become of her. So he waited until the father came, and then he told him that the strange maiden had rushed from him, and that he thought she had gone up into the pear-tree. The father thought to himself, “It cannot surely be Aschenputtel,” and called for an axe, and felled the tree, but there was no one in it.

And when they went into the kitchen there sat Aschenputtel among the cinders, as usual,

for she had got down the other side of the tree, and had taken back her beautiful clothes to the bird on the hazel bush, and had put on

(↑) ตัวเอกออกเดินทาง
จากบ้าน

(K^s) ของที่เสาะแสวงหา
ได้มาในทันทีที่ใช้ของ
วิเศษ

(T') รูปลักษณะใหม่ได้จาก
การร้ายเวทย์มนต์ของผู้ให้
ความช่วยเหลือ

(T^i) ตัวเอกสวมใส่ชุดใหม่

(Q) ตัวเอกได้รับการ
ยอมรับ

(a') ตัวเอกยังไม่ได้
แต่งงานและออกเสาะ
แสวงหาเจ้าสาว

(Rs^4) ตัวเอกซ่อนตัว
ในขณะหลบหนี

(↓) ตัวเอกกลับหวนคืน

(T^f) รูปแบบที่
สมเหตุสมผลและ

her old gray kirtle again.

On the third day, when the parents and the step-children had set off, Aschenputtel went again to her mother's grave, and said to the tree, "Little tree, little tree, shake over me, That silver and gold may come down and cover me." Then the bird cast down a dress, the like of which had never been seen for splendour and brilliancy, and slippers that were of gold.

And when she appeared in this dress at the feast nobody knew what to say for wonderment.

The prince danced with her alone, and if anyone else asked her he answered, "She is my partner." And when it was evening Aschenputtel wanted to go home, and the prince was about to go with her, when she ran past him so quickly that he could not follow her. But he had laid a plan, and had caused all the steps to be spread with pitch, so that as she rushed down them the left shoe of the maiden remained sticking in it. The prince picked it up, and saw that it was of gold, and very small and slender. The next morning he went with it to the father and told him that none should be his bride save the one whose foot the golden shoe should fit.

Then the two sisters were very glad, because they had pretty feet. The eldest went to her room to try on the shoe, and her mother stood by. But she could not get her great toe into it, for the shoe was too small; then her mother handed her a knife, and said, "Cut

ชวนหัว รูปลักษณะใหม่ที่
ได้มาด้วยการตกตา

หลอกลง

(↑) ตัวเอกออกเดินทาง
จากบ้าน

(K') ของที่สะอาดแวววาว
หาได้มาในทันทีที่ใช้ของ
วิเศษ

(T') รูปลักษณะใหม่ที่ได้
จากการร้ายเวทย์มนต์ของ
ผู้ให้ความช่วยเหลือ

(T') ตัวเอกสวมใส่ชุดใหม่

(Q) ตัวเอกได้รับการ
ยอมรับ

(a') ตัวเอกยังไม่ได้
แต่งงานและออกเสาะ
แสวงหาเจ้าสาว

(๗) ตัวโง่งพยายามที่จะ
หลอกลงเหยื่อของเขา
เพื่อที่จะครอบงำเหยื่อหรือ
ครอบครองทรัพย์สินของ

the toe off, for when you are queen you will never have to go on foot.” So the girl cut her toe off, squeezed her foot into the shoe, concealed the pain, and went down to the prince.

Then he took her with him on his horse as his bride, and rode off. They had to pass by the grave, and there sat the two pigeons on the hazel bush, and cried, “There they go, there they go! There is blood on her shoe; The shoe is too small, -Not the right bride at all!” Then the prince looked at her shoe, and saw the blood flowing. And he turned his horse round and took the false bride home again, saying she was not the right one,

and that the other sister must try on the shoe. So she went into her room to do so, and got her toes comfortably in, but her heel was too large. Then her mother handed her the knife, saying, “Cut a piece off your heel; when you are queen you will never have to go on foot.” So the girl cut a piece off her heel, and thrust her foot into the shoe, concealed the pain, and went down to the prince,

who took his bride before him on his horse and rode off. When they passed by the hazel bush the two pigeons sat there and cried,

เหยื่อ

(A) ตัวโกงทำร้ายหรือทำให้สมาชิกในครอบครัว

บาดเจ็บ

(A¹²) ตัวโกงปลอมตัวเป็นตัวเอกหรือคนอื่น

(L) ตัวเอกปลอมอ้าง

สิทธิจอมปลอม

(Ex) ตัวเอกปลอมหรือ

ตัวโกงถูกเปิดโปง

(๗) ตัวโกงพยายามที่จะ

หลอกลวงเหยื่อของเขา

เพื่อที่จะครอบงำเหยื่อหรือ

ครอบครองทรัพย์สินของ

เหยื่อ

(A) ตัวโกงทำร้ายหรือทำให้สมาชิกในครอบครัว

บาดเจ็บ

(A¹²) ตัวโกงปลอมตัวเป็นตัวเอกหรือคนอื่น

(L) ตัวเอกปลอมอ้าง

สิทธิจอมปลอม

(Ex) ตัวเอกปลอมหรือ

ตัวโกงถูกเปิดโปง

“There they go, there they go! There is blood on her shoe; The shoe is too small, -Not the right bride at all!”

Then the prince looked at her foot, and saw how the blood was flowing from the shoe, and staining the white stocking. And he turned his horse round and brought the false bride home again.

“This is not the right one,” said he, “have you no other daughter?”

“NO,” said the man, “only my dead wife left behind her a little stunted Aschenputtel; it is impossible that she can be the bride.”

But the King’s son ordered her to be sent for, but the mother said, “Oh no! she is much too dirty, I could not let her be seen.”

But he would have her fetched, and so Aschenputtel had to appear

First she washed her face and hands quite clean, and went in and curtsied to the prince, who held out to her the golden shoe. Then she sat down on a stool, drew her foot out of the heavy wooden shoe, and slipped it into the golden one, which fitted it perfectly.

And when she stood up, and the prince looked in her face, he knew again the beautiful maiden that had danced with him, and he cried, “This is the right bride!”

The step-mother and the two sisters were thunderstruck, and grew pale with anger;

but he put Aschenputtel before him on his horse and rode off.

And as they passed the hazel bush, the two white pigeons cried, “There they go, there they go! No blood on her shoe; The shoe’s not too small, The right bride is she after all.”

And when they had thus cried, they came flying after and perched on Aschenputtel’s shoulders, one on the right, the other on the left, and so remained.

And when her wedding with the prince was appointed to be held the false sisters came, hoping to curry favour, and to take part in the festivities.

(E²) การสืบค้นข้อมูล
โดยตัวเอก

(D²) ปฏิบัติตามคำสั่ง

(K) เกราะห้ร้ายหรือ
ความขาดแคลนที่มีหมด
ไป

(N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

(Q) ตัวเอกได้รับการ
ยอมรับ

(I) ตัวโกงฝ่ายแพ้

(N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

(W) การอภิเษกสมรส

So as the bridal procession went to the church, the eldest walked on the right side and the younger on the left, and the pigeons picked out an eye of each of them. And as they returned the elder was on the left side and the younger on the right, and the pigeons picked out the other eye of each of them. And so they were condemned to go blind for the rest of their days because of their wickedness and falsehood.

(U) ตัวโกงถูกลงโทษ

สรุปผลการวิเคราะห์โครงเรื่องของเรื่อง อัชเช่นพุดเทล (Aschenputtel) ได้ดังนี้

$\alpha \beta^2 B^7 B A^{15} \eta \theta^3 a \delta^2 B^7 F^6 a^1 \zeta a D^7 A^8 \lambda M F F^9 \theta^1 B^7 A^8 M D^7 F^9 B^4 C D^7$
 $\uparrow K^5 T^1 T^3 O a^1 R s^4 \downarrow R s^{10} T^4 \uparrow K^5 T^1 T^3 Q a^1 R s^4 \downarrow T^4 \uparrow K^5 T^1 T^3 Q a^1 \eta A$
 $A^{12} L E x \eta A A^{12} L E x \varepsilon^2 \delta^2 K N Q I N W U$

3. สโนว์ไวท์ (Little Snow White)

Once upon a time, in the middle of winter, when snowflakes were falling like feathers from the sky, a beautiful queen was sitting and sewing at a window with a black ebony frame. And as she was sewing and looking out the window at the snow, she pricked her finger with the needle, and three drops of blood fell on the snow. The red looked so beautiful on the white snow that she thought to herself, “If only I had a child as white as snow, as red as blood, and as black as the wood of the window frame!” Soon thereafter she gave birth to a little daughter who was as white as snow, as red as blood, and her hair as black as ebony. That’s why the child was called Little Snow White.

(α) การลำดับจำนวนสมาชิกในครอบครัว

And as soon as the child was born, the queen died.

(β^2) รูปแบบที่ร้ายแรงของการหายตัวไปคือการเสียชีวิตของบุพการี

A year later the king took himself another wife. She was a beautiful woman, but she was proud and arrogant, and she could not stand it if anyone might surpass her in beauty. She had a magic mirror. Every morning she stood before it, looked at herself, and asked:

“Mirror, mirror, on the wall, who in this land is fairest of all?”

The mirror would answer:

“You, my queen, are the fairest of all.”

And then she knew for certain that there was nobody more beautiful in the entire world. However, Little Snow White grew up, and when she was seven years old, she was so beautiful that her beauty surpassed even that of the queen, and when the queen asked her mirror:

“Mirror, mirror, on the wall, who in this land is fairest of all?”

The mirror answered:

“You, my queen, may have a beauty quite rare, but Little Snow White is a thousand times more fair.”

When the queen heard the mirror speak this way, she became pale with envy, and from that hour onward, she hated Snow White, and when she looked at her and thought that Little Snow White was to blame that she, the queen, was no longer the most beautiful woman in the world, her heart turned against Little Snow White. Her jealousy kept upsetting her, and so she summoned the huntsman and said: “Take the child out into the forest to a spot far from here. Then stab her to death and bring me back her lungs and liver as proof of your deed. After that I’ll cook them with salt and eat them.”

(๗^๒) ตัวโง่งดำเนินการ
กระทำโดยใช้เวทมนตร์
(๕^๗) ตัวโง่งได้รับข้อมูล
เกี่ยวกับตัวเอง

(A¹³) ตัวโง่งตั้งมาตรฐาน
(A¹⁷) ตัวโง่งชู้กิน
เนื้อคน

The huntsman took Little Snow White and led her out into the forest, but when he drew his hunting knife and was about to stab her, she began to weep and pleaded so much to let her live and promised never to return but to run deeper into the forest, the huntsman was moved to pity, also because she was so beautiful. Anyway, he thought the wild beasts in the forest would soon devour her: "I'm glad that I won't have to kill her." Just then a young boar came dashing by, and the huntsman stabbed it to death. He took out the lungs and liver and brought them to the queen as proof that the child was dead. Then she boiled them in salt, ate them, and thought that she had eaten Little Snow White's lungs and liver.

Meanwhile, Little Snow White was so all alone in the huge forest that she became afraid and began to run and run over sharp stones and through thorn bushes.

She ran the entire day. Finally, as the sun was about to set, she came upon a little cottage that belonged to seven dwarfs. However, they were not at home but had gone to the mines. When Little Snow White entered, she found everything tiny, but dainty and neat. There was a little table with a white tablecloth, and on it were seven little plates with seven tiny spoons, seven tiny knives and tiny forks, and seven tiny cups. In a row against the wall stood seven little beds recently covered with sheets. Since she was so hungry and thirsty, Little Snow White ate some vegetables and bread from each of the little plates and had a drop of wine to drink out of each of the tiny cups. And since she was so tired, she wanted to lay down and sleep. So she began trying out the beds, but none of them suited her until she found that the seventh one was just right. So she lay down in it and fell asleep. When it

(B) เกราะห้ำร้ำยหรือการ
ขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์
ชัด

(D³) ผู้วายชนม์หรือผู้ที่
ใกล้ตายร้องขอให้ช่วย

(B⁶) ตัวเอกที่ต้องโทษ
ประหารได้รับการปล่อยตัว
ให้เป็นอิสระแบบลับ ๆ

(a⁵) การขาดแคลนเงินทอง
ความเป็นอยู่ที่ดี และอื่น ๆ

(G²) ตัวเอกเดินทางทางบก
หรือทางน้ำ

(E⁶) ตัวเอกทำการแบ่งสัน
ปันส่วนเสร็จสิ้นและ

ประนีประนอมกับคู่กรณี

(F⁹) ตัวละครต่าง ๆ

ปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก

(K) เกราะห้ำร้ำยหรือความ
ขาดแคลนที่มีหมดไป

turned night, the seven dwarfs returned home from their work and lit their seven little candles. Then they saw that someone had been in their house.

The first dwarf said: "Who's been sitting in my chair?"

"Who's eaten off my plate?" said the second.

"Who's eaten some of my bread?" said the third.

"Who's eaten some of my vegetables?" said the fourth.

"Who's been using my little fork?" said the fifth.

"Who's been cutting with my little knife?" said the sixth.

"Who's had something to drink from my little cup?" said the seventh.

Then the first dwarf looked around and said, "Who's been sleeping in my bed?"

Then the second cried out, "Someone's been sleeping in my bed!" And he was followed by each one of them until the seventh dwarf looked at his bed and saw Little Snow White lying there asleep. The others came running over to him, and they were so astounded that they screamed and fetched their seven little candles to observe Little Snow White.

"Oh, my Lord! Oh, my Lord!" they exclaimed. "How beautiful she is!"

They took great delight in her but didn't wake her up. Instead, they let her sleep in the bed, while the seventh dwarf spent an hour in each one of his companions' beds until the night had passed. When Little Snow White awoke, they asked her who she was and how she had managed to come to their cottage. Then she told them how her mother had wanted to have her killed, how the huntsman had spared her life, and how she had run all day until she had eventually arrived at their cottage. Then the dwarfs took pity on her and said, "If you'll keep house for us, cook, sew make

the beds, wash, and knit, and if you'll keep everything neat and orderly, you can stay with us, and we'll provide you with everything you need. When we come home in the evening, dinner must be ready. During the day we're in the mines and dig for gold. You'll be alone and will have to watch out for the queen and not let anyone enter the cottage."

In the meantime, the queen believed that she was once again the most beautiful woman in the land and stepped before her mirror and asked:

"Mirror, mirror, on the wall, who in this land is fairest of all?"

The mirror answered:

"You, my queen, may have a beauty quite rare, but beyond the seven mountains, this I must tell, Little Snow White is living quite well. Indeed, she's still a thousand times more fair."

When the queen heard this, she was horrified, for she saw that she had been deceived and that the huntsman had not killed Little Snow White. Since nobody but the seven dwarfs lived in the seven mountains region, the queen knew immediately that Little Snow White was dwelling with them and began once again plotting ways to kill her. As long as the mirror refused to say that she was the most beautiful woman in the land, she would remain upset. Since she couldn't be absolutely certain and didn't trust anyone,

she disguised herself as an old peddler woman, painted her face so that nobody could recognize her,

and went to the cottage of the seven dwarfs, where she knocked at the door and cried out, "Open up! Open up! I'm the old peddler woman. I've got pretty wares for sale!"

Little Snow White looked out of the window: "What do you have

(ϵ') การสืบค้นข้อมูลโดย
ตัวโกง

(η^2) ตัวโกงดำเนินการ
กระทำโดยใช้เวทมนตร์

(ζ') ตัวโกงได้รับข้อมูล
เกี่ยวกับตัวเอง

(A^{12}) ตัวโกงปลอมตัวเป็น
ตัวเอกหรือคนอื่น

(A^8) ตัวโกงขอร้องหรือ
ล่อลวงเหยื่อของเขา

(θ') ตัวเอกหลงเชื่อตัวโกง

for sale?”

“Stay laces, dear child!” the old woman replied and took out a lace woven from yellow, red, and blue silk. “Do you want it?”

“Well, yes,” said Little Snow White and thought, “I can certainly let this good old woman inside. She’s honest enough.”

So Little Snow White unbolted the door and bought the lace.

“My goodness, you’re so sloppily laced up!” said the old woman. “Come, I’ll lace you up properly for once.”

Little Snow White stood in front of the old woman, who took the lace and tied it around Little Snow White so tightly that she lost her breath and fell down as if dead. Then the queen was satisfied and left.

Not long after nightfall the dwarfs came home, and when they saw their dear Snow White lying on the ground, they were horrified, for she seemed to be dead. They lifted her up, and when they saw that she was laced too tightly, they cut the stay lace in two. At once she began to breathe a little, and after a while she had fully revived.

“That was nobody else but the queen,” they said. “She wanted to take your life. Be careful, and don’t let anyone else enter the cottage.”

Now the queen asked her mirror:

“Mirror, mirror, on the wall, who in this land is fairest of all?”

The mirror answered:

“You, my queen, may have a beauty quite rare, But Little Snow White’s alive, this I must tell, She’s with the dwarfs and

(A^{14}) ตัวโกงทำการ
ฆาตกรรม

(λ) เกราะห้ร้ายใน
เบื้องตันเกิดจากข้อตกลงที่
หลอกลวง

(K^9) ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับ
การชุบชีวิต

(γ^2) คำบัญชา

(ε^1) การสืบค้นข้อมูลโดย
ตัวโกง

(η^2) ตัวโกงดำเนินการ
กระทำโดยใช้เวทมนตร์

(ζ^7) ตัวโกงได้รับข้อมูล
เกี่ยวกับตัวเอก

doing quite well. Indeed, she's still a thousand times more fair." The queen was so horrified that all her blood rushed to her heart when she realized that Little Snow White was alive once again. So she began thinking day and night how she could put an end to Little Snow White.

Finally, she made a poisoned comb, disguised herself in a completely different shape,

and went off to the dwarfs' cottage once again. When she knocked on the door, however, Little Snow White called out: "I'm not allowed to let anyone enter!" The queen then took out the comb, and when Little Snow White saw it shine and that the woman was someone entirely different from the one she had previously met, she opened the door and bought the comb.

"Come," said the peddler woman, "I'll also comb your hair."

But no sooner did the old woman stick the comb in Little Snow White's hair than the maiden fell down and was dead.

"Now you'll remain lying there," the queen said, and her heart had become lighter as she returned home.

However, the dwarfs came just in the nick of time. When they saw what had happened, they pulled the poison comb out of Little Snow White's hair, and she opened her eyes and was alive again. She promised the dwarfs that she would certainly not let anyone inside again.

Now the queen stepped in front of her mirror once more and asked:

"Mirror, mirror, on the wall, who in this land is fairest of all?"

The mirror answered:

"You, my queen, may have a beauty quite rare, But Little

(A^{12}) ตัวโกงปลอมตัวเป็น
ตัวเอกหรือคนอื่น

(A^8) ตัวโกงขอร้องหรือ
ล่อลวงเหยื่อของเขา

(θ') ตัวเอกหลงเชื่อ
ตัวโกง

(A^{14}) ตัวโกงทำการ
ฆาตกรรม

(**B**) เควาะห้ร้ายหรือการ
ขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด

(K^9) ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับ
การชุบชีวิต

(γ^2) คำบัญชา

(δ^2) ปฏิบัติตามคำบังคับ

(ϵ') การสืบค้นข้อมูลโดย
ตัวโกง

(η^2) ตัวโกงดำเนินการ
กระทำโดยใช้เวทมนตร์

Snow White's alive, this I must tell, She's with the dwarfs and doing quite well. Indeed, she's still a thousand times more fair." When the queen heard this once again, she trembled and shook with rage. "Little Snow White shall die!" she exclaimed. "Even if it costs me my own life!" Then she went into a secret chamber where no one was allowed to enter. Once inside she made a deadly poisonous apple. On the outside it looked beautiful with red cheeks. Anyone who saw it would be enticed to take a bite.

Thereafter, she disguised herself as a peasant woman,

went to the dwarfs' cottage, and knocked on the door. Little Snow White looked and said "I'm not allowed to let anyone inside. The seven dwarfs have strictly forbidden me."

"Well, if you don't want to let me in, I can't force you," answered the peasant woman. "I'll surely get rid of my apples in time. But let me give you one to test."

"No," said Little Snow White. "I'm not allowed to take anything. The dwarfs won't let me."

"You're probably afraid," said the old woman. "Look, I'll cut the apple in two. You eat the beautiful red half." However, the apple had been made with such cunning that only the red part was poisoned. When Little Snow White saw the peasant woman eating her half, and when her desire to taste the apple grew stronger, she finally let the peasant woman give her the other half through the window. As soon as she took a bite of the apple, she fell to the ground and was dead.

The queen rejoiced, went home, and asked the mirror:

"Mirror, mirror, on the wall, who in this land is the fairest of all?"

(๕^๗) ตัวโงงได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอก

(A¹²) ตัวโงงปลอมตัวเป็นตัวเอกหรือคนอื่น

(A^๘) ตัวโงงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา

(θ¹) ตัวเอกหลงเชื่อตัวโงง

(A¹⁴) ตัวโงงทำการฆาตกรรม

(B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์

(E^๑) ตัวเอกพิชิต(หรือไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้

(E¹) การสืบค้นข้อมูลโดยตัวโงง

(η^๒) ตัวโงงดำเนินการ

And the mirror answered:

“You, my queen, are now the fairest of all.”

“Now I can rest in peace,” she said. “Once again I’m the most beautiful in the land, and Snow White will remain dead this time.”

When the dwarfs came home from the mines that evening, they found Little Snow White lying on the ground, and she was dead. They unlaced her and tried to find something poisonous in her hair, but nothing helped. They couldn’t revive her. So they laid her on a bier, and all seven of them sat down beside it and wept and wept for three whole days.

Then they intended to bury her, but she looked more alive than dead, and she still had such pretty red cheeks. So, instead they made a glass coffin and placed her inside so that she could easily be seen. Then they wrote her name on the coffin in gold letters and added the family name. One of the dwarfs remained at home every day to keep watch over her. So Little Snow White lay in the coffin for a long, long time but did not rot. She was still white as snow and red as blood, and if her eyes could have opened, they would have been black as ebony, for she lay there as if she were sleeping. Now it happened that a prince came to the dwarfs’ cottage one day and wanted to spend the night there. When he entered the room and saw Little Snow White lying in the coffin and the seven little candles casting their light right on her, he couldn’t get enough of her beauty. Then he read the golden inscription and saw that she was a princess. So he asked the dwarfs to sell him the coffin with the dead Little Snow White inside. But they wouldn’t accept all the gold in the world for it. Then he pleaded with them to give Little Snow White to him as a gift because he couldn’t live without gazing upon her, and he

กระทำโดยใช้เวทมนตร์
(C) ตัวโกงได้รับข้อมูล
เกี่ยวกับตัวเอก

(B¹) เคารวะที่ร้ายถูก
ประกาศ
(B⁷) การโศกเศร้า
คร่ำครวญ

(F⁹) ตัวละครต่าง ๆ
พิจารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก

would honor her and hold her in high regard as his most beloved in the world.

Well, the dwarfs took pity on him and gave him the coffin, and the prince had it carried to his castle.

It was then placed in his room, where he himself sat the entire day and couldn't take his eyes off her. And when he had to leave the room and couldn't see Little Snow White, he became sad. Indeed, he couldn't eat a thing unless he was standing near the coffin.

However, the servants, who had to carry the coffin from place to place in the castle all the time, became angry about this, and at one time a servant opened the coffin, lifted Little Snow White into the air, and said: "Why must we be plagued with so much work all because of a dead maiden?" On saying this he shoved Little Snow White's back with his hand, and out popped the nasty piece of apple that had been stuck in Little Snow White's throat, and she was once again alive.

As soon as this happened, she went to the prince, and when he saw his dear Little Snow White alive, he rejoiced so much that he didn't know what to do. Then they sat down at the dinner table and ate with delight. The wedding was planned for the next day, and Snow White's godless mother was also invited to attend.

When she now stepped before the mirror, she said:

"Mirror, mirror, on the wall, who in this land is the fairest of all?"

And the mirror replied:

(E⁵) ตัวเอกแสดงความ
เมตตาต่อผู้วิงวอน
(K⁴) ของที่แสวงหาได้มา
โดยเป็นผลโดยตรงจากการ
กระทำก่อนหน้านั้น

(B⁷) การโศกเศร้า
คร่ำครวญ

(K⁹) ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับ
การชุบชีวิต

(N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

(Q) ตัวเอกได้รับการ
ยอมรับ

(W) ตัวเอกอภิเษกสมรส
และขึ้นครองราชย์

(E¹) การสืบค้นข้อมูลโดย
ตัวโกง

(η²) ตัวโกงดำเนินการ
กระทำโดยใช้เวทมนตร์

“You, my queen, may have a beauty quite rare, but Little Snow White is a thousand times more fair.”

When she heard this, she was horrified and became so afraid, so very afraid that she didn’t know what to do.

However, her jealousy drove her so much that she wanted to be seen at the wedding. When she arrived, she saw that Little Snow White was the bride. Iron slippers were then heated over a fire. The queen had to put them on and dance in them, and her feet were miserably burned, but she had to keep dancing in them until she danced herself to death.

(ζ⁷) ตัวโกงได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอง

(I) ตัวโกงฝ่ายแพ้

(U) ตัวโกงถูกลงโทษ

สรุปผลการวิเคราะห์โครงเรื่องของเรื่อง สโนว์ไวท์ (Little Snow White) ได้ดังนี้

α β² η² ζ⁷ A¹³ A¹⁷ B D³ B⁶ a⁵ G² E⁶ F⁹ K ε¹ η² ζ⁷ A¹² A⁸ θ¹ A¹⁴ λ K⁹ γ² ε¹ η² ζ⁷ A¹² A⁸ θ¹ A¹⁴ B K⁹ γ² δ² ε¹ η² ζ⁷ A¹² A⁸ θ¹ A¹⁴ B E⁹ ε¹ η² ζ⁷ B⁴ B⁷ F⁹ E⁵ K⁴ B⁷ K⁹ N Q W ε¹ η² ζ⁷ I U

4. หนูน้อยหมวกแดง (Little Red Cap)

Once upon a time there was a sweet little maiden. Whoever laid eyes upon her couldn’t help but love her. But it was her grandmother who could never give the child enough. One day she made her a present, a small, red velvet cap, and since it was so becoming and the maiden always wanted to wear it, people only called her Little Red Cap.

One day her mother said to her: “Come, Little Red Cap, take this piece of cake and bottle of wine and bring them to your grandmother. She’s sick and weak, and this will strengthen her. Be nice and good and greet her from me. Go directly there and don’t stray from the path, otherwise you’ll fall and break the

(α) สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง

(δ²) ปฏิบัติตามคำบังคับ

(B¹) มีการร้องขอความช่วยเหลือส่งผลให้ตัวเองถูกส่งตัวออกไปช่วยเหลือ

(↑) ตัวเอกออกเดินทาง

glass, and your grandmother will get nothing.” Little Red Cap promised to obey her mother. Well, the grandmother lived out in the forest, half an hour from the village, and as soon as Little Red Cap entered the forest,

She encountered the wolf. However, Little Red Cap didn’t know what a wicked sort of an animal he was and was not afraid of him.

“Good day, Little Red Cap,” he said.

“Thank you kindly, wolf.”

“Where are you going so early, Little Red Cap?”

“To grandmother’s.”

“What are you carrying under your apron?”

“Cake and wine. My grandmother’s sick and weak, and yesterday we

baked this cake so it will help her get well.”

“Where does your grandmother live, Little Red Cap?”

“About a quarter of an hour from here in the forest. Her house is under

the three big oak trees. You can tell it by the hazel bushes,” said Little Red Cap.

The wolf thought to himself, “What a juicy morsel she’ll be for me! Now, how am I going to catch her?” Then he said, “Listen, Little Red Cap, haven’t you seen the beautiful flowers growing in the forest? Why don’t you look around? I believe you haven’t even noticed how lovely the birds are singing. You march along as if you were going straight to school in the village, and yet it’s so delightful out here in the woods!”

Little Red Cap looked around and saw that the sun had broken through the trees and that the woods were full of beautiful

จากบ้าน

(๕) ตัวโง่งได้รับข้อมูล
เกี่ยวกับตัวเอกจาก

(๗) ตัวโง่งพยายามที่จะ
หลอกลวงเหยื่อของเขา
เพื่อที่จะครอบงำเหยื่อหรือ
ครอบครองทรัพย์สินของ
เหยื่อ

(๘) ตัวเอกจากหลงเชื่อตัว
โง่ง

flowers. So she thought to herself, “If I bring grandmother a bunch of flowers, she’d certainly like that. It’s still early, and I’ll arrive on time.” So she plunged into the woods to look for flowers. And each time she plucked one, she thought she saw another even prettier flower and ran after it, going deeper and deeper into the forest.

But the wolf went straight to the grandmother’s house and knocked at the door.

“Who’s there?”

“Little Red Cap. I have brought you some cake and wine. Open up.”

“Just lift the latch,” the grandmother called. “I’m too weak and can’t

get up.”

The wolf lifted the latch, and the door sprang open. Then he went straight to the grandmother’s bed and gobbled her up.

Next, he took her clothes, put them on along with her nightcap, lay down in her bed, and drew the curtains.

Meanwhile, Little Red Cap had been running around and looking for flowers, and only when she had as many as she could carry did she continue on the way to her grandmother. She was puzzled when she found the door open, and as she entered the room, it seemed so strange inside that she thought, “Oh, my God, how frightened I feel today, and usually I like to be at grandmother’s.” Then she went to the bed and drew back the curtains. There lay her grandmother with her cap pulled down over her face, giving her a strange appearance.

“Oh, grandmother, what big ears you have”

“The better to hear you with.”

(A) ตัวโกงทำร้ายหรือทำให้สมาชิกในครอบครัวบาดเจ็บ

(A¹²) ตัวโกงปลอมตัวเป็นตัวเอกหรือคนอื่น

(A⁶) ตัวโกงทำให้เกิดการบาดเจ็บทางร่างกาย

(A⁷) ตัวโกงทำให้เกิดการหายตัวไปอย่างฉับพลัน

(B) เคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด

“Oh, grandmother, what big eyes you have”

“The better to see you with.”

“Oh, grandmother, what big hands you have”

“The better to grab you with.”

“Oh, grandmother, what a terribly big mouth you have”

“The better to eat you with”

No sooner did the wolf say that than he jumped out of bed and gobbled up poor Little Red Cap.

The huntsman went into the room, and when he came to the bed, he saw the wolf lying in it. He had been searching for the wolf a long time and thought that the beast had certainly eaten the grandmother. “Perhaps she can still be saved,” he said to himself.

“I won’t shoot.” So he took some scissors and cut open the wolf’s belly. After he made a couple of cuts, he saw the little red cap shining forth, and after he made a few more cuts,

the girl jumped out and exclaimed, “Oh, how frightened I was! It was so dark in the wolf’s body.” Soon the grandmother emerged alive.

Little Red Cap quickly fetched some large heavy stones, and they filled the wolf’s body with them. When he awoke and tried to run away, the stones were so heavy that he fell down at once and died.

All three were delighted. The huntsman skinned the fur from the wolf. The grandmother ate the cake and drank the wine that Little Red Cap had brought. And Little Red Cap thought to herself:

“Never again will you stray from the path by yourself and go into the forest when your mother has forbidden it.”

It’s also been told that Little Red Cap returned to her grandmother one day to bring some baked goods.

Another wolf spoke to her and tried to entice her to leave the path,

(K⁷) ของที่เสาะแสวงหา
ถูกพบโดยบังเอิญ

(I⁷) ตัวโกงถูกฆ่าทิ้งที่ยัง
ไม่เริ่มต่อสู้

(K) เคราะห์ร้ายหรือความ
ขาดแคลนที่มีหมดไป

(K¹⁰) เซลยได้รับอิสรภาพ
(N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

(U) ตัวโกงถูกลงโทษ

(W⁰) บางครั้งตัวเอกก็ได้รับ
รางวัลเป็นเงินหรือสิ่งตอบแทน
ในรูปแบบอื่นๆแทน
การอภิเษกสมรสกับเจ้า
หญิง

(↑) ตัวเอกออกเดินทาง
จากบ้าน

(A⁸) ตัวโกงขอร้องหรือ

but this time Little Red Cap was on her guard. She went straight ahead and told her grandmother that she had seen the wolf, that he had wished her good day, but that he had had such a mean look in his eyes that “he would have eaten me if we hadn’t been on the open road.” “Come,” said the grandmother. “We’ll lock the door so he can’t get in.”

Soon after, the wolf knocked and cried out, “Open up, grandmother. It’s Little Red Cap, and I’ve brought you some baked goods.” But they kept quiet and didn’t open the door. So the wicked wolf circled the house several times and finally jumped on top of the roof. He wanted to wait till evening when Little Red Cap would go home. He intended to sneak after her and eat her up in the darkness.

But the grandmother realized what he had in mind

In front of the house was a big stone trough, and she said to the child, “Fetch the bucket, Little Red Cap. I cooked sausages yesterday. Get the water they were boiled in and pour it into the trough.” Little Red Cap kept carrying the water until she had filled the big, big trough. Then the smell of sausages reached the nose of the wolf. He sniffed and looked down. Finally, he stretched his neck so far that he could no longer keep his balance on the roof. He began to slip from the roof and fell right into the big trough and drowned.

Then Little Red Cap went happily and safely to her home.

ล่อลวงเหยื่อของเธอ

(C) ตัวเอกตกลงหรือ
ตัดสินใจที่จะตอบโต้

(Pr^s) ผู้ตามล่าพยายาม
กินตัวเอก

(Rs^s) ตัวเอกไม่ยอมถูกกิน

(I^s) ตัวโกงถูกฆ่าทั้งที่ยัง
ไม่เริ่มต่อสู้

(U) ตัวโกงถูกลงโทษ

(W^o) บางครั้งตัวเอกก็
ได้รับรางวัลเป็นเงินหรือ
สิ่งตอบแทนในรูปแบบ
อื่น ๆ แทนการอภิเษก
สมรสกับเจ้าหญิง

สรุปผลการวิเคราะห์โครงเรื่องของ หนูน้อยหมวกแดง (Little Red Cap) ได้ดังนี้

$\alpha \delta^2 B^1 \uparrow \zeta^7 \eta \theta^1 A A^{12} A^6 A^7 B K^7 I^5 K K^{10} N U W^0 \uparrow A^8 C Pr^5 Rs^8 I^5 U W^0$

5. อันเชลกับเกรเทล (Hansel and Gretel)

A poor woodcutter lived on the edge of a large forest. He didn't have a bite to eat and barely provided the daily bread for his wife and two children, Hansel and Gretel. It reached a point when he couldn't even provide that anymore. Indeed, he didn't know how to solve this predicament.

One night as he was tossing and turning in bed because of his worries, his wife said to him, "Listen to me, husband, early tomorrow morning you're to take both the children and give them each a piece of bread. Then lead them into the middle of the forest where it's most dense. After you build a fire for them, go away and leave them there. We can no longer feed them." "No, wife," the man said. "I don't have the heart to take my own children and abandon them to wild beasts, for they'd soon come and tear them apart in the forest." "If you don't do that," his wife responded, "we shall all have to starve to death." She didn't give him any peace until he said yes.

The two children were still awake because of their hunger, and they had heard everything that their mother said to their father. Gretel thought, "Now it's all over for me," and began to weep pitiful tears. But Hansel spoke: "Be quiet, Gretel. Don't get upset. I'll find a way to help us."

Upon saying this, he got up, put on his little jacket, opened the bottom half of the door, and crept outside. The moon was shining

(a^5) การขาดแคลนเงิน
ของความเป็นอยู่ที่ดี
และอื่น ๆ

(γ) คำสั่งให้เนรเทศตัว
เอก

(A^8) ตัวโจทก์หรือหรือ
ล่อลวงเหยื่อของเขา

(ζ^7) ข้อมูลที่ได้รับด้วย
วิธีการอื่น ๆ

(B^7) การโศกเศร้า
คร่ำครวญ

(C) ตัวเอกตกลงหรือ
ตัดสินใจที่จะตอบโต้

very brightly, and the white pebbles glittered in front of the house like pure silver coins. Hansel stooped down to the ground and stuffed his pocket with as many pebbles as he could fit in. Then he went back into the house. “Don’t worry, Gretel. Just sleep quietly.” And he lay down again in his bed and fell asleep.

Early the next morning, before the sun had even begun to rise, their mother came and woke the two children. “Get up, children. We’re going into the forest. Here’s a piece of bread for each of you. But be smart and don’t eat it until noon.” Gretel put the bread under her apron because Hansel had the pebbles in his pocket. Then they all set out together into the forest. After they had walked a while, Hansel stopped still and looked back at the house. He did this time and again until his father said, “Hansel, what are you looking at there and why are you dawdling? Pay attention and march along!” “Oh, father,” said Hansel, “I’m looking at my little white cat that’s sitting up on the roof and wants to say good-bye to me.” “You fool,” the mother said. “That’s not a cat. It’s the morning sun shining on the chimney.” But Hansel had not been looking at the cat. Instead, he had been looking at the shiny pebbles from his pocket that he had been dropping on the ground.

When they reached the middle of the forest, the father said, “Children, I want you to gather some wood. I’m going to make a fire so you won’t get cold.” Hansel and Gretel gathered together some brushwood and built quite a nice little pile. The brushwood was soon kindled, and when the fire was ablaze, the mother said, “Now, children, lie down by the fire and sleep. We’re going into the forest to chop wood. When we’re finished, we’ll come back and get you.” Hansel and Gretel sat by the fire, and when noon

(↑) ตัวเอกออกเดินทาง
จากบ้าน

(K') ของที่เสาะแสวงหา
ตกอยู่ในครอบครองโดย
ใช้กำลังหรือสติปัญญา

(↓) ตัวเอกกลับหวนคืน

(A^s) ตัวโกงขอร้องหรือ
ล่อลวงเหยื่อของเขา

(B^s) ตัวเอกที่ถูกเนรเทศ
ถูกส่งตัวออกไปจากบ้าน

(θ) ตัวเอกยอมแพ้หรือ
มีปฏิกิริยาตอบโต้ต่อการ
หลอกลวงของตัวโกง

(B^7) การ โสภกเสร้า
คร่ำครวญ

came, they kept eating their pieces of bread until evening. But their mother and father did not return. Nobody came to fetch them. When it became pitch dark, Gretel began to weep, but Hansel said, “Just wait awhile until the moon has risen.”

And when the full moon had risen, Hansel took Gretel by the hand. The pebbles glittered like newly minted silver coins and showed them the way. They walked the whole night long and arrived back at their father’s house at break of day. Their father rejoiced with all his heart when he saw his children again, for he had not liked the idea of abandoning them alone in the forest. Their mother also seemed to be delighted by their return, but secretly she was angry.

Not long after this, there was once again nothing to eat in the house, and one evening Gretel heard her mother say to their father: “The children found their way back one time, and I just let that go, but now there’s nothing left in the house except for a half loaf of bread. Tomorrow you must take them farther into the forest so they won’t find their way back home again. Otherwise, there’s no hope for us.” All this saddened the father, and he thought, “It’d be much better to share your last bite to eat with your children.” But since he had given in the first time, he also had to yield a second.

Hansel and Gretel overheard their parents’ conversation. Then Hansel got up and intended to gather pebbles once again, but their parents had locked the door. Nevertheless, he comforted Gretel and said, “Just sleep, dear Gretel. The dear Lord will certainly help us.”

Early the next morning they each received little pieces of bread, but they were smaller than the last time. On the way into the

(K') ของที่แสวงหาได้มา
โดยเป็นผลโดยตรงจาก
การกระทำก่อนหน้านั้น

(K) เกราะหวัชหรือความ
ขาดแคลนที่มีหมดไป

(\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน

(a^5) การขาดแคลนเงิน
ทอง ความเป็นอยู่ที่ดี และ
อื่น ๆ

(ζ^2) ตัวเอกได้รับข้อมูล
เกี่ยวกับตัวโกง

(γ) คำสั่งให้เนรเทศ
ตัวเอก

(A^{15}) ตัวโกงจับบางคนขัง
หรือกักบริเวณ

(B^5) ตัวเอกที่ถูกเนรเทศ
ถูก ส่งตัวออกไปจากบ้าน

forest Hansel crumbled the bread in his pocket and stopped as often as he could to throw the crumbs on the ground. “Hansel, why are you always stopping and looking around?” asked the father. “Keep going!” “Oh, I’m looking at my little pigeon that’s sitting on the roof and wants to say good-bye to me,” Hansel answered. “You fool!” his mother said. “That’s not your little pigeon. It’s the morning sun shining on the chimney.”

Now their mother led the children even deeper into the forest until they came to a spot they had never been to before in their lives. Once again they were to sleep by a large fire, and their parents were to come and fetch them in the evening. When noon came, Gretel shared her bread with Hansel because he had scattered his along the way. Noon went by and then evening passed, but no one came for the poor children. Hansel comforted Gretel and said, “Just wait until the moon has risen, Gretel. Then I’ll see the little bread crumbs that I scattered.

They’ll show us the way back home.” When the moon rose and Hansel looked for the bread crumbs, they were gone because the many thousands of birds that fly about the forest had found them and gobbled them up. Nevertheless, Hansel believed he could find the way home and pulled Gretel along with him, but they soon lost their way in the great wilderness. They walked the entire night and all the next day as well, from morning till night, until they fell asleep from exhaustion. Then they walked for one more day, but they didn’t find their way out of the forest. They were now also very hungry, for they had had nothing to eat except some berries that they had found growing on the ground.

On the third day they continued walking until noon. Then they came to a little house made of bread with cake for a roof and pure sugar for windows. “Let’s sit down and eat until we’re full,” said

(↑) ตัวเอกออกเดินทาง
จากบ้าน

(C) ตัวเอกตกลงหรือ
ตัดสินใจที่จะตอบโต้

(B) เกราะห้ร้ายหรือ
การขาดแคลนเป็นที่
ประจักษ์ชัด

(a¹) การขาดแคลนเงิน
ทอง ความเป็นอยู่ที่ดีและ
อื่น ๆ

(G²) ตัวเอกเดินทางทาง
บกหรือทางน้ำ

(K) เกราะห้ร้ายหรือ
ความขาดแคลนที่มี
หมดไป

Hansel. “I want to eat a piece of the roof. Gretel, you can have part of the window since it’s sweet.” Hansel had already eaten a good piece of the roof and Gretel had devoured a couple of small round windows and was about to break off a new one when they heard a shrill voice cry from inside: “Nibble, nibble, I hear a louse! Who’s that nibbling on my house?”

Hansel and Gretel were so tremendously frightened that they dropped what they had in their hands, and immediately thereafter a small, ancient woman crept out of the door. She shook her head and said, “Well now, dear children, where’ve you come from? Come inside with me. You’ll have a good time.” She took them both by the hand and led them into her little house. Then she served them a good meal of milk and pancakes with sugar and apples and nuts. Afterward she made up two beautiful beds, and when Hansel and Gretel lay down in them, they thought they were in heaven. The old woman, however, was really a wicked witch on the lookout for children and had built the house made of bread only to lure them to her. As soon as she had any children in her power, she would kill, cook, and eat them. It would be like a feast day for her. Therefore, she was quite happy that Hansel and Gretel had come her way.

Early the next morning, before the children were awake, she got up and looked at the two of them sleeping so sweetly, and she was delighted and thought, “They’ll certainly be a tasty meal for you!” Then she grabbed Hansel and stuck him into a small coop, and when he woke up, he was behind a wire mesh used to lock up chickens, and he couldn’t move about. Immediately after, she shook Gretel and yelled, “Get up, you lazybones! Fetch some water, and then go into the kitchen and cook something nice. Your brother’s sitting in a chicken coop. I want to fatten him up,

(F^5) ของวิเศษตกอยู่ใน
มือของตัวเอกโดยบังเอิญ
(หาพบเอง)
(F^7) ของวิเศษถูกกินหรือ
ดื่ม

(η) ตัวโกงพยายามที่จะ
หลอกลวงเหยื่อของเขา
เพื่อที่จะครอบงำเหยื่อ
หรือครอบครองทรัพย์สิน
ของเหยื่อ

(θ') ตัวเอกหลงเชื่อ
ตัวโกง

(λ) เคราะห์ร้ายใน
เบื้องต้นเกิดจากข้อตกลง
ที่หลอกลวง

(A^8) ตัวโกงขอร้องหรือ
ล่อลวงเหยื่อของเขา

(A^{15}) ตัวโกงจับบางคนขัง
หรือกักบริเวณ

(A^{17}) ตัวโกงขู่กินเนื้อคน

and when he's fat enough, I'm going to eat him.

But now I want you to feed him." Gretel was frightened and wept, but she had to do what the witch demanded. So the very best food was cooked for poor Hansel so that he would become fat, while Gretel got nothing but crab shells.

Every day the old woman came and called out, "Hansel, stick out your finger so I can feel whether you're fat enough." However, Hansel stuck out a little bone, and the witch was continually puzzled that Hansel didn't get any fatter.

One evening, after a month had passed, she said to Gretel, "Get a move on and fetch some water! I don't care whether your little brother's fat enough or not. He's going to be slaughtered and boiled tomorrow. In the meantime I want to prepare the dough so that we can also bake." So Gretel went off with a sad heart and fetched the water in which Hansel was to be boiled. Early the next morning Gretel had to get up, light the fire, and hang up a kettle full of water. "Make sure that it boils," said the witch. "I'm going to light the fire in the oven and shove the bread inside."

Gretel was standing in the kitchen and wept bloody tears and thought, "It would have been better if the wild animals in the forest had eaten us. Then we would have died together and wouldn't have had to bear this sorrow, and I wouldn't have to boil the water that will be the death of my dear brother.

Oh dear God, help us poor children get out of this predicament!"

Then the old woman called: "Gretel, come right away over here to the oven!" When Gretel came, she said, "Look inside and see if the bread is already nice and brown and well-done. My eyes are weak. I can no longer see so well from a distance, and if you can't see, then sit down on the board, and I'll shove you inside. Then

(B⁷) การ โสภเสรี

คร่ำครวญ

(E⁷) ตัวเอกทำตามคำร้อง

ขออื่น ๆ

(R^s) ตัวเอกไม่ยอมถูก

กิน

(A¹³) ตัวโกงสั่ง

ฆาตกรรม

(a) สมาชิกคนหนึ่งของ

ครอบครัวขาดหรือ

ปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง

(A^s) ตัวโกงขอร้องหรือ

ล่อลวงเหยื่อของเขา

you can get around inside and check everything.” The witch wanted to shut the oven door once Gretel was inside, for she wanted to bake her in the hot oven and eat her, too. This is what the wicked witch had planned and why she had called the girl.

But God inspired Gretel, and she said, “I don’t know how to do it. First you show it to me. Sit down on the board, and I’ll shove you inside.”

And so the old woman sat down on the board, and since she was light, Gretel shoved her inside as far as she could, and then she quickly shut the oven door and bolted it with an iron bar. The old woman began to scream and groan in the hot oven, but Gretel ran off, and the witch was miserably burned to death.

Meanwhile, Gretel went straight to Hansel and opened the door to the coop. After Hansel jumped out, they kissed each other and were glad.

The entire house was full of jewels and pearls. So they filled their pockets with them. Then they went off and found their way home. Their father rejoiced when he saw them again. He hadn’t spent a single happy day since his children had been away. Now he was a rich man. However, the mother had died.

(C) ตัวเอกตกลงหรือ
ตัดสินใจที่จะตอบโต้

(E^o) ตัวเอกพิชิต (หรือ
ไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้

(I) ตัวโกงพ่ายแพ้

(I^r) ตัวโกงถูกฆ่าทั้งที่ยัง
ไม่เริ่มต่อสู้

(K) เคราะห์ร้ายหรือ
ความขาดแคลนที่มี
หมดไป

(K¹⁰) เซลยได้รับ
อิสรภาพ

(↓) ตัวเอกกลับหวนคืน

(N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

(W^o) บางครั้งตัวเอกก็ได้
รับรางวัลเป็นเงินหรือ
สิ่งตอบแทนในรูปแบบ
อื่นๆแทนการอภิเษก
สมรสกับเจ้าหญิง

สรุปผลการวิเคราะห์โครงเรื่องของเรื่อง ฮันเซลกับเกรเทล (Hansel and Gretel) ได้ดังนี้

$a^5 \gamma A^8 \zeta^3 B^7 C \uparrow K^1 \downarrow A^8 B^5 \theta^3 B^7 K^4 K \downarrow a^5 \zeta^2 \gamma A^{15} B^5 \uparrow C B a^5 G^2 K F^5 F^7$
 $\eta \theta^1 \lambda A^8 A^{15} A^{17} B^7 E^7 R s^8 A^{13} a A^8 C E^9 I I^5 K K^{10} \downarrow N W^0$

6. ราพันเซล (Rapunzel)

Once upon a time there lived a husband and wife who had been wishing for a child many years, but it had all been in vain. Finally, the woman became pregnant. Now, in the back of their house the couple had a small window that overlooked a fairy's garden filled with all kinds of flowers and herbs. But nobody ever dared to enter it.

One day, however, when the wife was standing at the window and looking down into the garden, she noticed a bed of wonderful Rapunzel. She had a great craving to eat some of the lettuce, and yet she knew that she couldn't get any. So she began to waste away and looked wretched. Her husband eventually became horrified and asked what was ailing her.

So one evening he quickly climbed over the high wall into the garden, grabbed a handful of Rapunzel, and brought the lettuce to his wife. Then she immediately made a salad and ate it with great zest. However, the Rapunzel tasted so good to her, so very good, that her craving for it became three times greater by the next day. Her husband knew that if she was ever to be satisfied, he had to climb into the garden once more.

And so he went over the wall into the garden but was extremely terrified when he stood face-to-face with the fairy, who angrily berated him for daring to come into the garden and stealing her Rapunzel. He excused himself as best he could by explaining that his wife was pregnant and that it had become too dangerous to deny her the Rapunzel.

"All right," the fairy finally spoke. "I shall permit you to take as much Rapunzel as you like, but only if you give me the child that your wife is carrying."

(๑) สถานการณ์ตอน
เริ่มเรื่อง

(๒) สมาชิกคนหนึ่งของ
ครอบครัวขาดหรือ
ปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง
(๒) การ โศกเศร้าคร่ำ
ครวญ

(๓) คำสั่งถูกฝ่าฝืน

(๔) ตัวโกงได้รับข้อมูล
เกี่ยวกับตัวเอง

(๕) ตัวโกงใช้วิธีโน้มน้าวจิตใจ

In his fear the man agreed to everything, and when his wife gave birth, the fairy appeared at once, named the baby girl Rapunzel, and took her away.

Rapunzel grew to be the most beautiful child under the sun. But when she turned twelve, the fairy locked her in a very high tower that had neither doors nor stairs, only a little window high above. Whenever the fairy wanted to enter the tower, she would stand below and call out:

“Rapunzel, Rapunzel, let down your hair.”

Rapunzel had radiant hair, as fine as spun gold. Each time she heard the fairy’s voice, she unpinned her braids and wound them around a hook on the window. Then she let her hair drop twenty yards, and the fairy would climb up on it.

One day a young prince went riding through the forest and came upon the tower. He looked up and saw beautiful Rapunzel at the window. When he heard her singing with such a sweet voice, he fell completely in love with her. However, since there were no doors in the tower and no ladder could ever reach her high window, he fell into despair. Nevertheless, he went into the forest every day until one time he saw the fairy, who called out:

“Rapunzel, Rapunzel, let down your hair.”

As a result, he now knew what kind of ladder he needed to climb up into the tower. He took careful note of the words he had to say, and the next day at dusk, he went to the tower and called out:

“Rapunzel, Rapunzel, let down your hair.”

So she let her hair drop, and when her braids were at the bottom of the tower, he tied them around him, and she pulled him up. At first Rapunzel was terribly afraid, but soon the young prince pleased her so much that she agreed to see him every day and pull him up into the tower. Thus, for a while they had a merry time and enjoyed

(λ) เพราะห้ร้ายใน
เบื้องต้นเกิดจากข้อตกลง
ที่หลอกลวง

(A¹⁵) ตัวโกงจับบางคน
ขังหรือกักบริเวณ

(θ) เพื่อยื้อกุหลอกและ
ช่วยศัตรูโดยไม่เจตนา

(δ²) ปฏิบัติตามคำบังคับ

(ζ³) ข้อมูลที่ได้รับด้วย
วิธีการอื่น ๆ

(a¹) ตัวเอกยังไม่ได้
แต่งงานและออกเสาะ
แสวงหาเจ้าสาว

(E⁷) ตัวเอกทำตามคำร้อง
ขออื่น ๆ

each other's company.

The fairy didn't become aware of this until, one day, Rapunzel began talking and said to her, "Tell me, Mother Gothel, why are my clothes becoming too tight? They don't fit me anymore."

"Oh, you godless child!" the fairy replied.

"What's this I hear?"

And she immediately realized that she had been betrayed and became furious.

Then she grabbed Rapunzel's beautiful hair, wrapped it around her left hand a few times, picked up a pair of scissors with her right hand, and snip, snap, the hair was cut off. Afterward the fairy banished Rapunzel to a desolate land, where she had to live in great misery. In the course of time she gave birth to twins, a boy and a girl.

On the same day that the fairy had banished Rapunzel, she fastened the braids that she had cut off to the hook on the window, and that evening, when the prince came and called out:

"Rapunzel, Rapunzel, let down your hair,"

She let the braids down. But when the prince climbed up into the tower, he was astonished to find the fairy instead of Rapunzel.

"Do you know what, you villain?" the angry fairy said.

"Rapunzel is lost to you forever!"

The prince was beside himself with pain, and in his despair he leapt down from the tower. He escaped with his life, but the thorns into which he fell pierced his eyes.

Then he wandered quite blind about the forest, ate nothing but roots and berries, and did naught but lament and weep over the loss of his dearest wife. Thus he roamed about in misery for some years, and at length came to the desert where Rapunzel, with the twins to

(B) เกราะห้ร้ายหรือ
การขาดแคลนเป็นที่
ประจักษ์ชัด

(A⁹) ตัวโกงขบไล่ตัวเอง
(K¹⁰) เซลยได้รับอิสรภาพ

(A⁶) ตัวโกงทำให้เกิดการ
บาดเจ็บทางร่างกาย

(J) ตัวเอกถูกตราหน้า
(ได้รับบาดเจ็บ/ ทำ
เครื่องหมายให้เป็น
แผลเป็น หรือ เป็นมลทิน)

(a⁷) การขาดแคลนเงินทอง
ความเป็นอยู่ที่ดีและอื่น ๆ

(B⁷) การโศกเศร้า
คร่ำครวญ

which she had given birth, a boy and a girl, lived in wretchedness. He heard a voice, and it seemed so familiar to him that he went towards it, and when he approached, Rapunzel knew him and fell on his neck and wept. Two of her tears fell upon his eyes. Then his eyes became clear again, and he could see as usual. He led her to his kingdom where he was joyfully received, and they lived for a long time afterwards, happy and contented.

(E^8) ตัวเอกปกป้องรักษา
ชีวิตตนไว้ด้วยวิธีการ
เดียวกับที่ศัตรูใช้
(N) ปัญหาถูกคลี่คลาย
(K^8) ถอนคำสาป

(\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน
(W^2) ตัวเอกที่สมรสแล้ว
สูญเสียภรรยาไปจะได้
กลับมาสมรสใหม่อันเป็น
ผลจากความมุ่งมั่น
ปรารถนา (ที่จะได้กลับมา
สมรสใหม่)

สรุปผลการวิเคราะห์โครงเรื่องของ ราพันเซล (Rapunzel) ได้ดังนี้

α a B^7 δ ζ^7 η^1 λ A^{15} θ δ^2 ζ^3 a^1 E^7 B A^9 K^{10} A^6 J a^5 B^7 E^8 N K^8 \downarrow W^2

7. โยรินดา และ โยรินเกล (Jorinda and Joringel)

Once upon a time there was an old castle in the middle of a great, dense forest. An old woman lived there all by herself; and she was a powerful sorceress. During the day she turned herself into a cat or a night owl, but in the evening she would return to her normal human form.

She had the ability to lure game and birds, which she would slaughter, and then cook or roast. If any man came within a hundred steps of the castle, she would cast a spell over him, so that he wouldn't be able to move from the spot until she broke the spell. If an innocent maiden came within her magic circle, she

(α) สถานการณ์ตอน
เริ่มเรื่อง

(A^{14}) ตัวโกงทำการ
ฆาตกรรม

would change her into a bird and stuff her into a wicker basket. Then she would carry the basket up to a room in her castle where she had well over seven thousand baskets with rare birds of this kind.

Now, once there was a maiden named Jorinda, who was more beautiful than any other maiden in the kingdom. She was betrothed to a handsome youth named Joringel. During the time before their marriage, they took great pleasure in each other's company.

One day they went for a walk in the forest so they could be alone and talk intimately with one another.

“Be careful,” Joringel said, “that you don't go too close to the castle.”

At dusk the sun shone brightly through the tree trunks and cast its light on the dark green of the forest. The turtledoves were singing mournfully in the old beech trees, and at times Jorinda wept.

Then she sat down in the sunshine and sighed, and Joringel sighed too. They became very sad as if they were doomed to die, and when they looked around them, they became confused and didn't know how to get home. The sun was still shining half above and half behind the mountains.

When Joringel looked through the bushes and saw the wall of the old castle not very far away, he became so alarmed that he was nearly frightened to death, while Jorinda sang:

“Oh, my bird, with your ring of red,
sitting and singing your tale of woe!

(α) สถานการณ์ตอน
เริ่มเรื่อง

(\uparrow) ตัวเอกออกเดินทาง
จากบ้าน

(G') ตัวเอกเดินทางทาง
บกหรือทางน้ำ

(γ') คำสั่งบังคับไม่ให้
ออกนอกสถานที่บางครั้ง
ก็เข้มงวดมาก

(a') การขาดแคลนเงิน
ทอง ความเป็นอยู่ที่ดีและ
อื่น ๆ

(B') การ โศกเศร้า
คร่ำครวญ

(**B**) เกราะห้ร้ายหรือ
การขาดแคลนเป็นที่
ประจักษ์ชัด

You tell us now that the poor dove is dead.

You sing your tale of woe—oh-oh,oh-oh!”

Just then, as Joringel looked at Jorinda, she was turned into a nightingale singing “oh-oh, oh-oh!” A night owl with glowing eyes flew around her three times, and each time it cried, “To-who! To-who! To-who!” Joringel couldn’t budge. He stood there like a stone unable to weep, to talk, or to move hand or foot.

When the sun was about to set, the owl flew into a bush and then immediately returned as a haggard old woman, yellow and scrawny, with large red eyes and a crooked nose that almost touched her chin with its tip. She muttered something to herself, caught the nightingale, and carried it away in her hand. Joringel was still unable to speak, nor could he move from the spot. The nightingale was gone.

Soon the woman came back and said with a muffled voice, “Greetings, Zachiel. When the moon shines into the basket, let him loose, Zachiel, just at the right moment.” Then Joringel was set free, and he fell on his knees before the woman and begged her to give Jorinda back to him, but she said he would never get her back again and went away. Joringel shouted. He wept, he moaned, but it was all in vain. “Oh, now what’s to become of me?”

Joringel went off and eventually came to a strange village, where he tended sheep for a long time. He often went around and around the castle and always kept his distance.

Finally, he dreamed one night that he had found a flower as red as blood, and in the middle of it was a pearl. He plucked the flower and went with it to the castle: everything that he touched

(A¹¹) ตัวโง่งร้ายมนต์
สะกดบางคนหรือบางสิ่ง
ไว้

(A¹) ตัวโง่งลักพาตัว
คนบางคนไป

(D⁷) คำร้องขออื่นๆ

(E⁹) ตัวเอกพิชิต

(หรือไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้

(O) เขากลับถึงบ้าน หรือ
ถึงอีกประเทศหนึ่งโดย
ไม่มีใครจำเขาได้

(F²) ของวิเศษถูกชี้
ตำแหน่ง

with the flower was released from the magic spell. He also dreamed that he managed to regain his Jorinda with the flower.

When he awoke the next morning, he began searching all over the mountains and valleys for the flower in his dream. He searched for nine days, and early on the ninth day he found a flower as red as blood. In its middle was a large dewdrop as big as the finest pearl.

He carried this flower day and night until he reached the castle.

When he came to within a hundred steps of the castle, he didn't become spellbound but was able to get to the gate. Overjoyed by that, Joringel touched the gate with the flower, and it sprang open. So he entered, crossed the courtyard, and listened for the sound of birds. Finally, he heard them and went toward the room where the sorceress was feeding the birds in their seven thousand baskets. When she saw Joringel, she became angry, very angry. She began be rating him and spitting poison and gall at him, but she could only come within two feet of him, and he paid no attention to her. Instead, he went and examined the baskets with the birds. Since there were hundreds of nightingales, he didn't know how he'd be able to find his Jorinda again.

While he was examining the baskets, he noticed that the old woman had stealthily picked up one of them and was heading toward the door. Quick as a flash he ran over and touched the basket with the flower, and immediately thereafter, he touched the old woman as well. Now she could no longer use her magic, and consequently Jorinda appeared before him. She threw her arms around his neck and was just as beautiful as before. After Joringel had turned all the other birds into young women,

(F¹) ของวิเศษตกอยู่ในมือ
ของตัวเอกโดยบังเอิญ
(หาพบเอง)

(G²) ตัวเอกเดินทาง
ทางบกหรือทางน้ำ

(F) ตัวเอกเรียนรู้วิธีใช้
ของวิเศษ

(H) ตัวเอกและตัวโกง
ต่อสู้กัน

(I') ตัวโกงฝ่ายแพ้ในการ
ต่อสู้

(K') ของที่แสวงหาได้มา
โดยเป็นผลโดยตรงจากการ
กระทำก่อนหน้านั้น

he went home with his Jorinda,
and they lived together in happiness for a long time.

(K^s) ถอนคำสาป
(K^{10}) เซลยได้รับอิสรภาพ
(\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน
(W^*) บางที่ตัวเอกก็สมรส
และไม่ได้ขึ้นครองราชย์
เพราะหญิงที่สมรสด้วย
ไม่ได้เป็นเจ้าหญิง

สรุปผลการวิเคราะห์โครงเรื่องของ โยรินดา และโยรินเกล (Jorinda and Joringel) ได้ดังนี้

$\alpha A^{14} \alpha \uparrow G^2 \gamma^1 a^5 B^7 \mathbf{B} A^{11} A^1 D^7 E^9 \mathbf{O} F^2 F^5 G^2 \mathbf{F} \mathbf{H} I^1 K^4 K^8 K^{10} \downarrow W$

8. เจ้าป่าโจร (The Robber Bridegroom)

Once upon a time there was a miller who had a beautiful daughter.

When she came of age he wished that she was provided for and well married. He thought, "If a respectable suitor comes and asks for her hand in marriage, I will give her to him." Not long afterward a suitor came who appeared to be very rich, and because the miller could find no fault with him, he promised his daughter to him.

The girl, however, did not like him as much as a bride should like her bridegroom. She did not trust him, and whenever she saw him or thought about him, she felt within her heart a sense of horror.

One time he said to her, "You are engaged to marry me, but you have never once paid me a visit."

The girl replied, "I don't know where your house is."

(α) การลำดับจำนวน
สมาชิกในครอบครัว
(a) สมาชิกคนหนึ่งของ
ครอบครัวขาดหรือ
ปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง
(λ) เคราะห์ร้ายใน
เบื้องต้นเกิดจากข้อตกลง
ที่หลอกลวง
(δ') ปฏิบัติตามคำบังคับ
(\mathbf{B}) เคราะห์ร้ายหรือ
การขาดแคลนเป็นที่
ประจักษ์ชัด
(η') ตัวโกงใช้วิธีโน้มน้าวจิตใจ
(A^s) ตัวโกงขอร้องหรือ

Then the bridegroom said, “My house is out in the dark woods.”

Looking for an excuse, she said that she would not be able to find the way there. The bridegroom said, “Next Sunday you must come out to me. I have already invited guests. I will make a trail of ashes, so that you can find your way through the woods.”

When Sunday came, and it was time for the girl to start on her way, she became frightened, although she herself did not know exactly why. In order to mark the path, she filled both her pockets full of peas and lentils. At the entrance of the forest there was a trail of ashes, which she followed, but at every step she threw a couple of peas to the ground, to the right and to the left. She walked almost the whole day until she came to the middle of the woods, where it was the darkest, and there stood a solitary house.

She did not like it, because it looked so dark and sinister. She went inside, but no one was there. It was totally quiet.

Suddenly a voice called out:

Turn back, turn back, you young bride.

You are in a murderer’s house.

The girl looked up and saw that the voice came from a bird,

which was hanging in a cage on the wall. It cried out again:

Turn back, turn back, you young bride.

You are in a murderer’s house.

Then the beautiful bride went from one room to another, walking through the whole house, but it was entirely empty, and not a

ล่อลวงเหยื่อของเขา

(θ') ตัวเอกหลงเชื่อตัว
โกง

(\uparrow) ตัวเอกออกเดินทาง
จากบ้าน

(G') ตัวเอกเดินทางทาง
บกหรือทางน้ำ

(G') มีผู้ชี้ทางให้ตัวเอก
ไป

(B') เคาระห้ร้ายถูก
ประกาศ

(E') การสืบค้นข้อมูล
โดยตัวเอก

human soul was to be found. Finally, she came to the cellar. A very old woman was sitting there shaking her head.

“Could you tell me,” said the girl,

“If my bridegroom lives here?”

“Oh, you poor child,” replied the old woman, “where did you come from? You are in a murderer’s den. You think you are a bride soon to be married, but it is death that you will be marrying. Look, they made me put a large kettle of water on the fire. When they have captured you, they will chop you to pieces without mercy, cook you, and eat you, for they are cannibals. If I do not show you compassion and save you, you are doomed.”

With this the old woman led her behind a large barrel where she could not be seen. “Be quiet as a mouse.” she said. “Do not make a sound or move, or all will be over with you. Tonight when the robbers are asleep we will escape. I have long waited for an opportunity.”

This had scarcely happened when the godless band came home. They were dragging with them another maiden. They were drunk and paid no attention to her screams and sobs. They gave her wine to drink, three glasses full, one glass of white, one glass of red, and one glass of yellow, which caused her heart to break. Then they ripped off her fine clothes, laid her on a table, chopped her beautiful body in pieces, and sprinkled salt on it.

(ζ^2) ตัวเอกได้รับข้อมูล
เกี่ยวกับตัวโกง

(F^9) ตัวละครต่าง ๆ
พิจารณาตัวช่วยเหลือ
ตัวเอก

(E^7) ตัวเอกทำตามคำร้อง
ขออื่นๆ

(Rs^4) ตัวเอกซ่อนตัว
ในขณะที่หลบหนี

(Rs^9) ตัวเอกได้รับความ
ช่วยเหลือจากการถูกปลิด
ชีพ

(A^{14}) ตัวโกงทำการ
ฆาตกรรม

The poor bride behind the barrel trembled and shook, for she saw well what fate the robbers had planned for her. One of them noticed a gold ring on the murdered girl's little finger. Because it did not come off easily, he took an ax and chopped the finger off, but it flew into the air and over the barrel, falling right into the bride's lap.

The robber took a light and looked for it, but could not find it. Then another one said, "Did you look behind the large barrel?" But the old woman cried out, "Come and eat. You can continue looking in the morning. That finger won't run away from you." Then the robbers said, "The old woman is right." They gave up their search and sat down to eat. The old woman poured a sleeping-potion into their wine, so that they soon lay down in the cellar and fell asleep, snoring.

When the bride heard them snoring she came out from behind the barrel, and had to step over the sleepers, for they lay all in rows on the ground. She was afraid that she might awaken one of them, but God helped her, and she got through safely. The old woman went upstairs with her, opened the door, and they hurried out of the murderer's den as fast as they could. The wind had blown away the trail of ashes, but the peas and lentils had sprouted and grown up, and showed them the way in the moonlight. They walked all night, arriving at the mill the next morning.

Then the girl told her father everything, just as it had happened. When the wedding day came, the bridegroom appeared. The miller had invited all his relatives and acquaintances. As they sat at the table, each one was asked to tell something. The bride sat still and said nothing. Then the bridegroom said to the bride,

(*J'*) ตัวเอกได้รับแหวน
หรือผ้าเช็ดตัว

(*F'*) ตัวละครต่าง ๆ
พิจารณาตัวช่วยเหลือ
ตัวเอก

(*E'*) ตัวเอกทำการแบ่ง
สัน ปั้นส่วนเสร็จสิ้นและ
ประนีประนอมกับคู่กรณี

(*E''*) ตัวเอกพิชิต
(หรือไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้

(*K*) เกราะร้ายหรือ
ความขาดแคลนที่มีหมด
ไป

(*↓*) ตัวเอกกลับหวนคืน

(*Ex*) ตัวเอกปลอมหรือ
ตัวโกงถูกเปิดโปง

“Come, sweetheart, don’t you know anything? Tell us something, like the others have done.” She answered: Then I will tell about a dream. I was walking alone through the woods, when finally I came to a house. Inside there was not a single human soul, but on the wall there was a bird in a cage. It cried out: “Turn back, turn back, you young bride. You are in a murderer’s house.” Then it cried out the same thing again. Darling, it was only a dream. Then I went through all the rooms. They were all empty, and there was something so eerie in there. Finally, I went down into the cellar, and there sat a very old woman, shaking her head. I asked her, “Does my bridegroom live in this house?” She answered, “Alas poor child, you have gotten into a murderer’s den. Your bridegroom does live here, but he intends to chop you to pieces and kill you, and then he intends to cook you and eat you.” Darling, it was only a dream. After that the old woman hid me behind a large barrel. I had scarcely hidden myself there when the robbers came home, dragging a girl with them. They gave her three kinds of wine to drink: white, red, and yellow, which caused her heart to stop beating. Darling, it was only a dream. After that they took off her fine clothes, and chopped her beautiful body to pieces on a table, then sprinkled salt on it. Darling, it was only a dream. Then one of the robbers saw that there was still a ring on her ring finger. Because it was hard to get the ring off, he took an ax and chopped off the finger. The finger flew through the air behind the large barrel, and fell into my lap. And here is the finger with the ring. With these words she pulled out the finger and showed it to everyone who was there.

The robber, who had during this story become as white as chalk, jumped up and tried to escape, but the guests held him fast, and

(I) ตัวโกงฝ่ายแพ้

(N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

turned him over to the courts. Then he and his whole band were executed for their shameful deeds.

(U) ตัวโกงถูกลงโทษ

สรุปผลการวิเคราะห์โครงเรื่องของ เจ้าบ่าวโจร (The Robber Bridegroom) ได้ดังนี้

α a λ δ^2 B η^1 A^8 θ^1 \uparrow G^2 G^4 B^4 ε^2 ζ^2 F^9 E^7 Rs^4 Rs^9 A^{14} J^2 F^9 E^6 E^9 K \downarrow Ex I N
U

9. อะลาดีนกับตะเกียงวิเศษ (Aladdin)

When the story starts, Aladdin is nothing more than a street rat, stealing bread and running from the palace guards to keep out of trouble. He's living on his own in an abandoned house in the center of Agrabah, and his only friend is Abu.

(α) สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง

Jafar, Grand Vizier to the Sultan of Agrabah, is attempting to retrieve a magical oil lamp containing a genie from the Cave of Wonders. After seeing a petty thief's failed attempt to enter the cave, Jafar and his parrot, Iago, learn that only a "Diamond in the Rough" can enter the cave.

(ε) ตัวโกงพยายามสืบค้นข้อมูล

He finds Aladdin.

(ζ^2) ตัวโกงได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอง

Jasmine, the Sultan's daughter, frustrated with her life in the palace, flees to Agrabah's marketplace. There she meets street rat Aladdin and his monkey, Abu. The two discover they have a lot in common. They both dream of a different life.

(β^3) บางครั้งก็เป็นการหายตัวไปของสมาชิกรุ่นเยาว์

When Aladdin is detained for thievery, Jasmine orders him released, but Jafar lies to her that Aladdin has been executed.

(A^{15}) ตัวโกงจับบางคนขังหรือกักบริเวณ

Disguised as an elder, Jafar asks Aladdin to retrieve the genie's lamp from the Cave of Wonders, and in return, he'll give him

(A^8) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา

some treasure as a reward

Aladdin agrees.

Jafar releases Aladdin and Abu from prison and lead them to the Cave of Wonders.

The tiger-shaped head of the cave says to touch nothing but the lamp.

Aladdin and Abu enter the cave, where a magic carpet guides them to the lamp.

Abu's attempt to steal a ruby causes the cave to start collapsing,

but the carpet flies them to the entrance.

(**λ**) เเคราะห์ร้ายใน
เบื้องต้นเกิดจากข้อตกลง
ที่หลอกลวง

(**B'**) มีการร้องขอความ
ช่วยเหลือส่งผลให้ตัวเอง
ถูกส่งตัวออกไปช่วยเหลือ

(**C**) ตัวเอกตกลงหรือ
ตัดสินใจที่จะตอบได้

(**G'**) มีผู้ชี้ทางให้ตัวเอง
ไป

(**δ'**) ห้ามฝ่าฝืน

(**G'**) ตัวเอกเหาะไป

(**G^s**) มีผู้นำทางตัวเองไป

(**δ**) คำสั่งถูกฝ่าฝืน

(**B**) เเคราะห์ร้ายหรือ
การขาดแคลนเป็นที่
ประจักษ์ชัด

(**F'**) ตัวละครต่าง ๆ
พิจารณาตัวช่วยเหลือ
ตัวเอง

(**Rs'**) ตัวเอกถูกอุ้มเหาะ
หนีไป (บางครั้งตัวเอง
ได้รับการช่วยเหลือให้
หนีรอดไปได้อย่าง
รวดเร็ว)

(**K**) เเคราะห์ร้ายหรือความ
ขาดแคลนที่มีหมดไป

As Aladdin delivers the lamp,

Jafar tries to kill him,

but Abu bites Jafar in the arm and gets the lamp back as he,

the carpet, and Aladdin fall back into the cave just as it closes.

In the collapsed cave, Aladdin rubs the lamp, unexpectedly unleashing a genie,

who reveals he will grant Aladdin three wishes - with the exception of murder, romance, or revival of the dead. Aladdin tricks the Genie into freeing them from the cave without using a wish. While contemplating his wishes, Genie admits he would wish for freedom, since he is a prisoner to his lamp. Aladdin promises to free the Genie for his last wish.

After talking about Jasmine with the Genie, Aladdin decides to use his first wish to become a prince so he can woo Jasmine.

Aladdin returns to Agrabah

(F^1) การส่งต่อของวิเศษ

(A^{14}) ตัวโกงทำการ
ฆาตกรรม

(H) ตัวเอกและตัวโกง
ต่อสู้กัน

(I^1) ตัวโกงพ่ายแพ้ใน
การต่อสู้

(G^1) ตัวเอกหายไป

(E^4) ตัวเอกปล่อยเชลย
เป็นอิสระ

(D^{10}) ตัวเอกได้รับของ
วิเศษเป็นการแลกเปลี่ยน

(E^6) ตัวเอกทำการ
แบ่งสันปันส่วนเสร็จสิ้น
และประนีประนอมกับ
คู่กรณี

(a^1) ตัวเอกยังไม่ได้
แต่งงานและออกเสาะ
แสวงหาเจ้าสาว

(F) ตัวเอกเรียนรู้วิธีใช้
ของวิเศษ

(K^5) ของที่เสาะแสวงหา
ได้มาในทันทีที่ใช้ของ
วิเศษ

(K^6) การใช้ของวิเศษเพื่อ
เอาชนะความยากจน

(\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน

just as Jafar tries to trick the Sultan into arranging a marriage between himself and Jasmine.

When Aladdin parades into the Sultan's palace as "Prince Ali", Jasmine rejects Ali as a suitor.

Despite the Genie's suggestion that Aladdin to tell the princess who he really is, Aladdin remains the suave prince, and takes Jasmine around the world on the magic carpet. During the trip, Jasmine exposes Ali as the Aladdin, and demands the truth from him. Aladdin instead fabricates a story that he sometimes dresses as a commoner to escape palace life. The couple kisses as Aladdin returns her home.

Afterwards, Aladdin is captured by Jafar and thrown into the ocean,

but the Genie rescues Aladdin as his second wish.

Aladdin returns to the palace and exposes Jafar's plot;

and Jafar flees after noticing the lamp in Aladdin's possession, realizing who Aladdin is. Jasmine tells her father she wants to

(A¹⁶) ตัวโกงข่มขู่บังคับ
แต่งงาน

(O) เขากลับถึงบ้านหรือ
ถึงอีกประเทศหนึ่งโดยไม่
มีใครจำเขาได้

(T') รูปลักษณะใหม่ได้
จากการร้ายเวทย์มนต์ของ
ผู้ให้ความช่วยเหลือ

(Q) ตัวเอกได้รับการ
ยอมรับ

(H) ตัวเอกและตัวโกง
ต่อสู้กัน

(A¹⁰) ตัวโกงออกคำสั่ง
ให้โยนคนบางคน
ลงทะเลไป

*ในที่นี้ หมายถึง จาฟาร์
โยนอะลาดีนลงทะเล

(E¹⁰) ตัวเอกตกลง
แลกเปลี่ยนและใช้ของ
วิเศษที่แลกมาได้ทันทีกับ
ผู้เจรจาแลกเปลี่ยน

(I) ตัวโกงฝ่ายแพ้

(K) เกราะร้ายหรือความ
ขาดแคลนที่มีหมดไป

marry Prince Ali.

Aladdin doesn't know whether or not to tell Jasmine the truth about who he really is, and when he does decide, he heads to tell her and her father.

Meanwhile, Iago steals Genie's lamp

and brings it to Jafar, who becomes Genie's new master. Jafar uses his first two wishes to become Sultan and the most powerful sorcerer in the world. Using his new powers, Jafar forces Jasmine and her father to bow,

exposes Aladdin as a street rat then exiles him and Abu to a frozen wasteland.

Aladdin rescues the magic carpet and Abu,

and then he uses the magic carpet to return to Agrabah, where Jafar has imprisoned both Jasmine and the Sultan as his slaves. Jasmine distracts Jafar with a seductive act as Aladdin tries to steal back the lamp, but Jafar confronts him.

He imprisons Jasmine in a large hourglass

and turns himself into an enormous cobra. As Jafar traps Aladdin in his coils,

(↓) ตัวเอกกลับหวนคืน
*ในที่นี้ หมายถึง อะลาดีน
กลับไปบอกความจริงกับ
เจ้าหญิงจัสมินและสุลต่าน
ที่เมืองอะกราบาห์

(Agrabah)

(A⁵) ตัวโคงปล้นจีใน
รูปแบบอื่น ๆ

(L) ตัวเอกปลอมอ้าง
สิทธิจอมปลอม

(Ex) ตัวเอกปลอมหรือ
ตัวโคงถูกเปิดโปง

(A⁰) ตัวโคงขับไล่
คนบางคนไป

(B⁵) ตัวเอกที่ถูกเนรเทศ
ถูกส่งตัวออกไปจากบ้าน

(Rs) การช่วยเหลือ

(↓) ตัวเอกกลับหวนคืน

(M) ภารกิจที่ลำบาก
ยากเข็ญ ที่ตัวเอกถูกเสนอ
ให้ทำ

(A¹⁵) ตัวโคงจับบางคนขัง
หรือกักบริเวณ

(A⁶) ตัวโคงทำให้เกิดการ
บาดเจ็บทางร่างกาย

(D⁸) สัตว์ประหลาดที่มี
เจตนาร้ายพยายามทำลาย

he boasts to be “the most powerful being on Earth”, which causes Aladdin to shout out that the Genie is more powerful. Faced with this realization, Jafar uses his final wish to become a genie.

However, Jafar discovers that genies are not free entities as he is sucked into a black lamp, dragging Iago with him. The Genie flicks the lamp into the Cave of Wonders.

After Aladdin realizes that he cannot keep pretending to be something he is not, he decides to keep his promise and wish for the Genie’s freedom.

Seeing Jasmine’s love for Aladdin, the Sultan changes the law to allow her to marry whomever she deems worthy.

The newly free Genie leaves to explore the world while Aladdin and Jasmine celebrate their engagement.

ตัวเอก

(R_s^8) ตัวเอกไม่ยอม
ถูกกิน

(U) ตัวโกงถูกลงโทษ

(K^{10}) ได้รับการปล่อยให้
เป็นอิสระ

(N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

(Q) ตัวเอกได้รับการ
ยอมรับ

(W^1) หากการกระทำใหม่
ของตัวโกงเข้ามาแทรก
ก่อนการอภิเษกสมรส
การดำเนินเรื่องแรกจะจบ
ลงโดยการหมั้นหมายหรือ
การให้สัญญาว่าจะอภิเษก
สมรสด้วย

สรุปผลการวิเคราะห์โครงเรื่องของ อะลาดีนกับตะเกียงวิเศษ (Aladdin) ได้ดังนี้

$\alpha \ \varepsilon \ \zeta^7 \ \beta^3 \ A^{15} \ A^8 \ \lambda \ B^1 \ C \ G^4 \ \delta^1 \ G^1 \ G^3 \ \delta \ B \ F^9 \ R_s^1 \ K \ F^1 \ A^{14} \ H \ I^1 \ G^1 \ E^4 \ D^{10} \ E^6 \ a^1 \ F$
 $K^5 \ K^6 \ \downarrow \ A^{16} \ O \ T^1 \ Q \ H \ A^{10} \ E^{10} \ I \ K \ \downarrow \ A^5 \ L \ Ex \ A^9 \ B^5 \ R_s \ \downarrow \ M \ A^{15} \ A^6 \ D^8 \ R_s^8 \ U \ K^{10}$
 $N \ Q \ W^1$

10. แจ็คกับต้นถั่ววิเศษ (Jack and the Beanstalk)

Once upon a time there lived a poor widow and her son Jack.

One day, Jack's mother told him to sell their only cow.

Jack went to the market

and on the way he met a man who wanted to buy his cow.

Jack asked, "What will you give me in return for my cow?"

The man answered, "I will give you five magic beans!"

Jack took the magic beans and gave the man the cow.

But when he reached home,

Jack's mother was very angry. She said, "You fool! He took away your cow and gave you some beans!" She threw the beans out of the window.

Jack was very sad and went to sleep without dinner.

The next day, when Jack woke up in the morning and looked out of the window, he saw that a huge beanstalk had grown from his magic beans!

He climbed up the beanstalk and reached a kingdom in the sky.

(A) การลำดับจำนวน
สมาชิกในครอบครัว

(a') การขาดแคลนเงิน
ทอง ความเป็นอยู่ที่ดีและ
อื่น ๆ

(y²) คำบัญชา

(δ²) ปฏิบัติตามคำสั่ง

(↑) ตัวเอกออกเดินทาง
จากบ้าน

(D⁷) คำร้องขออื่น ๆ

(D¹⁰) ตัวเอกได้รับของ
วิเศษเป็นการแลกเปลี่ยน

(↓) ตัวเอกกลับหวนคืน

(F') การส่งต่อของวิเศษ

(B⁷) การโศกเศร้า
คร่ำครวญ

(F⁶) ของวิเศษปรากฏให้
เห็นเอง

(F) ตัวเอกเรียนรู้วิถีใช้
ของวิเศษ

There lived a giant and his wife. Jack went inside the house and found the giant's wife in the kitchen.

Jack said, "Could you please give me something to eat? I am so hungry!" The kind wife gave him bread and some milk.

While he was eating, the giant came home. The giant was very big and looked very fearsome. Jack was terrified and went and hid inside.

The giant cried, "Fee-fi-fo-fum, I smell the blood of an Englishman. Be he alive, or be he dead, I'll grind his bones to make my bread!"

The wife said, "There is no boy in here!"

So, the giant ate his food and then went to his room. He took out his sacks of gold coins, counted them and kept them aside. Then he went to sleep. In the night, Jack crept out of his hiding place, took one sack of gold coins

and climbed down the beanstalk. At home,

he gave the coins to his mother. His mother was very happy and they lived well for some time.

Climbed the beanstalk and went to the giant's house again.

Once again, Jack asked the giant's wife for food, but while he was eating, the giant returned. Jack leapt up in fright, went, and

(E²) การสืบค้นข้อมูลโดยตัวเอก

(K¹) ของที่แสวงหาได้มาโดยเป็นผล โดยตรงจากการกระทำก่อนหน้า

(B) เกราะห้ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด

(R^{s4}) ตัวเอกซ่อนตัวในขณะที่หลบหนี

(A¹⁷) ตัวโกงชุกินเนื้อคน

(F^o) ตัวละครต่าง ๆ พิจารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก

(C) ตัวเอกตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบโต้

(F^s) ของวิเศษถูกยึดครอง

(↓) ตัวเอกกลับหวนคืน

(F^l) การส่งต่อของวิเศษ

(K^o) การใช้ของวิเศษเพื่อเอาชนะ ความยากจน

(↑) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน

(K¹) ของที่แสวงหาได้มาโดยเป็นผล โดยตรงจาก

hid under the bed.

The giant cried, “Fee-fi-fo-fum, I smell the blood of an Englishman. Be he alive, or be he dead, I’ll grind his bones to make my bread!”

The wife said, “There is no boy in here!”

The giant ate his food and went to his room. There, he took out a hen. He shouted, “Lay!” and the hen laid a golden egg. When the giant fell asleep, Jack took the hen

and climbed down the beanstalk. Jack’s mother was very happy with him.

After some days, Jack once again climbed the beanstalk and went to the giant’s castle. For the third time,

Jack met the giant’s wife and asked for some food. Once again, the giant’s wife gave him bread and milk.

But while Jack was eating, the giant came home.

“Fee-fi-fo-fum, I smell the blood of an Englishman. Be he alive, or be he dead, I’ll grind his bones to make my bread!”

การกระทำก่อนหน้า

(B) เกราะห้ำร้ายหรือ
การขาดแคลนเป็นที่
ประจักษ์ชัด

(R^s) ตัวเอกซ่อนตัว
ในขณะที่หลบหนี

(A¹⁷) ตัวโกงขู่กินเนื้อคน

(F⁹) ตัวละครต่าง ๆ
พิจารณาตัวช่วยเหลือ
ตัวเอก

(F⁸) ของวิเศษถูกยึดครอง

(↓) ตัวเอกกลับหวนคีน

(↑) ตัวเอกออกเดินทาง
จากบ้าน

(K^d) ของที่แสวงหาได้มา
โดยเป็นผลโดยตรงจาก
การกระทำก่อนหน้า

(B) เกราะห้ำร้ายหรือ
การขาดแคลนเป็นที่
ประจักษ์ชัด

(A¹⁷) ตัวโกงขู่กินเนื้อคน

cried the giant. “Don’t be silly! There is no boy in here!” said his wife.

The giant had a magical harp that could play beautiful songs.

While the giant slept, Jack took the harp and was about to leave.

Suddenly, the magic harp cried, “Help master! A boy is stealing me!” The giant woke up and saw Jack with the harp.

Furious, he ran after Jack. But Jack was too fast for him.

He ran down the beanstalk and reached home.

The giant followed him down. Jack quickly ran inside his house and fetched an axe. He began to chop the beanstalk.

The giant fell and died.

Jack and his mother were now very rich and they lived happily ever after.

(F^0) ตัวละครต่าง ๆ
ปวารณาตัวช่วยเหลือ
ตัวเอก

(Pr^2) ผู้ตามล่าต้องการตัว
คนกระทำผิด

(Pr) ตัวเอกถูกตามล่า

(\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน

(Rs^2) ตัวเอกหนีรอด
ออกมาได้และสร้าง
อุปสรรคในเส้นทาง
เดินทางของผู้ตามล่า

(I^1) ตัวโกงถูกฆ่าทิ้งที่
ยังไม่เริ่มต่อสู้

(K) เคราะห์ร้ายหรือความ
ขาดแคลนที่มีหมดไป

(N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

(W^0) บางครั้งตัวเอกก็
ได้รับรางวัลเป็นเงินหรือ
สิ่งตอบแทนในรูปแบบ
อื่น ๆ แทนการอภิเษก
สมรสกับเจ้าหญิง

สรุปผลการวิเคราะห์โครงเรื่องของ แจ็คกับต้นถั่ววิเศษ (Jack and the Beanstalk) ได้ดังนี้

$\alpha a^5 \gamma^2 \delta^2 \uparrow D^7 D^{10} \downarrow F^1 B^7 F^6 F \varepsilon^2 K^A B Rs^4 A^{17} F^9 C F^8 \downarrow F^1 K^6 \uparrow K^A B Rs^4$
 $A^{17} F^9 F^8 \downarrow \uparrow K^A B A^{17} F^9 Pr^2 Pr \downarrow Rs^2 I^1 K N W^0$

ภาคผนวก จ

การวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี: นิตานมหัสจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี: นิทานมหัศจรรย์ไทย (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง

ชื่อเรื่อง โสนน้อยเรือนงาม (Sano Noi Ruen Ngam)

โครงสร้างพื้นฐาน

4 ประเภท

(The four fundamental categories)

จากนิทานเรื่อง โสนน้อยเรือนงาม พบพฤติกรรมต่าง ๆ ตามกลุ่มโครงสร้างที่สามารถแบ่งได้เป็น 2 ตอน 1 โครงสร้าง เพราะว่าเป็นเนื้อเรื่องทั้ง 2 ตอนตรงกับโครงสร้างประเภทเดียวกัน

เนื้อเรื่องตอนต้นและเนื้อเรื่องตอนท้าย ตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 2. First group + Lower group + Last group ดังนี้
 $(\beta \gamma \delta \epsilon \zeta \eta \theta \lambda) A B C \uparrow D E F G + L M J N K \downarrow Pr - Rs + Q Ex T U W^*$

เนื้อเรื่องตอนต้น (First group = $(\alpha) A^9 B^4 (\delta^1 \delta^2) B^5 D D^{10} E^3 F (K^9) F^9 G^2 B^7$) + (Lower group = $K^8 K^9 N L (a^5 B)$) + (Last group = T^4)

เนื้อเรื่องตอนท้าย (First group = $A^8 A^{16} D^7 F^2 \uparrow G^2 G F^1$) + (Lower group = $\downarrow N$) + (Last group = $Ex U W$)

คำอธิบาย : จะพบได้ว่าโครงสร้างพื้นฐานที่ปรากฏในเนื้อเรื่องตอนต้น มีการเกริ่นเนื้อเรื่องก่อนโดยปรากฏอักษรกรีกที่พร้อมเพื่อกำหนดไว้ว่าเป็นสถานการณ์ตอนเริ่มเรื่องและพฤติกรรมในตอนต้น แล้วตามมาด้วยตัวอักษรละตินในรูปแบบที่สลับตำแหน่งกันไปมา ทั้งนี้ในพฤติกรรมกลุ่มต่าง ๆ พบการถูกแทรกของพฤติกรรมต่างกลุ่ม ดังที่เห็นได้ในวงเล็บ () และในเนื้อเรื่องตอนท้ายก็พบการสลับตำแหน่งของพฤติกรรมเช่นกัน ซึ่งเป็นเพราะเรื่องราวของนิทานเป็นตัวกำหนดให้เป็นเช่นนั้น ทั้งนี้นิทานเริ่มเรื่องด้วยพฤติกรรมในกลุ่มแรกและจบลงด้วยพฤติกรรมในกลุ่มท้ายดังที่โครงสร้างกำหนด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง โสนน้อยเรือนงาม (Sano Noi Ruen Ngam)

ลักษณะการผสมผสาน
ของการเดินเรื่อง
ทั้ง 6 ประเภท
(Six combinations of
moves)

นิทานเรื่อง *โสนน้อยเรือนงาม* มีลักษณะตรงกับ การเดินเรื่องประเภทที่ (5) คือ การเดินเรื่องสองการเดินเรื่องที่มีจุดจบร่วมกัน

$$\left. \begin{array}{l} \text{I. } \alpha A^9 B^4 \delta^1 \delta^2 B^5 D D^{10} E^3 F K^9 F^9 G^2 B^7 K^8 K^9 N L a^5 B T^4 \dots\dots\dots \\ \text{II. } A^8 A^{16} D^7 F^2 \uparrow G^2 G F^1 \downarrow N \end{array} \right\} \text{Ex U W}$$

คำอธิบาย : มีการรวมเรื่องโดยการผนวกการเดินเรื่องลำดับที่ I. $\alpha A^9 B^4 \delta^1 \delta^2 B^5 D D^{10} E^3 F K^9 F^9 G^2 B^7 K^8 K^9 N L a^5 B T^4$ (เรื่องราวระหว่างโสนน้อยเรือนงามที่ต้องร่อนเร่ออกจากเมือง ที่ระหว่างทางพบกับพระอินทร์และได้รับยาวิเศษ นางจึงใช้ชุบชีวิตให้นางกุลาและพระวิจิตรจินดา) และการเดินเรื่องลำดับที่ II. $A^8 A^{16} D^7 F^2 \uparrow G^2 G F^1 \downarrow N$ (เรื่องราวระหว่างโสนน้อยเรือนงามที่ต้องพิสูจน์ความจริงให้พระวิจิตรจินดาเห็นเพื่อหยุดความชั่วร้ายของนางกุลา) เข้าด้วยกัน โดยทั้งสองการเดินเรื่องนี้มีความสัมพันธ์กันตามลำดับ และการเดินเรื่องทั้งสองมีจุดจบร่วมกัน คือ พหุติกรรม Ex U W (เมื่อความชั่วร้ายของนางกุลาถูกเปิดโปงและโดนลงโทษแล้ว จากนั้นพระวิจิตรจินดาก็ได้อภิเษกสมรสกับโสนน้อยเรือนงามและอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง โสนน้อยเรือนงาม (Sano Noi Ruen Ngam)

พฤติกรรมของตัวละคร (Functions)	$\alpha A^9 B^4 \delta^1 \delta^2 B^5 D D^{10} E^3 F K^9 F^9 G^2 B^7 K^8 K^9 N L a^5 B T^4 A^8 A^{16} D^7 F^2 \uparrow G^2 G F^l \downarrow N Ex U W$																				
Move I.	A^9	B^4	δ^1 δ^2	B^5	D D^{10}	E^3	F	K^9	F^9	G^2	B^7	K^8 K^9	N	L	a^5	B	T^4				
Move II.	A^8 A^{16}				D^7		F^2	\uparrow		G^2 G	F^l	\downarrow	N								
ตอนจบ																			Ex	U	W

คำอธิบาย : การเดินเรื่องลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้ (α) ความเป็นมาของตัวละคร (A^9) ตัวโกงจับไล่คนบางคนไป (B^4) เคราะห์ร้ายถูกประกาศ (δ^1) ห้ามฝ่าฝืน (δ^2) ปฏิบัติตามคำสั่ง (B^5) ตัวเอกที่ถูกเนรเทศถูกส่งตัวออกไปจากบ้าน (D) พฤติกรรมแรกของผู้ให้ของวิเศษหรือผู้ช่วยเหลือ (D^{10}) ตัวเอกได้รับของวิเศษเป็นการแลกเปลี่ยน (E^3) ตัวเอกให้ (หรือไม่ให้) ความช่วยเหลือแก่ผู้ตาย (F) ตัวเอกได้ใช้ของวิเศษ (K^9) ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับการชุบชีวิต (F^9) ตัวละครต่างๆปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก (G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ (B^7) การโศกเศร้าคร่ำครวญ (K^8) ถอนคำสาป (K^9) ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับการชุบชีวิต (N) ปัญหาถูกคลี่คลาย (L) ตัวเอกปลอมอ้างสิทธิจอมปลอม (a^5) การขาดแคลนเงินทองความเป็น อยู่ที่ดีและอื่น ๆ (B) เคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด และ (T^4) รูปแบบที่สมเหตุสมผลและชวนหัว รูปลักษณ์ใหม่ที่นำมาด้วยการ ตบตาหลอกลวง

การเดินเรื่องลำดับที่ II. ประกอบด้วย (A^8) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (A^{16}) ตัวโกงข่มขู่บังคับแต่งงาน (D^7) คำร้องขออื่น ๆ (F^2) ของวิเศษถูกชี้ตำแหน่ง (\uparrow) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน (G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ (G) ตัวเอกถูกชี้นำไปยังสถานที่ ที่มีสิ่ง ที่ตามหาอยู่ (F^l) การส่งต่อของวิเศษ (\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืนและ (N) ปัญหาถูกคลี่คลาย และทั้งสองการเดินเรื่องมีตอนจบร่วมกัน คือ (Ex) ตัวเอกปลอมหรือตัว โกงถูกเปิดโปง (U) ตัว โกงถูกลงโทษ และ (W) ตัวเอกอภิเษกสมรสและขึ้นครองราชย์

ชื่อเรื่อง จันทโครพ (Chanthakorop)

<p>โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories)</p>	<p>นิทานเรื่อง จันทโครพ ทั้งเรื่องมีพฤติกรรมต่าง ๆ ตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 3. First group + Upper group + Lower group + Last group ดังนี้</p> <p>(β γ δ ε ζ η θ λ) A B C ↑ D E F G + H J I K ↓ Pr-Rs O L + L M J N K ↓ Pr-Rs + Q Ex T U W*</p> <p>(First group = (α γ) a² (δ²) B³ F¹ (δ¹) G² E¹ (δ) E⁴ F⁶ a¹ G² (ε¹ ζ⁷) B (η³) C E⁸ (H¹) D³ (θ) A¹⁴ (J) E⁹ B⁷ (K⁴) A⁸ A⁹ G² a⁵ B B⁷ D D⁶) + (Upper group = I¹ (U) K K⁹ Rs⁹ (G⁴ a¹)) + (Lower group = N) + (Last group = Q ↓ W)</p> <p>คำอธิบาย : จะพบได้ว่านิทานเรื่องนี้มีลำดับของพฤติกรรมต่างๆ ที่สลับตำแหน่งกัน ไปมา เป็นเพราะเรื่องราวของนิทานเป็นตัวกำหนดพฤติกรรม ทั้งนี้ในพฤติกรรมกลุ่มต่าง ๆ พบการถูกแทรกของพฤติกรรมต่างกลุ่ม ดังที่เห็นได้ในวงเล็บ (_) และเรื่องราวของนิทานเรื่องนี้ปรากฏพฤติกรรมครบทั้ง 4 กลุ่ม โครงสร้าง แล้วจบลงด้วยพฤติกรรมในกลุ่มท้ายดังที่โครงสร้างกำหนด</p>
<p>ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves)</p>	<p>นิทานเรื่อง จันทโครพ มีลักษณะตรงกับ การเดินเรื่องประเภทที่ (2) คือ การแทรก (Interruption)</p> <p>I. (α γ) a² (δ²) B³ F¹ (δ¹) G² E¹ (δ) E⁴ F⁶ a¹ G² (ε¹ ζ⁷) B (η³) C E⁸ (H¹) D³ (θ) A¹⁴ (J) E⁹ B⁷ (K⁴) A⁸ A⁹ G²III. K⁹ Rs⁹ (G⁴ a¹) N Q ↓ W</p> <p style="text-align: center;">II. a⁵ B B⁷ D D⁶ I¹ (U) K</p> <p>คำอธิบาย : การเดินเรื่องลำดับที่ I. (α γ) a² (δ²) B³ F¹ (δ¹) G² E¹ (δ) E⁴ F⁶ a¹ G² (ε¹ ζ⁷) B (η³) C E⁸ (H¹) D³ (θ) A¹⁴ (J) E⁹ B⁷ (K⁴) A⁸ A⁹ G² (เรื่องราวระหว่างจันทโครพได้สำเร็จวิชากับพระฤๅษีในป่าและขอแลกกลับเมือง พระฤๅษีได้มอบพอบและสั่งว่าห้ามเปิดจนกว่าจะถึงเมือง ระหว่างทางจันทโครพฝ่าฝืนคำสั่งจึงเปิดพอบออก ทำให้โมราปรากฏตัวออกจากพอบทั้งคู่ตกหลุมรักกัน ระหว่างเดินทางมีโจรป่าผ่านมาเห็นนางโมราจึงอยากได้มาเป็นภรรยาของตน จึงต่อสู้แย่งชิงกับจันทโครพ ทำให้จันทโครพถูกโจรป่าฆ่าตาย นางโมราจึงไปอยู่กับโจรป่า เมื่อโจรป่าได้นางโมราเป็นภรรยาก็คิดระแวงกลัวนางโมราหักหลังจึงล่อลวงนางโมราไปปล่อยทิ้งในป่า จะถูกขัดจังหวะโดยการเดินเรื่องลำดับที่ II. a⁵ B B⁷ D D⁶ I¹ (U) K (เรื่องราวของนางโมรากับพระอินทร์ที่ได้ทดสอบและลงโทษนางโมราโดยสาปให้เป็นชะนี) ก่อนเดินเรื่องในลำดับที่ III. K⁹ Rs⁹ (G⁴ a¹) N Q ↓ W ต่อไป (เรื่องราวของพระอินทร์ที่ชุบชีวิตให้จันทโครพ แล้วชี้ทางให้จันทโครพไปหาเนื้อคู่ที่แท้จริงที่ชื่อ นางมูลินทร์ ทั้งสองอยู่กินกันและผ่านเรื่องราวมากมายเมื่อปัญหาต่าง ๆ คลี่คลายลงนางมูลินทร์ได้คลอดบุตรชายชื่อจันทวงศ์ทั้งสามจึงอยู่กันอย่างมีความสุข)</p>

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง จันทโครพ (Chanthakorop)

พฤติกรรมของ ตัวละคร (Functions)	α γ a^2 δ^2 B^3 F^1 δ^1 G^2 E^1 δ E^4 F^6 a^1 G^2 ϵ^1 ζ^7 B η^3 C E^8 H^1 D^3 θ A^{14} J E^9 B^7 K^4 A^8 A^9 G^2 a^5 B B^7 D D^6 I^4 U K K^9 R_s^9 G^4 a^1 N Q \downarrow W																															
Move I.	α	γ	a^2	δ^2	B^3	F^1	δ^1	G^2	E^1	δ	E^4	F^6	a^1	G^2	ϵ^1	ζ^7	B	η^3	C	E^8	H^1	D^3	θ	A^{14}	J	E^9	B^7	K^4	A^8	A^9	G^2	
Move II.			a^5	B B^7	D D^6	I^4	U	K																								
Move III.			K^9	R_s^9	G^4	a^1	N	Q	\downarrow	W																						

คำอธิบาย : การเดินเรื่องลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้ (**α**) สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง (**γ**) คำสั่ง (a^2) มีความต้องการจอมขมังเวทย์ (δ^2) ปฏิบัติตามคำบังคับ (B^3) ตัวเอกได้รับอนุญาตให้ออกเดินทางจากบ้าน (F^1) การส่งต่อของวิเศษ (δ^1) ห้ามฝ่าฝืน (G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ (E^1) ตัวเอกทน (หรือไม่ทน) ต่อบททดสอบ (**δ**) คำสั่งถูกฝ่าฝืน (E^4) ตัวเอกปล่อยเชลยเป็นอิสระ (F^6) ของวิเศษปรากฏให้เห็นเอง (a^1) ตัวเอกยังไม่ได้แต่งงานและออกเสาะแสวงหาเจ้าสาว (G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ (ϵ^1) การสืบค้นข้อมูลโดยตัวเอก (ζ^7) ตัวเอกได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอก (**B**) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (η^3) ตัวเอกหลงกลหรือข่มขู่ด้วยวิธีการอื่น ๆ (**C**) ตัวเอกตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบโต้ (E^8) ตัวเอกปกป้องรักษาชีวิตตนไว้ด้วยวิธีการเดียวกับที่ศัตรูใช้ (H^1) ตัวเอกกับตัวเอกสู้กันกลางแจ้ง (D^3) ผู้ชายชนมหรือผู้ที่ใกล้ตายร้องขอให้ช่วย (**θ**) เหยื่อถูกหลอกและช่วยศัตรูโดยไม่เจตนา (A^{14}) ตัวเอกทำการฆาตกรรม (**J**) ตัวเอกถูกตราหน้า (ได้รับบาดเจ็บ / ทำเครื่องหมายให้เป็นแผลเป็นหรือเป็นมลทิน) (E^9) ตัวเอกพิชิต (หรือไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้.....

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง จันทโครพ (Chanthakorop)

คำอธิบาย : (ต่อ) การเดินเรื่องลำดับที่ I. ประกอบด้วยเหตุการณ์ ดังนี้ (B^7) การโสกเศร้าคร่ำครวญ (K^7) ของที่แสวงหาได้มาโดยเป็นผลโดยตรงจากการกระทำก่อนหน้านั้น (A^6) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (A^9) ตัวโกงขับไล่คนบางคนไป และ (G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ

การเดินเรื่องลำดับที่ II. ประกอบด้วยเหตุการณ์ (a^7) การขาดแคลนเงิน ทอง ความเป็นอยู่ที่ดีและอื่น ๆ (B) เคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (B^7) การโสกเศร้าคร่ำครวญ (D) ตัวเอกถูกทดสอบ สอบสวน โจมตี ฯลฯ ซึ่งปูทางสู่การได้รับอำนาจวิเศษหรือผู้ช่วยเหลือ (D^6) คู่กรณีร้องขอแบ่งทรัพย์สิน (I^7) ตัวโกงพ่ายแพ้ในการประเมิน (U) ตัวโกงถูกลงโทษ และ (K) เคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป

และการเดินเรื่องลำดับที่ III. ประกอบด้วยเหตุการณ์ (K^9) ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับการชุบชีวิต (Rs^9) ตัวเอกได้รับความช่วยเหลือจากการถูกปลิดชีพ (G^7) มีผู้ชี้ทางให้ตัวเอกไป (a^7) ตัวเอกยังไม่ได้แต่งงานและออกเสาะแสวงหาเจ้าสาว (N) ปัญหาถูกคลี่คลาย (Q) ตัวเอกได้รับการยอมรับ (\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน และ (W) ตัวเอกอภิเษกสมรสและขึ้นครองราชย์

ชื่อเรื่อง แก้วหน้าม้า (A Horse-Faced Woman)

<p>โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories)</p>	<p>จากนิทานเรื่อง <i>แก้วหน้าม้า</i> พบพฤติกรรมต่าง ๆ ตามกลุ่มโครงสร้างที่สามารถแบ่งได้เป็น 3 ตอน 1 โครงสร้าง ดังนี้ เนื้อเรื่องตอนต้นถึงตอนกลางเรื่อง ไม่ตรงกับโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท และไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้ เนื้อเรื่องตอนท้ายตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 3. First group + Upper group + Lower group + Last group ดังนี้ $(\beta \gamma \delta \epsilon \zeta \eta \theta \lambda) A B C \uparrow D E F G + H J I K \downarrow Pr - Rs O L + L M J N K \downarrow Pr - Rs + Q Ex T U W^*$</p>
	<p>จากนิทานเรื่อง <i>แก้วหน้าม้า</i> พบว่าพฤติกรรมด้านล่างนี้ เป็นพฤติกรรมที่ปรากฏอยู่ตั้งแต่เริ่มเรื่องนิทาน ไปจนถึงครึ่งเรื่อง ของนิทานซึ่งไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้ เพราะว่าพฤติกรรมต่าง ๆ ปรากฏในลักษณะที่สลับตำแหน่งกันไปมา ไม่เรียงลำดับตามโครงสร้าง และไม่ปรากฏพฤติกรรมในกลุ่มสุดท้าย (Last group) $(\alpha \eta \lambda) C B^1 D^7 F^9 a^4 A^8 G M B G^2 F^9 F^1 T^1 (\zeta^3) K^1 F^9 K$ $A^8 a^4 a^6 E^1 G^2 C \uparrow G^1 K^3 J^2 a^2 (\zeta^3) B B^1 H I D^5 E^5 E^6 (\zeta^3) D^7 K$ $a^4 B^7 A^{19} (\zeta^3) D^5 B^1 T^1 H I^1 K$ $A^{19} H I^1 K$ ทั้งนี้พฤติกรรมที่ปรากฏอยู่ในเนื้อเรื่องตอนท้ายของนิทานสามารถนำมาจัดตามกลุ่มโครงสร้างได้ ดังนี้ (First group = $A^1 F^9 F B F^9 F^1 G^2 a^1 A^{11} (\theta^2) C E^9$) + (Upper group = $H I^1 K K^{10}$) + (Lower group = $M N$) + (Last group = $Q Ex U$) คำอธิบาย : ในพฤติกรรมกลุ่มแรก (First group) พบการถูกแทรกของพฤติกรรมในตอนต้นที่ถูกกำหนดไว้ด้วยตัวอักษรกรีก ดังที่เห็นได้ในวงเล็บ () และเรื่องราวของนิทานเริ่มด้วยพฤติกรรมกลุ่มแรก (First group) และจบลงด้วยพฤติกรรมในกลุ่มท้าย (Last group) ดังที่โครงสร้างกำหนด</p>

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง แก้วหน้าม้า (A Horse-Faced Woman)

<p>ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six Combinations of Moves)</p>	<p>เนื้อเรื่องตอนต้นถึงตอนกลางเรื่อง มีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (4) คือ ความขัดแย้งสองประการที่เกิดขึ้นพร้อมกันแต่ส่งผลแยกจากกัน (ความขัดแย้งประการแรกส่งผลสมบูรณ์โดยการเดินเรื่องลำดับที่ I. ก่อนที่ความขัดแย้งที่สองจะส่งผลโดยการเดินเรื่องลำดับที่ II.) *เนื่องจากนิทานเรื่อง <i>แก้วหน้าม้า</i> เป็นนิทานเรื่องยาวจึงปรากฏการเดินเรื่องจากลำดับที่ I ถึงการเดินเรื่องในลำดับที่ III.</p> <p>A/a {</p> <ul style="list-style-type: none"> I. (α η λ) C B⁴ D⁷ F⁹ a⁴ A⁸ G M B G² F⁹ F¹ T¹ (ζ³) K¹ F⁹ K II. A⁸ a⁴ a⁶ E¹ G² C¹ G¹ K³ J² a² (ζ³) B B¹ H I D⁵ E⁵ E⁶ (ζ³) D⁷ K III. a⁴ B⁷ A¹⁹ (ζ³) D⁵ B¹ T¹ H¹ K III. A¹⁹ H¹ K <p>คำอธิบาย : เนื้อเรื่องตอนต้นถึงตอนกลางเรื่อง การเริ่มเรื่องอาจเริ่มที่พฤติกรรมลำดับที่ 8. คือ A (Villany ความชั่วร้าย) หรือพฤติกรรมลำดับที่ 8a. คือ a (Lack ความขาดแคลน)ก่อนหรือพร้อมกันก็ได้ เพราะว่าพฤติกรรมลำดับที่ 8. เป็นเหตุ และพฤติกรรมลำดับที่ 8a.เป็นผลที่ตามมาหลังจากเกิดพฤติกรรมลำดับที่ 8. ซึ่งการเดินเรื่องในลำดับที่ I. (α η λ) C B⁴ D⁷ F⁹ a⁴ A⁸ G M B G² F⁹ F¹ T¹ (ζ³) K¹ F⁹ K (เป็นเรื่องราวของแก้วหน้าม้าที่เก็บว่าวของพระปิ่นทองได้ ทำให้แก้วได้เข้าไปอยู่ในวัง และถูกท้าวภูวคดกลั่นแกล้งให้ทำภารกิจที่ลำบากยากเข็ญ) การเดินเรื่องลำดับที่ II. A⁸ a⁴ a⁶ E¹ G² C¹ G¹ K³ J² a² (ζ³) B B¹ H I D⁵ E⁵ E⁶ (ζ³) D⁷ K (เรื่องราวของพระปิ่นทองที่ต้องเดินทางไปอภิเษกกับเจ้าหญิงที่ศาลี นางแก้วนั่งเรือเหาะตามพระปิ่นทองไปแล้วถอดหน้าม้าออก ไปขออาศัยอยู่กับสองตายายในป่า เมื่อพระปิ่นทองผ่านมา นางแก้วก็ไปอาบน้ำที่ท่า พระปิ่นทองเห็นเข้าเกิดหลงรัก และไปเกี้ยวพาราสีจนได้นางแก้วเป็นภรรยา) การเดินเรื่องลำดับที่ III. a⁴ B⁷ A¹⁹ (ζ³) D⁵ B¹ T¹ H¹ K (เรื่องราวระหว่างแก้วต่อกับพญายักษ์ โดยแก้วแปลงร่างเป็นชายและออกไปฆ่ายักษ์ได้โดยง่าย นับจากวันนั้นมาเจ้าชายก็รักแก้วมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมแก้วก็ตั้งครมร์อีกครั้ง) และการเดินเรื่องลำดับที่ III. คือ A¹⁹ H¹ K (เรื่องราวการทำสงครามของแก้วกับพญายักษ์อีกตนหนึ่งนามว่าประกายกรด ในระหว่างทำสงครามแก้วก็ลอคคิคาแฝด 3 คน ซึ่งทั้งสามชื่อ แจ่มจันทร์ หิรัญรัตน์ และประภัสสร ตามลำดับ)</p>
--	---

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง แก้วหน้าม้า (A Horse-Faced Woman)

ลักษณะการ

ผสมผสานของ

การเดินเรื่อง

ทั้ง 6 ประเภท

(Six Combinations of Moves)

เนื้อเรื่องตอนท้าย มีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (2) คือ การแทรก (Interruption)

I. $A^1 F^9 F B F^9 F^1 G^2$ III. $K^{10} M N Q Ex U$

II. $a^1 A^{11} \theta^2 C E^9 H I^1 K$

คำอธิบาย : การเดินเรื่องลำดับที่ I. $A^1 F^9 F B F^9 F^1 G^2$ (เรื่องราวของนกหัสติลิงค์ที่บินมาโฉบเอาพระธิดาทั้งสามไปด้วยนี้กว่าเป็นเหยื่อ แต่พระฤๅษีช่วยไว้ทัน จึงช่วยส่งสอนวิชาอาคมให้จนเก่ง)

จะถูกขัดจังหวะโดยการเดินเรื่องลำดับที่ II. $a^1 A^{11} \theta^2 C E^9 H I^1 K$ (เรื่องราวของพระฤๅษีที่ตัดสินใจหาสามีที่เหมาะสมให้กับนางทั้งสาม โดยการประลองฝีมือ เมื่อเจ้าชายทั้งสามได้ข่าวก็ได้เข้าร่วมด้วย ผลปรากฏว่าเจ้าชายทั้งสามมีฝีมือเท่ากับเจ้าหญิงทั้งสาม พระฤๅษีจึงบอกให้ทั้งหมดเลือกคู่แล้วก็จัดพิธีอภิเษกสมรสให้ทั้งสามคู่)

ก่อนเดินเรื่องในลำดับที่ III. $K^{10} M N Q Ex U$ ต่อไป (เรื่องราวของเจ้าหญิงทั้งสามพร้อมทั้งพระสวามีร่วมมือกับเจ้าชายปิ่นแก้วทำสงครามกับเมืองโรมวิถีหลังจากสงครามสงบลง หมอทำเสน่ห์ถูกจับตัวได้ ในขณะที่เจ้าชายปิ่นศิลป์ไชยหนีไปได้ ในขณะที่เสด็จกลับเมืองมิลิลา เจ้าชายปิ่นแก้วก็ได้พบกับเจ้าชายปิ่นศิลป์ไชยผู้ซึ่งถูกทหารของตนล้อมอยู่ เจ้าชายปิ่นแก้วจึงบอกให้ยอมมอบตัวและลี้มเรื่องในอดีตเสียเพราะต่างก็เป็นพี่น้องกัน เจ้าชายปิ่นศิลป์ไชยจึงขอให้พระเชษฐาอภัยโทษให้ แล้วก็ร่วมเดินทางไปยังเมืองของพระบิดา ทั้งหมดก็อยู่ในเมืองมิลิลาอย่างมีความสุข)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง แก้วหน้าม้า (A Horse-Faced Woman)

คำอธิบาย : เนื้อเรื่องตอนต้นถึงตอนกลางเรื่อง

การเดินทางเรื่องลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้ (α) สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง หรือการลำดับจำนวนสมาชิกในครอบครัว (η) การใช้กลอุบาย (λ) เเคราะห์ร้ายในเบื้องต้นเกิดจากข้อตกลงที่หลอกลวง (C) ตัวเอกตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบโต้ (B') เเคราะห์ร้ายถูกประกาศ (D') คำร้องขออื่น ๆ (F') ตัวละครต่าง ๆ ปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก (a) สมาชิกคนหนึ่งของคนรอบครัวขาดหรือปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง (a') การไม่ได้รับความรักจากเจ้าชาย (A'') ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (G) ตัวเอกถูกชี้นำไปยังสถานที่ที่มีสิ่งตามหาอยู่ (M) การกิจที่ลำบากยากแค้นที่ตัวเอกถูกเสนอให้ทำ (B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ (F'') ตัวละครต่าง ๆ ปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก (F') การส่งต่อของวิเศษ (T') รูปลักษณ์ใหม่ได้จากการร้ายเวทย์มนต์ของผู้ให้ความช่วยเหลือ (ζ^2) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ (K') ของที่เสาะแสวงหาตกอยู่ในครอบครองโดยใช้กำลังหรือสติปัญญา (F'') ตัวละครต่าง ๆ ปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก และ (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป

การเดินทางเรื่องลำดับที่ II. ประกอบด้วย (A'') ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (a') การไม่ได้รับความรักจากเจ้าชาย (a') การขาดแคลนในรูปแบบอื่น ๆ (E') ตัวเอกทน (หรือไม่ทน) ต่อบททดสอบ (G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ (C) ตัวเอกตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบโต้ (\uparrow) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน (G') ตัวเอกเหาะไป (K^3) ของที่เสาะแสวงหาได้มาโดยใช้สิ่งล่อใจช่วย (J') ตัวเอกได้รับแหวน (a^2) มีความต้องการจอมขมังเวทย์ (ζ^3) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ (B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (B') มีการร้องขอความช่วยเหลือส่งผลให้ตัวเอกถูกส่งตัวออกไปช่วยเหลือ (H) ตัวเอกและตัวโกงต่อสู้กัน (I) ตัวโกงฝ่าฝืน (D^5) มีผู้เข้าหาตัวเอกเพื่อขอความเมตตา (E^5) ตัวเอกแสดงความเมตตาต่อผู้วิงวอน (E^6) ตัวเอกทำการแบ่งสันปันส่วนเสรีจิ้นและประนีประนอมกับคู่กรณี (ζ^3) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ (D^7) คำร้องขออื่น ๆ และ (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป

การเดินทางเรื่องลำดับที่ III. ประกอบด้วย (a') การไม่ได้รับความรักจากเจ้าชาย (B^7) การโศกเศร้าคร่ำครวญ (A^{19}) ตัวโกงประกาศสงคราม (ζ^3) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ (D^5) มีผู้เข้าหาตัวเอกเพื่อขอความเมตตา (B^1) มีการร้องขอความช่วยเหลือส่งผลให้ตัวเอกถูกส่งตัวออกไปช่วยเหลือ (T') รูปลักษณ์ใหม่ได้จากการร้ายเวทย์มนต์ของผู้ให้ความช่วยเหลือ (H) ตัวเอกและตัวโกงต่อสู้กัน (I') ตัวโกงฝ่าฝืนในการต่อสู้ และ (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป

การเดินทางเรื่องลำดับที่ IIII. ประกอบด้วย (A^{19}) ตัวโกงประกาศสงคราม (H) ตัวเอกและตัวโกงต่อสู้กัน (I') ตัวโกงฝ่าฝืนในการต่อสู้ และ (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง แก้วหน้าม้า (A Horse-Faced Woman)

คำอธิบาย : เนื้อเรื่องตอนท้าย

การเดินทางเรื่องลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้ (A') ตัวโงกลักพาตัวคนบางคนไป (F'') ตัวละครต่างๆปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอง (F) ตัวเอกเรียนรู้วิธีใช้ของวิเศษ (B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (F'') ตัวละครต่างๆปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอง (F') การส่งต่อของวิเศษ และ (G') ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ

การเดินทางเรื่องลำดับที่ II. ประกอบด้วย (a') ตัวเอกยังไม่ได้แต่งงานและออกเสาะแสวงหาเจ้าสาว/เจ้าบ่าว (A'') ตัวโงกร่ายมนต์สะกดบางคนหรือบางสิ่งไว้ (θ') ตัวเอกหลงเชื่อตัวโงกภายใต้อิทธิพลของเวทมนตร์ (C) ตัวเอกตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบโต้ (E'') ตัวเอกพิชิต(หรือไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้ (H) ตัวเอกและตัวโงกต่อสู้กัน (I') ตัวโงกฝ่ายแพ้ในการต่อสู้ และ (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป

การเดินทางเรื่องลำดับที่ III. ประกอบด้วย (K^{10}) เซลยได้รับอิสรภาพ (M) ภารกิจที่ลำบากยากแค้นที่ตัวเอกถูกเสนอให้ทำ (N) ปัญหาถูกคลี่คลาย (Q) ตัวเอกได้รับการยอมรับ (Ex) ตัวเอกปลอมหรือตัวโงกถูกเปิดโปง และ (U) ตัวโงกถูกลงโทษ

ชื่อเรื่อง ไกรทอง (Kraithong)

<p>โครงสร้างพื้นฐาน</p> <p>4 ประเภท</p> <p>(The four fundamental categories)</p>	<p>เนื้อเรื่องตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 1. First group + Upper group + Last group ดังนี้</p> <p>$(\beta \gamma \delta \epsilon \zeta \eta \theta \lambda) A B C \uparrow D E F G + H J I K \downarrow Pr - Rs O L + Q Ex T U W^*$</p> <hr/> <p>จากนิทานเรื่อง ไกรทอง พบพฤติกรรมต่าง ๆ ตามกลุ่มโครงสร้าง ดังนี้</p> <p>(First group = $\alpha \zeta A^1 \eta^1 \theta^1 B^4 (M) C a^2 D^{10} F^3 D^{10} B G^2 A^{19}$) + (Upper group = $H (E^9) I^1 (G^6) K^1$) + (Last group = $(a^2) U (I^1) Q W^0$)</p> <p>คำอธิบาย : จะพบได้ว่านิทานเรื่องนี้มีการเกริ่นเนื้อเรื่องในตอนต้นสังเกตได้จากพฤติกรรมในกลุ่มแรกที่ปรากฏอักษรกรีกที่พร้อมพท์กำหนดไว้ว่าเป็นสถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง แล้วตามมาด้วยตัวอักษรละตินในลักษณะที่สลับตำแหน่งกันไปมาเป็นเพราะเรื่องราวของนิทานเป็นตัวกำหนดพฤติกรรม ทั้งนี้ในพฤติกรรมกลุ่มต่าง ๆ พบการถูกแทรกของพฤติกรรมต่างกลุ่ม ดังที่เห็นได้ในวงเล็บ (_) และเรื่องราวของนิทานเริ่มเรื่องด้วยพฤติกรรมในกลุ่มแรก (First group) และจบลงด้วยพฤติกรรมในกลุ่มท้าย (Last group) ดังที่โครงสร้างกำหนด</p>
<p>ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท</p> <p>(Six combinations of moves)</p>	<p>นิทานเรื่อง ไกรทอง มีลักษณะตรงกับ การเดินเรื่องประเภทที่ (5) คือ การเดินเรื่องสองการเดินเรื่องที่มีจุดจบร่วมกัน</p> $\left. \begin{array}{l} \text{I. } \alpha \zeta A^1 \eta^1 \theta^1 B^4 M C a^2 D F^3 D^{10} B G^2 \dots\dots\dots \\ \text{II. } A^{19} H E^9 I^1 G^6 K^1 a^2 U I^1 \end{array} \right\} Q W^0$ <p>คำอธิบาย : มีการรวมเรื่องโดยการผนวกการเดินเรื่องลำดับที่ I. $\alpha \zeta A^1 \eta^1 \theta^1 B^4 M C a^2 D F^3 D^{10} B G^2$ (เรื่องราวระหว่างจรเข้ฆ่าละวันลักพาตัวตะเภาทองลูกสาวเศรษฐีเมืองพิชิตร ไปและไกรทองรับอาสาไปปราบ โดยใช้ของวิเศษที่ท่านพระครุฑมอบให้) และการเดินเรื่องลำดับที่ II. $A^{19} H E^9 I^1 G^6 K^1 a^2 U I^1$ (จรเข้ฆ่าละวันและไกรทองต่อสู้กัน) ทั้งสองการเดินเรื่องนี้มีความสัมพันธ์กันตามลำดับและการเดินเรื่องทั้งสองมีจุดจบร่วมกัน คือ พฤติกรรม Q และพฤติกรรม W^0 (ไกรทองปราบฆ่าละวันสำเร็จ ไกรทองได้รับคำชมและของรางวัลต่าง ๆ มากมายจากเศรษฐีเมืองพิชิตร)</p>

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง ไกรทอง (Kraithong)

พฤติกรรมของตัวละคร (Functions)	$\alpha \zeta A' \eta' \theta' B^4 M C a^2 D F^3 D^{10} B G^2 A^{19} H E^9 I' G^6 K^1 a^2 U I^5 Q W^p$															
Move I.	α	ζ	A'	η'	θ'	B^4	M	C	a^2	D	F^3	D^{10}	B	G^2		
Move II.			A^{19}	H	E^9	I'	G^6	K^1	a^2	U	I^5					
ตอนจบ															Q	W^p

คำอธิบาย : การเดินเรื่องลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้ (α) สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง (ζ) ตัวโกงได้รับข้อมูลเกี่ยวกับเหยื่อของเขา (A') ตัวโกงลักพาตัวคนบางคนไป (η') ตัวโกงใช้วิธีโน้มน้าวจิตใจ (θ') ตัวเอกหลงเชื่อตัวโกง (B^4) เศรษฐีร้ายถูกประกาศ (M) ภารกิจที่ลำบากยากเข็ญที่ตัวเอกถูกเสนอให้ทำ (C) ตัวเอกตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบโต้ (a^2) มีความต้องการจอมขมังเวทย์ (D) พฤติกรรมแรกของผู้ให้ของวิเศษหรือผู้ช่วยเหลือ (F^3) ของวิเศษถูกเตรียม (D^{10}) ตัวเอกได้รับของวิเศษเป็นการแลกเปลี่ยน (B) เศรษฐีร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด และ (G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ

การเดินเรื่องลำดับที่ II. ประกอบด้วย (A^{19}) ตัวโกงประกาศสงคราม (H) ตัวเอกและตัวโกงต่อสู้กัน (E^9) ตัวเอกพิชิต (หรือไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้ (I') ตัวโกงฝ่ายแพ้ในการต่อสู้ (G^6) ตัวเอกเดินทางตามรอยเลือด (K^1) ของที่เสาะแสวงหาตกอยู่ในครอบครองโดยใช้กำลังหรือสติปัญญา (a^2) มีความต้องการจอมขมังเวทย์ (U) ตัวโกงถูกลงโทษ และ (I^5) ตัวโกงถูกฆ่าทั้งที่ยังไม่เริ่มต่อสู้

สองการเดินเรื่องมีตอนจบร่วมกัน คือ (Q) ตัวเอกได้รับการยอมรับ และ (W^p) บางครั้งตัวเอกก็ได้รับรางวัลเป็นเงินหรือสิ่งตอบแทนในรูปแบบอื่น ๆ

ชื่อเรื่อง พระสุธน มโนราห์ (Pra Suthon-Manohra)

<p>โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories)</p>	<p>นิทานเรื่อง <i>พระสุธน มโนราห์</i> เป็นนิทานเรื่องยาว และสามารถจำแนกพฤติกรรมต่าง ๆ ตามกลุ่มโครงสร้างที่สามารถแบ่งได้เป็น 3 ตอน 3 โครงสร้าง ดังนี้</p> <p>เนื้อเรื่องตอนต้นตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 4. First group + Last group ดังนี้</p> $(\beta \gamma \delta \epsilon \zeta \eta \theta \lambda) A B C \uparrow D E F G + Q Ex T U W^*$ $(\text{First group} = (\alpha \eta^2) A^{13} A^6 (\zeta^3) a^2 a^6 C D^5 F^9 (\epsilon^3 \zeta^3) a^3 D^6 D^{10} F F^8 F^1 a^1) + (\text{Last group} = Q)$ <p>เนื้อเรื่องตอนกลางตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 1. First group + Upper group + Last group ดังนี้</p> $(\beta \gamma \delta \epsilon \zeta \eta \theta \lambda) A B C \uparrow D E F G + H J I K \downarrow Pr - Rs O L + Q Ex T U W^*$ $(\text{First group} = A^8 B B^2 \uparrow B^1 (\theta) A^{13} (\theta^3) B^7 C G^1 \downarrow (\zeta^3) B^7 (\zeta^2) C) + (\text{Upper group} = I) + (\text{Last group} = Ex U)$ <p>เนื้อเรื่องตอนท้ายตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 2. First group + Lower group + Last group ดังนี้</p> $(\beta \gamma \delta \epsilon \zeta \eta \theta \lambda) A B C \uparrow D E F G + L M J N K \downarrow Pr - Rs + Q Ex T U W^*$ $(\text{First group} = a B^3 \uparrow a^2 (\zeta^3) D^7 F^1 G^2 (M) F (\epsilon^2) G^1) + (\text{Lower group} = Rs^4 Rs^{10} K K^4 K^7 (D^1 E^1 F^9) N) + (\text{Last group} = Q W)$ <p>คำอธิบาย: จะพบได้ว่านิทานเรื่องนี้มีการใช้ 7 พฤติกรรมในตอนต้นที่พร้อมกำหนดไว้เป็นอักษรกรีก และพบว่าแทรกกระจายอยู่ตามเนื้อเรื่องที่เป็นตัวอักษรละตินในลักษณะที่สลับตำแหน่งกันไปมา ทั้งนี้พฤติกรรมในเนื้อเรื่องตอนท้ายที่ตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 2. พบการถูกแทรกของพฤติกรรมต่างกลุ่ม ดังที่เห็นได้ในวงเล็บ () และเรื่องราวของนิทานเริ่มเรื่องด้วยพฤติกรรมกลุ่มแรก (First group) และจบลงด้วยพฤติกรรมในกลุ่มท้าย (Last group) ดังที่โครงสร้างกำหนด</p>
--	--

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง พระสุธน มโนราห์ (Pra Suthon-Manohra)

ลักษณะการผสมผสาน
ของการเดินเรื่อง
ทั้ง 6 ประเภท
(Six combinations
of moves)

นิทานเรื่อง **พระสุธน มโนราห์** มีลักษณะตรงกับ การเดินเรื่องประเภทที่ (6) คือ การรวมโครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (1) และ โครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (5) เข้าด้วยกันและการเดินเรื่องทั้งหมดมีจุดจบร่วมกัน

I. $\alpha \eta^2 A^{13} A^6 \zeta^3 a^2 a^6 C D^5 F^9$ II. $A^8 B B^2 \uparrow B^4 \theta A^{13} \theta^3 B^7 C G^1 \downarrow \zeta^3 B^7 \zeta^2 C I Ex U$
 $\epsilon^3 \zeta^3 a^3 D^6 D^{10} F F^8 F^1 a^1 Q$ III. $a B^3 \uparrow a^2 \zeta^3 D^7 F^1 G^2 M F \epsilon^2 G^1$
 $Rs^4 Rs^{10} K K^4 K^7 D^1 E^1 F^9 N$

Q W

คำอธิบาย : มีการรวมเรื่องโดยการผนวกการเดินเรื่องลำดับที่ I. $\alpha \eta^2 A^{13} A^6 \zeta^3 a^2 a^6 C D^5 F^9 \epsilon^3 \zeta^3 a^3 D^6 D^{10} F F^8 F^1 a^1 Q$ (เรื่องราวระหว่างพรานบุญไปขอยืมบ่วงมาจากพญานาคราช หลังจากได้บ่วงมาจากท้าวชมพูจิตมาแล้ว พรานบุญก็สามารถจับมโนราห์ซึ่งเป็นธิดาองค์หนึ่งในบรรดาธิดาทั้ง 7 คนของท้าวชมพูราชได้ พรานบุญนำนางไปยังป่าจาลนครและถวายพระสุธน ทันทีที่ทั้งคู่พบกันก็มีจิตรักใคร่ ทั้งพระราชานและพระราชินีเองก็มีความรักเอ็นดูนางจึงจัดพิธีอภิเษกสมรสอย่างเอิกเกริกให้ทั้งสองพระองค์ พรานบุญเองก็ได้รับรางวัลอย่างงามเช่นกัน) และการเดินเรื่องลำดับที่ II. $A^8 B B^2 \uparrow B^4 \theta A^{13} \theta^3 B^7 C G^1 \downarrow \zeta^3 B^7 \zeta^2 C I Ex U$ (ฝ่ายปุโรหิตเจ้าเล่ห์โกธรมโนห์ราจึงหาทางกำจัดมโนราห์โดยออกอุบายว่าดวงชะตาบ้านเมืองไม่ดีจะต้องทำพิธีบูชาญเพื่อสะเดาะเคราะห์ ในพิธีนางมโนราห์ได้สติและเกิดความคิดที่จะหนี นางจึงขอรำถวายแล้วนำปีกและหางมาสวมใส่เมื่อได้โอกาสหนีจึงบินขึ้นสู่ท้องฟ้าและบ่าหน้าไปยังภูเขากรลาส หลังจากพระสุธนกลับพระนครก็ต้องมาพบว่ามโนราห์ไม่ได้อยู่ในเมืองแล้ว และหลังจากทราบความจริงก็สั่งให้ประหารชีวิตปุโรหิตเสียในข้อหาทรยศ) รวมถึงการเดินเรื่องลำดับที่ III. $a B^3 \uparrow a^2 \zeta^3 D^7 F^1 G^2 M F \epsilon^2 G^1 Rs^4 Rs^{10} K K^4 K^7 D^1 E^1 F^9 N$ (พระสุธนตัดสินใจที่จะออกตามหา มโนราห์โดยมีพรานบุญและพระฤาษีช่วย ระหว่างเดินทางต้องพบเจอกับความลำบากมากมายจนได้พบกับมโนราห์) ทั้งสามการเดินเรื่องนี้มีความสัมพันธ์กันตามลำดับและการเดินเรื่องทั้งสามมีจุดจบร่วมกัน คือ พงศกถกรรม Q และ พงศกถกรรม W (ท้าวชมพูราชยอมรับพระสุธนที่ผ่านการทดสอบความรักที่มีต่อมโนราห์ และภายหลังพระสุธน ได้ขึ้นครองราชย์และใช้ชีวิตร่วมกับนางมโนราห์จนกระทั่งวาระสุดท้าย)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง พระสุธน มโนราห์ (Pra Suthon-Manohra)

พฤติกรรมของ ตัวละคร (Functions)	$\alpha \eta^2 A^{13} A^6 \zeta^3 a^2 a^6 C D^5 F^9 \varepsilon^3 \zeta^3 a^3 D^6 D^{10} F F^8 F^l a^l Q A^8 B B^2 \uparrow B^4 \theta A^{13} \theta^3 B^7 C G^l \downarrow \zeta^3 B^7 \zeta^2 C I$ $Ex U a B^3 \uparrow a^2 \zeta^3 D^7 F^l G^2 M F \varepsilon^2 G^l Rs^4 Rs^{10} K K^4 K^7 D^l E^l F^9 N Q W$																				
Move I.	α	η^2	A^{13} A^6	ζ^3	a^2 a^6	C	D^5	F^9	ε^3	ζ^3	a^3	D^6 D^{10}	F F^8 F^l	a^l	Q						
Move II.			A^8	B B^2	\uparrow	B^4	θ	A^{13}	θ^3	B^7	C	G^l	\downarrow	ζ^3	B^7	ζ^2	C	I	Ex	U	
Move III.			a	B^3	\uparrow	a^2	ζ^3	D^7	F^l	G^2	M	F	ε^2	G^l	Rs^4 Rs^{10}	K K^4 K^7	D^l	E^l	F^9	N	
ตอนจบ																				Q	W

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง พระสุธน มโนราห์ (Pra Suthon-Manohra)

คำอธิบาย : การเดินเรื่องลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้ (A) สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง หรือการลำดับจำนวนสมาชิกในครอบครัว (η^2) ตัวโง่งดำเนินการกระทำโดยใช้เวทมนตร์ (A^{13}) ตัวโง่งสั่งฆาตกรรม (A^6) ตัวโง่งทำให้เกิดการบาดเจ็บทางร่างกาย (ζ^1) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่นๆ (a^2) มีความต้องการจอมขมังเวทย์ (a^6) การขาดแคลนในรูปแบบอื่น ๆ (C) ตัวเอกตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบโต้ (D^5) มีผู้เข้าหาตัวเอกเพื่อขอความช่วยเหลือ (F^9) ตัวละครต่างๆปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก (E^3) การสอดแนมหาข้อมูลโดยบุคคลอื่น (ζ^2) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ (a^3) การไม่มีของวิเศษหรือพลังวิเศษ (D^6) คู่กรณีร้องขอแบ่งทรัพย์สิน (D^{10}) ตัวเอกได้รับของวิเศษเป็นการแลกเปลี่ยน (F) ตัวเอกเรียนรู้วิธีใช้ของวิเศษ (F^8) ของวิเศษถูกยึดครอง (F^1) การส่งต่อของวิเศษ (a^1) ตัวเอกยังไม่ได้แต่งงานและออกเสาะแสวงหาเจ้าสาว และ (Q) ตัวเอกได้รับการยอมรับ

การเดินเรื่องลำดับที่ II. ประกอบด้วย (A^8) ตัวโง่งขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (B) เคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (B^2) ตัวเอกถูกส่งตัวออกไปโดยตรง (\uparrow) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน (B^4) เคราะห์ร้ายถูกประกาศ (Θ) เหยื่อถูกลอกและช่วยศัตรูโดยไม่เจตนา (A^{13}) ตัวโง่งสั่งฆาตกรรม (Θ^3) ตัวเอกยอมแพ้หรือมีปฏิกิริยาตอบโต้ต่อการหลอกลวงของตัวโง่ง (B^7) การโศกเศร้าคร่ำครวญ (C) ตัวเอกตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบโต้ (G^1) ตัวเอกเหาะไป (\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน (ζ^3) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ (B^7) การโศกเศร้าคร่ำครวญ (ζ^2) ตัวเอกได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวโง่ง (C) ตัวเอกตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบโต้ (I) ตัวโง่งฝ่าฝืน (Ex) ตัวเอกปลอมหรือตัวโง่งถูกเปิดโปง และ (U) ตัวโง่งถูกลงโทษ

การเดินเรื่องลำดับที่ III. ประกอบด้วย (a) สมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวขาดหรือปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง (B^3) ตัวเอกได้รับอนุญาตให้ออกเดินทางจากบ้าน (\uparrow) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน (a^2) มีความต้องการจอมขมังเวทย์ (ζ^3) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ (D^7) คำร้องขออื่น ๆ (F^1) การส่งต่อของวิเศษ (G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ (M) ภารกิจที่ลำบากยากเข็ญที่ตัวเอกถูกเสนอให้ทำ (F) ตัวเอกเรียนรู้วิธีใช้ของวิเศษ (E^2) การสืบค้นข้อมูลโดยตัวเอก (G^1) ตัวเอกเหาะไป (Rs^4) ตัวเอกซ่อนตัวในขณะหลบหนี (Rs^{10}) เขากระโดดไปยังต้นไม้กึ่งต้นหนึ่ง (K) เคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป (K^4) ของที่แสวงหาได้มาโดยเป็นผลโดยตรงจากการกระทำก่อนหน้านั้น (K^7) ของที่เสาะแสวงหาถูกพบโดยบังเอิญ (D^1) ผู้ให้ทดสอบตัวเอก (E^1) ตัวเอกทน (หรือไม่ทน) ต่อบททดสอบ (F^9) ตัวละครต่างๆปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก และ (N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

สามการเดินเรื่องมีตอนจบร่วมกัน คือ (Q) ตัวเอกได้รับการยอมรับ และ (W) ตัวเอกอภิเษกสมรสและขึ้นครองราชย์

ชื่อเรื่อง พิภูลทอง (Phikul Thong)

<p>โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories)</p>	<p>เนื้อเรื่องตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 2 . First group + Lower group + Last group ดังนี้ $(\beta \gamma \delta \epsilon \zeta \eta \theta \lambda) A B C \uparrow D E F G + L M J N K \downarrow Pr - Rs + Q Ex T U W^*$</p> <hr/> <p>จากนิทานเรื่อง <i>พิภูลทอง</i> พบพฤติกรรมต่าง ๆ ตามกลุ่มโครงสร้าง ดังนี้</p> <p>(First group = $(\alpha \beta^2 \lambda) A^8 a^5 \uparrow D^1 D^5 E^5 D^{10} (\downarrow) (\zeta^1 \eta \eta^3 \delta^2) F^4$) + (Lower group = $K^6 (A^6) (\epsilon^3) (a D^1 E^1) (U) (A^6 A^9 \uparrow) N$) + (Last group = Q W)</p> <p>คำอธิบาย : จะพบว่านิทานเรื่องนี้มีการเกริ่นเนื้อเรื่องในตอนต้นสังเกตได้จากพฤติกรรมในกลุ่มแรกที่ปรากฏอักษรกรีกที่พร้อมพท์กำหนดไว้ว่าเป็นสถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง แล้วตามมาด้วยตัวอักษรละตินในลักษณะที่สลับตำแหน่งกันไปมาเป็นเพราะเรื่องราวของนิทานเป็นตัวกำหนดพฤติกรรม ทั้งนี้ในพฤติกรรมกลุ่มต่างๆ พบการถูกแทรกของพฤติกรรมต่างกลุ่ม ดังที่เห็นได้ในวงเล็บ () และเรื่องราวของนิทานเริ่มเรื่องด้วยพฤติกรรมกลุ่มแรก (First group) และจบลงด้วยพฤติกรรมในกลุ่มท้าย (Last group) ดังที่โครงสร้างกำหนด</p>
<p>ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves)</p>	<p>นิทานเรื่อง <i>พิภูลทอง</i> มีลักษณะตรงกับ การเดินเรื่องประเภทที่ (6) คือ การรวมโครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (1) และโครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (5) เข้าด้วยกันและการเดินเรื่องทั้งหมดมีจุดจบร่วมกัน</p> <p style="text-align: center;"> $\left. \begin{array}{l} \text{II. } A^6 \epsilon^3 a D^1 E^1 U \dots\dots\dots \\ \text{I. } \alpha \beta^2 \lambda A^8 a^5 \uparrow D^1 D^5 E^5 D^{10} \downarrow \zeta^1 \eta \eta^3 \delta^2 F^4 K^6 \dots\dots\dots \text{III. } A^6 A^9 \uparrow N \end{array} \right\} Q W$ </p>

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง พิกุลทอง (Phikul Thong)

<p>ลักษณะการผสมผสานของ การเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves)</p>	<p>คำอธิบาย : มีการรวมเรื่องโดยการผนวกการเดินเรื่องลำดับที่ I. $\alpha \beta^2 \lambda A^8 a^5 \uparrow D^1 D^5 E^5 D^{10} \downarrow \zeta^7 \eta \eta^3 \delta^2 F^4 K^6$ (พิกุลที่อาศัยอยู่กับแม่เลี้ยงซึ่งมีลูกสาวคนหนึ่ง ชื่อว่า มะลิ ทั้งคู่จะบังคับให้พิกุลทำงานหนักทุกวัน วันหนึ่งมีหญิงชราขนาน้ำเธอดื่มพิกุลเอาน้ำให้หญิงชรา และหญิงชราทำให้พรวิเศษกับเธอ ด้วยอำนาจของพรวิเศษนี้จะทำให้ออกพิกุลทองคำร่วงออกมาจากปากของเธอเมื่อใดก็ตามที่เธอรู้สึกสงสารใครหรือสิ่งใด ทันทีที่กลับบ้านพิกุลจึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้ผู้เป็นแม่เลี้ยงฟังทำให้ออกพิกุลทองคำร่วงออกมาจากปากของเธอด้วย แม่เลี้ยงจอมละโมภก็สั่งให้พิกุลพูดต่อไปเรื่อย ๆ แม่เลี้ยงก็เก็บรวบรวมดอกพิกุลทองคำแล้วนำไปขายและได้เงินมากมาย ชีวิตทุกคนก็มีความสุขที่ดีขึ้น) และการเดินเรื่องลำดับที่ II. $A^6 E^3 a D^1 E^1 U$ (พิกุลเกิดเจ็บคอและพูดไม่ได้ไประยะหนึ่ง ทำให้แม่เลี้ยงโมโหมากขึ้นจนถึงขั้นตบตีพิกุล แม่เลี้ยงจึงตัดสินใจส่งมะลิไปทำตามอย่างพิกุลบ้าง แต่ด้วยความชั่วร้ายของมะลิจึงถูกนางฟ้าสาปแช่งว่าเมื่อใดก็ตามที่เธอ โกรธและพูดออกมาแล้วไซริ้ ก็จะมีหนอร่วงออกมาจากปากของเธอ เมื่อกลับมาถึงบ้านมะลิก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้ผู้เป็นแม่ฟังและด้วยความโกรธ ในขณะที่เล่าเรื่องนั้น ก็ทำให้บ้านทั้งหลังเต็มไปด้วยตัวหนอน) รวมถึงการเดินเรื่องลำดับที่ III. $A^6 A^9 \uparrow N$ (แม่เลี้ยงจึงตบตีพิกุลและไล่เธอออกจากบ้านไป พิกุลจึงเร่ร่อนไปในป่าจนเจอกับเจ้าชาย) โดยทั้งสามการเดินเรื่องนี้มีความสัมพันธ์กันตามลำดับและการเดินเรื่องทั้งสามมีจุดจบร่วมกัน คือ พงศกถกรรม Q และพงศกถกรรม W (เจ้าชายขอพิกุลอภิเษกสมรสด้วยและหลังจากการอภิเษกสมรสทั้งสองพระองค์ก็ได้ ขึ้นครองราชย์และปกครองเมืองของพระองค์ด้วยความร่มเย็นเป็นสุขตลอดมา)</p>
<p>พงศกถกรรมของตัวละคร (Functions)</p>	<p>$\alpha \beta^2 \lambda A^8 a^5 \uparrow D^1 D^5 E^5 D^{10} \downarrow \zeta^7 \eta \eta^3 \delta^2 F^4 K^6 A^6 E^3 a D^1 E^1 U A^6 A^9 \uparrow N Q W$</p>

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง พิภูลทอง (Phikul Thong)

Move I.	α	β^2	λ	A^8	a^5	↑	D^1 D^5	E^5	D^{10}	↓	ζ^7	η η^3	δ^2	F^4	K^6		
Move II.				A^6	ε^3	a	D^1	E^1	U								
Move III.				A^6 A^9	↑	N											
ตอนจบ																Q	W

คำอธิบาย : การเดินเรื่องลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้ (α) สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง (β^2) รูปแบบที่ร้ายแรงของการหายตัวไปคือการเสียชีวิตของบุพการี (λ) เพราะร้ายในเบื้องต้น (A^8) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (a^5) การขาดแคลนเงินทองความเป็นอยู่ที่ดีและอื่น ๆ (↑) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน (D^1) ผู้ให้ทดสอบตัวเอก (D^5) มีผู้เข้าหาตัวเอกเพื่อขอความเมตตา (E^5) ตัวเอกแสดงความเมตตาต่อผู้วิงวอน (D^{10}) ตัวเอกได้รับของขวัญเป็นการแลกเปลี่ยน (↓) ตัวเอกกลับหวนคืน (ζ^7) ตัวโกงได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอก (η) ตัวโกงพยายามที่จะหลอกลวงเหยื่อของเขาเพื่อที่จะครอบงำเหยื่อหรือครอบครองทรัพย์สินของเหยื่อ (η^3) ตัวโกงหลอกลวงหรือข่มขู่ด้วยวิธีการอื่น ๆ (δ^2) ปฏิบัติตามคำบังคับ (F^4) ของวิเศษถูกนำออกขายและถูกรับซื้อไว้ และ (K^6) การใช้ของขวัญเพื่อเอาชนะความยากจน

การเดินเรื่องลำดับที่ II. ประกอบด้วย (A^6) ตัวโกงทำให้เกิดการบาดเจ็บทางร่างกาย (ε^3) การสอดแนมหาข้อมูลโดยบุคคลอื่น (a) สมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวขาดหรือปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง (D^1) ผู้ให้ทดสอบตัวเอก (E^1) ตัวเอกทน (หรือไม่ทน) ต่อทดสอบ และ (U) ตัวโกงถูกลงโทษ

การเดินเรื่องลำดับที่ III. ประกอบด้วย (A^6) ตัวโกงทำให้เกิดการบาดเจ็บทางร่างกาย (A^9) ตัวโกงขับไล่คนบางคนไป (↑) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน (N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

สามการเดินเรื่องมีตอนจบร่วมกัน คือ (Q) ตัวเอกได้รับการยอมรับ และ (W) ตัวเอกอภิเษกสมรสและขึ้นครองราชย์

ชื่อเรื่อง พระสุพรรณหงส์ (Phra Suwannahong)

<p>โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories)</p>	<p>จากนิทานเรื่อง <i>พระสุพรรณหงส์</i> พบพฤติกรรมต่าง ๆ ตามกลุ่มโครงสร้างที่สามารถแบ่งได้เป็น 3 ตอน 1 โครงสร้าง ดังนี้ เนื้อเรื่องด้านล่างเป็นเนื้อเรื่องตอนต้นถึงตอนกลางเรื่องซึ่งไม่ตรงกับโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท และไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้</p> <p>$\alpha \zeta \eta^3 \lambda A^8 B^2 \uparrow a^2 F \downarrow K F^5 a F^9 F^3 \varepsilon^2 F G^1 G a^1 \delta \varepsilon^1 \zeta B A^{14} A^6 J D^7 E^9 a G^2 G^6 B B^7 F^9 K T^1 F^1 T^4 G^2 B A^{17} H E^9 I^1 E^3 F K^9 F^9 K G^2 O B^4 E^3 K^9 K \varepsilon^2 \eta \zeta C G^1 H E^9 I^1 A^{14} B B^7 B^4 F^9 K^9 K G^2 A^6 B D^8 F^9 I D^7 K$</p> <p>คำอธิบาย : จากนิทานเรื่อง <i>พระสุพรรณหงส์</i> พบว่าเป็นนิทานเรื่องยาวและปรากฏพฤติกรรมจำนวนมากที่ไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้ เพราะว่าพฤติกรรมต่าง ๆ ปรากฏในลักษณะที่สลับตำแหน่งกันไปมา ไม่เรียงลำดับตามโครงสร้าง และไม่ปรากฏพฤติกรรมในกลุ่มสุดท้าย (Last group)</p> <p>เนื้อเรื่องตอนท้ายตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 1. First group + Upper group + Last group ดังนี้</p> <p>$(\beta \gamma \delta \varepsilon \zeta \eta \theta \lambda) A B C \uparrow D E F G + H J I K \downarrow Pr - Rs O L + Q Ex T U W^*$</p> <p>$(\text{First group} = A^7 A^8 B A^{12} A^{14}) + (\text{Upper group} = K (Ex) I^1) + (\text{Last group} = U W^2)$</p> <p>คำอธิบาย : ในพฤติกรรมกลุ่มบน (Upper group) พบการถูกแทรกของพฤติกรรมต่างกลุ่ม ดังที่เห็นได้ในวงเล็บ () และเรื่องราวของนิทานเริ่มด้วยพฤติกรรมกลุ่มแรก (First group) และจบลงด้วยพฤติกรรมในกลุ่มท้าย (Last group) ดังที่โครงสร้างกำหนด</p>
--	---

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง พระสุพรรณหงส์ (Phra Suwannahong)

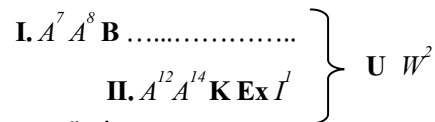
<p>ลักษณะการผสมผสาน ของการเดินเรื่อง ทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves)</p>	<p>เนื้อเรื่องตอนต้นถึงตอนกลางของนิทานเรื่อง พระสุพรรณหงส์ มีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (4) คือ ความขัดแย้งสองประการที่เกิดขึ้น พร้อมกันแต่ส่งผลแยกจากกัน (ความขัดแย้งประการแรกส่งผลสมบูรณ์โดยการเดินเรื่องลำดับที่ I. ก่อนที่ความขัดแย้งที่สองจะส่งผลโดยการ เดินเรื่องลำดับที่ II.)</p> <p>*เนื่องจากนิทานเรื่องนี้เป็นนิทานเรื่องยาว จึงปรากฏการเดินเรื่องจากลำดับที่ I. ถึงการเดินเรื่องในลำดับที่ IIIII.</p> <p>A/a {</p> <ul style="list-style-type: none"> I. $(\alpha \zeta \eta \lambda) A^8 B^2 \uparrow a^2 F \downarrow K$ II. $(F^5) a F^9 F^3 E^2$ <li style="padding-left: 40px;">$F G^1 G d^1 \delta E^1 \zeta B$ <li style="padding-left: 40px;">$A^{14} A^6 J D^7 E^9$ III. $a G^2 G^6 B B^7 F^9 K T^1 F^1 T^4 G^2 B$ IIII. $A^{17} H E^9 I^1 E^3 F K^9 F^9 K G^2$ O $B^4 E^3 K^9 K E^2 \eta \zeta C G^1 H E^9 I^1$ IIIII. $A^{14} B B^7 B^4 F^9 K^9 K$ IIIII. $(G^2) A^6 B D^8 F^9 I D^7 K$ <p>คำอธิบาย : เนื้อเรื่องในตอนต้นถึงตอนกลางเรื่อง ในการเริ่มเรื่องอาจเริ่มที่พฤติกรรมลำดับที่ 8. คือ A (Villany ความชั่วร้าย) หรือพฤติกรรมลำดับที่ 8a. คือ a (Lack ความขาดแคลน) ก่อนหรือพร้อมกันก็ได้ เพราะว่าพฤติกรรมลำดับที่ 8. เป็นเหตุ และพฤติกรรมลำดับที่ 8a.เป็นผลที่ตามมาหลังจากเกิดพฤติกรรม ลำดับที่ 8. ทั้งนี้การเดินเรื่องในลำดับที่ I. $\alpha \zeta \eta \lambda A^8 B^2 \uparrow a^2 F \downarrow K$ (เรื่องราวของโอรสหลวงที่กล่าวทำนายว่าในไม่ช้าจะเกิดเรื่องยุ่งยากขึ้นในพระนคร ทำให้ พระราชและเหล่าพสกนิกรทุกข์ร้อนใจ จึงส่งพระสุพรรณหงส์ไปล่าเรียนกับพระฤๅษีในป่า เมื่อเรียนจบแล้วก็เสด็จกลับพระนครมาแบ่งเบาพระราช ภารกิจของพระบิดาในเกือบทุกเรื่อง จึงทำให้พระราชหมดความวิตกกังวล) การเดินเรื่องลำดับที่ II. $(F^5) a F^9 F^3 E^2 F G^1 G d^1 \delta E^1 \zeta B A^{14} A^6 J D^7 E^9$ (เรื่องราวของพระสุพรรณหงส์เสี่ยงทายปล่อยว่าวเพื่อทำนายโชคชะตาของบ้านเมืองและว่าวก็ลอยไปยังเมืองของพวักษัณมีชื่อว่า นครมัตตัง พระสุพรรณ หงส์ก็ใช้เรือเหาะบินออกตามหาว่าวที่ลอยไปพันยอดปราสาทขององค์หญิงเกศสุริยงพอดี ทั้งสองเอบใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันฉันสามีภรรยาอย่างลับ ๆ แต่โชค ร้ายที่ที่เลี้ยงทั้งห้าขององค์หญิง ได้ลอบ ทำร้ายเจ้าชายจนสิ้นพระชนม์).....</p>
--	--

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง พระสุวรรณหงส์ (Phra Suwannahong)

ลักษณะการผสมผสาน
ของการเดินเรื่อง
ทั้ง 6 ประเภท
(Six combinations
of moves)

การเดินทางเรื่องลำดับที่ III. a G² G⁶ B B⁷ F⁹ K T¹ F¹ T⁴ G² B (เรื่องราวขององค์หญิงเกศสุริยงที่พรอยเลือด จึงตามรอยไปในป่าลึกและหมดสติอยู่ในป่า พระอินทร์ส่งสารจึงช่วยให้ฟื้นคืนสติ และช่วยแปลงร่างให้เป็นพราหมณ์หนุ่ม และยังประทานของวิเศษให้ชุบชีวิตคนตายให้ฟื้นได้ และพราหมณ์สุริยงก็ออกเดินทางตามลำพังจนมาถึงศาลาของยักษ์นามว่า กุมภกัณฑ์) การเดินเรื่องลำดับที่ III. A¹⁷ H E⁹ I³ F K⁹ F⁹ K G² O B⁴ E³ K⁹ K E⁹ η ζ C G¹ H E⁹ I¹ (เรื่องราวของพราหมณ์สุริยงต่อสู้และฆ่ายักษ์ได้สำเร็จ ด้วยความสงสารจึงชุบชีวิตยักษ์และออกเดินทางไปชุบชีวิตพระสุวรรณหงส์ หลังฟื้นชีพพระสุวรรณหงส์ก็ขึ้นเรือวิเศษแล้วบินไปยังเมืองมัตตังได้เผชิญหน้ากับพญายักษ์บิดาขององค์หญิงเกศสุริยง ทั้งคู่ต่อสู้กัน และพระสุวรรณหงส์ก็เป็นฝ่ายชนะพญายักษ์) การเดินเรื่องลำดับที่ III. A¹⁴ B B⁷ B⁴ F⁹ K⁹ K (หลังจากนั้นพระสุวรรณหงส์ก็รีบไปล้างแค้นองค์หญิงเกศสุริยง โดยตัดคอนางด้วยดาบด้วยความเข้าใจผิด เมื่อทราบความจริงจึงร่ำไห้คร่ำครวญ ว่าการจากไปแพร่ไปถึงยักษ์กุมภกัณฑ์ เขาจึงรีบมาช่วยทำให้นางฟื้นคืนชีพ ทั้งคู่จึงกลับมาใช้ชีวิตคู่กันอีกครั้ง) และ การเดินเรื่องลำดับที่ III. (G²) A⁶ B D⁸ F⁹ I D⁷ K (ทั้งคู่เดินทางกลับเมืองด้วยม้าและก็มาพบยักษ์มีนามว่า วิรุณเมฆ ซึ่งเกือบจะทำร้ายพระสุวรรณหงส์อยู่แล้ว ถ้าหากยักษ์กุมภกัณฑ์ไม่เข้ามาขัดขวาง และฆ่ายักษ์วิรุณเมฆได้สำเร็จ)

เนื้อเรื่องตอนท้าย มีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (5) คือ การเดินเรื่องสองการเดินทางเรื่องที่มีจุดจบร่วมกัน

คำอธิบาย : เนื้อเรื่องตอนท้าย มีการรวมเรื่องโดยการผนวกการเดินทางเรื่องลำดับที่ I. A⁷ A⁸ B (ระหว่างทั้งคู่เดินทางก็มีนางยักษ์ตนหนึ่งผ่านมาพบเข้า ทันใดนั้นนางยักษ์เกิดนิกรักพระสุวรรณหงส์ขึ้นมาทันที และผลัดองค์หญิงเกศสุริยงตกลงไปในแม่น้ำแล้วก็แปลงร่างเป็นองค์หญิงแทน ทั้งสองพระองค์อยู่ร่วมกันระยะหนึ่ง แต่ก็ไม่เห็นมีสิ่งประหลาดอะไรเกิดขึ้น) และการเดินเรื่องลำดับที่ II. A¹² A¹⁴ K E x I¹ (ตกกลางคืนองค์หญิงปลอมจึงแอบออกมานอกพระนครเพื่อออกจับสัตว์ป่ากินเป็นอาหาร ในขณะที่เดียวกัน ยักษ์กุมภกัณฑ์ก็นำน้ำของพระสุวรรณหงส์มากินน้ำที่แม่น้ำ ก็มาพบกับองค์หญิงเกศสุริยงเข้า โดยบังเอิญ ณ ที่นั่นเองที่เกิดการเผชิญหน้ากันขึ้นระหว่างองค์หญิงตัวจริงและตัวปลอม ท่ามกลางความสับสนอลหม่าน องค์หญิงปลอมก็หนีออกจากพระนครไปแต่ก็ถูกยักษ์กุมภกัณฑ์สกัดจับไว้ได้) ทั้งสองการเดินทางเรื่องนี้มีความสัมพันธ์กันตามลำดับและการเดินเรื่องทั้งสองมีจุดจบร่วมกัน คือ พดัตถกรรม U และพดัตถกรรม W² (องค์หญิงปลอมถูกฆ่าในระหว่างการต่อสู้ และแล้วพระสุวรรณหงส์และองค์หญิงเกศสุริยง ก็ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขไร้เรื่องราวร้ายแรงทั้งปวง)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง พระสุวรรณหงส์ (Phra Suwannahong)

พฤติกรรมของ ตัวละคร (Functions)		$\alpha \zeta^3 \eta^3 \lambda A^8 B^2 \uparrow a^2 F \downarrow K F^5 a F^9 F^3 \varepsilon^2 F G^1 G a^1 \delta \varepsilon^1 \zeta^7 B A^{14} A^6 J D^7 E^9 a G^2 G^6 B B^7 F^9 K T^1 F^1$ $T^4 G^2 B A^{17} H E^9 I^1 E^3 F K^9 F^9 K G^2 O B^4 E^3 K^9 K \varepsilon^2 \eta \zeta^7 C G^1 H E^9 I^1 A^{14} B B^7 B^4 F^9 K^9 K G^2 A^6 B D^8 F^9$ $I D^7 K A^7 A^8 B A^{12} A^{14} K Ex I^1 U W^2$																					
เนื้อเรื่อง ตอนต้น ถึงตอนกลาง ี่เรื่อง	Move I.	α	ζ^3	η^3	λ	A^8	B^2	\uparrow	a^2	F	\downarrow	K											
	Move II.	F^5	a	F^9 F^3	ε^2	F	G^1 G	a^1	δ	ε^1	ζ^7	B	A^{14} A^6	J	D^7	E^9							
	Move III.	a	G^2 G^6	B B^7	F^9	K	T^1	F^1	T^4	G^2	B												
	Move III.	A^{17}	H	E^9	I^1	E^3	F	K^9	F^9	K	G^2	O	B^4	E^3	K^9 K	ε^2	η	ζ^7	C	G^1	H	E^9	I^1
	Move IIII.	A^{14}	B B^7 B^4	F^9	K^9 K																		
	Move IIIII.	G^2	A^6	B	D^8	F^9	I	D^7	K														

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง พระสุวรรณหงส์ (Phra Suwannahong)

เนื้อเรื่อง ตอนท้าย	Move I.	A^7	B																		
		A^8																			
	Move II.	A^{12}	K	Ex	I'																
		A^{14}																			
	ตอนจบ					U	W^2														

คำอธิบาย : เนื้อเรื่องตอนต้นถึงตอนกลางเรื่อง

การเดินทางลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้ (α) สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง (ζ^1) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่นๆ (η^1) ตัวโงะหลอกหลวงหรือข่มขู่ด้วยวิธีการอื่น ๆ (λ) เเคราะห์ร้ายในเบื้องต้นเกิดจากข้อตกลงที่หลอกหลวง (A^0) ตัวโงะขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (B^1) ตัวเอกถูกส่งตัวออกไปโดยตรง (\uparrow) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน (a^2) มีความต้องการจอมขมังเวทย์ (F) ตัวเอกเรียนรู้วิถีใช้ของวิเศษ (\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน และ (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป

การเดินทางลำดับที่ II. ประกอบด้วย (F^5) ของวิเศษตกอยู่ในมือของตัวเอกโดยบังเอิญ (หาพบเอง) (a) สมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวขาดหรือปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง (F^0) ตัวละครต่างๆปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก (F^1) ของวิเศษถูกตระเตรียม (E^2) การสืบค้นข้อมูลโดยตัวเอก (F) ตัวเอกเรียนรู้วิถีใช้ของวิเศษ (G^1) ตัวเอกเหาะไป (G) ตัวเอกถูกชี้นำไปยังสถานที่ที่มีสิ่งที่ตามหาอยู่ (a^1) ตัวเอกยังไม่ได้แต่งงานและออกเสาะแสวงหาเจ้าสาว (δ) การฝ่าฝืน (E^1) การสืบค้นข้อมูลโดยตัวโงะ (ζ^2) ตัวโงะได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอก (B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (A^{14}) ตัวโงะทำการฆาตกรรม (A^6) ตัวโงะทำให้เกิดการบาดเจ็บทางร่างกาย (J) ตัวเอกถูกตราหน้า (ได้รับบาดเจ็บ/ ทำเครื่องหมายให้เป็นแผลเป็น หรือเป็นมลทิน) (D^7) คำร้องขออื่น ๆ และ (E^0) ตัวเอกพิชิต(หรือไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้

การเดินทางลำดับที่ III. ประกอบด้วย (a) สมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวขาดหรือปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง (G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ (G^6) ตัวเอกเดินทางตามรอยเลือด (B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (B^7) การโศกเศร้าคร่ำครวญ (F^0) ตัวละครต่างๆปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป (I^1) รูปลักษณะใหม่ได้จากการร้ายเวทย์มนต์ของผู้อื่นให้ความช่วยเหลือ (F^1) การส่งต่อของวิเศษ (I^2) รูปแบบที่สมเหตุสมผลและชวนหัว รูปลักษณะใหม่ที่ได้มาด้วยการตบตาหลอกหลวง (G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ และ (B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง พระสุวรรณหงส์ (Phra Suwannahong)

คำอธิบาย : (ต่อ) เนื้อเรื่องตอนต้นถึงตอนกลางเรื่อง

การเดินทางลำดับที่ III. ประกอบด้วย (A^{17}) ตัวโกงบุกกินเนื้อคน (H) ตัวเอกและตัวโกงต่อสู้กัน (E^9) ตัวเอกพิชิต(หรือไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้ (I') ตัวโกงฝ่ายแพ้ในการต่อสู้ (E^3) ตัวเอกให้ (หรือไม่ให้) ความช่วยเหลือแก่ผู้ตาย (F) ตัวเอกเรียนรู้วิธีใช้ของวิเศษ (K^9) ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับการชุบชีวิต (F^9) ตัวละครต่างๆปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป (G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ (O) เขากลับถึงบ้านหรือถึงอีกประเทศหนึ่งโดยไม่มีใครจำเขาได้ (B^4) เเคราะห์ร้ายถูกประกาศ (E^3) ตัวเอกให้ (หรือไม่ให้) ความช่วยเหลือแก่ผู้ตาย (K^9) ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับการชุบชีวิต (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป (E^2) การสืบค้นข้อมูลโดยตัวเอก (๓) การใช้กลอุบาย (ζ) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ (C) ตัวเอกตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบโต้ (G^1) ตัวเอกเหาะไป (H) ตัวเอกและตัวโกงต่อสู้กัน (E^9) ตัวเอกพิชิต (หรือไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้ และ (I') ตัวโกงฝ่ายแพ้ในการต่อสู้

การเดินทางลำดับที่ IIIII. ประกอบด้วย (A^{14}) ตัวโกงทำการฆาตกรรม (B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (B^7) การโศกเศร้ารำคาญ (B^1) เเคราะห์ร้ายถูกประกาศ (F^9) ตัวละครต่างๆปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก (K^9) ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับการชุบชีวิต และ (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป

การเดินทางลำดับที่ IIIIII. ประกอบด้วย (G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ (A^6) ตัวโกงทำให้เกิดการบาดเจ็บทางร่างกาย (B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (D^8) สัตว์ประหลาดที่มีเจตนาร้ายพยายามทำลายตัวเอก (F^9) ตัวละครต่างๆปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก (I) ตัวโกงฝ่ายแพ้ (D^7) คำร้องขออื่น ๆ และ (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป

คำอธิบาย : เนื้อเรื่องตอนท้าย

การเดินทางลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้ (A^7) ตัวโกงทำให้เกิดการหายตัวไปอย่างฉับพลัน (A^8) ตัวโกงขอร้องหรือต่อลงเหยื่อของเขา และ (B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด

การเดินทางลำดับที่ II. ประกอบด้วย (A^{12}) ตัวโกงปลอมตัวเป็นตัวเอกหรือคนอื่น (A^{14}) ตัวโกงทำการฆาตกรรม (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป (Ex) ตัวเอกปลอมหรือตัวโกงถูกเปิดโปง และ (I') ตัวโกงฝ่ายแพ้ในการต่อสู้

สองการเดินทางมีตอนจบร่วมกัน คือ (U) ตัวโกงถูกลงโทษ และ (M^2) ตัวเอกที่สมรสแล้วสูญเสียภรรยาไปจะได้กลับมาสมรสใหม่อันเป็นผลจากความมุ่งมั่นปรารถนา (ที่จะได้กลับมาสมรสใหม่)

ชื่อเรื่อง ขุนช้างขุนแผน (The Story of Khun Chang Khun Phan)

โครงสร้าง
พื้นฐาน
4 ประเภท
(The four
fundamental
categories)

จากนิทานเรื่อง *ขุนช้างขุนแผน* พบพฤติกรรมต่างๆตามกลุ่มโครงสร้างที่สามารถแบ่งได้เป็น 3 ตอน 2 โครงสร้าง ดังนี้

เนื้อเรื่องตอนต้นด้านล่างนี้ไม่ตรงกับโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท และไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้

$\alpha a^1 B a^2 D^3 A^8 A^{16} \gamma^1 \delta^2 E^9 \downarrow \gamma^2 B^4 F^8 A^1 G^2 C D^7 A^{15} A^9 K A^{19} B^1 E^7 E^9 M H I E^5 B^4 D^7 \beta^2 K$

เนื้อเรื่องตอนกลางตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 1. First group + Upper group + Last group ดังนี้

$(\beta \gamma \delta \varepsilon \zeta \eta \theta \lambda) A B C \uparrow D E F G + H J I K \downarrow Pr - Rs O L + Q Ex T U W^*$

(First group = $B a^2 A^{11} a^5 (\zeta^3 \theta^2) B A^8 (\theta^3 \varepsilon^2 \zeta^2) E^9$) + (Upper group = $I (Ex) L I^2$) + (Last group = $U (E^4 I')$)

เนื้อเรื่องตอนท้ายตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 3. First group + Upper group + Lower group + Last group ดังนี้

$(\beta \gamma \delta \varepsilon \zeta \eta \theta \lambda) A B C \uparrow D E F G + H J I K \downarrow Pr - Rs O L + L M J N K \downarrow Pr - Rs + Q Ex T U W^*$

(First group = $A^{12} A^{14} B^1 C D^9$) + (Upper group = $H I' K$) + (Lower group = N) + (Last group = Q)

คำอธิบาย : จากนิทานเรื่อง *ขุนช้างขุนแผน* พบว่าพฤติกรรมในเนื้อเรื่องตอนต้นเป็นพฤติกรรมที่ปรากฏอยู่ตั้งแต่เริ่มเรื่องนิทานไปจนถึงตอนกลางเรื่อง ซึ่งไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้ เพราะว่าพฤติกรรมต่างๆปรากฏในลักษณะที่สลับตำแหน่งกันไปมา ไม่เรียงลำดับตามโครงสร้าง และไม่ปรากฏพฤติกรรมในกลุ่มสุดท้าย (Last group) ส่วนเนื้อเรื่องตอนกลางและเนื้อเรื่องตอนท้าย พบได้ว่านิทานเรื่องนี้มีการใช้ 7 พฤติกรรมในตอนต้นที่พร้อมกำหนดไว้เป็นอักษรกรีกในลักษณะที่สลับตำแหน่งกันไปมา ทั้งนี้ในพฤติกรรมกลุ่มต่าง ๆ พบการถูกแทรกของพฤติกรรมต่างกลุ่ม ดังที่เห็นได้ในวงเล็บ () และเรื่องราวของนิทานเริ่มด้วยพฤติกรรมกลุ่มแรก (First group) และจบลงด้วยพฤติกรรมในกลุ่มท้าย (Last group) ดังที่โครงสร้างกำหนด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง ขุนช้างขุนแผน (The Story of Khun Chang Khun Phan)

ลักษณะการผสมผสานของ
การเดินทางทั้ง 6 ประเภท

(Six combinations of
moves)

เนื้อเรื่องตอนต้นของนิทานเรื่อง *ขุนช้างขุนแผน* ลักษณะตรงกับ การเดินเรื่องประเภทที่ (4) คือ ความขัดแย้งสองประการที่เกิดขึ้นพร้อมกันแต่
ส่งผลแยกจากกัน (ความขัดแย้งประการแรกส่งผลสมบูรณ์โดยการเดินเรื่องลำดับที่ I. ก่อนที่ความขัดแย้งที่สองจะส่งผลโดยการเดินเรื่องลำดับที่ II.)

$$A/a \left\{ \begin{array}{l} \text{I. } \alpha \ a^1 B^2 D^3 A^8 A^{16} \gamma^1 \delta^2 E^9 \downarrow \gamma^2 B^4 F^8 A^1 G^2 C D^7 A^{15} A^9 K \\ \dots\dots\dots \text{II. } A^{19} B^1 E^7 E^9 M H I E^5 B^4 D^7 \beta^2 K \end{array} \right.$$

คำอธิบาย : ตรงเนื้อเรื่องตอนต้น การเริ่มเรื่องอาจเริ่มที่พฤติกรรมลำดับที่ 8. คือ A (Villany ความชั่วร้าย) หรือพฤติกรรมลำดับที่ 8a. คือ a (Lack ความขาดแคลน)ก่อนหรือพร้อมกันก็ได้ เพราะว่าพฤติกรรมลำดับที่ 8. เป็นเหตุ และพฤติกรรมลำดับที่ 8a.เป็นผลที่ตามมาหลังจากเกิดพฤติกรรมลำดับที่ 8. ทั้งนี้การเดินทางเรื่องในลำดับที่ **I. $\alpha \ a^1 B^2 D^3 A^8 A^{16} \gamma^1 \delta^2 E^9 \downarrow \gamma^2 B^4 F^8 A^1 G^2 C D^7 A^{15} A^9 K$** (พลายแก้วแต่งงานกับนางพิม สมเด็จพระพันวษาแต่งตั้งให้พลายแก้วเป็นแม่ทัพไปรบกับเมืองเชียงใหม่และได้ชัยชนะ ส่วนนางพิมพลาโดยเมื่อสามีไปทัพก็ป่วยหนัก ข้าราชการเปลี่ยนชื่อให้เป็นวันทองอาการไข้จึงหาย ขุนช้างทำอุบายว่าพลายแก้วตายแล้ว นางศรีประจันจึงบังคับให้นางวันทองแต่งงานกับขุนช้าง ขณะนั้นพลายแก้วได้บรรดาศักดิ์เป็นขุนแผนแสนสะท้าน จากนั้นก็พานางลาวทองกลับสุพรรณบุรีด้วยนางวันทองเห็นก็โกรธคำทอได้ตอบกับนางลาวทอง วันหนึ่งพระพันวษากลามถึงขุนแผน ขุนช้างบอกว่าขุนแผนปิ่นกำแพงวังหนีไปหาภรรยา สมเด็จพระพันวษาโกรธจึงสั่งให้นำตัวนางลาวทองมากักไว้ในวังทำให้ขุนแผนแค้นขุนช้างมากจึงไปช่วงชิงนางวันทองกลับคืนมา จึงออกหาของวิเศษ 3 อย่าง คือ คาบวิเศษ กุมารทอง และม้าฝีเท้าดี ขุนช้างไปฟ้องสมเด็จพระพันวษา พระองค์ให้ทหารตามจับขุนแผน ขุนแผนกับนางวันทองหลบซ่อนอยู่ในป่าจนนางตั้งท้องจึงพากันออกมามอบตัวสู่คดีกับขุนช้างจนชนะคดี ต่อมานางวันทองก็คลอดลูกชาย ชื่อว่าพलयงม ขุนช้างรู้ว่าไม่ใช่ลูกของตนก็เกลียดชัง นางวันทองจึงให้ลูกไปอยู่กับนางทองประศรีที่กาญจนบุรี) และ การเดินเรื่องลำดับที่ **II. $A^{19} B^1 E^7 E^9 M H I E^5 B^4 D^7 \beta^2 K$** (ขุนแผนกับพलयงมคุมทัพไปรบกับเชียงใหม่ได้ชัยชนะ ขุนแผนได้เป็นพระสุรินทราไชยเจ้าเมืองกาญจนบุรี พलयงมได้เป็นจมนั้นไวยวรรณ พระไวยอยากให้แม่มาอยู่กับตนและคืนดีกับพ่อจึงไปลักพานางวันทองมา ขุนช้างเคืองมากไปฟ้องสมเด็จพระพันวษา ท่านก็ถามความสมัครใจของนางว่าจะเลือกอยู่กับใคร นางตัดสินใจไม่ได้ สมเด็จพระพันวษาหาว่านางเป็นหญิงสองใจจึงสั่งให้นำตัวไปประหารชีวิต พระไวยพยายามอ่อนวอนขออภัยโทษได้ แต่ไปห้ามการประหารไม่ทัน)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง ขุนช้างขุนแผน (The Story of Khun Chang Khun Phan)

ลักษณะการผสมผสานของ
การเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท
(Six combinations of
moves)

เนื้อเรื่องตอนกลางและเนื้อเรื่องตอนท้าย มีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (5) คือ การเดินเรื่องสองการเดินเรื่องที่มีจุดจบร่วมกัน

$$\left. \begin{array}{l} \text{I. } B^2 A^{11} a^5 \zeta^3 \theta^2 B A^8 \theta^3 \varepsilon^2 \zeta^2 E^9 \text{ I Ex L } \Gamma^2 U E^4 \Gamma^6 \dots\dots\dots \\ \text{II. } A^{12} A^{14} B^1 C D^9 H \Gamma^1 K N \end{array} \right\} Q$$

คำอธิบาย : มีการรวมเรื่องโดยการผนวกการเดินเรื่องลำดับที่ I. $B^2 A^{11} a^5 \zeta^3 \theta^2 B A^8 \theta^3 \varepsilon^2 \zeta^2 E^9 \text{ I Ex L } \Gamma^2 U E^4 \Gamma^6$ (เรื่องราวในครอบครัวของพระไวยที่ไม่ราบรื่น เพราะนางสร้อยฟ้าไม่พอใจที่พระไวยรักนางศรีมามากกว่านาง จึงทะเลาะวิวาทกันอยู่เสมอ นางสร้อยฟ้าเจ็บใจจึงให้เณรชวาคทำเสน่ห์ให้พระไวยหลงรักนาง พลายชุมพลอาสาจับคนที่ทำเสน่ห์และจับตัวเณรชวาคกับเณรจิวไว้ แล้วขุดรูปั่นลงอาคมที่ฝังใส่ใต้ดินขึ้นมาได้เสน่ห์จึงคลาย ตกคึกเณรชวาคกับเณรจิวสะเดาะไซ้ตรวนหนีไป ในการไต่สวนคดี นางสร้อยฟ้าไม่ยอมรับว่าเป็นคนทำเสน่ห์ และใส่ร้ายว่านางศรีมालาเป็นชู้กับพลายชุมพลนางจับได้พลายชุมพลก็หนีไปยุยงขุนแผนในที่สุดก็มีการพิสูจน์ความบริสุทธิ์โดยการลุยไฟ นางสร้อยฟ้าแพ้ถูกไฟลวกจนพุงพอง ส่วนนางศรีมालาไม่เป็นอะไรเลย สมเด็จพระพันวษาสั่งประหารนางสร้อยฟ้า แต่นางศรีมालาช่วยขออภัยโทษให้ จึงเพียงถูกเนรเทศกลับไปอยู่ที่เชียงใหม่เช่นเดิม ระหว่างเดินทางก็พบเณรชวาคกับเณรจิว จึงเดินทางไปด้วยกัน) และการเดินเรื่องลำดับที่ II. $A^{12} A^{14} B^1 C D^9 H \Gamma^1 K N$ (เณรชวาคยังแค้นพลายชุมพล จึงเดินทางมาที่กรุงศรีอยุธยา แปลงเป็นจระเข้อาละวาดฆ่าคนและสัตว์เลี้ยงไปมากมาย พลายชุมพลจึงอาสาออกปราบจระเข้จนสำเร็จ ได้ตัวเณรชวาคมาประหารชีวิต) ทั้งสองการเดินเรื่องนี้มีความสัมพันธ์กันตามลำดับและการเดินเรื่องทั้งสองมีจุดจบร่วมกัน คือ พฤติกรรม Q (พลายชุมพลได้บรรดาศักดิ์เป็นหลวงนายฤทธิ นับจากนั้นเป็นต้นมาทุกคนก็อยู่กันอย่างมีความสุข)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง ขุนช้างขุนแผน (The Story of Khun Chang Khun Phan)

<p>พฤติกรรมของ ตัวละคร (Functions)</p>		$\alpha a^1 B a^2 D^3 A^8 A^{16} \gamma^1 \delta^2 E^9 \downarrow \gamma^2 B^4 F^8 A^1 G^2 C D^7 A^{15} A^9 K A^{19} B^1 E^7 E^9 M H I E^5 B^4 D^7 \beta^2 K B a^2 A^{11} a^5 \zeta$ $\theta^2 B A^8 \theta^3 \varepsilon^2 \zeta^2 E^9 I Ex L I^2 U E^4 I^6 A^{12} A^{14} B^1 C D^9 H I^1 K N Q$																			
<p>เนื้อเรื่อง ตอนต้น</p>	<p>Move I.</p>	α	a^1	B	a^2	D^3	A^8 A^{16}	γ^1	δ^2	E^9	\downarrow	γ^2	B^4	F^8	A^1	G^2	C	D^7	A^{15} A^9	K	
	<p>Move II.</p>	A^{19}	B^1	E^7 E^9	M	H	I	E^5	B^4	D^7	β^2	K									
<p>เนื้อเรื่อง ตอนกลาง และ เนื้อเรื่อง ตอนท้าย</p>	<p>Move I.</p>	B	a^2	A^{11}	a^5	ζ^3	θ^2	B	A^8	θ^3	ε^2	ζ^2	E^9	I	Ex	L	I^2	U	E^4	I^6	
	<p>Move II.</p>	A^{12} A^{14}	B^1	C	D^9	H	I^1	K	N												
	<p>ตอนจบ</p>																				Q

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง ขุนช้างขุนแผน (The Story of Khun Chang Khun Phan)

คำอธิบาย : เนื้อเรื่องตอนต้น

การเดินทางลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้ (α) สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง (a') ตัวเอกยังไม่ได้แต่งงานและออกเสาะแสวงหาเจ้าสาว (B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (a^2) มีความต้องการจอมขมังเวทย์ (D^3) ผู้ชายหนุ่มหรือผู้ที่ใกล้ชิดรายล้อมให้ช่วย (A^6) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (A'^6) ตัวโกงข่มขู่บังคับแต่งงาน (γ') คำสั่งบังคับ (D^2) ปฏิบัติตามคำสั่ง (E^9) ตัวเอกพิชิต(หรือไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้ (\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน (γ^2) คำบัญชา (B') เเคราะห์ร้ายถูกประกาศ (F^8) ของวิเศษถูกยึดครอง (A') ตัวโกงลักพาตัวคนบางคนไป (G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ (C) ตัวเอกตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบโต้ (D^7) คำร้องขออื่น ๆ (A'^5) ตัวโกงจับบางคนขังหรือกักบริเวณ (A^9) ตัวโกงขับไล่คนบางคนไป และ (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป

การเดินทางลำดับที่ II. ประกอบด้วย (A'^9) ตัวโกงประกาศสงคราม (B') มีการร้องขอความช่วยเหลือส่งผลให้ตัวเอกถูกส่งตัวออกไปช่วยเหลือ (E^7) ตัวเอกทำตามคำร้องขออื่น ๆ (E^9) ตัวเอกพิชิต(หรือไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้ (M) ภารกิจที่ลำบากยากเข็ญที่ตัวเอกถูกเสนอให้ทำ (H) ตัวเอกและตัวโกงต่อสู้กัน (I) ตัวโกงฝ่ายแพ้ (E^5) ตัวเอกแสดงความเมตตาต่อผู้วิงวอน (B') เเคราะห์ร้ายถูกประกาศ (D^7) คำร้องขออื่น ๆ (β^2) รูปแบบที่ร้ายแรงของการหายตัวไปคือการเสียชีวิตของบุพการี และ (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป

เนื้อเรื่องตอนกลางและเนื้อเรื่องตอนท้าย

การเดินทางลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้ (B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (a^2) มีความต้องการจอมขมังเวทย์ (A'^1) ตัวโกงร้ายมนต์สะกดบางคนหรือบางสิ่งไว้ (a^5) การขาดแคลนเงินทอง ความเป็นอยู่ที่ดีและอื่น ๆ (ζ^3) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ (θ^2) ตัวเอกหลงเชื่อตัวโกงภายใต้อิทธิพลของเวทมนตร์ (B) การใกล้ชิดโดยคนกลาง (A^6) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (θ^3) ตัวเอกยอมแพ้หรือมีปฏิกิริยาตอบโต้ต่อการหลอกลวงของตัวโกง (E^2) การสืบค้นข้อมูลโดยตัวเอก (ζ^2) ตัวเอกได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวโกง (E^9) ตัวเอกพิชิต(หรือไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้ (I) ตัวโกงฝ่ายแพ้ (E_x) ตัวเอกปลอมหรือตัวโกงถูกเปิดโปง (L) การอ้างสิทธิจอมปลอม (I^2) ตัวโกงฝ่ายแพ้จากการปลอม (U) ตัวโกงถูกลงโทษ (E^4) ตัวเอกปล่อยเชลยเป็นอิสระ และ (I^6) ตัวโกงถูกเนรเทศ

การเดินทางลำดับที่ II. ประกอบด้วย (A'^2) ตัวโกงปลอมตัวเป็นตัวเอกหรือคนอื่น (A'^4) ตัวโกงทำการฆาตกรรม (B') มีการร้องขอความช่วยเหลือส่งผลให้ตัวเอกถูกส่งตัวออกไปช่วยเหลือ (C) ตัวเอกตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบโต้ (D^9) ศัตรูประหลาดที่มีเจตนาร้ายเข้าต่อสู้กับตัวเอก (H) ตัวเอกและตัวโกงต่อสู้กัน (I^7) ตัวโกงฝ่ายแพ้ในการต่อสู้ (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป และ (N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

ทั้งนี้สองการเดินทางมีตอนจบร่วมกัน คือ (Q) ตัวเอกได้รับการยอมรับ

ชื่อเรื่อง นางสิบสอง (Nang Sib Song)

<p>โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories)</p>	<p>จากนิทานเรื่อง <i>นางสิบสอง</i> พบพฤติกรรมต่างๆตามกลุ่มโครงสร้างที่สามารถแบ่งได้เป็น 3 ตอน 2 โครงสร้าง เพราะว่า เนื้อเรื่อง ตอนต้นและเนื้อเรื่องตอนกลาง ตรงกับ โครงสร้างประเภทเดียวกัน ดังนี้ เนื้อเรื่องตอนต้นตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 2 . First group + Lower group + Last group ดังนี้ $(\beta \gamma \delta \epsilon \zeta \eta \theta \lambda) A B C \uparrow D E F G + L M J N K \downarrow Pr - Rs + Q Ex T U W^*$ (First group = $(\alpha) a^5 B^5 G^2$) + (Lower group = K N) + (Last group = Q) เนื้อเรื่องตอนกลางตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 2 . First group + Lower group + Last group ดังนี้ $(\beta \gamma \delta \epsilon \zeta \eta \theta \lambda) A B C \uparrow D E F G + L M J N K \downarrow Pr - Rs + Q Ex T U W^*$ (First group = $(\zeta^2) B^4 E^8$) + (Lower group = K Rs N) + (Last group = Q) เนื้อเรื่องตอนท้ายตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 1. First group + Upper group + Last group ดังนี้ $(\beta \gamma \delta \epsilon \zeta \eta \theta \lambda) A B C \uparrow D E F G + H J I K \downarrow Pr - Rs O L + Q Ex T U W^*$ (First group = $A^{12} A^{11} A^9 (Ex) A^8 A^6 a^5 B^1 a (E^3 \zeta^3) a a^5 (\theta^2) A^{19} A^8 A^{13} B B^2 F^9 G G^2 (K) A^{15} (E^2 \zeta^3) G^4$) + (Upper group = $K^4 Pr Rs^2 I I^5 \downarrow K^8 K (Ex) I L (D^5 E^5) I^6$) + (Last group = U W^2) คำอธิบาย : จะพบได้ว่าเนื้อเรื่องตอนต้น ตอนกลาง และตอนท้าย มีการใช้ 7 พฤติกรรมในตอนต้นที่พร้อมกำหนดไว้เป็นอักษรกรีกในลักษณะที่สลับ ตำแหน่งกันไปมา ทั้งนี้ในพฤติกรรมกลุ่มต่าง ๆ พบการถูกแทรกของพฤติกรรมต่างกลุ่ม ดังที่เห็นชัดเจนในเนื้อเรื่องตอนท้าย ที่ปรากฏอยู่ในวงเล็บ () และเรื่องราวของนิทานเริ่มด้วยพฤติกรรมกลุ่มแรก (First group) และจบลงด้วยพฤติกรรมในกลุ่มท้าย (Last group) ดังที่โครงสร้างกำหนด</p>
--	---

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง นางสิบสอง (Nang Sib Song)

<p>ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves)</p>	<p>นิทานเรื่อง <i>นางสิบสอง</i> มีลักษณะตรงกับ การเดินเรื่องประเภทที่ (6) คือ การรวมโครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (1) และ โครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (5) เข้าด้วยกันและการเดินเรื่องทั้งหมดมีจุดจบร่วมกัน</p> <div style="text-align: center;"> <p>II. $\zeta B^4 E^8 K R s N Q$</p> <p>I. $\alpha a^5 B^5 G^2 K N Q$ III. $A^{12} A^{11} A^9 Ex A^8 A^6 a^5 B^1 a \varepsilon^3 \zeta a a^5 \theta A^{19} A^8 A^{13} B B^2 F^9 G G^2 K$</p> <p>$A^{15} \varepsilon^2 \zeta G^4 K^4 Pr R s^2 I I^1 \downarrow K^8 K Ex I L D^5 E^5 I^1$</p> </div> <p style="text-align: right; margin-right: 20px;">} U W²</p> <p>คำอธิบาย: มีการรวมเรื่องโดยการผนวก การเดินเรื่องลำดับที่ I. $\alpha a^5 B^5 G^2 K N Q$ (เศรษฐีมีลูกถึง 12 คน ก็เกิดยากจนถึงขนาดไม่มีจะกินต้องเอาลูกไปปล่อยไว้ในป่าให้นางทั้งสิบสองคนผจญชีวิตอยู่ในป่า ทั้งหมดนอนแรมและหลงทางเข้าไปในเมืองของนางยักษ์ชื่อ สันตะมาลา เมื่อนางสันตะมาลาซึ่งไม่เคยมีลูกมาก่อน ได้เห็นนางสิบสองคนก็มีใจเมตตากรุณาเลี้ยงเอาไว้เป็นลูก) และ การเดินเรื่องลำดับที่ II. $\zeta B^4 E^8 K R s N Q$ (เมื่อนางทั้งสิบสองเติบโตและได้ล่วงรู้ความลับว่านางสันตะมาลาเป็นยักษ์ นางทั้งสิบสองหวาดกลัวจึงได้หลบหนีออกมาจากเมืองของนางสันตะมาลา และได้พบกับเจ้าชายรลสิทธ์ที่เสด็จประพาสป่า พระองค์ก็ทรงพึงพอใจในความงามของนางทั้งสิบสองคนจึงเอาไปเลี้ยงไว้เป็นพระมเหสี) รวมถึงการเดินเรื่องลำดับที่ III. $A^{12} A^{11} A^9 Ex A^8 A^6 a^5 B^1 a \varepsilon^3 \zeta a a^5 \theta A^{19} A^8 A^{13} B B^2 F^9 G G^2 K A^{15} \varepsilon^2 \zeta G^4 K^4 Pr R s^2 I I^1 \downarrow K^8 K Ex I L D^5 E^5 I^1$ (ทำความโกรธแค้นให้นางสันตะมาลาอย่างมาก นางจึงได้เปล่งกายเป็นสาวงามเข้าพบท้าวรลสิทธ์เพื่อทำให้ลุ่มหลงในตัวนางถึงกับลืมนางทั้งสิบสองคนและตั้งให้จับไปขังไว้ในอุโมงค์ เมื่อนางทั้งสิบสองคนพยายามบอกว่านางยักษ์แปลงร่างมาไม่ใช่เป็นนางงามอย่างที่ท้าวรลสิทธ์เข้าใจ นางสันตะมาลาโกรธแค้นเลยแกล้งลุ่มปวยและบอกว่าจะต้องได้ลูกตาของนางทั้งสิบสองคนมาเป็นยารักษาโรคจึงจะหาย ท้าวรลสิทธ์จึงสั่งให้ควักลูกตาของนางทั้งสิบสองคน ยกเว้นนางเอาให้ควักเพียงข้างเดียว ต่อมานางเอาได้คลอดลูกในอุโมงค์ คือ รลเสน ซึ่งเป็นเด็กดีคอยหาอาหารไปให้แม่และป้ากิน เมื่อรลเสนเติบโตก็ได้พบกับท้าวรลสิทธ์จึงเล่าความจริงให้ฟัง ทำให้นางสันตะมาลาแค้นมากจึงออกอุบายให้รลเสนถือราชสาส์นของนางไปขังนางเมรี ในสาส์นนั้นเขียนว่าให้นำรลเสนทันทีเมื่อถึงเมือง ระหว่างทางรลเสนพบพระฤาษีที่ช่วยแปลงข้อความในสาส์นเสียใหม่คือให้รลเสนแต่งงานกับนางเมรี เมื่อรลเสนได้มาอยู่กินกับนางเมรี รลเสนพยายามหาอุบายเอาลูกตากลับคืน ไปใส่ให้แม่และป้า จึงมอมเหล้าเมรีแล้วลักเอาดวงตาของนางทั้งสิบสองคืนและหนีนางเมรี นางเสียใจมากที่รู้ว่ารลเสนหนีจึงออกติดตาม รลเสนจึงได้ใช้ห้อยวิเศษที่พระฤาษีให้ขว้างลงไปกลายเป็นทะเล น้ำครคั้นนางเมรีไว้ไม่ให้ตามมาทัน ทำให้นางสิ้นใจตาย รลเสนจึงนำยามารักษาแม่และป้าจนหายและกราบทูลให้ท้าวรลสิทธ์รู้เรื่องราวทั้งหมด นางสันตะมาลาได้ขอชีวิตตนเองไว้และอ้างว่ากำลังท้องขอให้เห็นใจนาง นางเอามีใจเมตตาจึงขอร้องให้ปล่อยนางไปเสียอย่างมาเลย ท้าวรลสิทธ์จึงได้ปล่อยนางกลับไป) ทั้งสามการเดินเรื่องนี้มี จุดจบร่วมกัน คือ พุทธกรรม U และพุทธกรรม W² (เมื่อนางสันตะมาลาถูกลงโทษแล้ว ต่อมาท้าวรลสิทธ์ นางทั้งสิบสอง และรลเสนก็มีชีวิตอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข)</p>
--	---

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง นางสิบสอง (Nang Sib Song)

พฤติกรรม ของ ตัวละคร	$\alpha a a^5 B^5 G^2 K N Q \zeta^2 B^4 E^8 K Rs N Q A^{12} A^{11} A^9 Ex A^8 A^6 a^5 B^1 a \varepsilon^3 \zeta^3 a a^5 \theta^2 A^{19} A^8 A^{13} B B^2 F^9 G G^2 K A^{15} \varepsilon^2 \zeta^3 G^4 K^4 Pr$ $Rs^2 I I^5 \downarrow K^8 K Ex I L D^5 E^5 I^6 U W^2$																																
Move I.	α	a	B^5	G^2	K	N	Q																										
Move II.	ζ^2	B^4	E^8	K	Rs	N	Q																										
Move III.	A^{12}	Ex	A^8	a^5	B^1	a	ε^3	ζ^3	a	θ^2	A^{19}		F^9	G	K	A^{15}	ε^2	ζ^3	G^4	K^4	Pr	Rs^2	I	\downarrow	K^8	Ex	I	L	D^5	E^5	I^6		
ตอนจบ	A^{11}		A^6					a^5			A^8	B		G^2									I^5		K								
	A^9										A^{13}	B^2																				U	W

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง นางสิบสอง (Nang Sib Song)

คำอธิบาย : การเดินเรื่องลำดับที่ I. ประกอบด้วยเหตุการณ์ ดังนี้ (α) สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่องหรือการลำดับจำนวนสมาชิกในครอบครัว (a) สมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวขาดหรือปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง (a^1) การขาดแคลนเงิน ทอง ความเป็นอยู่ที่ดี และอื่น ๆ (B^1) ตัวเอกที่ถูกเนรเทศถูกส่งตัวออกไปจากบ้าน (G^1) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป (N) ปัญหาถูกคลี่คลาย และ (Q) ตัวเอกได้รับการยอมรับ

การเดินเรื่องลำดับที่ II. ประกอบด้วย (ζ^1) ตัวเอกได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวโกง (B^4) เเคราะห์ร้ายถูกประกาศ (E^8) ตัวเอกปกป้องรักษาชีวิตตนไว้ด้วยวิธีการเดียวกับที่ศัตรูใช้ (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป (R_s) การช่วยตัวเอกจากการถูกตามล่า (N) ปัญหาถูกคลี่คลาย และ (Q) ตัวเอกได้รับการยอมรับ

การเดินเรื่องลำดับที่ III. ประกอบด้วย (A^{12}) ตัวโกงปลอมตัวเป็นตัวเอกหรือคนอื่น (A^{11}) ตัวโกงร้ายมนต์สะกดบางคนหรือบางสิ่งไว้ (A^9) ตัวโกงจับไล่คนบางคนไป (Ex) ตัวเอกปลอมหรือตัวโกงถูกเปิดโปง (A^8) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (A^6) ตัวโกงทำให้เกิดการบาดเจ็บทางร่างกาย (a^5) การขาดแคลนเงิน ทอง ความเป็นอยู่ที่ดีและอื่น ๆ (B^1) มีการร้องขอความช่วยเหลือส่งผลให้ตัวเอกถูกส่งตัวออกไปช่วยเหลือ (a) สมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวขาดหรือปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง (E^3) การสอดแนมหาข้อมูลโดยบุคคลอื่น (ζ^3) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ (a) สมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวขาดหรือปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง (a^5) การขาดแคลนเงิน ทอง ความเป็นอยู่ที่ดีและอื่น ๆ (θ^2) ตัวเอกหลงเชื่อตัวโกงภายใต้อิทธิพลของเวทมนตร์ (A^{19}) ตัวโกงประกาศสงคราม (A^8) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (A^{13}) ตัวโกงสั่งฆาตกรรม (B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (B^2) ตัวเอกถูกส่งตัวออกไปโดยตรง (F^9) ตัวละครต่างๆปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก (G) ตัวเอกถูกชี้นำไปยังสถานที่ที่มีสิ่งที่ตามหาอยู่ (G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป (A^{15}) ตัวโกงจับบางคนขังหรือกักบริเวณ (E^2) การสืบค้นข้อมูลโดยตัวเอก (ζ^3) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ (G^4) มีผู้ชี้ทางให้ตัวเอกไป (K^4) ของที่แสวงหาได้มาโดยเป็นผลโดยตรงจากการกระทำก่อนหน้านั้น (Pr) ตัวเอกถูกตามล่า (R_s^2) ตัวเอกหนีรอดออกมาได้และสร้างอุปสรรคในเส้นการเดินทางของผู้ตามล่า (I) ตัวโกงฆ่าแพะ (I^1) ตัวโกงถูกฆ่าทั้งที่ยังไม่เริ่มต่อสู้ (\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน (K^8) ถอนคำสาป (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป (Ex) ตัวเอกปลอมหรือตัวโกงถูกเปิดโปง (I) ตัวโกงฆ่าแพะ (L) ตัวเอกปลอมอ้างสิทธิจอมปลอม (D^5) มีผู้เข้าหาตัวเอกเพื่อขอความเมตตา (E^5) ตัวเอกแสดงความเมตตาต่อผู้วิงวอน และ (I^6) ตัวโกงถูกเนรเทศ

สามารถเดินเรื่องมีตอนจบร่วมกัน คือ (U) ตัวโกงถูกลงโทษ และ (W^2) ตัวเอกที่สมรสแล้วสูญเสียภรรยาไปจะได้กลับมาสมรสใหม่อันเป็นผลจากความมุ่งมั่นปรารถนา (ที่จะได้กลับมาสมรสใหม่)

ชื่อเรื่อง ปลาบู๋ทอง (Pla Boo Thong)

<p>โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories)</p>	<p>จากนิทานเรื่อง ปลาบู๋ทอง พบพฤติกรรมต่าง ๆ ตามกลุ่มโครงสร้างที่สามารถแบ่งได้เป็น 4 ตอน 2 โครงสร้าง ดังนี้</p> <p>เนื้อเรื่องตอนเริ่มเรื่องด้านล่าง เป็นเนื้อเรื่องที่ไม่ตรงกับโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท และไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้</p> <p>$\alpha \ B \ a^6 \ F^5 \ D^7 \ A \ A^{14} \ \varepsilon^2 \ \beta^2 \ B^7 \ A \ A^8 \ \gamma^1 \ A \ a^5 \ F^6 \ E^2 \ \zeta^2 \ B^7 \ \gamma^1 \ \delta^2 \ \zeta \ A^8 \ A^{12} \ A^{14} \ F^9 \ \zeta^3 \ \beta^2 \ B^4 \ B^7 \ a \ D^7 \ K \ K^5 \ K^9 \ \zeta^1 \ \gamma^1$</p> <p>$\delta^2 \ A^3 \ F^9 \ \zeta^3 \ \beta^2 \ a \ D^7 \ K^5 \ K^9 \ G^2 \ F^6 \ \varepsilon^3 \ \zeta^3 \ K \ F^1 \ Q$</p> <p>คำอธิบาย : จากนิทานเรื่อง ปลาบู๋ทอง พบว่าเป็นนิทานเรื่องยาวและปรากฏพฤติกรรมจำนวนมากที่ไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้ เพราะว่าพฤติกรรมต่าง ๆ ปรากฏในลักษณะที่สลับตำแหน่งกันไปมา ไม่เรียงลำดับตามโครงสร้าง และไม่ปรากฏพฤติกรรมแน่ชัดว่าเป็นพฤติกรรมที่อยู่ในกลุ่มบน (Upper group)หรือกลุ่มล่าง (Lower group)</p> <p>เนื้อเรื่องตอนต้นตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 1. First group + Upper group + Last group ดังนี้</p> <p>$(\beta \ \gamma \ \delta \ \varepsilon \ \zeta \ \eta \ \theta \ \lambda) \ A \ B \ C \ \uparrow \ D \ E \ F \ G \ + \ H \ J \ I \ K \ \downarrow \ Pr - Rs \ O \ L \ + \ Q \ Ex \ T \ U \ W^*$</p> <p>(First group = $a \ a^2 \ A^8 \ (\theta^1) (\downarrow) (\eta) \ A^{14} \ A^{12}$) + (Upper group = $O \ L$) + (Last group = T^1)</p> <p>เนื้อเรื่องตอนกลางตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 2. First group + Lower group + Last group ดังนี้</p> <p>$(\beta \ \gamma \ \delta \ \varepsilon \ \zeta \ \eta \ \theta \ \lambda) \ A \ B \ C \ \uparrow \ D \ E \ F \ G \ + \ L \ M \ J \ N \ K \ \downarrow \ Pr - Rs \ + \ Q \ Ex \ T \ U \ W^*$</p> <p>(First group = $A^{11} (\eta^2 \ \theta^2) B^7 (K^9) a \ B^7 (\theta^2) B \ A^6 \ A^{13}$) + (Lower group = $N \ Rs^4 \ Rs^8 (\lambda) K (F^9) Rs$) + (Last group = T^1)</p> <p>เนื้อเรื่องตอนท้ายก็ตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 2. First group + Lower group + Last group ดังนี้</p> <p>(First group = $F^3 \ F^8 (\varepsilon^3) E^5 \ G \ G^4 (M) (\varepsilon^3 \ \zeta^3) G \ G^2$) + (Lower group = $K \ \downarrow \ N$) + (Last group = $Ex \ U (E^5)$)</p>
--	--

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง ปลาบู่ทอง (Pla Boo Thong)

<p>โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท</p>	<p>คำอธิบาย : ในเนื้อเรื่องทั้ง 3 ตอนพบการถูกแทรกของพฤติกรรมในตอนต้นที่ถูกกำหนดไว้ด้วยตัวอักษรกรีก รวมถึงพบการถูกแทรกของพฤติกรรมต่างกลุ่มด้วย ดังที่เห็นได้ในวงเล็บ (_) และเรื่องราวของนิทานเริ่มด้วยพฤติกรรมกลุ่มแรก (First group) และจบลงด้วยพฤติกรรมในกลุ่มท้าย (Last group) ดังที่โครงสร้างกำหนด</p>
<p>ลักษณะการผสมผสานของ การเดินทาง ทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves)</p>	<p>เนื้อเรื่องตอนเริ่มเรื่องของ <i>ปลาบู่ทอง</i> มีลักษณะตรงกับ การเดินทางประเภทที่ (4) คือ ความขัดแย้งสองประการที่เกิดขึ้นพร้อมกันแต่ส่งผลแยกจากกัน (ความขัดแย้งประการแรกส่งผลสมบูรณ์โดยการเดินทางลำดับที่ I. ก่อนที่ความขัดแย้งที่สองจะส่งผลโดยการเดินทางลำดับที่ II.)</p> $A/a \begin{cases} \text{I. } (\alpha) B a^6 F^5 D^7 A A^{14} (\epsilon^2 \beta^2) B^7 A A^8 (\gamma^1) A a^5 F^6 E^2 (\zeta) B^7 (\gamma^1 \delta^2 \zeta) A^8 A^{12} A^{14} F^9 (\zeta \beta^2) B^4 B^7 a D^7 K K^5 K^9 \\ \text{II. } (\zeta^1 \gamma^1 \delta^2) A^3 F^9 (\zeta \beta^2) a D^7 K^5 K^9 G^2 F^6 (\epsilon^3 \zeta) K F^1 Q \end{cases}$ <p>คำอธิบาย : เนื้อเรื่องในตอนเริ่มเรื่อง การเริ่มเรื่องอาจเริ่มที่พฤติกรรมลำดับที่ 8. คือ A (Villany ความชั่วร้าย) หรือพฤติกรรมลำดับที่ 8a. คือ a (Lack ความขาดแคลน) ก่อนหรือพร้อมกันก็ได้ เพราะว่าพฤติกรรมลำดับที่ 8. เป็นเหตุ และพฤติกรรมลำดับที่ 8a. เป็นผลที่ตามมาหลังจากเกิดพฤติกรรมลำดับที่ 8. ซึ่งการเดินทางในลำดับที่ I. คือ $(\alpha) B a^6 F^5 D^7 A A^{14} (\epsilon^2 \beta^2) B^7 A A^8 (\gamma^1) A a^5 F^6 E^2 (\zeta) B^7 (\gamma^1 \delta^2 \zeta) A^8 A^{12} A^{14} F^9 (\zeta \beta^2) B^4 B^7 a D^7 K K^5 K^9$ (วันหนึ่งนายเศรษฐีเกิดบันดาลโทสะตบตีนางกนิษฐาและผล็กลงน้ำไป ทำให้นางกนิษฐาจมน้ำตาย พอแม่ของเอื้อยตายนางกนิษฐาก็ได้กลิ่นแก๊สเอื้อยต่าง ๆ นา ๆ จนกระทั่งนางกนิษฐากลับชาติมาเกิดเป็น ปลาบู่ทอง เอื้อยดีใจมากและมาหาแม่ที่ทำน้ำหน้าบ้านทุกวัน จนอ้ายกะอ้อจับได้จึงแอบจับปลาบู่ทองไปฆ่าและทำเป็นอาหาร เหลือไว้แต่เพียงเกล็ดปลาที่เป็ดตัวหนึ่งคาบมาให้เอื้อยเอาไปฝังและเกล็ดปลานู้นั้นก็กลายเป็นต้นมะเขือ เอื้อยดีใจมากและมาหาแม่ทุกวัน) และการเดินทางลำดับที่ II. คือ $(\zeta^1 \gamma^1 \delta^2) A^3 F^9 (\zeta \beta^2) a D^7 K^5 K^9 G^2 F^6 (\epsilon^3 \zeta) K F^1 Q$ (จนอ้ายกะอ้อจับได้อีกก็มาทำร้ายต้นมะเขือจนตาย เอื้อยจึงนำเม็ดมะเขือไปปลูกไว้ในป่าแล้วอธิฐานขอให้แม่เกิดเป็นต้นโพธิ์และด้วยพรของเทวดาค้นโพธิ์กิ่งงอกงามขึ้นในบัดดล วันหนึ่งท้าวพรหมทัตได้มาพบกับต้นโพธิ์ทองและเอื้อยก็ทรงพอพระทัย คิดว่าเอื้อยมีบุญบารมีสมเป็นพระราชินีจึงพาไปอยู่ในวังและแต่งตั้งให้เป็นพระราชินีของพระองค์)</p>

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง ปลาบู่ทอง (Pla Boo Thong)

<p>ลักษณะการ ผสมผสานของ การเดินทาง ทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves)</p>	<p>เนื้อเรื่องตอนต้น ตอนกลาง และตอนท้าย ของ ปลาบู่ทอง มีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (5) คือ การเดินเรื่องสองการเดินทางเรื่อง ที่มีจุดจบร่วมกัน</p> <p>I. a $a^2 A^8 \theta^1 \downarrow \eta A^{14} A^{12} O L T^1$ } Ex U E⁵ II. $A^{11} \eta^2 \theta^2 B^7 K^9 a B^7 \theta^2 B A^6 A^{13} N R s^4 R s^8 \lambda K F^9 R s T^1 F^3 F^8 \epsilon^3 E^5 G G^4 M \epsilon^3 \zeta G G^2 K \downarrow N$</p> <p>คำอธิบาย : มีการรวมเรื่องโดยการผนวกการเดินทางลำดับที่ I. a $a^2 A^8 \theta^1 \downarrow \eta A^{14} A^{12} O L T^1$ (สร้างความไม่พอใจให้กับยายี่และนาง กนิษฐีนีเป็นอย่างมาก นางกนิษฐีนีจึงคิดแผนกำจัดเอี้ยย โดยหลอกให้เอี้ยยกลับบ้านมาเยี่ยมพ่อที่ป่วยใกล้ตาย เอี้ยยหลงเชื่อก็ตามมาบ้าน นาง เอี้ยยได้เตรียมกับดักให้นางเอี้ยยเดินขึ้นบ้านแล้วตกระต่อน้ำร้อนตาย หลังจากนั้นยายได้ปลอมตัวเข้าวังไปแทน) และการเดินทางลำดับที่ II. $A^{11} \eta^2 \theta^2 B^7 K^9 a B^7 \theta^2 B A^6 A^{13} N R s^4 R s^8 \lambda K F^9 R s T^1 F^3 F^8 \epsilon^3 E^5 G G^4 M \epsilon^3 \zeta G G^2 K \downarrow N$ (เอี้ยยได้ไปเกิดเป็นนกแขก เต้าบินไปหาท้าวพรหมทัต นางอ้ายจับได้ก็เอาไปให้แม่ครัวแกงให้กิน แต่นกนั้นบินไปแอบในรูหนู แล้วบินไปฟังใบบนบุญพระฤาษี ท่านก็ แปลงโฉมให้กลายเป็นเอี้ยยเหมือนเดิมและเสกลูกที่เป็นเด็กชายชื่อว่า ลบ ให้เอี้ยยเลี้ยง ลูกของเอี้ยยได้ซักถามเกี่ยวกับพ่อของตน เอี้ยย จึงเล่าเรื่องให้ฟังทั้งหมด ลบจึงสามารถไปเข้าเฝ้าพระเจ้าพรหมทัตและทูลความจริงให้ท้าวพรหมทัตทราบ ท้าวพรหมทัตจึงไปรับตัว เอี้ยยกลับเข้าวัง) ทั้งสองการเดินทางนี้มีความสัมพันธ์กันตามลำดับและการเดินเรื่องทั้งสองมีจุดจบร่วมกัน คือ พฤติกรรม Ex พฤติกรรม U และพฤติกรรม E⁵ (ยายรู้ว่าเอี้ยยกลับมาแล้วกลัวความผิดจึงชิงฆ่าตัวตายไปก่อน ท้าวพรหมทัตต้องการที่จะลงโทษพ่อแม่ ของยาย เขาจึงสั่งให้พ่อครัวทำแกงด้วยเนื้อของยายและส่งให้พวกเขากิน เมื่อทุกคนที่ทำร้ายเอี้ยยถูกลงโทษและได้อภัยโทษแล้ว ต่อมา ท้าวพรหมทัตและราชินีเอี้ยยจึงใช้ชีวิตอยู่เย็นเป็นสุขเรื่อยมา)</p>
--	---

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง ปลาบู๋ทอง (Pla Boo Thong)

พฤติกรรมของตัวละคร (Functions)		$\alpha \ B \ a^6 \ F^5 \ D^7 \ A \ A^{14} \ \varepsilon^2 \ \beta^2 \ B^7 \ A \ A^8 \ \gamma^1 \ A \ a^5 \ F^6 \ E^2 \ \zeta \ B^7 \ \gamma^1 \ \delta^2 \ \zeta \ A^8 \ A^{12} \ A^{14} \ F^9 \ \zeta \ \beta^2 \ B^4 \ B^7 \ a \ D^7 \ K \ K^5 \ K^9 \ \zeta^1 \ \gamma^1 \ \delta^2 \ A^3$ $F^9 \ \zeta \ \beta^2 \ a \ D^7 \ K^5 \ K^9 \ G^2 \ F^6 \ \varepsilon^3 \ \zeta \ K \ F^1 \ Q \ a \ a^2 \ A^8 \ \theta^1 \ \downarrow \ \eta \ A^{14} \ A^{12} \ O \ L \ T^1 \ A^{11} \ \eta^2 \ \theta^2 \ B^7 \ K^9 \ a \ B^7 \ \theta^2 \ B \ A^6 \ A^{13} \ N \ Rs^4 \ Rs^8$ $\lambda \ K \ F^9 \ Rs \ T^1 \ F^3 \ F^8 \ \varepsilon^3 \ E^5 \ G \ G^4 \ M \ \varepsilon^3 \ \zeta \ G \ G^2 \ K \ \downarrow \ N \ Ex \ U \ E^5$																																			
เนื้อเรื่อง ตอน เริ่มเรื่อง	Move I.	α	B	a^6	F^5	D^7	A A^{14}	ε^2	β^2	B^7	A A^8	γ^1	A	a^5	F^6	E E^2	ζ	B^7	γ^1	δ^2	ζ ζ^1	A^8 A^{12} A^{14}	F^9	ζ ζ^3	β^2	B^7 B^4	a	D^7	K K^5 K^9								
	Move II.	ζ	γ^1	δ^2	A^3	F^9	ζ	β^2	a	D^7	K^5 K^9	G^2	F^6	ε^3	ζ	K	F^1	Q																			
เนื้อเรื่อง ตอนต้น ตอนกลาง และ ตอนท้าย	Move I.	a a^2	A^8	θ^1	\downarrow	η A^{14} A^{12}	O	L	T^1																												
	Move II.	A^{11}	η^2	θ^2	B^7	K^9	a	B^7	θ^2	B	A^6 A^{13}	N	Rs^4 Rs^8	λ	K	F^9	Rs	T^1	F^3 F^8	ε^3	E^5	G G^4	M	ε^3	ζ	G G^2	K	\downarrow	N								
	Move III.																																			Ex	U

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง ปลาบู่ทอง (Pla Boo Thong)

คำอธิบาย : เนื้อเรื่องตอนเริ่มเรื่อง

การเดินทางเรื่องลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม (α) การลำดับจำนวนสมาชิกในครอบครัว (B) เคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (a^6) การขาดแคลนในรูปแบบอื่น ๆ (F^5) ของวิเศษตกอยู่ในมือของตัวเอกโดยบังเอิญ (หาพบเอง) (D^7) คำร้องขออื่น ๆ (A) ตัวโกงทำร้ายหรือทำให้สมาชิกในครอบครัวบาดเจ็บ (A^{14}) ตัวโกงทำการฆาตกรรม (E^2) การสืบค้นข้อมูลโดยตัวเอก (β^2) รูปแบบที่ร้ายแรงของการหายตัวไปคือการเสียชีวิตของบุพการี (B^7) การโสกเศร้าคร่ำครวญ (A) ตัวโกงทำร้ายหรือทำให้สมาชิกในครอบครัวบาดเจ็บ (A^8) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (γ^1) คำสั่งบังคับ (A) ตัวโกงทำร้ายหรือทำให้สมาชิกในครอบครัวบาดเจ็บ (a^5) การขาดแคลนเงินทองความเป็นอยู่ที่ดีและอื่น ๆ (F^6) ของวิเศษปรากฏให้เห็นเอง (E^2) ตัวเอกตอบรับ (ไม่ตอบรับ) คำท้าทาย (ζ^3) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ (B^7) การโสกเศร้าคร่ำครวญ (γ^1) คำสั่งบังคับ (δ^2) ปฏิบัติตามคำบังคับ (ζ^1) ตัวโกงได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอก (A^8) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (A^{12}) ตัวโกงปลอมตัวเป็นตัวเอกหรือคนอื่น (A^{14}) ตัวโกงทำการฆาตกรรม (F^9) ตัวละครต่างๆปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก (ζ^3) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ (β^2) รูปแบบที่ร้ายแรงของการหายตัวไปคือการเสียชีวิตของบุพการี (B^7) เคราะห์ร้ายถูกประกาศ (B^7) การโสกเศร้าคร่ำครวญ (a) สมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวขาดหรือปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง (D^7) คำร้องขออื่น ๆ (K) เคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป (K^5) ของที่เสาะแสวงหาได้มาในทันทีที่ใช้ของวิเศษ และ (K^9) ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับการชุบชีวิต

การเดินทางเรื่องลำดับที่ II. ประกอบด้วย (ζ^7) ตัวโกงได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอก (γ^1) คำสั่งบังคับ (δ^2) ปฏิบัติตามคำบังคับ (A^1) ตัวโกงปล้นสะดมหรือทำลายพืชผล (F^9) ตัวละครต่างๆปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก (ζ^3) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ (β^2) รูปแบบที่ร้ายแรงของการหายตัวไปคือการเสียชีวิตของบุพการี (a) สมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวขาดหรือปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง (D^7) คำร้องขออื่น ๆ (K^5) ของที่เสาะแสวงหาได้มาในทันทีที่ใช้ของวิเศษ (K^9) ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับการชุบชีวิต (G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือ ทางน้ำ (F^6) ของวิเศษปรากฏให้เห็น (E^3) การสอดแนมหาข้อมูลโดยบุคคลอื่น (ζ^3) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ (K) เคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป (F^1) การส่งต่อของวิเศษ และ (Q) ตัวเอกได้รับการยอมรับ

เนื้อเรื่องตอนต้น ตอนกลาง และตอนท้าย

การเดินทางเรื่องลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม (a) สมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวขาดหรือปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง (a^2) มีความต้องการจอมขมังเวทย์ (A^8) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (θ^1) ตัวเอกหลงเชื่อตัวโกง (\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน (η) ตัวโกงพยายามที่จะหลอกลวงเหยื่อของเขาเพื่อที่จะครอบงำเหยื่อหรือครอบครองทรัพย์สินของเหยื่อ (A^{14}) ตัวโกงทำการฆาตกรรม (A^{12}) ตัวโกงปลอมตัวเป็นตัวเอกหรือคนอื่น (O) เขากลับถึงบ้านหรือถึงอีกประเทศหนึ่งโดยไม่มีใครจำเขาได้ (L) ตัวเอกปลอมอ้างสิทธิจอมปลอม และ (T^1) รูปลักษณะใหม่ได้จากการร้ายเวทย์มนต์ของผู้ให้ความช่วยเหลือ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง ปลาบู่ทอง (Pla Boo Thong)

(ต่อ) เนื้อเรื่องตอนต้น ตอนกลาง และตอนท้าย

การเดินทางเรื่องลำดับที่ II. ประกอบด้วย (A^{11}) ตัวโกงร้ายมนต์สะกดบางคนหรือบางสิ่งไว้ (η^2) ตัวโกงดำเนินการกระทำโดยใช้เวทมนตร์ (θ^2) ตัวเอกหลงเชื่อตัวโกงภายใต้อิทธิพลของเวทมนตร์ (B^7) การโศกเศร้าคร่ำครวญ (K^9) ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับการชุบชีวิต (a) สมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวขาดหรือปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง (B^7) การโศกเศร้าคร่ำครวญ (θ^2) ตัวเอกหลงเชื่อตัวโกงภายใต้อิทธิพลของเวทมนตร์ (B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (A^6) ตัวโกงทำให้เกิดการบาดเจ็บทางร่างกาย (A^{13}) ตัวโกงสั่งฆาตกรรม (N) ปัญหาถูกคลี่คลาย (Rs^4) ตัวเอกซ่อนตัวในขณะที่หลบหนี (Rs^5) ตัวเอกไม่ยอมถูกกิน (λ) เเคราะห์ร้ายในเบื้องต้นเกิดจากข้อตกลงที่หลอกลวง (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป (F^9) ตัวละครต่างๆ ปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก (R_s) การช่วยตัวเอกจากการถูกตามล่า (T^7) รูปลักษณะใหม่ได้จากการร้ายเวทย์มนต์ของผู้ให้ความช่วยเหลือ (F^3) ของวิเศษถูกกระเตรียม (F^5) ของวิเศษถูกยึดครอง (E^3) การสอดแนมหาข้อมูลโดยบุคคลอื่น (E^7) ตัวเอกแสดงความเมตตาต่อผู้วิงวอน (G) ตัวเอกถูกชี้นำไปยังสถานที่ที่มีสิ่งที่ตามหาอยู่ (G^1) มีผู้ชี้ทางให้ตัวเอกไป (M) ภารกิจที่ลำบากยากแค้นที่ตัวเอกถูกเสนอให้ทำ (E^3) การสอดแนมหาข้อมูลโดยบุคคลอื่น (E^7) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่นๆ (G) ตัวเอกถูกชี้นำไปยังสถานที่ที่มีสิ่งที่ตามหาอยู่ (G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป (\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน และ (N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

สองการเดินทางเรื่องมีตอนจบร่วมกัน คือ (Ex) ตัวเอกปลอมหรือตัวโกงถูกเปิดโปง (U) ตัวโกงถูกลงโทษ และ (E^7) ตัวเอกแสดงความเมตตาต่อผู้วิงวอน

ภาคผนวก จ

การวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : นิตานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : นิทานมหัศจรรย์ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 10 เรื่อง

ชื่อเรื่อง เจ้าหญิงนิทรา (Sleeping Beauty based from the story “Little Briar Rose”)

<p>โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories)</p>	<p>เนื้อเรื่องตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 2. First group + Lower group + Last group ดังนี้ ($\beta \gamma \delta \varepsilon \zeta \eta \theta \lambda$) A B C \uparrow D E F G + L M J N K \downarrow Pr-Rs + Q Ex T U W*</p> <hr/> <p>จากนิทานเรื่อง <i>เจ้าหญิงนิทรา</i> พบพฤติกรรมต่างๆตามกลุ่ม โครงสร้าง ดังนี้ (First group = (α) a \uparrow D' D¹⁰ B F' A¹¹ F⁹ (δ') \uparrow (δ) A¹² A⁸ (θ)) + (Lower group = J (B⁴ \uparrow G C) K⁸ K¹⁰ N) + (Last group = W)</p> <p>คำอธิบาย : จะสังเกตได้ว่าพฤติกรรมในกลุ่มแรกจะปรากฏพฤติกรรมในตอนต้นที่พร้อมเพื่อกำกับไว้ด้วยอักษรกรีกและตามมาด้วยตัวอักษรละติน ทั้งนี้พบพฤติกรรมจากกลุ่มแรกมาแทรกในกลุ่มล่างในลักษณะที่สลับที่กันไปมา ดังที่ปรากฏอยู่ในวงเล็บ () ซึ่งเป็นเพราะเนื้อเรื่องของนิทานเป็นตัวกำหนดให้เป็นเช่นนั้น นอกจากนี้เรื่องราวของนิทานเริ่มด้วยพฤติกรรมกลุ่มแรก (First group) และจบลงด้วยพฤติกรรมในกลุ่มท้าย (Last group) ตามที่โครงสร้างกำหนด</p>
<p>ลักษณะการผสมผสาน ของ การเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves)</p>	<p>นิทานเรื่อง <i>เจ้าหญิงนิทรา</i> มีลักษณะตรงกับ การเดินเรื่องประเภทที่ (5) คือ การเดินเรื่องสองการเดินเรื่องที่มีจุดจบร่วมกัน</p> $\left. \begin{array}{l} \text{I. } \alpha \ a \ \uparrow \ D' \ D^{10} \ B \ F' \ A^{11} \ F^9 \ \delta' \ \uparrow \ \delta \ \dots\dots\dots \\ \text{II. } A^{12} \ A^8 \ \theta' \ J \ B^4 \ \uparrow \ G \ C \ K^8 \ K^{10} \ N \end{array} \right\} \ W$ <p>คำอธิบาย : ในเรื่องนี้มีพฤติกรรมเกี่ยวเนื่องกันเป็นทอด ๆ มีเรื่องราวดำเนินไปโดยการเดินเรื่องลำดับที่ I. $\alpha \ a \ \uparrow \ D' \ D^{10} \ B \ F' \ A^{11} \ F^9 \ \delta' \ \uparrow \ \delta$ (ในงานเฉลิมฉลองการประสูติของเจ้าหญิง มีนางฟ้าหลายองค์มาอบของขวัญ แต่เมื่อนางฟ้าทั้งหลายเสกให้พระแก้วเจ้าหญิงเสร็จสรรพ นางฟ้าใจร้ายองค์ที่ 13 ผู้โกรธแค้นที่ตนไม่ได้รับเชิญก็โผล่มาในงานและสาปว่าเมื่อเจ้าหญิงเติบโตใหญ่เป็นสาว พระนางจะถูกเข็มปักนัยที่นิ้วและสิ้นชีพทันที แต่นางฟ้าองค์ที่ 12 ช่วยแก้คำสาปว่าเจ้าหญิงจะไม่ตายแต่จะหลับใหลไป 100 ปี และพระราชาราชจึงสั่งให้ทำลายที่ปักนัยทุกอันทิ้งให้หมด วันหนึ่งเมื่อเจ้าหญิง...</p>

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง เจ้าหญิงนิทรา (based from the story “Little Briar Rose”)

	<p>(ต่อ) คำอธิบาย : ...อายุครบ 15 ปี และถูกปล่อยให้ยู่ลำพังในปราสาท เธอจึงเดินเล่น ไปยังห้อง ๆ นึงในหอคอย) และได้ปรากฏการเดินทางเรื่องลำดับที่ II. $A^{12} A^8 \theta' J B^4 \uparrow G C K^8 K^{10} N$ (เจ้าหญิงได้พบกับหญิงชราที่นั่งบ้นด้ายอยู่ นางล่อลวงให้เจ้าหญิงโดนเข็มบ้นด้ายที่แทงนิ้วและกลายเป็นเจ้าหญิงนิทรา ตามคำสาปของนางฟ้าใจร้าย นึ่งร้อยปีผ่านไปมีเจ้าชายผู้ที่ได้ยินเรื่องเล่าเกี่ยวกับเจ้าหญิงนิทราคัดสินใจฝ่าฟันป่าหนามเข้าไปหาเจ้าหญิง เมื่อเจ้าชายได้เข้าไปในวังของเจ้าหญิงนิทรา เจ้าชายจูบเจ้าหญิง ซึ่งทำให้เธอฟื้นขึ้นมาทันที หลังจากนั้นทุกคนในวังก็ตื่นพร้อม ๆ กันกับเจ้าหญิง) แล้วทั้งสองการเดินทางเรื่องมีตอนจบร่วมกัน คือจบด้วยพฤติกรรม W (เจ้าชายและเจ้าหญิงก็อภิเษกสมรสและครองรักกันอย่างมีความสุข)</p>															
<p>พฤติกรรมของตัวละคร (Functions)</p>	$\alpha a \uparrow D^1 D^{10} B F^1 A^{11} F^9 \delta' \uparrow \delta A^{12} A^8 \theta' J B^4 \uparrow G C K^8 K^{10} N W$															
<p>Move I.</p>	α	a	\uparrow	D^1 D^{10}	B	F^1	A^{11}	F^9	δ'	\uparrow	δ					
<p>Move II.</p>							A^{12} A^8	θ'	J	B^4	\uparrow	G	C	K^8 K^{10}	N	
<p>ตอนจบ</p>																W

คำอธิบาย : การเดินทางเรื่องลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้ (α) สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง (a) สมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวขาดหรือปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง (\uparrow) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน (D^1) ผู้ให้ทดสอบตัวเอก (D^{10}) ตัวเอกได้รับของขวัญเป็นการแลกเปลี่ยน (B) เกราะห้ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (F^1) การส่งต่อของขวัญ (A^{11}) ตัวโกงร้ายมนต์สะกดบางคนหรือบางสิ่งไว้ (F^9) ตัวละครต่าง ๆ ปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก (δ') ห้ามฝ่าฝืน (\uparrow) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน และ (δ) คำสั่งถูกฝ่าฝืน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง เจ้าหญิงนิทรา (based from the story “Little Briar Rose”)

(ต่อ) คำอธิบาย : การเดินเรื่องลำดับที่ II. ประกอบด้วย (A^{12}) ตัวโกงปลอมตัวเป็นตัวเอกหรือคนอื่น (A^8) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (θ') ตัวเอกหลงเชื่อ ตัวโกง (J) ตัวเอกถูกตราหน้า (ได้รับบาดเจ็บ / ทำเครื่องหมายให้เป็นแผลเป็น หรือ เป็นมลทิน) (B') เเคราะห์ร้ายถูกประกาศ (\uparrow) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน (G) ตัวเอกถูกชี้นำไปยังสถานที่ที่มีสิ่งที่ตามหาอยู่ (C) ตัวเอกตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบโต้ (K^8) ถอนคำสาป (K^{10}) เพลย์ได้รับอิสรภาพ และ (N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

ทั้งนี้ทุกการเดินเรื่องในลำดับต่างๆมี ตอนจบร่วมกัน คือ (W) ตัวเอกอภิเษกสมรสและขึ้นครองราชย์

ชื่อเรื่อง อัสเชนพุทเทล (Aschenputtel)

<p>โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories)</p>	<p>จากนิทานเรื่อง <i>อัสเชนพุทเทล</i> พบพฤติกรรมต่างๆตามกลุ่มโครงสร้างที่สามารถแบ่งได้เป็น 3 ตอน 2 โครงสร้าง ดังนี้</p> <p>เนื้อเรื่องตอนต้นตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 1. First group + Upper group + Last group ดังนี้</p> <p>$(\beta \gamma \delta \epsilon \zeta \eta \theta \lambda) A B C \uparrow D E F G + H J I K \downarrow Pr - Rs O L + Q Ex T U W^*$</p> <p>(First group = $(\alpha \beta^2) B^7 B A^{15} (\eta \theta^3) a (\delta^2) B^7 F^6 a^1 (\zeta) a D^7 A^8 (\lambda) (M) F F^9 (\theta^1) B^7 A^8 (M) D^7 F^9 B^4 C D^7 \uparrow$) + (Upper group = $K^5 (T^1 T^3) O (a^1) R s^4 \downarrow R s^{10} (T^4) (\uparrow) K^5$) + (Last group = $T^1 T^3 Q$)</p> <p>คำอธิบาย : ในพฤติกรรมกลุ่มแรก (First group) มีการใช้ 7 พฤติกรรมในตอนต้นที่พร้อมกำหนดไว้เป็นอักษรกรีกในลักษณะที่สลับตำแหน่งกันไปมา และ ในพฤติกรรมกลุ่มแรก (First group) และกลุ่มบน (Upper group) ยังพบการถูกแทรกของพฤติกรรมต่างกลุ่ม ดังที่เห็นได้ในวงเล็บ () และเรื่องราวของนิทานเริ่มด้วยพฤติกรรมกลุ่มแรก (First group) และจบลงด้วยพฤติกรรมในกลุ่มท้าย (Last group) ดังที่โครงสร้างกำหนด</p> <p>เนื้อเรื่องตอนกลาง ซึ่งไม่ตรงกับโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท และไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้</p> <p>$a^1 R s^4 \downarrow T^4 \uparrow K^5 T^1 T^3 Q a^1 \eta A A^{12} L Ex \eta$</p> <p>คำอธิบาย : พบว่า <i>อัสเชนพุทเทล</i> เป็นนิทานเรื่องยาวและปรากฏพฤติกรรมจำนวนมากที่ไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้ เพราะว่ามีพฤติกรรมต่าง ๆ ปรากฏในลักษณะที่สลับตำแหน่งกันไปมา ไม่เรียงลำดับตามโครงสร้าง และไม่ปรากฏพฤติกรรมที่ชัดเจนว่าอยู่ในกลุ่มบน (Upper group) หรือ กลุ่มล่าง (Lower group)</p> <p>เนื้อเรื่องตอนท้ายตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 3. First group + Upper group + Lower group + Last group ดังนี้</p> <p>$(\beta \gamma \delta \epsilon \zeta \eta \theta \lambda) A B C \uparrow D E F G + H J I K \downarrow Pr - Rs O L + L M J N K \downarrow Pr - Rs + Q Ex T U W^*$</p> <p>(First group = $A A^{12}$) + (Upper group = $L (Ex) (\epsilon^2 \delta^2) K (N) (Q) I$) + (Lower group = N) + (Last group = $W U$)</p> <p>คำอธิบาย : พบว่าตรงพฤติกรรมกลุ่มบน (Upper group) มีการใช้ 7 พฤติกรรมในตอนต้นที่เป็นตัวอักษรกรีกในลักษณะที่สลับตำแหน่งกันไปมา ทั้งนี้ยังถูกแทรกด้วยพฤติกรรมต่างกลุ่ม ดังที่เห็นได้ในวงเล็บ ()</p>
--	--

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง อัชเช่นพุทเทิล (Aschenputtel)

ลักษณะการผสมผสานของ
การเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท
(Six combinations of
moves)

นิทานเรื่อง อัชเช่นพุทเทิล มีลักษณะตรงกับ การเดินเรื่องประเภทที่ (6) คือ การรวมโครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (1) และโครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (5) เข้าด้วยกัน และการเดินเรื่องทั้งหมดมีจุดจบร่วมกัน

II. $\uparrow K^5 T^1 T^3 Q a^1 R s^4 \downarrow T^4 \uparrow K^5 T^1 T^3 Q a^1 \eta A A^{12} L E x \dots \dots \dots$

I. $\alpha \beta^2 B^7 B A^{15} \eta \theta^3 a \delta^2 B^7 F^6 a^1 \zeta a D^7 \dots \dots \dots$ III. $\eta A A^{12} L E x \varepsilon^2 \delta^2 K N Q I N$
 $A^8 \lambda M F F^9 \theta^7 B^7 A^8 M D^7 F^9 B^4 C D^7$
 $\uparrow K^5 T^1 T^3 O a^1 R s^4 \downarrow R s^{10} T^4$

} W U

คำอธิบาย : ในเรื่องนี้มีตัวละครหลายตัวละครและมีพฤติกรรมเกี่ยวเนื่องกันเป็นทอดๆ มีเรื่องราวดำเนินไปโดยการเดินเรื่องลำดับที่ I. $\alpha \beta^2 B^7 B A^{15} \eta \theta^3 a \delta^2 B^7 F^6 a^1 \zeta a D^7 A^8 \lambda M F F^9 \theta^7 B^7 A^8 M D^7 F^9 B^4 C D^7 \uparrow K^5 T^1 T^3 O a^1 R s^4 \downarrow R s^{10} T^4$ (เมื่อแม่ของอัชเช่นพุทเทิลเสียชีวิต พ่อของนางก็แต่งงานใหม่ และแม่เลี้ยงรวมถึงลูกสาวอีกสองคนก็ชอบกลั่นแกล้งอัชเช่นพุทเทิล ทุกครั้งที่โดนกลั่นแกล้งนางจะไปอธิษฐานต่อต้นไม้วิเศษซึ่งงอกงามขึ้นบนหลุมฝังศพของแม่ของเธอ แล้วแอบไปงานเลี้ยงที่ซึ่งเธอจะได้พบและเต้นรำกับเจ้าชาย) และได้ปรากฏการเดินเรื่องลำดับที่ II. $\uparrow K^5 T^1 T^3 Q a^1 R s^4 \downarrow T^4 \uparrow K^5 T^1 T^3 Q a^1 \eta A A^{12} L E x$ (หลังจากที่หญิงสาวหนีออกมาจากงานเต้นรำทำให้รองเท้าทองคำที่เธอใส่หลุด ทำให้เจ้าชายต้องออกตามหาหญิงสาวเจ้าของรองเท้าทองคำ และเมื่อเจ้าชายไปตามหาเจ้าของรองเท้าที่บ้านของอัชเช่นพุทเทิล แม่เลี้ยงก็สั่งให้พี่เลี้ยงใจร้ายคน โดลองรองเท้า ปรากฏว่านิ้วเท้าใหญ่เกินไป แม่เลี้ยงเลยจัดการเอาไม้คัตคั้นเท้าทิ้งแล้วบังคับให้ลูกใส่รองเท้าลงไปได้ จนเจ้าชายหลงเชื่อ แต่นกพิราบผู้รู้เห็นเหตุการณ์มาร้องบอกเจ้าชายความจริงจึงปรากฏ) แล้วตามมาด้วย การเดินเรื่องลำดับที่ III. $\eta A A^{12} L E x \varepsilon^2 \delta^2 K N Q I N$ (แม่เลี้ยงก็สั่งให้พี่เลี้ยงใจร้ายอีกคนลองรองเท้า ปรากฏว่าสั้นเท้าใหญ่เกินไป แม่เลี้ยงเลยจัดการเอาไม้คัตคั้นเท้าทิ้งแล้วบังคับให้ใส่รองเท้า เจ้าชายก็หลงเชื่ออีก และนกพิราบผู้รู้เห็นเหตุการณ์ก็มาร้องบอกความจริงกับเจ้าชาย ทำให้ต้องย้อนกลับไปที่บ้านอีกครั้งและครั้งนี้ทำให้เจ้าชายพบกับอัชเช่นพุทเทิล ผู้ที่ใส่รองเท้าได้พอดีและเป็นเจ้าสาวตัวจริง) และทุกการเดินเรื่องในลำดับต่างๆมีตอนจบร่วมกัน คือจบด้วยพฤติกรรม W และพฤติกรรม U (เจ้าชายได้แต่งงานกับอัชเช่นพุทเทิล ต่อมานกพิราบสองตัวได้จับลูกคาที่เลี้ยงทั้งสองของนาง ทำให้ตาบอดไปตลอดชีวิต)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง อัชเช่นพุทเทิล (Aschenputtel)

คำอธิบาย : (ต่อ) การเดินเรื่องลำดับที่ I. (T') รูปลักษณ์ใหม่ได้จากการร้ายเวทย์มนต์ของผู้ให้ความช่วยเหลือ (T') ตัวเอกสวมใส่ชุดใหม่ (O) เขากลับถึงบ้านหรือถึงอีกประเทศหนึ่งโดยไม่มีใครจำเขาได้ (a') ตัวเอกยังไม่ได้แต่งงานและออกเสาะแสวงหาเจ้าสาว (Rs') ตัวเอกซ่อนตัวในขณะหลบหนี (\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน (Rs'') เขาระโดดไปยังต้นไม้ อีกต้นหนึ่ง และ (T'') รูปแบบที่สมเหตุสมผลและชวนหัว รูปลักษณ์ใหม่ที่ได้มาด้วยการตบตาหลอกลวง

การเดินเรื่องลำดับที่ II. ประกอบด้วย (\uparrow) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน (K') ของที่เสาะแสวงหาได้มาในทันทีที่ใช้ของวิเศษ (T') รูปลักษณ์ใหม่ได้จากการร้ายเวทย์มนต์ของผู้ให้ความช่วยเหลือ (T') ตัวเอกสวมใส่ชุดใหม่ (Q) ตัวเอกได้รับการยอมรับ (a') ตัวเอกยังไม่ได้แต่งงานและออกเสาะแสวงหาเจ้าสาว (Rs'') ตัวเอกซ่อนตัวในขณะหลบหนี (\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน (T'') รูปแบบที่สมเหตุสมผลและชวนหัว รูปลักษณ์ใหม่ที่ได้มาด้วยการตบตาหลอกลวง (\uparrow) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน (K') ของที่เสาะแสวงหาได้มาในทันทีที่ใช้ของวิเศษ (T') รูปลักษณ์ใหม่ได้จากการร้ายเวทย์มนต์ของผู้ให้ความช่วยเหลือ (T') ตัวเอกสวมใส่ชุดใหม่ (Q) ตัวเอกได้รับการยอมรับ (a') ตัวเอกยังไม่ได้แต่งงานและออกเสาะแสวงหาเจ้าสาว (η) ตัวโกงพยายามที่จะหลอกลวงเหยื่อของเขาเพื่อที่จะครอบงำเหยื่อหรือครอบครองทรัพย์สินของเหยื่อ (A) ตัวโกงทำร้ายหรือทำให้สมาชิกในครอบครัวบาดเจ็บ (A'') ตัวโกงปลอมตัวเป็นตัวเอกหรือคนอื่น (L) ตัวเอกปลอมอ้างสิทธิจอมปลอม และ (Ex) ตัวเอกปลอมหรือตัวโกง ถูกเปิดโปง

การเดินเรื่องลำดับที่ III. ประกอบด้วย (η) ตัวโกงพยายามที่จะหลอกลวงเหยื่อของเขาเพื่อที่จะครอบงำเหยื่อหรือครอบครองทรัพย์สินของเหยื่อ (A) ตัวโกงทำร้ายหรือทำให้สมาชิกในครอบครัวบาดเจ็บ (A'') ตัวโกงปลอมตัวเป็นตัวเอกหรือคนอื่น (L) ตัวเอกปลอมอ้างสิทธิจอมปลอม (Ex) ตัวเอกปลอมหรือตัวโกงถูกเปิดโปง (E') การสืบค้นข้อมูลโดยตัวเอก (O') ปฏิบัติตามคำบังคับ (K) เคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป (N) ปัญหาถูกคลี่คลาย (Q) ตัวเอกได้รับการยอมรับ (I) ตัวโกงพ่ายแพ้ และ (N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

ทั้งนี้ทุกการเดินเรื่องในลำดับต่างๆมี **ตอนจบร่วมกัน** คือ (W) การอภิเษกสมรส และ (U) ตัวโกงถูกลงโทษ

ชื่อเรื่อง	สโนว์ไวท์ (Little Snow White)
<p>โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories)</p>	<p>จากนิทานเรื่อง <i>สโนว์ไวท์</i> พบพฤติกรรมต่าง ๆ ตามกลุ่มโครงสร้างที่สามารถแบ่งได้เป็น 3 ตอน 1 โครงสร้าง ดังนี้</p> <p>เนื้อเรื่องตอนต้นถึงตอนกลางเรื่องไม่ตรงกับโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท และไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้</p> <p>$(\alpha \beta \eta^2 \zeta^7) A^{13} A^{17} B D^3 B^6 a^5 G^2 E^6 F^9 K (\varepsilon^1 \eta^2 \zeta^7) A^{12} A^8 \theta^1 A^{14} \lambda K^9 (\gamma^2 \varepsilon^1 \eta^2 \zeta^7) A^{12} A^8 \theta^1 A^{14} B K^9$</p> <p>คำอธิบาย : พบว่า <i>สโนว์ไวท์</i> เป็นนิทานเรื่องยาวและปรากฏพฤติกรรมจำนวนมากที่ไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้ เพราะพฤติกรรมต่าง ๆ ปรากฏในลักษณะที่สลับตำแหน่งกันไปมา ไม่เรียงลำดับตามโครงสร้าง และไม่ปรากฏพฤติกรรมที่อยู่ในกลุ่มสุดท้าย (Last group)</p> <p>เนื้อเรื่องตอนท้ายตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 2 . First group + Lower group + Last group ดังนี้</p> <p>$(\beta \gamma \delta \varepsilon \zeta \eta \theta \lambda) A B C \uparrow D E F G + L M J N K \downarrow Pr - Rs + Q Ex T U W^*$</p> <p>$(\text{First group} = (\gamma^2 \delta^2 \varepsilon^1 \eta^2 \zeta^7) A^{12} A^8 (\theta^1) A^{14} B E^9 (\varepsilon^1 \eta^2 \zeta^7) B^4 B^7 F^9 E^5) + (\text{Lower group} = K^4 (B^7) K^9 N)$ $+ (\text{Last group} = Q W (\varepsilon^1 \eta^2 \zeta^7) (I) U)$</p> <p>คำอธิบาย : พบว่าในเนื้อเรื่องตอนท้าย มีการใช้ 7 พฤติกรรมในตอนต้นที่พร้อมเพื่อกำหนดไว้ด้วยอักษรกรีกในลักษณะที่สลับตำแหน่งกัน ซึ่งปรากฏอยู่ในกลุ่มแรก (First group) และกลุ่มสุดท้าย (Last group) ทั้งนี้พบการถูกแทรกของพฤติกรรมต่างกลุ่ม ดังที่เห็นวงเล็บ (_) ในกลุ่มล่าง (Lower group) และกลุ่มสุดท้าย (Last group)</p>

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง สโนว์ไวท์ (Little Snow White)

ลักษณะการผสมผสาน
ของ การเดินเรื่องทั้ง
6 ประเภท (Six
combinations of moves)

เนื้อเรื่องตอนต้นถึงตอนกลางเรื่องของนิทาน *สโนว์ไวท์* มีลักษณะตรงกับ การเดินเรื่องประเภทที่ (4) คือ ความขัดแย้งสองประการที่เกิดขึ้นพร้อมกันแต่ส่งผลแยกจากกัน (ความขัดแย้งประการแรกส่งผลสมบูรณ์โดยการเดินเรื่องลำดับที่ I. ก่อนที่ความขัดแย้งที่สองจะส่งผลโดยการเดินเรื่องลำดับที่ II.) *เนื่องจากนิทานเรื่องนี้เป็นนิทานเรื่องยาว จึงปรากฏการเดินเรื่องจากลำดับที่ I. ถึงการเดินเรื่องในลำดับที่ III.

$$A/a \left\{ \begin{array}{l} \text{I. } (\alpha \beta^2 \eta^2 \zeta) A^{13} A^{17} B D^3 B^6 a^5 G^2 E^6 F^9 K \\ \dots\dots\dots \text{II. } (\varepsilon^1 \eta^2 \zeta^1) A^{12} A^8 (\theta^1) A^{14} (\lambda) K^9 \\ \dots\dots\dots \text{III. } (\gamma^2 \varepsilon^1 \eta^2 \zeta^1) A^{12} A^8 (\theta^1) A^{14} B K^9 \end{array} \right.$$

คำอธิบาย : เนื้อเรื่องในตอนต้นถึงตอนกลางเรื่อง การเริ่มเรื่องอาจเริ่มที่พฤติกรรมลำดับที่ 8. คือ A (Villany ความชั่วร้าย) หรือพฤติกรรมลำดับที่ 8a. คือ a (Lack ความขาดแคลน) ก่อนหรือพร้อมกันก็ได้ เพราะว่าพฤติกรรมลำดับที่ 8. เป็นเหตุ และพฤติกรรมลำดับที่ 8a. เป็นผลที่ตามมา หลังจากเกิดพฤติกรรมลำดับที่ 8. ซึ่งการเดินเรื่องในลำดับที่ I. คือ $(\alpha \beta^2 \eta^2 \zeta) A^{13} A^{17} B D^3 B^6 a^5 G^2 E^6 F^9 K$ (สโนว์ไวท์ผู้ถูกราชินีใจร้ายกลับแกล้งเพราะเกรงว่า สโนว์ไวท์จะคงงามกว่านาง ด้วยความริษยาราชินีจึงสั่งนายพรานให้เขามาฆ่าสโนว์ไวท์ที่ทิ้ง แต่ทว่านายพรานไม่อาจทำร้ายเจ้าหญิงได้ เขาปล่อยเธอไป สโนว์ไวท์วิ่งหนีเข้าไปในป่าที่ใบ และได้พบกับกระท่อมหลังเล็ก ของคนแคระทั้งเจ็ดคน พวกเขาอนุญาตให้เธออยู่ด้วย) การเดินเรื่องในลำดับที่ II. คือ $(\varepsilon^1 \eta^2 \zeta^1) A^{12} A^8 (\theta^1) A^{14} (\lambda) K^9$ (ราชินีถามกระจกเพื่อให้แน่ใจว่าตนงามที่สุด พระนางถึงกับโกรธจัดเมื่อรู้ว่าสโนว์ไวท์ยังไม่ตายโดยอาศัยอยู่กับพวกคนแคระที่กระท่อมในป่าจึงปลอมตัวเป็นคนขายของ ไปทำร้ายให้สโนว์ไวท์หายใจไม่ออกและล้มลงราวกับเธอได้ตายเสียแล้ว ตอนเย็นคนแคระทั้งเจ็ดก็กลับมา ก็ยกเธอขึ้นและตัดเชือกผูกไม้ออก ครู่เล็กๆต่อมาเธอก็เริ่มหายใจ) และการเดินเรื่องในลำดับที่ III. คือ $(\gamma^2 \varepsilon^1 \eta^2 \zeta^1) A^{12} A^8 (\theta^1) A^{14} B K^9$ (ราชินีถามกระจกและรู้ว่าสโนว์ไวท์ยังไม่ตายจึงปลอมตัวอีกครั้ง แล้วเอาหัวใส่ยาพิษไปใส่บนผมของสโนว์ไวท์ แต่ทันใดที่มันสัมผัสหนังศีรษะของเธอ ยาพิษที่ร้ายแรงนั้นก็ทำให้เธอหมดสติไป แต่โชคดีที่คนแคระกลับมาพวกเขาเห็นหัวอวยยาพิษ พวกเขาจึงนำมันออกไป เธอก็ฟื้นขึ้นมา)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี: เรื่อง สโนว์ไวท์ (Little Snow White)

พฤติกรรมของตัวละคร (Functions)		$\alpha \beta^2 \eta^2 \zeta A^{13} A^{17} B D^3 B^6 a^5 G^2 E^6 F^9 K \varepsilon^1 \eta^2 \zeta A^{12} A^8 \theta^1 A^{14} \lambda K^9 \gamma^2 \varepsilon^1 \eta^2 \zeta A^{12} A^8 \theta^1 A^{14} B K^9 \gamma^2 \delta^2 \varepsilon^1 \eta^2 \zeta A^{12} A^8 \theta^1 A^{14} B E^9 \varepsilon^1 \eta^2 \zeta B^4 B^7 F^9 E^5 K^4 B^7 K^9 N Q W \varepsilon^1 \eta^2 \zeta I U$																							
เนื้อเรื่อง ตอนต้นถึง ตอนกลาง	Move I.	α	β^2	η^2	ζ	A^{13} A^{17}	B	D^3	B^6	a^5	G^2	E^6	F^9	K											
	Move II.		ε^1	η^2	ζ	A^{12} A^8	θ^1	A^{14}	λ	K^9															
	Move III.	γ^2	ε^1	η^2	ζ	A^{12} A^8	θ^1	A^{14}	B	K^9															
เนื้อเรื่อง ตอนท้าย	Move I.	γ^2	δ^2	ε^1	η^2	ζ	A^{12} A^8	θ^1																	
	Move II.						A^{14}	B	E^9	ε^1	η^2	ζ	B^4 B^7	F^9	E^5	K^4	B^7	K^9	N						
	ตอนจบ																			Q	W	ε^1	η^2	ζ	I

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง สโนว์ไวท์ (Little Snow White)

คำอธิบาย : เนื้อเรื่องตอนต้นถึงตอนกลางเรื่อง

การเดินทางเรื่องลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้ (α) การลำดับจำนวนสมาชิกในครอบครัว (β^2) รูปแบบที่ร้ายแรงของการหายตัวไปคือการเสียชีวิตของบุพการี (η^2) ตัวโกงดำเนินการกระทำโดยใช้เวทมนตร์ (ζ^1) ตัวโกงได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอก (A^{13}) ตัวโกงสั่งฆาตกรรม (A^{17}) ตัวโกงขู่กินเนื้อคน (B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (D^1) ผู้ชายขมหรือผู้ที่ใกล้ตายร้องขอให้ช่วย (B^6) ตัวเอกที่ต้องโทษประหารได้รับการปล่อยตัวให้เป็นอิสระแบบลับ ๆ (a^1) การขาดแคลนเงินทอง ความเป็นอยู่ที่ดี และอื่น ๆ (G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ (E^6) ตัวเอกทำการแบ่งสันปันส่วนเสร็จสิ้นและประนีประนอมกับคู่กรณี (F^9) ตัวละครต่างๆปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก และ (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป

การเดินทางเรื่องลำดับที่ II. ประกอบด้วย (E^1) การสืบค้นข้อมูลโดยตัวโกง (η^2) ตัวโกงดำเนินการกระทำโดยใช้เวทมนตร์ (ζ^1) ตัวโกงได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอก (A^{12}) ตัวโกงปลอมตัวเป็นตัวเอกหรือคนอื่น (A^8) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (θ^1) ตัวเอกหลงเชื่อตัวโกง (A^{14}) ตัวโกงทำการฆาตกรรม (λ) เเคราะห์ร้ายในเบื้องต้นเกิดจากข้อตกลงที่หลอกลวง และ (K^9) ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับการชุบชีวิต

การเดินทางเรื่องลำดับที่ III. ประกอบด้วย (γ^1) คำบัญชา (E^1) การสืบค้นข้อมูลโดยตัวโกง (η^2) ตัวโกงดำเนินการกระทำโดยใช้เวทมนตร์ (ζ^1) ตัวโกงได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอก (A^{12}) ตัวโกงปลอมตัวเป็นตัวเอกหรือคนอื่น (A^8) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (θ^1) ตัวเอกหลงเชื่อตัวโกง (A^{14}) ตัวโกงทำการฆาตกรรม (B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด และ (K^9) ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับการชุบชีวิต

เนื้อเรื่องตอนท้าย

การเดินทางเรื่องลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้ (γ^1) คำบัญชา (θ^1) ปฏิบัติตามคำสั่งลับ (E^1) การสืบค้นข้อมูลโดยตัวโกง (η^2) ตัวโกงดำเนินการกระทำโดยใช้เวทมนตร์ (ζ^1) ตัวโกงได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอก (A^{12}) ตัวโกงปลอมตัวเป็นตัวเอกหรือคนอื่น (A^8) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา และ (θ^1) ตัวเอกหลงเชื่อตัวโกง

การเดินทางเรื่องลำดับที่ II. ประกอบด้วย (A^{14}) ตัวโกงทำการฆาตกรรม (B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (E^9) ตัวเอกพิชิต(หรือไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้ (E^1) การสืบค้นข้อมูลโดยตัวโกง (η^2) ตัวโกงดำเนินการกระทำโดยใช้เวทมนตร์ (ζ^1) ตัวโกงได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอก (B^1) เเคราะห์ร้ายถูกประกาศ (B^7) การโศกเศร้าคร่ำครวญ (F^9) ตัวละครต่างๆ ปวารณาตัวช่วยเหลือตัวเอก (E^5) ตัวเอกแสดงความเมตตาต่อผู้วิงวอน (K^1) ของที่แสวงหาได้มาโดยเป็นผลโดยตรงจากการกระทำก่อนหน้านั้น (B^7) การโศกเศร้าคร่ำครวญ (K^9) ผู้ที่ถูกฆ่าตายได้รับการชุบชีวิต และ (N) ปัญหาถูกคลี่คลาย สองการเดินทางนี้มีตอนจบร่วมกัน คือ (Q) ตัวเอกได้รับการยอมรับ (W) ตัวเอกอภิเษกสมรสและขึ้นครองราชย์ (E^1) การสืบค้นข้อมูลโดยตัวโกง (η^2) ตัวโกงดำเนินการกระทำโดยใช้เวทมนตร์ (ζ^1) ตัวโกงได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอก (I) ตัวโกงฆ่าแม่ และ (U) ตัวโกงถูกลงโทษ

ชื่อเรื่อง หนูน้อยหมวกแดง (Little Red Cap)

<p>โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories)</p>	<p>จากนิทานเรื่อง <i>หนูน้อยหมวกแดง</i> พบพฤติกรรมต่าง ๆ ตามกลุ่มโครงสร้างที่สามารถแบ่งได้เป็น 2 ตอน 2 โครงสร้าง ดังนี้</p> <p>เนื้อเรื่องตอนต้นตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 3. First group + Upper group + Lower group + Last group ดังนี้</p> <p>(β γ δ ε ζ η θ λ) A B C ↑ D E F G + H J I K ↓ Pr - Rs O L + L M J N K ↓ Pr - Rs + Q Ex T U W*</p> <p>(First group = (α δ²) B' ↑ (ζ η θ') A A¹² A⁶ A' B) + (Upper group = K⁷ I⁵ K K¹⁰) + (Lower group = N) + (Last group = U W⁰)</p> <p>เนื้อเรื่องตอนท้ายตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 1. First group + Upper group + Last group ดังนี้</p> <p>(β γ δ ε ζ η θ λ) A B C ↑ D E F G + H J I K ↓ Pr - Rs O L + Q Ex T U W*</p> <p>(First group = ↑ A⁸ C) + (Upper group = Pr⁵ Rs⁸ I⁵) + (Last group = U W⁰)</p> <p>คำอธิบาย : เนื้อเรื่องตอนต้น ตรงกลุ่มแรก (First group) มีการใช้ 7 พฤติกรรมในตอนต้นที่พรีอ็อปกำหนดไว้ด้วยอักษรกรีก ในลักษณะที่สลับตำแหน่งกันไปมา ดังที่เห็นได้ในวงเล็บ () ทั้งนี้เนื้อเรื่องตอนต้นและเนื้อเรื่องตอนท้าย เริ่มเรื่องราวของนิทานด้วยพฤติกรรมกลุ่มแรก (First group) และจบลงด้วยพฤติกรรมในกลุ่มท้าย (Last group) ดังที่โครงสร้างกำหนด</p>
--	--

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง หนูน้อยหมวกแดง (Little Red Cap)

ลักษณะการผสมผสานของ
การเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท
(Six combinations of
moves)

นิทานเรื่อง *หนูน้อยหมวกแดง* มีลักษณะตรงกับ การเดินเรื่องประเภทที่ (1) คือ การเชื่อมเข้าด้วยกัน

I. $\alpha \delta^2 B' \uparrow \zeta^1 \eta \theta^1 A A^{12} A^6 A^7 B K^7 I^5 K K^{10} N U W^0$

II. $\uparrow A^8 C Pr^5 Rs^8 I^5 U W^0$

คำอธิบาย : ในเรื่องนี้มี การเชื่อมเนื้อเรื่องของนิทานโดย การเดินเรื่องลำดับที่ I. $\alpha \delta^2 B' \uparrow \zeta^1 \eta \theta^1 A A^{12} A^6 A^7 B K^7 I^5 K K^{10} N U W^0$ (หนูน้อยหมวกแดงไปเยี่ยมคุณยายที่บ้านกลางป่า ระหว่างทางเจอหมาป่าจอมเจ้าเล่ห์พยายามหลอกล่อให้หนูน้อยหมวกแดงออกนอกเส้นทาง ส่วนหมาป่าเจ้าเล่ห์ สบโอกาสจึงรีบตรงไปยังบ้านของคุณยาย จัดการเขมือบคุณยายลงท้องแล้วนอนรอเพื่อเตรียมตัวจัดการกินหนูน้อยหมวกแดงเสียอีกคน เมื่อหนูน้อยมาถึงบ้านของคุณยาย ก็เริ่มรู้ว่ามึนบางสิ่งบางอย่างผิดปกติแต่ก็ไม่ทันการณ์เสียแล้ว หมาป่าเจ้าเล่ห์กระโจนเข้าไปใส่หนูน้อยหมวกแดงและกลืนลงท้องทันที โชคดีที่นายพรานมาพบเข้าพอดีจึงช่วยคุณยายและหนูน้อยหมวกแดงออกจากท้องหมาป่าได้สำเร็จ ทั้งสามคนจึงลงเอยอย่างมีความสุข โดยนายพรานได้ถลกเอาหนังหมาป่ากลับไป คุณยายได้รับประทานขนมเค้กและไวน์ และหนูน้อยหมวกแดงนั้นคิดได้ว่าจะไม่เถลไถลอีก) จะถูกผนวกเข้ากับ การเดินเรื่องลำดับที่ II. $\uparrow A^8 C Pr^5 Rs^8 I^5 U W^0$ (วันหนึ่งหนูน้อยหมวกแดงต้องเอาขนมไปให้ยาย ก็มีหมาป่าพยายามจะล่อลวงเธออีกแต่ก็ไม่สำเร็จ หนูน้อยหมวกแดงจึงเล่าให้ยายฟัง จากนั้นหมาป่าก็มาเคาะประตูบ้านคุณยาย และเมื่อไม่มีใครมาเปิดประตูมันเลยปีนขึ้นไปบนหลังคาแล้วยายของหนูน้อยหมวกแดงบอกว่า ยายมีน้ำดื่มใส่กรอกอยู่ให้เอาไปใส่น้ำแล้วหมาป่ามันทนกลิ่นไม่ไหว ชะโงกหน้ามากไปตกไปในรางน้ำและจมน้ำตาย หลังจากนั้นหนูน้อยหมวกแดงก็ไป-กลับบ้านคุณยายอย่างมีความสุขและปลอดภัย)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง หนูน้อยหมวกแดง (Little Red Cap)

พฤติกรรมของตัวละคร (Functions)	$\alpha \delta^2 B^1 \uparrow \zeta \eta \theta^1 A A^{12} A^6 A^7 B K^7 I^5 K K^{10} N U W^0 \uparrow A^8 C Pr^5 Rs^8 I^5 U W^0$														
Move I.	α	δ^2	B^1	\uparrow	ζ	η	θ^1	A A^{12} A^6 A^7	B	K^7	I^5	K K^{10}	N	U	W^0
Move II.							\uparrow	A^8	C	Pr^5	Rs^8	I^5	U	W^0	

คำอธิบาย : การเดินเรื่องลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้ (α) สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง (δ^2) ปฏิบัติตามคำสั่ง (B^1) มีการร้องขอความช่วยเหลือส่งผลให้ตัวเอกถูกส่งตัวออกไปช่วยเหลือ (\uparrow) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน (ζ) ตัวโกงได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอก (η) ตัวโกงพยายามที่จะหลอกลวงเหยื่อของเขาเพื่อที่จะครอบงำเหยื่อหรือครอบครองทรัพย์สินของเหยื่อ (θ^1) ตัวเอกหลงเชื่อตัวโกง (A) ตัวโกงทำร้ายหรือทำให้สมาชิกในครอบครัวบาดเจ็บ (A^{12}) ตัวโกงปลอมตัวเป็นตัวเอกหรือคนอื่น (A^6) ตัวโกงทำให้เกิดการบาดเจ็บทางร่างกาย (A^7) ตัวโกงทำให้เกิดการหายตัวไปอย่างฉับพลัน (B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (K^7) ของที่เสาะแสวงหาถูกพบโดยบังเอิญ (I^5) ตัวโกงถูกฆ่าทั้งที่ยังไม่เริ่มต่อสู้ (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป (K^{10}) เหยื่อได้รับอิสรภาพ (N) ปัญหาถูกคลี่คลาย (U) ตัวโกงถูกลงโทษ และ (W^0) บางครั้งตัวเอกก็ได้รับรางวัลเป็นเงินหรือสิ่งตอบแทนในรูปแบบอื่นๆแทนการอภิเษกสมรสกับเจ้าหญิง

การเดินเรื่องลำดับที่ II. ประกอบด้วย (\uparrow) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน (A^8) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (C) ตัวเอกตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบได้ (Pr^5) ผู้ตามล่าพยายามกินตัวเอก (Rs^8) ตัวเอกไม่ยอมถูกกิน (I^5) ตัวโกงถูกฆ่าทั้งที่ยังไม่เริ่มต่อสู้ (U) ตัวโกงถูกลงโทษ และ (W^0) บางครั้งตัวเอกก็ได้รับรางวัลเป็นเงินหรือสิ่งตอบแทนในรูปแบบอื่นๆแทนการอภิเษกสมรสกับเจ้าหญิง

ชื่อเรื่อง ฮันเซลกับเกรเทล (Hansel and Gretel)

<p>โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories)</p>	<p>จากนิทานเรื่อง <i>ฮันเซลกับเกรเทล</i> พบพฤติกรรมต่าง ๆ ตามกลุ่มโครงสร้างที่สามารถแบ่งได้เป็น 3 ตอน 1 โครงสร้าง ดังนี้</p> <p>เนื้อเรื่องตอนต้น ถึงตอนกลางเรื่องไม่ตรงกับโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท และไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้</p> $a^5 \gamma A^8 \zeta^3 B^7 C \uparrow K^1 \downarrow A^8 B^5 \theta^3 B^7 K^4 K \downarrow a^5 \zeta^2 \gamma A^{15} B^5 \uparrow C B a^5 G^2 K$ <p>คำอธิบาย : พบว่า <i>ฮันเซลกับเกรเทล</i> เป็นนิทานเรื่องยาวและปรากฏพฤติกรรมจำนวนมากที่ไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้ เพราะว่าพฤติกรรมต่าง ๆ ปรากฏในลักษณะที่สลับตำแหน่งกันไปมา ไม่เรียงลำดับตามโครงสร้าง และไม่ปรากฏพฤติกรรมที่อยู่ในกลุ่มสุดท้าย (Last group)</p> <p>เนื้อเรื่องตอนท้ายตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 3. First group + Upper group + Lower group + Last group ดังนี้</p> $(\beta \gamma \delta \varepsilon \zeta \eta \theta \lambda) A B C \uparrow D E F G + H J I K \downarrow Pr - Rs O L + L M J N K \downarrow Pr - Rs + Q Ex T$ $U W^* (First\ group = F^5 F^7 (\eta \theta^1 \lambda) A^8 A^{15} A^{17} B^7 E^7 (Rs^8) A^{13} a A^8 C E^9) + (Upper\ group = I I^7 K K^{10} \downarrow)$ $+ (Lower\ group = N) + (Last\ group = W^0)$ <p>คำอธิบาย : พบว่าในกลุ่มแรก (First group) มีการใช้ 7 พฤติกรรมในตอนต้นที่พร้อมกำหนดไว้ด้วยอักษรกรีก และพฤติกรรมต่างๆมีการสลับตำแหน่งกันไปมา ทั้งนี้ในกลุ่มแรก (First group) ยังพบการถูกแทรกของพฤติกรรมต่างกลุ่มดังที่เห็นได้ในวงเล็บ (_)</p>
--	---

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง ฮันเซลกับเกรเทล (Hansel and Gretel)

ลักษณะการผสมผสานของ
การเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท
(Six combinations of
moves)

นิทานเรื่อง *ฮันเซลกับเกรเทล* ตรงเนื้อเรื่องตอนต้นถึงตอนกลางเรื่อง มีลักษณะตรงกับ การเดินเรื่องประเภทที่ (4) คือ ความขัดแย้งสอง ประการที่เกิดขึ้นพร้อมกันแต่ส่งผลแยกจากกัน (ความขัดแย้งประการแรกส่งผลสมบูรณ์โดยการเดินเรื่องลำดับที่ I. ก่อนที่ความขัดแย้งที่สอง จะส่งผลโดยการเดินเรื่องลำดับที่ II.) *เนื่องจากนิทานเรื่องนี้เป็นนิทานเรื่องยาว จึงปรากฏการเดินเรื่องจากลำดับที่ I. ถึงการเดินเรื่องใน ลำดับที่ III.

A/a { I. $a^5 \gamma A^8 \zeta^3 B^7 C \uparrow K^l \downarrow$
..... II. $A^8 B^5 \theta^3 B^7 K^l K \downarrow$
..... III. $a^5 \zeta^2 \gamma A^{15} B^5 \uparrow C B a^5 G^2 K$

คำอธิบาย : เนื้อเรื่องในตอนต้นถึงตอนกลางเรื่อง การเริ่มเรื่องอาจเริ่มที่พฤติกรรมลำดับที่ 8. คือ A (Villany ความชั่วร้าย) หรือพฤติกรรม ลำดับที่ 8a. คือ a (Lack ความขาดแคลน)ก่อนหรือพร้อมกันก็ได้ เพราะว่าพฤติกรรมลำดับที่ 8. เป็นเหตุ และพฤติกรรมลำดับที่ 8a.เป็นผลที่ ตามมาหลังจากเกิดพฤติกรรมลำดับที่ 8. ซึ่งการเดินเรื่องในลำดับที่ I. คือ $a^5 \gamma A^8 \zeta^3 B^7 C \uparrow K^l \downarrow$ (เพราะความยากจนทำให้แม่เลี้ยงบังคับให้พ่อ ต้องพาฮันเซลกับเกรเทล ไปทิ้งในป่าลึก และในตอนนั้นเด็กทั้งสองก็แอบมาได้ยื่นพอกับแม่เลี้ยงพูดกัน ในทันทีที่ทุกคนหลับฮันเซลก็ได้ แอบเดินย่องออกไปโกยก้อนกรวดใส่ไว้จนเต็มกระเป๋าของเขา) การเดินเรื่องในลำดับที่ II. คือ $A^8 B^5 \theta^3 B^7 K^l K \downarrow$ (ตอนเช้าครู แม่เลี้ยงก็เข้ามา ปลุกเด็กทั้งสองให้ไปตัดไม้ที่ในป่า และในระหว่างทางฮันเซลแอบโยนเศษก้อนหินทิ้งเอาไว้หมายทำเป็นเครื่องหมายบอกทางจากกลับบ้าน เมื่อทั้งหมดพากันมาถึง ในป่าลึกแล้ว พอกับแม่เลี้ยงก็พากันหนีกลับไป เมื่อพระจันทร์ขึ้นเต็มดวง เศษก้อนหินที่ฮันเซลได้แอบโยนทิ้งเอาไว้ เมื่อตอนกลางวัน เมื่อต้องแสงของพระจันทร์ก็เกิดเป็นแสงเรืองๆสะท้อนให้เห็นเป็นทาง สองพี่น้องจึงมือกันออกเดินเมื่อท้องฟ้าเริ่มสว่าง และก็มีมาถึงกระท่อม ผู้เป็นแม่เลี้ยงขัดเคืองใจมากเมื่อเห็นเด็กทั้งสองกลับบ้าน) และการเดินเรื่องในลำดับที่ III. คือ $a^5 \zeta^2 \gamma A^{15} B^5 \uparrow C B a^5 G^2 K$ (ดังนั้นแม่เลี้ยงจึงออกอุบายให้พ่อต้องพาเด็ก ๆ ไปทิ้งในป่าลึกอีก แม่เลี้ยงได้สั่งให้พ่อเอาค้อนและตะปูไปตอกปิดห้องของเด็กทั้งสอง ไว้เพื่อไม่ให้ฮันเซลออกไปเก็บเศษก้อนหินได้อีก ในวันรุ่งขึ้นแม่เลี้ยงหักขนมปังแบ่งออกเป็นสองชิ้นแล้วยื่นให้เด็กทั้งสองก่อนที่จะพาพวกเขาเข้ามาที่ในป่าลึก ฮันเซลแอบทิ้งเศษขนมปังไว้ตามทาง แต่ทว่านกพากันจิกกินเศษขนมปังที่ฮันเซลหย่อนทิ้งไว้จนหมด เมื่อแม่เลี้ยงกับพ่อ ได้หนีกลับไปอีกฮันเซลกับเกรเทลก็ออกเดินไปเรื่อย ๆ พวกเขาหลงทางและทั้งสองได้เดิน ไปพบกับบ้านหลังหนึ่ง)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี: เรื่อง ฮันเซลกับเกรเทล (Hansel and Gretel)

ลักษณะการผสมผสานของ
การเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท
(Six combinations of
moves)

(ต่อ) คำอธิบาย : เนื้อเรื่องตอนท้าย มีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (5) คือ การเดินเรื่องสองการเดินเรื่องที่มีจุดจบ
ร่วมกัน

I. $F^5 F^7 \eta \theta' \lambda A^8 A^{15} A^{17} B^7 E^7 R^8 \dots$
II. $A^{13} a A^8 C E^9 I I^5 K K^{10} \downarrow N$ } W^0

คำอธิบาย : มีการรวมเรื่องโดยการผนวกการเดินเรื่องลำดับที่ I. $F^5 F^7 \eta \theta' \lambda A^8 A^{15} A^{17} B^7 E^7 R^8$ (ผนังของบ้านทำด้วยขนมเค้ก
หน้าต่างทำด้วยลูกกวาดเป็นบ้านที่น่าอร่อยเหลือเกิน พวกเขาเดินย่องเข้าไปที่ใกล้ ๆ แล้วหักกินตรงส่วนที่เป็นหลังคาและ
หน้าต่าง ทันใดนั้นแม่คก็เปิดประตูออกมาชวนพวกเขาเข้าไปกินขนมในบ้าน พวกเขาถูกแม่คเลี้ยงดูจนอิ่มหน้าก่อนจะพร้อย
หลับไป เมื่อพวกเขาตื่นขึ้นมาก็ได้พบว่าฮันเซลถูกขังไว้ในกรง ในวันหนึ่งนางได้สั่งฮันเซลว่าให้ยื่นนิ้วของเขาออกมาเพื่อคว่า
เขาอ้วนขึ้นหรือยัง แต่ฮันเซลยื่นกระดูกชิ้นหนึ่งออกมาให้นางจับ เพื่อหลอกว่าเขายังพอมอยู่) และการเดินเรื่องลำดับที่ II. $A^{13} a$
 $A^8 C E^9 I I^5 K K^{10} \downarrow N$ (ทำไมแกถึงไม่ยอมอ้วน แม่คโมโหและไม่สามารถที่จะทนได้อีกต่อไป จึงสั่งให้เกรเทลไปจัดการเตรียม
กระทะแล้วต้มน้ำให้เดือด แต่ด้วยแม่คเกิดความหิวกระหายจนทนไม่ไหว นางจึงเปลี่ยนความคิดว่าจะกินเกรเทล ก่อนจึงออก
อุบายให้เกรเทลเข้าไปในเตาอบ แต่เกรเทลรู้ทันจึงซ่อนแผนให้แม่คต้องเปิดฝาเตาอบและทันใดนั้นเกรเทลก็รีบปลักนางเข้าไป
ในเตาอบ เกรเทล รีบปิดฝาเตาอบและใส่กลอนทันที แม่คกรีดร้อง โหยหวนและคร่ำครวญในเตาอบร้อน จากนั้นเกรเทลก็วิ่งไป
ที่กรงขังและปล่อยฮันเซลออกมา สองพี่น้องกอดกันแน่นแล้วก็สำรวจไปทั่วบ้านและพบว่าตามลิ้นชักเต็มไปด้วยเต็มไปด้วยอัญ
มณีและไข่มุกมากมาย สองพี่น้องจึงช่วยกัน โขยใส่กระเป๋ากันเต็ม แล้วหาทางกลับบ้านจนสำเร็จ พ่อได้บอกว่าแม่เลี้ยงใจร้าย
เสียชีวิตไปแล้ว) ทั้งสองการเดินเรื่องนี้มีความสัมพันธ์กันตามลำดับและการเดินเรื่องทั้งสองมีจุดจบร่วมกัน คือ พฤติกรรม W^0
(ทั้งสามคนพ่อลูกต่างก็ใช้ชีวิตอยู่กันอย่างร่ำรวยและมีความสุขไปตลอดชีวิต)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง ฮันเซลกับเกรเทล (Hansel and Gretel)

พฤติกรรมของตัวละคร (Functions)		$a^5 \gamma A^8 \zeta^3 B^7 C \uparrow K^1 \downarrow A^8 B^5 \theta^3 B^7 K^4 K \downarrow a^5 \zeta^2 \gamma A^{15} B^5 \uparrow C B a^5 G^2 K F^5 F^7 \eta \theta^1 \lambda A^8 A^{15} A^{17} B^7 E^7 R_s^8 A^{13} a A^8 C E^9 I I^5 K K^{10} \downarrow N W^0$													
เนื้อเรื่อง ตอนต้นถึง ตอนกลางเรื่อง	Move I.	a^5		γ	A^8	ζ^3	B^7	C	\uparrow	K^1	\downarrow				
	Move II.				A^8	B^5	θ^3	B^7	K^4 K	\downarrow					
	Move III.	a^5	ζ^2	γ	A^{15}	B^5	\uparrow	C	B	a^5	G^2	K			
เนื้อเรื่อง ตอนท้าย	Move I.	F^5 F^7	η	θ^1	λ	A^8 A^{15} A^{17}	B^7	E^7	R_s^8						
	Move II.					A^{13}	a	A^8	C	E^9	I I^5	K K^{10}	\downarrow	N	
	ตอนจบ														W^0

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง ฮันเซลกับเกรเทล (Hansel and Gretel)

คำอธิบาย : เนื้อเรื่องตอนต้นถึงตอนกลางเรื่อง

การเดินทางเรื่องลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้ (a^v) การขาดแคลนเงินทอง ความเป็นอยู่ที่ดีและอื่นๆ (γ) คำสั่งให้เนเรทศตัวเอก (A^s) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (ζ) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ (B^7) การโศกเศร้าคร่ำครวญ (C) ตัวเอกตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบโต้ (\uparrow) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน (K') ของที่เสาะแสวงหาตกอยู่ในครอบครองโดยใช้กำลังหรือสติปัญญา และ (\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน

การเดินทางเรื่องลำดับที่ II. ประกอบด้วย (A^s) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (B^5) ตัวเอกที่ถูกเนเรทศ ถูกส่งตัวออกไปจากบ้าน (θ) ตัวเอกยอมแพ้หรือมีปฏิกิริยาตอบโต้ต่อการหลอกลวงของตัวโกง (B^7) การโศกเศร้าคร่ำครวญ (K') ของที่แสวงหาได้มาโดยเป็นผลโดยตรงจากการกระทำก่อนหน้านั้น (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป และ (\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน

การเดินทางเรื่องลำดับที่ III. ประกอบด้วย (a^v) การขาดแคลนเงินทอง ความเป็นอยู่ที่ดีและอื่น ๆ (ζ) ตัวเอกได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวโกง (γ) คำสั่งให้เนเรทศตัวเอก (A^{15}) ตัวโกงจับบางคนขังหรือกักบริเวณ (B^7) ตัวเอกที่ถูกเนเรทศ ถูกส่งตัวออกไปจากบ้าน (\uparrow) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน (C) ตัวเอกตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบโต้ (B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (a^v) การขาดแคลนเงินทอง ความเป็นอยู่ที่ดีและอื่น ๆ (G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ และ (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป

เนื้อเรื่องตอนท้าย

การเดินทางเรื่องลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้ (F^5) ของวิเศษตกอยู่ในมือของตัวเอกโดยบังเอิญ (หาพบเอง) (F^7) ของวิเศษถูกกินหรือดื่ม (η) ตัวโกงพยายามที่จะหลอกลวงเหยื่อของเขาเพื่อที่จะครอบงำเหยื่อหรือครอบครองทรัพย์สินของเหยื่อ (θ') ตัวเอกหลงเชื่อตัวโกง (λ) เเคราะห์ร้ายในเบื้องต้นเกิดจากข้อตกลงที่หลอกลวง (A^s) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (A^{15}) ตัวโกงจับบางคนขังหรือกักบริเวณ (A^{17}) ตัวโกงขู่กินเนื้อคน (B^7) การโศกเศร้าคร่ำครวญ (E^7) ตัวเอกทำตามคำร้องขออื่น ๆ และ (Rs^s) ตัวเอกไม่ยอมถูกกิน

การเดินทางเรื่องลำดับที่ II. ประกอบด้วย (A^{15}) ตัวโกงสั่งฆาตกรรม (a) สมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวขาดหรือปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง (A^s) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (C) ตัวเอกตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบโต้ (E^9) ตัวเอกพิชิต (หรือไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้ (I) ตัวโกงฆ่าแพะ (I^7) ตัวโกงถูกฆ่าทั้งที่ยังไม่เริ่มต่อสู้ (K) เเคราะห์ร้ายหรือ ความขาดแคลนที่มีหมดไป (K^{10}) เซลย์ได้รับอิสรภาพ (\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน และ (N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

ทั้งสองการเดินทางมีตอนจบร่วมกัน คือ พฤติกรรม (W^0) บางครั้งตัวเอกก็ได้ รับรางวัลเป็นเงินหรือสิ่งตอบแทนในรูปแบบอื่น ๆ แทนการอภิเษกสมรสกับเจ้าหญิง

ชื่อเรื่อง ราพันเซล (Rapunzel)

<p>โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories)</p>	<p>เนื้อเรื่องตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 2. First group + Lower group + Last group ดังนี้ $(\beta \gamma \delta \epsilon \zeta \eta \theta \lambda) A B C \uparrow D E F G + L M J N K \downarrow Pr-Rs + Q Ex T U W^*$</p> <hr/> <p>จากนิทานเรื่อง ราพันเซล พบพฤติกรรมต่างๆตามกลุ่มโครงสร้าง ดังนี้ (First group = $\alpha a B^7 \delta \zeta \eta \lambda A^{15} \theta \delta^2 \zeta a^1 E^7 B A^9 (K^{10}) A^6$) + (Lower group = $J (a^5 B^7 E^8) N K^8 \downarrow$) + (Last group = W^2)</p> <p>คำอธิบาย : จะสังเกตได้ว่าพฤติกรรมตามกลุ่มแรกจะปรากฏพฤติกรรมในตอนต้นที่พร้อมพท์กำกับไว้ด้วยอักษรกรีกและตามมาด้วยตัวอักษรละติน ทั้งนี้พบพฤติกรรมจากกลุ่มแรกมาแทรกในกลุ่มล่างในลักษณะที่สลับที่กันไปมา เป็นเพราะเนื้อเรื่องของนิทานเป็นตัวกำหนดให้เป็นเช่นนั้น นอกจากนี้ นิทานเรื่อง ราพันเซล จบเรื่องราวด้วยพฤติกรรมที่ปรากฏในกลุ่มท้ายดังที่โครงสร้างกำหนด</p>
<p>ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves)</p>	<p>นิทานเรื่อง ราพันเซล มีลักษณะตรงกับ การเดินเรื่องประเภทที่ (6) คือ การรวมโครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (1) และโครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (5) เข้าด้วยกัน และการเดินเรื่องทั้งหมดมีจุดจบร่วมกัน</p> <div style="text-align: center;"> $\begin{array}{l} \text{II. } A^9 K^{10} \dots\dots\dots \\ \text{I. } \alpha a B^7 \delta \zeta \eta \lambda A^{15} \theta \delta^2 \zeta a^1 E^7 B \dots\dots \text{III. } A^6 J a^5 B^7 E^8 N K^8 \downarrow \end{array} \left. \vphantom{\begin{array}{l} \text{II. } A^9 K^{10} \dots\dots\dots \\ \text{I. } \alpha a B^7 \delta \zeta \eta \lambda A^{15} \theta \delta^2 \zeta a^1 E^7 B \dots\dots \text{III. } A^6 J a^5 B^7 E^8 N K^8 \downarrow \end{array}} \right\} W^2$ </div> <p>คำอธิบาย : ในเรื่องนี้มีตัวละครหลายตัวละครและมีพฤติกรรมเกี่ยวเนื่องกันเป็นทอดๆ มีเรื่องราวดำเนินไปโดยการเดินเรื่องลำดับที่ I. $\alpha a B^7 \delta \zeta \eta \lambda A^{15} \theta \delta^2 \zeta a^1 E^7 B$ (สามีและภรรยาคู่หนึ่งถูกนางฟ้ากอเซลมาเอาลูกไป แล้วตั้งชื่อว่า ราพันเซล และเลี้ยงเธอเหมือนกับลูกสาว ราพันเซลเติบโตด้วยความสวยขึ้นทุกๆ ปี นางฟ้ากอเซลจึงนำราพันเซลไปขังในหอคอย ที่ไม่มีประตูหรือบันได แล้วใช้วิธีเรียกให้ราพันเซลปล่อยผมเปียสีทอง...</p>

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง ราพันเซล (Rapunzel)

<p>ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves)</p>	<p>(ต่อ) ลงมาจากหอคอยเพื่อให้นางฟ้ากอลเซลปีนขึ้นได้ วันหนึ่งเจ้าชายผ่านมาได้ยินเสียงราพันเซลร้องเพลง เขาหลงรักเธอทันที วันถัดไป เจ้าชายปลอมเสียงเรียกแบบนางฟ้ากอลเซลแล้วปีนขึ้นไปข้างบนหอ เจ้าชายขอเธอสมรสและแอบพบกันทุกวัน วันหนึ่งเกิดความแตกเมื่อราพันเซลถามนางฟ้ากอลเซลเกี่ยวกับชุดของเธอที่คับจนอึดอัด นางฟ้ากอลเซลรับรู้ทันทีว่ากำลังถูกทรยศและโกรธแค้นราพันเซลยิ่งนัก) และได้ปรากฏการเดินเรื่องลำดับที่ II. A^9 และ K^{10} (หลังจากนั้นนางฟ้าจึงขับไล่อาพันเซลไปยังดินแดนรกร้างที่ซึ่งเธอต้องอยู่อย่างทุกข์ยาก หลังจากนั้นราพันเซลก็ให้กำเนิดเด็กฝาแฝด) แล้วตามมาด้วย การเดินเรื่องลำดับที่ III. $A^6 J a^5 B^7 E^8 N K^8 \downarrow$ (ในวันเดียวกัน เจ้าชายมาเรียกราพันเซล นางฟ้ากอลเซลจึงหลอกปล่อยผมเปียของราพันเซลลง ระหว่างที่เจ้าชายกำลังปีน นางฟ้าจึงปล่อยผมเปียที่ถ้อยู่ทำให้เจ้าชายตกลงจากหอคอยทำให้ตาเขาบอด เขาเร่ร่อนไปเรื่อย ๆ หลายฤดูผ่านไปเจ้าชายเดินไปพบกับราพันเซล ราพันเซลร้องไห้ด้วยความสุขและน้ำตาเธอที่เปี่ยมไปด้วยรักแท้ได้รักษาตาของเจ้าชาย ต่อมาพวกเขาเดินทางกลับไปยังราชอาณาจักรของเจ้าชาย) และทุกการเดินเรื่องในลำดับต่าง ๆ มีตอนจบร่วมกัน คือจบด้วยพฤติกรรม W^2 (พวกเขาทั้งหมดกลับมาอาศัยอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขอีกครั้ง)</p>															
<p>พฤติกรรมของตัวละคร</p>	$\alpha a B^7 \delta \zeta \eta^1 \lambda A^{15} \theta \delta^2 \zeta^3 a^1 E^7 B A^9 K^{10} A^6 J a^5 B^7 E^8 N K^8 \downarrow W^2$															
<p>Move I.</p>	α	a	B^7	δ	ζ	η^1	λ	A^{15}	θ	δ^2	ζ^3	a^1	E^7	B		
<p>Move II.</p>								A^9	K^{10}							
<p>Move III.</p>								A^6	J	a^5	B^7	E^8	N	K^8	\downarrow	
<p>ตอนจบ</p>																W^2

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง ราพันเซล (Rapunzel)

คำอธิบาย : การเดินเรื่องลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้ (A) สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง (a) ความขาดแคลน (B^7) การโศกเศร้าคร่ำครวญ (d) คำสั่งถูกฝ่าฝืน (ζ^7) ตัวโกงได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอก (η^1) ตัวโกงใช้วิธีโน้มน้าวจิตใจ (λ) เเคราะห์ร้ายในเมืองต้นเกิดจากข้อตกลงที่หลอกลวง (A^{15}) ตัวโกงจับบางคนขังหรือกักบริเวณ (θ) เขี่ยลูกหลอกและช่วยศัตรูโดยไม่เจตนา (δ^1) ปฏิบัติตามคำบังคับ (ζ^3) ข้อมูลที่ได้รับด้วยวิธีการอื่น ๆ (a^1) ตัวเอกยังไม่ได้แต่งงานและออกเสาะแสวงหาเจ้าสาว (E^7) ตัวเอกทำตามคำร้องขออื่น ๆ และ (B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด

การเดินเรื่องลำดับที่ II. ประกอบด้วย (A^9) ตัวโกงขับไล่ตัวเอก และ (K^{10}) เซลยได้รับอิสรภาพ

การเดินเรื่องลำดับที่ III. ประกอบด้วย (A^6) ตัวโกงทำให้เกิดการบาดเจ็บทางร่างกาย (J) ตัวเอกถูกตราหน้า (ได้รับบาดเจ็บ/ทำเครื่องหมายให้เป็นแผลเป็นหรือเป็นมลทิน) (a^1) การขาดแคลนเงินทอง ความเป็นอยู่ที่ดี และอื่นๆ (B^7) การโศกเศร้าคร่ำครวญ (E^8) ตัวเอกปกป้องรักษาชีวิตตนไว้ด้วยวิธีการเดียวกับที่ศัตรูใช้ (N) ปัญหาถูกคลี่คลาย (K^8) ถอนคำสาป และ (\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน

ทั้งนี้ทุกการเดินเรื่องในลำดับต่างๆมี **ตอนจบร่วมกัน** คือ (W^2) ตัวเอกที่สมรสแล้วสูญเสียภรรยาไปจะได้กลับมาสมรสใหม่อันเป็นผลจากความมุ่งมั่น ปราศณา (ที่จะได้กลับมาสมรสใหม่)

ชื่อเรื่อง โยรินดา และ โยรินเกล (Jorinda and Joringel)

<p>โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories)</p>	<p>จากนิทานเรื่อง <i>โยรินดา และ โยรินเกล</i> พบพฤติกรรมต่าง ๆ ตามกลุ่มโครงสร้างที่สามารถแบ่งได้เป็น 1 โครงสร้าง ดังนี้ เนื้อเรื่องตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 1. First group + Upper group + Last group ดังนี้ $(\beta \gamma \delta \epsilon \zeta \eta \theta \lambda) A B C \uparrow D E F G + H J I K \downarrow Pr - Rs O L + Q Ex T U W^*$ (First group = $(\alpha) A^{14} (\alpha) \uparrow G^2 (\gamma^1) a^5 B^7 B A^{11} A^1 D^7 E^9 (O) F^2 F^5 G^2 F$) + (Upper group = $H I^1 K^4 K^8 K^{10} \downarrow$) + (Last group = W^*) คำอธิบาย : ในกลุ่มแรก (First group) มีการใช้ 7 พฤติกรรมในตอนต้นที่พร้อมกำหนดไว้ด้วยอักษรกรีก และพฤติกรรมต่าง ๆ มีการสลับตำแหน่ง กันไปมา ทั้งนี้ในกลุ่มแรก (First group) ยังพบการถูกแทรกของพฤติกรรมต่างกลุ่มดังที่เห็นได้ในวงเล็บ ()</p>
<p>ลักษณะการ ผสมผสานของ การเดินทางทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves)</p>	<p>นิทานเรื่อง <i>โยรินดา และ โยรินเกล</i> มีลักษณะตรงกับการเดินทางประเภทที่ (2) คือ การแทรก (Interruption) $I. \alpha A^{14} \alpha \uparrow G^2 \dots\dots\dots III. K^8 K^{10} \downarrow W^*$ $II. \gamma^1 a^5 B^7 B A^{11} A^1 D^7 E^9 O F^2 F^5 G^2 F H I^1 K^4$ คำอธิบาย : การเดินทางลำดับที่ I. $\alpha A^{14} \alpha \uparrow G^2$ (ณ ปราสาทเก่าๆของแม่มดขร่า ถ้ามีใครเดินหลงเข้ามาในปราสาทของนางครบ 100 ก้าว จะไม่สามารถขยับตัวได้เวลาที่มิหนิงสาวที่สวยงามเข้ามาจะถูกสาปให้เป็นนกแล้วหญิงชราที่จะใส่ไว้ในกรงและแขวนไว้ในปราสาท เพื่อรอเวลาผ่านไป นำมาปรุงเป็นอาหาร วันหนึ่งโยรินดาและโยรินเกลพากันเดินเข้าไปในป่า) จะถูกขัดจังหวะโดย การเดินทางลำดับที่ II. คือ $\gamma^1 a^5 B^7 B A^{11} A^1 D^7 E^9 O$ $F^2 F^5 G^2 F H I^1 K^4$ (พวกเขาหลงป่าโยรินดาต้องคำสาปกลายเป็นนกในดิงเกล แม่มดขรามานำตัวโยรินดาไป โยรินเกลตามหาโยรินดาของเขาจนพบ) และ เดินทางในลำดับที่ III. $K^8 K^{10} \downarrow W^*$ ต่อไป (โยรินเกลช่วยถอนคำสาปให้โยรินดา ทำให้โยรินดาคืนร่างเดิม เธอยังคงคงามเหมือนเดิมคงาม เหมือนกับตอนที่พวกเขาเดินไปในป่าด้วยกันพวกเขาครองคู่ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขตลอดไป) นิทานจึงจบลง</p>

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง โยรินดา และ โยรินเกล (Jorinda and Joringel)

พฤติกรรมของตัวละคร	$\alpha A^{14} \alpha \uparrow G^2 \gamma^1 a^5 B^7 B A^{11} A^1 D^7 E^9 O F^2 F^5 G^2 F H I^1 K^4 K^8 K^{10} \downarrow W^*$														
Move I.	α			A^{14}	α	\uparrow	G^2								
Move II.	γ^1	a^5	B^7	A^{11}	D^7	E^9	O	F^2	G^2	F	H	I^1	K^4		
			B	A^1				F^5							
Move III.													K^8	\downarrow	W^*
													K^{10}		

คำอธิบาย : การเดินเรื่องลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้ (α) สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง (A^{14}) ตัวโกงทำการฆาตกรรม (α) สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง (\uparrow) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน และ (G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ

การเดินเรื่องลำดับที่ II. ประกอบด้วย (γ^1) คำสั่งบังคับไม่ให้ออกนอกสถานที่บางครั้งก็เข้มงวดมาก (a^5) การขาดแคลนเงินทอง ความเป็นอยู่ที่ดีและอื่น ๆ (B^7) การโศกเศร้าคร่ำครวญ (B) เคารห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (A^{11}) ตัวโกงร้ายมนต์สะกดบางคนหรือบางสิ่งไว้ (A^1) ตัวโกงลักพาตัวคนบางคนไป (D^7) คำร้องขออื่น ๆ (E^9) ตัวเอกพิชิต (หรือไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้ (O) เขากลับถึงบ้าน หรือถึงอีกประเทศหนึ่งโดยไม่มีใครจำเขาได้ (F^2) ของวิเศษถูกขโมยตำแหน่ง (F^5) ของวิเศษตกอยู่ในมือของตัวเอกโดยบังเอิญ (หาพบเอง) (G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ (F) ตัวเอกเรียนรู้วิถีชีวิตของวิเศษ (H) ตัวเอกและตัวโกงต่อสู้กัน (I^1) ตัวโกงฝ่ายแพ้ในการต่อสู้ และ (K^4) ของที่แสวงหาได้มาโดยเป็นผลโดยตรงจากการกระทำก่อนหน้านั้น

การเดินเรื่องลำดับที่ III. ประกอบด้วย (K^8) ถอนคำสาป (K^{10}) เหลยได้รับอิสรภาพ (\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน และ (W^*) บางที่ตัวเอกก็สมรสและไม่ได้ขึ้นครองราชย์ เพราะหญิงที่สมรสด้วยไม่ได้เป็นเจ้าของหญิง

ชื่อเรื่อง เจ้าบ่าวโจร (The Robber Bridegroom)

<p>โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories)</p>	<p>จากนิทานเรื่อง <i>เจ้าบ่าวโจร</i> พบพฤติกรรมต่าง ๆ ตามกลุ่มโครงสร้างที่สามารถแบ่งได้เป็น 1 โครงสร้าง ดังนี้ เนื้อเรื่องตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 3. First group + Upper group + Lower group + Last group ดังนี้ $(\beta \gamma \delta \varepsilon \zeta \eta \theta \lambda) A B C \uparrow D E F G + H J I K \downarrow Pr - Rs O L + L M J N K \downarrow Pr - Rs + Q Ex T$ $U W^*$ $(\text{First group} = (\alpha) a (\lambda \delta^2) B (\eta') A^\delta (\theta') \uparrow G^2 G^4 B^4 (\varepsilon^2 \zeta^2) F^2 E^7) + (\text{Upper group} = Rs^4 Rs^9 (A^{14}) J^2 (F^9 E^6 E^9) K \downarrow (Ex) I) + (\text{Lower group} = N) + (\text{Last group} = U)$ คำอธิบาย : พบว่าในกลุ่มแรก (First group) มีการใช้ 7 พฤติกรรมในตอนต้นที่พร้อมกำหนดไว้เป็นอักษรกรีก และพฤติกรรมต่าง ๆ มีการสลับตำแหน่งกันไปมา ทั้งนี้ในกลุ่มบน (Upper group) ยังพบการถูกแทรกของพฤติกรรมต่างกลุ่มดังที่เห็นได้ในวงเล็บ (_)</p>
<p>ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves)</p>	<p>นิทานเรื่องของนิทานเรื่อง <i>เจ้าบ่าวโจร</i> มีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (5) คือ การเดินเรื่องสองการเดินเรื่องที่มีจุดจบร่วมกัน</p> <p>$I. \alpha a \lambda \delta^2 B \eta' A^\delta \theta' \uparrow G^2 G^4 B^4 \varepsilon^2 \zeta^2 F^2 E^7 Rs^4 Rs^9 \dots\dots\dots$ } $II. A^{14} J^2 F^9 E^6 E^9 K \downarrow Ex I N$ } U</p>

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง เจ้าบ่าวโจร (The Robber Bridegroom)

ลักษณะการผสมผสานของ
การเดินทางเรื่องทั้ง 6 ประเภท
(Six combinations of
moves)

(ต่อ) คำอธิบาย : มีการรวมเรื่องโดยการผนวก การเดินเรื่องลำดับที่ I. $\alpha \lambda \delta' \beta \eta' A' \theta' \uparrow G' G' B' \epsilon' \zeta' F' E' R s' R s'$ (วันหนึ่งเจ้าบ่าวได้บังคับให้หญิงสาวเดินทางเข้าป่าไปพบเขาที่บ้าน หญิงสาวหลงเชื่อและออกเดินทางจนกระทั่งมาถึงบ้านหลังหนึ่งซึ่งตั้งอยู่กลางป่าที่มีดมนเธอ ทันใดนั้นนกตัวเล็ก ๆ ที่เกาะอยู่ในกรงมันร้องเตือนว่าให้กลับบ้าน รีบหนีไปจากช่องของโจร อย่างไรก็ตามเจ้าสาวเข้าไปข้างในแล้วเดินไปพบกับหญิงชรา นางจึงเตือนให้หญิงสาวรู้ว่านี่คือกับดักที่เจ้าบ่าวของเธอเป็นขุนโจรจะเอาชีวิตของเธอ ดังนั้นหญิงชราจึงซ่อนเจ้าสาวไว้ข้างหลังถึงไม้ไผ่ใหญ่แล้วสั่งว่าห้ามเคลื่อนไหว มิฉะนั้นอันตรายจะบังเกิดขึ้นและเมื่อพวกโจรหลับกันแล้วพวกเราจะวิ่งหนีออกไปด้วยกัน) และ การเดินเรื่องลำดับที่ II. $A^{14} J' F' E' E' K \downarrow Ex I N$ (เมื่อพวกโจรกลับมา พวกเขาได้นำเอาหญิงสาวอีกคนหนึ่งมาด้วย พวกเขาให้เธอดื่มเหล้าองุ่น 3 แก้ว ซึ่งทำให้เธอวิงเวียนหน้ามืดแล้วก็ล้มลงสิ้นชีวิต พวกโจรมองเห็นว่ามิแวนทองคำวงหนึ่งบนนิ้วก้อยของหญิงสาวที่พวกเขาได้ฆาตกรรม พวกโจรแย่งกันทำให้แหวนปลิวขึ้นไปในอากาศและตกลงมาบนตักของเจ้าสาวพอดี หญิงชราจึงออกอุบายให้พวกโจรมากินอาหารค่ำที่ได้หยดยานอนหลับลงไปในเหล้าองุ่นของพวกเขา เมื่อพวกโจรหลับ เจ้าสาวและหญิงชราที่วิ่งหนีไปจากช่องฆาตกรด้วยกัน จนมาถึงบ้านของเจ้าสาว เธอจึงเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้บิดาของเธอฟัง ทันทีที่รุ่งแจ้งก็เป็นเวลาที่พิธีการแต่งงานถูกจัดให้มีขึ้น เมื่อเจ้าบ่าวมาแล้วแขกคนหนึ่งเสนอว่าแต่ละคนควรจะเล่าเรื่องราวบ้าง เจ้าสาวจึงซ่อนแผนเจ้าบ่าวโดยเสริมเล่าเรื่องของเธอเมื่อคืน แล้วเธอก็นำเอาแหวนออกแสดงมันต่อพวกแขก เมื่อโจรได้เห็นและได้ยินสิ่งที่เธอกล่าวแล้วเขาก็หน้าซีดเผือดด้วยความตกใจและต้องการที่จะวิ่งหนีไป แต่พวกแขกหรือได้จับเขาไว้อย่างรวดเร็ว แล้วก็มอบเขาไปให้ผู้พิพากษา) ทั้งสองการเดินทางนี้มีความสัมพันธ์กันตามลำดับและการเดินเรื่องทั้งสองมีจุดจบร่วมกันคือ พฤติกรรม U (ดังนั้นเจ้าบ่าวโจรกับพวกเขาทั้งหมดจึงได้พบกับผลตอบแทนแห่งความเลวทรามของพวกเขาเอง)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง เจ้าป่าโจร (The Robber Bridegroom)

พฤติกรรมของตัวละคร	$\alpha \ a \ \lambda \ \delta^2 \ B \ \eta^1 \ A^8 \ \theta^1 \ \uparrow \ G^2 \ G^4 \ B^4 \ \varepsilon^2 \ \zeta^2 \ F^9 \ E^7 \ Rs^4 \ Rs^9 \ A^{14} \ J^2 \ F^9 \ E^6 \ E^9 \ K \ \downarrow \ Ex \ I \ N \ U$																
Move I.	α	a	λ	δ^2	B	η^1	A^8	θ^1	\uparrow	G^2 G^4	B^4	ε^2	ζ^2	F^9	E^7	Rs^4 Rs^9	
Move II.							A^{14}	J^2	F^9	E^6 E^9	K	\downarrow	Ex	I	N		
ตอนจบ																	U

คำอธิบาย : การเดินเรื่องลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้ (α) การลำดับจำนวนสมาชิกในครอบครัว (a) สมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวขาดหรือปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง (λ) เกราะห้ร้ายในเบื้องต้นเกิดจากข้อตกลงที่หลอกลวง (δ^2) ปฏิบัติตามคำบังคับ (B) เกราะห้ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (η^1) ตัวโกงใช้วิธีโน้มน้าวจิตใจ (A^8) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (θ^1) ตัวเอกหลงเชื่อตัวโกง (\uparrow) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน (G^2) ตัวเอกเดินทางทางบกหรือทางน้ำ (G^4) มีผู้ชี้ทางให้ตัวเอกไป (B^4) เกราะห้ร้ายถูกประกาศ (ε^2) การสืบค้นข้อมูลโดยตัวเอก (ζ^2) ตัวเอกได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวโกง (F^9) ตัวละครต่างๆปรารถนาตัวช่วยเหลือตัวเอก (E^7) ตัวเอกทำตามคำร้องขออื่น ๆ (Rs^4) ตัวเอกซ่อนตัวในขณะที่หลบหนี และ (Rs^9) ตัวเอกได้รับความช่วยเหลือจากการถูกปลิดชีพ

การเดินเรื่องลำดับที่ II. ประกอบด้วย (A^{14}) ตัวโกงทำการฆาตกรรม (J^2) ตัวเอกได้รับแหวน หรือ ผ้าเช็ดตัว (F^9) ตัวละครต่างๆปรารถนาตัวช่วยเหลือตัวเอก (E^6) ตัวเอกทำการแบ่งสัน ปันส่วนเสร็จสิ้นและประนีประนอมกับคู่กรณี (E^9) ตัวเอกพิชิต (หรือไม่อาจพิชิต) ศัตรูได้ (K) เกราะห้ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป (\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน (Ex) ตัวเอกปลอมหรือตัวโกงถูกเปิดโปง (I) ตัวโกงพ่ายแพ้ และ (N) ปัญหาถูกคลี่คลาย ทั้งนี้ทุกการเดินเรื่องในลำดับต่างๆมี ตอนจบร่วมกัน คือ (U) ตัวโกงถูกลงโทษ

ชื่อเรื่อง อะลาดีนกับตะเกียงวิเศษ (Aladdin)

<p>โครงสร้างพื้นฐาน</p> <p>4 ประเภท</p> <p>(The four fundamental categories)</p>	<p>จากนิทานเรื่อง <i>อะลาดีนกับตะเกียงวิเศษ</i> พบพฤติกรรมต่าง ๆ ตามกลุ่มโครงสร้างที่สามารถแบ่งได้เป็น 3 ตอน 1 โครงสร้าง ดังนี้</p> <p>เนื้อเรื่องตอนต้น ถึงตอนกลางเรื่องไม่ตรงกับโครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท และไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้</p> <p>$\alpha \ \varepsilon \ \zeta \ \beta^3 \ A^{15} \ A^8 \ \lambda \ B^1 \ C \ G^4 \ \delta^1 \ G^1 \ G^3 \ \delta \ B \ F^9 \ R^s \ K \ F^1 \ A^{14} \ H \ I^1 \ G^1 \ E^4 \ D^{10} \ E^6 \ a^1 \ F \ K^5 \ K^6 \ \downarrow \ A^{16} \ O \ T^1 \ Q \ H \ A^{10} \ E^{10} \ I \ K \ \downarrow$</p> <p>คำอธิบาย : พบว่า <i>อะลาดีนกับตะเกียงวิเศษ</i> เป็นนิทานเรื่องยาวและปรากฏพฤติกรรมจำนวนมากที่ไม่สามารถนำมาจัดกลุ่มโครงสร้างได้ เพราะว่าพฤติกรรมต่าง ๆ ปรากฏในลักษณะที่สลับตำแหน่งกันไปมา ไม่เรียงลำดับตามโครงสร้าง และไม่ปรากฏพฤติกรรมที่อยู่ในกลุ่มสุดท้าย (Last group)</p> <p>เนื้อเรื่องตอนท้ายตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 2. First group + Lower group + Last group ดังนี้</p> <p>$(\beta \ \gamma \ \delta \ \varepsilon \ \zeta \ \eta \ \theta \ \lambda) \ A \ B \ C \ \uparrow \ D \ E \ F \ G \ + \ L \ M \ J \ N \ K \ \downarrow \ Pr - Rs \ + \ Q \ Ex \ T \ U \ W^*$</p> <p>$(\text{First group} = A^5 \ (L) \ (Ex) \ A^9 \ B^5) + (\text{Lower group} = Rs \ \downarrow \ M \ (A^{15} \ A^6 \ D^8) \ Rs^8 \ (U) \ K^{10} \ N) + (\text{Last group} = Q \ W^1)$</p> <p>คำอธิบาย : พบการถูกแทรกของพฤติกรรมต่างกลุ่ม ดังที่เห็นวงเล็บ (_) ของกลุ่มแรก (First group) และกลุ่มล่าง (Lower group)</p>
<p>ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท</p> <p>(Six combinations of moves)</p>	<p>เนื้อเรื่องตอนต้น ถึงตอนกลางเรื่องของ <i>อะลาดีนกับตะเกียงวิเศษ</i> มีลักษณะตรงกับ การเดินเรื่องประเภทที่ (4) คือ ความขัดแย้งสองประการที่เกิดขึ้นพร้อมกันแต่ส่งผลแยกจากกัน (ความขัดแย้งประการแรกส่งผลสมบูรณ์โดยการเดินเรื่องลำดับที่ I. ก่อนที่ความขัดแย้งที่สองจะส่งผลโดยการเดินเรื่องลำดับที่ II.) *เนื่องจากนิทานเรื่องนี้เป็นนิทานเรื่องยาว จึงปรากฏการเดินเรื่องจากลำดับที่ I. ถึงการเดินเรื่องในลำดับที่ III.</p> <p>A/a {</p> <p>I. $(\alpha \ \varepsilon \ \zeta \ \beta^3) \ A^{15} \ A^8 \ \lambda \ B^1 \ C \ G^4 \ \delta^1 \ G^1 \ G^3 \ \delta \ B \ F^9 \ R^s \ K$</p> <p>.....II. $F^1 \ A^{14} \ H \ I^1 \ G^1 \ E^4 \ D^{10} \ E^6 \ a^1 \ F \ K^5 \ K^6 \ \downarrow$</p> <p>.....III. $A^{16} \ O \ T^1 \ Q \ H \ A^{10} \ E^{10} \ I \ K \ \downarrow$</p>

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง อะลาดีนกับตะเกียงวิเศษ (Aladdin)

<p>ลักษณะการผสมผสานของการเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves)</p>	<p>(ต่อ) คำอธิบาย : เนื้อเรื่องในตอนต้นถึงตอนกลางเรื่อง การเริ่มเรื่องอาจเริ่มที่พฤติกรรมลำดับที่ 8. คือ A (Villany ความชั่วร้าย) หรือพฤติกรรมลำดับที่ 8a. คือ a (Lack ความขาดแคลน)ก่อนหรือพร้อมกันก็ได้ เพราะว่าพฤติกรรมลำดับที่ 8. เป็นเหตุ และพฤติกรรมลำดับที่ 8a.เป็นผลที่ตามมาหลังจากเกิดพฤติกรรมลำดับที่ 8. ซึ่งการเดินเรื่องในลำดับที่ I. คือ $(\alpha \ \varepsilon \ \zeta \ \beta^3) A^{15} A^8 \ \lambda \ B' \ C \ G' \ \delta' \ G' \ G^3 \ \delta \ B \ F^0 \ R s' \ K$ (จาฟาร์ต้องการที่จะครอบครองตะเกียงวิเศษที่สามารถขอพรได้ 3 ข้อ จึงหลอกให้อะลาดีนไปขโมยตะเกียงวิเศษจากในถ้ำมาให้กับตน อะลาดีนสามารถเข้าไปในถ้ำสมบัติพร้อมกับอาบูได้อย่างง่ายดาย และระหว่างที่ผ่านห้องสมบัติ ทั้งสองก็ได้พบกับพรมวิเศษและช่วยนำทางทั้งสองไปหาตะเกียงวิเศษ ขณะที่อะลาดีนได้พบตะเกียงวิเศษและเอามาได้แล้ว นั้น อาบูก็ฝ่าฝืนคำสั่งของถ้ำสมบัติที่ไม่ให้แตะต้องของมีค่าใดๆนอกจากตะเกียง ถ้ำจึงถล่มลงมา ทั้งสองจึงรีบหนีออกมาทันทีโดยที่พรมวิเศษออกมา) การเดินเรื่องในลำดับที่ II. คือ $F' A^{14} \ H' \ G' \ E^4 \ D^{10} \ E^6 \ a' \ F \ K^5 \ K^6 \ \downarrow$ (อะลาดีนนำตะเกียงวิเศษไปให้จาฟาร์ แต่จาฟาร์พยายามฆ่าเขา โชคดีที่อาบูหิยิบตะเกียงออกมาเก็บไว้กับตัวได้ทันเวลา อะลาดีนจึงหิยิบตะเกียงมาดูแลและก็สร้างความตกใจขึ้นมาเมื่ออยู่ดีๆ ยักษ์จีนี้ก็โผล่ออกมา จีนี้ให้พรแก่อะลาดีน 3 ข้อ เมื่อออกมาจากถ้ำได้แล้ว ก็ทำตามพรข้อที่ 1 ของอะลาดีน และช่วยให้อะลาดีนแปลงกลายเป็นเจ้าชายอาลี เพื่อเดินทางไปสู่ขอจัสมีนที่เมืองอะกราบาร์) และการเดินเรื่องในลำดับที่ III. คือ $A^{16} \ O \ T' \ Q \ H \ A^{10} \ E^{10} \ I \ K \ \downarrow$ (แต่ขณะนั้นสุดต่านถูกมนต์สะกดของ จาฟาร์ที่อนุญาตให้จาฟาร์แต่งงานกับจัสมีน อะลาดีนเข้ามาทันเวลาพอที่จาฟาร์จึงจับอะลาดีน โยนลงทะเล แต่จีนี้มาช่วยอะลาดีนไว้ด้วยพรข้อที่ 2 อะลาดีนกลับมาเปิดโปงความชั่วร้ายของจาฟาร์ นอกจากนี้ อะลาดีนยังเกิดความรู้สึกผิดที่ตนหลอกหลวงจัสมีนเพราะรู้ว่าตนเป็นใคร อะลาดีนจึงคิดจะบอกความจริงแก่ทุกคนด้วย)</p> <p>เนื้อเรื่องตอนท้าย มีลักษณะตรงกับ การเดินเรื่องประเภทที่ (6) คือ การรวมโครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (1) และโครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (5) เข้าด้วยกัน และการเดินเรื่องทั้งหมดมีจุดจบร่วมกัน</p> <div style="text-align: center;"> $\left. \begin{array}{l} \text{II. } A^9 \ B^5 \ R s \ \downarrow \ M \ \dots\dots\dots \\ \text{I. } A^5 \ L \ E x \ \dots\dots\dots \text{III. } A^{15} \ A^6 \ D^8 \ R s^8 \ U \ K^{10} \ N \end{array} \right\} Q \ W'$ </div> <p>คำอธิบาย : ในเรื่องนี้มีตัวละครหลายตัวละครและมีพฤติกรรมเกี่ยวเนื่องกันเป็นทอดๆ มีเรื่องราวดำเนินไปโดยการเดินเรื่องลำดับที่ I. $A^5 \ L \ E x$ (ยาโกนกก้าวของจาฟาร์ขโมยตะเกียงวิเศษมาได้ และนำมันไปให้จาฟาร์ เขาจึงกลายเป็นเจ้านายคนใหม่ของจีนี้ จาฟาร์ขอพรจากจีนี้ให้ตนกลายเป็นสุดต่านและพ่อมดที่มีอำนาจมากที่สุดในโลก) และได้ปรากฏการเดินเรื่องลำดับที่ II. $A^9 \ B^5 \ R s \ \downarrow \ M$ (จาฟาร์เนรเทศอะลาดีนและลิงของเขาไปยังดินแดน...</p>
--	--

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง อะลาดีนกับตะเกียงวิเศษ (Aladdin)

		<p>(ต่อ) คำอธิบาย : ...ที่รกร้างว่างเปล่าแต่พรมวิเศษมาช่วยไว้ทัน และหลังจากนั้นพวกเขาก็ใช้พรมวิเศษเหาะกลับไปเมืองอะกราบาร์ ที่ซึ่งจาฟาร์ได้ขังจัสมีนและสุดต่านไว้เป็นทาสของเขา จัสมีนพยายามขโมยตะเกียงวิเศษจากจาฟาร์แต่ก็ไม่สำเร็จ) แล้วตามด้วยการเดินเรื่องลำดับที่ III. คือ $A^{15} A^6 D^8 R^8 U K^{10} N$ (จาฟาร์ขังจัสมีนไว้ในนาฬิกาทรายขนาดใหญ่และแปลงร่างเป็นนุญกัษเข้าต่อสู้กับอะลาดีน อะลาดีนจึงใช้กลอุบายหลอกหลวงจาฟาร์ จึงทำให้จาฟาร์ถูกจองจำในตะเกียงแทนจัสมีน) และทุกการเดินเรื่องในลำดับต่างๆมีตอนจบร่วมกัน คือจบด้วยพฤติกรรม Q และพฤติกรรม W' (สุดต่านเปลี่ยนแปลงกฎของอะกราบาร์ใหม่และอนุญาตให้จัสมีนแต่งงานกับคนที่จัสมีนรักตามความต้องการ ส่วนจัสมีนได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ ในขณะที่อะลาดีนกับจัสมีนเฉลิมฉลองการหมั้นหมาย)</p>															
<p>พฤติกรรมของ ตัวละคร (Functions)</p>		<p>$\alpha \ \epsilon \ \zeta \ \beta^3 \ A^{15} \ A^8 \ \lambda \ B^1 \ C \ G^4 \ \delta^1 \ G^1 \ G^3 \ \delta \ B \ F^9 \ R^8 \ K \ F^1 \ A^{14} \ H \ I^1 \ G^1 \ E^4 \ D^{10} \ E^6 \ a^1 \ F \ K^5 \ K^6 \ \downarrow$ $A^{16} \ O \ T^1 \ Q \ H \ A^{10} \ E^{10} \ I \ K \ \downarrow \ A^5 \ L \ E^x \ A^9 \ B^5 \ R^8 \ \downarrow \ M \ A^{15} \ A^6 \ D^8 \ R^8 \ U \ K^{10} \ N \ Q \ W'$</p>															
<p>เนื้อเรื่อง ตอนต้น ถึงตอน กลางเรื่อง</p>	Move I.	α	ϵ	ζ	β^3	A^{15} A^8	λ	B^1	C	G^4	δ^1	G^1 G^3	δ	B	F^9	R^8	K
	Move II.				F^1	A^{14}	H	I^1	G^1	E^4	D^{10}	E^6	a^1	F	K^5 K^6	↓	
	Move III.					A^{16}	O	T^1	Q	H	A^{10}	E^{10}	I	K	↓		

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง อะลาดีนกับตะเกียงวิเศษ (Aladdin)

คำอธิบาย : เนื้อเรื่องตอนต้น ถึงตอนกลางเรื่อง

การเดินทางลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้ (A) สถานการณ์ตอนเริ่มเรื่อง (E) ตัวโกงพยายามสืบค้นข้อมูล (Z) ตัวโกงได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอง (β^3) บางครั้งก็เป็นการหายตัวไปของสมาชิกรุ่นเยาว์ (A^{15}) ตัวโกงจับบางคนขังหรือกักบริเวณ (A^8) ตัวโกงขอร้องหรือล่อลวงเหยื่อของเขา (λ) เเคราะห์ร้ายในเบื้องต้นเกิดจากข้อตกลงที่หลอกลวง (B^1) มีการร้องขอความช่วยเหลือส่งผลให้ตัวเองถูกส่งตัวออกไปช่วยเหลือ (C) ตัวเอกตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบโต้ (G^4) มีผู้ชี้ทางให้ตัวเองไป (δ^1) ห้ามฝ่าฝืน (G^1) ตัวเอกหะไป (G^3) มีผู้นำทางตัวเองไป (D) คำสั่งถูกฝ่าฝืน (B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (F^9) ตัวละครต่างๆพิจารณาตัวช่วยเหลือตัวเอง (R_s^1) ตัวเอกถูกอุ้มหะหนีไป (บางครั้งตัวเองได้รับการช่วยเหลือให้หนีรอดไปได้อย่างรวดเร็ว) และ (K) เเคราะห์ร้ายหรือความ ขาดแคลนที่มีหมดไป

การเดินทางลำดับที่ II. ประกอบด้วย (F^1) การส่งต่อของวิเศษ (A^{14}) ตัวโกงทำการฆาตกรรม (H) ตัวเอกและตัวโกงต่อสู้กัน (I^1) ตัวโกงฝ่าฝืนในการต่อสู้ (G^1) ตัวเอกหะไป (E^4) ตัวเอกปล่อยเชลยเป็นอิสระ (D^{10}) ตัวเอกได้รับของวิเศษเป็นการแลกเปลี่ยน (E^6) ตัวเอกทำการแบ่งสันปันส่วนเสร็จสิ้นและประนีประนอมกับคู่กรณี (a^1) ตัวเอกยังไม่ได้แต่งงานและออกเสาะแสวงหาเจ้าสาว (F) ตัวเอกเรียนรู้วิธีใช้ของวิเศษ (K^5) ของที่เสาะแสวงหาได้มาในทันทีที่ใช้ของวิเศษ (K^6) การใช้ของวิเศษเพื่อเอาชนะความยากจน และ (\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน

การเดินทางลำดับที่ III. ประกอบด้วย (A^{16}) ตัวโกงข่มขู่บังคับแต่งงาน (O) เขากลับถึงบ้านหรือถึงอีกประเทศหนึ่งโดยไม่มีใครจำเขาได้ (T^1) รูปลักษณ์ใหม่ได้จากการร้ายเวทย์มนต์ของผู้ให้ความช่วยเหลือ (Q) ตัวเอกได้รับการยอมรับ (H) ตัวเอกและตัวโกงต่อสู้กัน (A^{10}) ตัวโกงออกคำสั่งให้โยนคนบางคนลงทะเลไป (E^{10}) ตัวเอกตกลงแลกเปลี่ยนและใช้ของวิเศษที่แลกมาได้ทันทีกับผู้เจรจาแลกเปลี่ยน (I) ตัวโกงฝ่าฝืน (K) เเคราะห์ร้ายหรือความ ขาดแคลนที่มีหมดไป และ (\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง อะลาดีนกับตะเกียงวิเศษ (Aladdin)

เนื้อเรื่อง ตอนท้าย	Move I.					A^5	L	Ex										
	Move II.					A^9	B^5	Rs	↓	M								
	Move III.					A^{15} A^6	D^8	Rs^8	U	K^{10}	N							
	ตอนจบ											Q	W'					

คำอธิบาย : เนื้อเรื่องตอนท้าย

การเดินทางลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้ (A^5) ตัวโจทก์เปลี่ยนจี้ในรูปแบบอื่น ๆ (L) ตัวเอกปลอมอ้างสิทธิจอมปลอม และ (Ex) ตัวเอกปลอมหรือตัวโจทก์ถูกเปิดโปง

การเดินทางลำดับที่ II. ประกอบด้วย (A^9) ตัวโจทก์จับไล่คนบางคนไป (B^5) ตัวเอกที่ถูกเนรเทศถูกส่งตัวออกไปจากบ้าน (Rs) การช่วยเหลือ (↓) ตัวเอกกลับหวนคืน และ (M) ภารกิจที่ลำบากยากเข็ญที่ตัวเอกถูกเสนอให้ทำ

การเดินทางลำดับที่ III. ประกอบด้วย (A^{15}) ตัวโจทก์จับบางคนขังหรือกักบริเวณ (A^6) ตัวโจทก์ทำให้เกิดการบาดเจ็บทางร่างกาย (D^8) สัตว์ประหลาดที่มีเจตนาร้ายพยายามทำลายตัวเอก (Rs^8) ตัวเอกไม่ยอมถูกกิน (U) ตัวโจทก์ถูกลงโทษ (K^{10}) ได้รับการปล่อยให้เป็นอิสระ (N) ปัญหาถูกคลี่คลาย (K^{10}) ได้รับการปล่อยให้เป็นอิสระ และ (N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

ทั้งนี้ทุกการเดินทางเรื่องในลำดับต่างๆมีตอนจบร่วมกัน คือ (Q) ตัวเอกได้รับการยอมรับ และ (W') หากการกระทำใหม่ของตัวโจทก์เข้ามาแทรกก่อนการอภิเษกสมรส การดำเนินเรื่องแรกจะจบลงโดยการหมั้นหมายหรือการให้สัญญาว่าจะอภิเษกสมรสด้วย

ชื่อเรื่อง แจ็คกับต้นถั่ววิเศษ (Jack and the Beanstalk)

<p>โครงสร้างพื้นฐาน 4 ประเภท (The four fundamental categories)</p>	<p>จากนิทานเรื่อง แจ็คกับต้นถั่ววิเศษ พบพฤติกรรมต่างๆตามกลุ่มโครงสร้างที่สามารถแบ่งได้เป็น 1 โครงสร้าง ดังนี้ เนื้อเรื่องตรงกับโครงสร้างประเภทที่ 3. First group + Upper group + Lower group + Last group ดังนี้ (β γ δ ε ζ η θ λ) A B C ↑ D E F G + H J I K ↓ Pr - Rs O L + L M J N K ↓ Pr - Rs + Q Ex T U W*</p> <p>(First group = (α) a⁵ (γ² δ²) ↑ D⁷ D¹⁰ (↓) F¹ B⁷ F⁶ F (E²)) + (Upper group = K⁴ (B) Rs⁴ (A¹⁷ F⁹ C F⁸) ↓ (F¹) K⁶ (↑) K⁴ (B) Rs⁴ (A¹⁷ F⁹ F⁸) ↓ (↑) K⁴ (B A¹⁷ F⁹) Pr² Pr ↓ Rs² I⁵ K) + (Lower group = N) + (Last group = W⁰)</p> <p>คำอธิบาย : ในกลุ่มแรก (First group) มีการใช้ 7 พฤติกรรมในตอนต้นที่พร้อมกำหนดไว้ด้วยตัวอักษรกรีก และพฤติกรรมต่าง ๆ ในทุกกลุ่มมีการสลับตำแหน่งกันไปมา ทั้งนี้ในกลุ่มบน (Upper group) ยังพบการถูกแทรกของพฤติกรรมต่างกลุ่มดังที่เห็นได้ในวงเล็บ (_)</p>
<p>ลักษณะการผสมผสาน ของ การเดินเรื่องทั้ง 6 ประเภท (Six combinations of moves)</p>	<p>นิทานเรื่อง แจ็คกับต้นถั่ววิเศษ มีลักษณะตรงกับการเดินเรื่องประเภทที่ (6) คือ การรวมโครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (1) และโครงสร้างการเดินเรื่องประเภทที่ (5) เข้าด้วยกัน และการเดินเรื่องทั้งหมดมีจุดจบร่วมกัน</p> $\left. \begin{array}{l} \text{I. } \alpha a^5 \gamma^2 \delta^2 \uparrow D^7 D^{10} \downarrow F^1 B^7 F^6 F E^2 K^4 B Rs^4 A^{17} F^9 C F^8 \downarrow F^1 K^6 \uparrow K^4 B Rs^4 \dots\dots\dots \text{III. } A^{17} F^9 Pr^2 Pr \downarrow Rs^2 I^5 K N \\ \text{II. } A^{17} F^9 F^8 \downarrow \uparrow K^4 B \dots\dots\dots \end{array} \right\} W^0$ <p>คำอธิบาย : ในเรื่องนี้มีพฤติกรรมเกี่ยวเนื่องกันเป็นทอด ๆ มีเรื่องราวดำเนินไปโดยการเดินเรื่องลำดับที่ I. $\alpha a^5 \gamma^2 \delta^2 \uparrow D^7 D^{10} \downarrow F^1 B^7 F^6 F E^2 K^4 B Rs^4 A^{17} F^9 C F^8 \downarrow F^1 K^6 \uparrow K^4 B Rs^4$ (แม่สั่งให้แจ็กลงถั่วเข้าไปขายในเมือง ระหว่างทางพบชายแก่ พวกเขาตกลงแลกถั่วกับเมล็ดถั่ววิเศษ แจ็คกลับมาถึงบ้านก็รีบเอาถั่ววิเศษไปอวดแม่ แม่โกรธมากหยิบถั่วขว้างออกไปทางหน้าต่างแจ็กรู้สึกเศร้าเสียใจ รุ่งเช้าแจ็คนขึ้นขึ้นมาพบต้นถั่วยักษ์ แจ็คปีนขึ้นไปพบปราสาทของยักษ์เมื่อเดินเข้าไปในปราสาทพบภรรยายักษ์ผู้ใจดีที่ให้ขนมปังและนมกับแจ็ค ขณะที่เขากำลังกินยักษ์ก็กลับบ้านและได้กลิ่นเด็กชาย แต่ภรรยายักษ์ค้านว่า ไม่มีเด็กชายที่นี่ เมื่อยักษ์หลับแจ็กลับเอาเหรียญทองใส่ในถั่ว แล้วรีบวิ่งออกไปจากปราสาทปีนลงต้นถั่วโดยเร็ว).....</p>

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง แจ็คกับต้นถั่ววิเศษ (Jack and the Beanstalk)

<p>ลักษณะการ ผสมผสานของ การเดินทางทั้ง 6 ประเภท</p>	<p>(ต่อ) คำอธิบาย : และได้ปรากฏการเดินทางเรื่องลำดับที่ II. $A^{17} F^9 F^8 \downarrow \uparrow K^4 B$ (แจ็คทำแบบเดิมอีกครั้งและรอบนี้ได้แม่ไก่และไข่ไก่ทองคำกลับบ้าน จนวันหนึ่งแจ็คปีนขึ้นไปปราสาทของยักษ์เป็นครั้งที่สาม เมื่อยักษ์กลับมาบ้านแจ็คจึงไปซ่อนตัว) แล้วตามมาด้วย การเดินทางเรื่องลำดับที่ III. $A^{17} F^9 Pr^2 Pr \downarrow Rs^2 I^5 K N$ (ฝ่ายยักษ์ใหญ่ทำมุกฟุตฟิต ๆ แล้วพูดว่าได้กลืนมนุษย์และขู่ว่าจะจับกินอีก ภรรยายักษ์ก็โกหกเพื่อช่วยแจ็คอีกครั้ง เมื่อยักษ์หลับ แจ็คก็ขโมยพินและกำลังจะจากไป ทันใดนั้นพินวิเศษก็ร้องเสียงดัง ยักษ์ตื่นขึ้นและเห็นแจ็คกับพิน ยักษ์โกรธมากจึงวิ่งตามแจ็ค แจ็ควิ่งตรงไปที่ต้นถั่วรีบได้ลงไปอย่างรวดเร็ว พอถึงพื้นดินเขาใช้ขวานฟันถั่ว ๆ เพื่อ โคนต้นถั่ว ทำให้ยักษ์ตกลงมาและเสียชีวิต) และทุกการเดินทางเรื่องในลำดับต่าง ๆ มีตอนจบร่วมกัน คือจบด้วยพฤติกรรม W^0 (ตอนนี้แจ็คและแม่ของเขา ร่ำรวยมากและพวกเขาอาศัยอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขตลอดไป)</p>																								
<p>พฤติกรรมของ ตัวละคร</p>	<p>$\alpha a^5 \gamma^2 \delta^2 \uparrow D^7 D^{10} \downarrow F^1 B^7 F^6 F \varepsilon^2 K^4 B Rs^4 A^{17} F^9 C F^8 \downarrow F^1 K^6 \uparrow K^4 B Rs^4 A^{17} F^9 F^8 \downarrow \uparrow K^4 B A^{17} F^9 Pr^2 Pr \downarrow Rs^2 I^5 K N W^0$</p>																								
<p>Move I.</p>	α	a^5	γ^2	δ^2	\uparrow	D^7	\downarrow	F^1	B^7	F^6	ε^2	K^4	B	Rs^4	A^{17}	F^9	C	F^8	\downarrow	F^1	K^6	\uparrow	K^4	B	Rs^4
<p>Move II.</p>															A^{17}	F^9	\downarrow	\uparrow	K^4	B					
<p>Move III.</p>															A^{17}	F^9	Pr^2	\downarrow	Rs^2	I^5	K	N			
<p>ตอนจบ</p>																									W^0

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎี : เรื่อง แจ็คกับต้นถั่ววิเศษ (Jack and the Beanstalk)

คำอธิบาย : การเดินเรื่องลำดับที่ I. ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้ (A) การลำดับจำนวนสมาชิกในครอบครัว (a^1) การขาดแคลนเงิน ทอง ความเป็นอยู่ที่ดีและอื่นๆ (γ^1) คำบัญชา (δ^1) ปฏิบัติตามคำบังคับ (\uparrow) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน (D^1) คำร้องขออื่น ๆ (D^{10}) ตัวเอกได้รับของขวัญพิเศษเป็นการแลกเปลี่ยน (\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน (F^1) การส่งต่อของขวัญพิเศษ (B^1) การโศกเศร้าคร่ำครวญ (F^0) ของวิเศษปรากฏให้เห็นเอง (F) ตัวเอกเรียนรู้วิถีชีวิตของวิเศษ (E^1) การสืบค้นข้อมูลโดยตัวเอก (K^1) ของที่แสวงหาได้มาโดยเป็นผล โดยตรงจากการกระทำก่อนหน้านั้น (B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด (Rs^1) ตัวเอกซ่อนตัวในขณะหลบหนี (A^{11}) ตัวโกงขู่กินเนื้อคน (F^0) ตัวละครต่าง ๆ ปวาราณาตัวช่วยเหลือตัวเอก (C) ตัวเอกตกลงหรือตัดสินใจที่จะตอบโต้ (F^0) ของวิเศษถูกยึดครอง (\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน (F^1) การส่งต่อของขวัญพิเศษ (K^1) การใช้ของขวัญเพื่อเอาชนะความยากจน (\uparrow) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน (K^1) ของที่แสวงหาได้มาโดยเป็นผลโดยตรงจากการกระทำก่อนหน้านั้น (B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด และ (Rs^1) ตัวเอกซ่อนตัวในขณะหลบหนี

การเดินเรื่องลำดับที่ II. ประกอบด้วย (A^{11}) ตัวโกงขู่กินเนื้อคน (F^0) ตัวละครต่าง ๆ ปวาราณาตัวช่วยเหลือตัวเอก (F^0) ของวิเศษถูกยึดครอง (\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน (\uparrow) ตัวเอกออกเดินทางจากบ้าน (K^1) ของที่แสวงหาได้มาโดยเป็นผลโดยตรงจากการกระทำก่อนหน้านั้น และ (B) เเคราะห์ร้ายหรือการขาดแคลนเป็นที่ประจักษ์ชัด

การเดินเรื่องลำดับที่ III. ประกอบด้วย (A^{11}) ตัวโกงขู่กินเนื้อคน (F^0) ตัวละครต่าง ๆ ปวาราณาตัวช่วยเหลือตัวเอก (Pr^2) ผู้ตามล่าต้องการตัวคนกระทำผิด (Pr) ตัวเอกถูกตามล่า (\downarrow) ตัวเอกกลับหวนคืน (Rs^1) ตัวเอกหนีรอดออกมาได้และสร้างอุปสรรคในเส้นการเดินทางของผู้ตามล่า (I^1) ตัวโกงถูกฆ่าทั้งที่ยังไม่เริ่มต่อสู้ (K) เเคราะห์ร้ายหรือความขาดแคลนที่มีหมดไป และ (N) ปัญหาถูกคลี่คลาย

ทั้งนี้ทุกการเดินเรื่องในลำดับต่าง ๆ มีตอนจบร่วมกัน คือ (W^0) บางครั้งตัวเอกก็ได้รับรางวัลเป็นเงินหรือสิ่งตอบแทนในรูปแบบอื่นๆ แทนการอภิเษกสมรสกับเจ้าหญิง